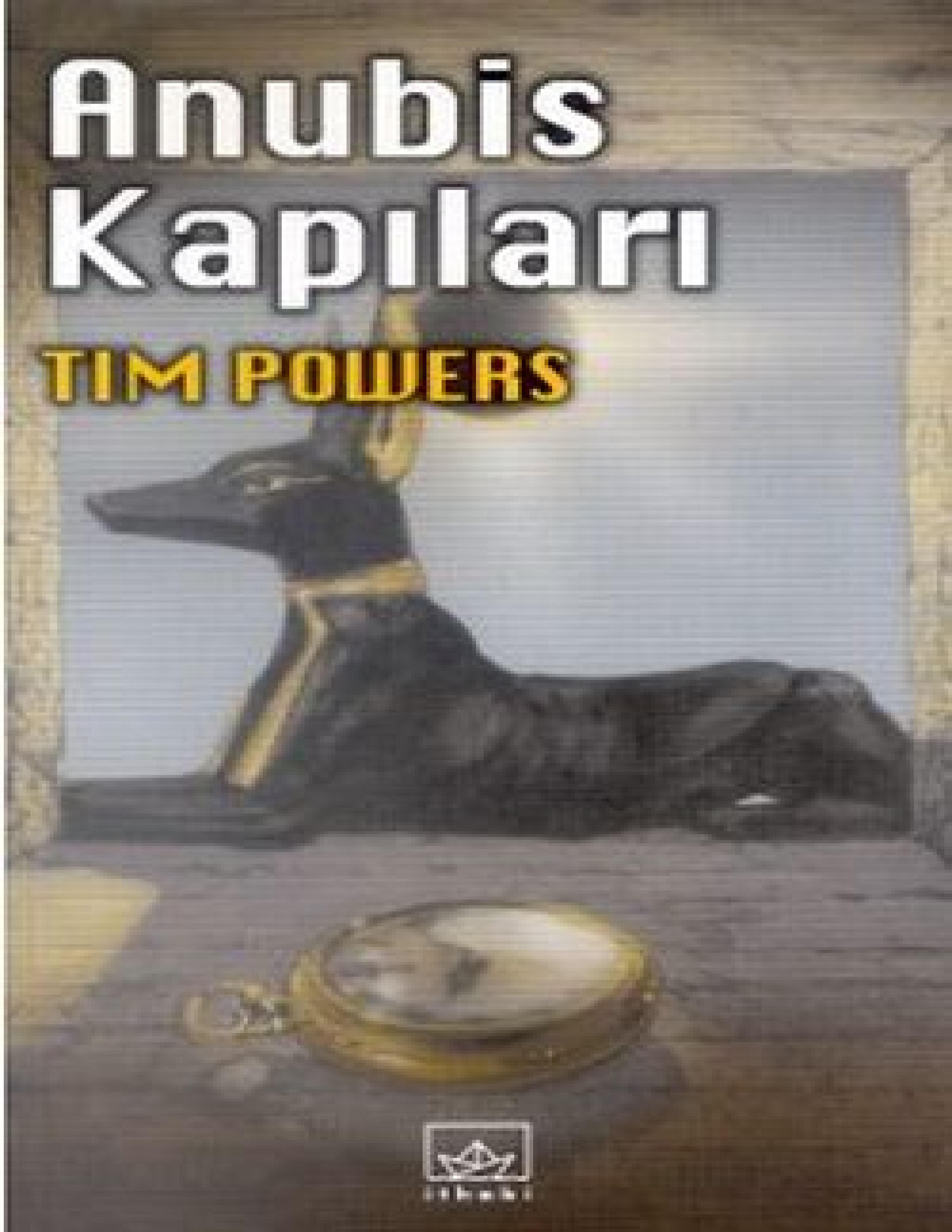

Anubis
Kapıları
TIM POWERS
ithaki

Tim Powers

29 Şubat 1952'de doğdu. California State Üniversitesi'nden mezun oldu. 1980'de evlendi. 1984 Philip K. Dick, 1986 Apollo ödüllerini aldığı, en önemli eseri kabul edilen *Anubis Kapıları*, fantezi ile bilim kurgunun muhteşem bir bileşimidir. Çok güçlü hayal gücünü, çarpıcı bir üslupla ifade eden Powers'ın yarattığı dünyalarda, yaşayan ölü korsanlar, kaybedenler, liderler, hülyalı şairler, zaman yolcuları gezinir.

İthaki Yayınları – 80
Bilimkurgu – 30
ISBN 975–6902–95–7

Tim Powers
Anubis Kapıları

Kitabın özgün adı:
The Anubis Gates

İngilizceden çeviren: Ardan Tüzünsoy
Redaksiyon: Betül Avunç

1. Baskı İstanbul, 2001

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97
www.ithakiyayinlari.com
e-mail:penguenithaki@superonline.com

Yaşlı adam iç çekerek parmaklarını seyrelen saçlarında gezdirdi ve Doyle’a sert bir bakış attı. Ciddi bir ses tonuyla, "Zaman," dedi, "bir buz tabakasının altında akan bir nehire benzetilebilir. Bizi yolumuza çıkan taş ve dallara doğru bir yosun parçası gibi sürükleyip durur, kökten uca, doğumdan ölüme dek; ve buzdan çatı yüzünden kimse nehirden çıkamaz ve kimse bir an bile akıntıya karşı koyamaz.

"Şimdi, bir düşün: Zaman nehrinin dışında, diyelim ki kıyısında durabilseydin ve buzun içini görebilseydin, işte o zaman kıyıda yukarı yürüyüp Roma ve Ninive’yi en parlak çağlarında görebilir, ya da aşağıya yürüyüp geleceğin neler getireceğine bakabilirdin. Şimdi –dikkat et, burası en önemli yeri– bir gün bir şey oldu ve bu olay, mecazi buz çatıda delikler açtı. Nasıl olduğunu sorma, ama yaklaşık altı yüz yıllık bir döneme rastgele yayılmış birçok kapı var... ve bulunduğun zamanda ve mekanda bir kapı varsa, o noktada zaman akıntısından çıkmak ve başka bir kapıdan girmek mümkün.

"Bunun nasıl yapılacağını keşfettim."

ANUBİS KAPILARI

Tim Powers

Çeviren: Ardan Tüzünsoy

ithaki

"Hiç kimse aynı nehre iki defa giremez, çünkü ikinci defasında ne nehir aynı nehir, ne de insan aynı insandır."

Herakleitos

"...Karanlıkta hareket ederler, dünyanın eski
yerlerinde:
Denizcilere benzerler, bir zamanlar sağlıklı
ve keskin gözlüyken
Gemileri su almaya başlayınca kaçmak
Gerektiğini kabul edemeyip
O çok sevdikleri harabede kalan
Ve karanlığa batan; orada boğulmayıp
Yelken açmayı hep sürdüren
Derinliklerin karanlık akıntılarında giden,
Işıksız sarp uçurumlarda gezinip
Karaya çıkma yolunu boşuna arayan;
Ve çürük gemileriyle yavaşça ilerlerken
Işık ve hava ve canlı varlıklar
Görmeyi istemez olan –ve artık
Sadece daha da derin yerleri arayan,
Neredeyse unuttukları güneşe en uzak yerleri..."

–"Gecenin On İki Saati"nden
William Ashbless

1
POSTUN
ALTINDAKİ YÜZ

GİRİŞ: 2 ŞUBAT 1802

"Çok şey alınsa da, çok şey kaldı geride;
Ve eskiden yeri göğü sarsan biz artık o kadar güçlü değilsek de
Yine de hâlâ biziz, hâlâ biziz..."

–Alfred, Lord Tennyson

Son piknikçi grubu da sepetlerini toplayıp atlarına binerek güneye doğru yola koyulurken, çok yaşlı bir adam, yitirdiğini sandığı eski bir özlem duygusuyla, tepenin zirvesindeki iki ağacın arasından onları izliyordu. Londra'ya altı mil yolları olduğu için biraz aceleyle hareket ediyorlardı; kızıl güneş de iki mil batıdaki Brent Nehrinin kıyısındaki ağaçların dallarının siluetini vermeye başlamıştı bile.

Hepsi gittikten sonra ihtiyar adam dönerek güneşin ağır ağır batışını izledi. Milyonlarca Yıllık Kayık, diye düşündü, batmakta olan güneş tanrısı Ra'nın kayığı; batı göğünde, yeraltında batıdan doğuya doğru akan karanlık nehrin kaynağına doğru gecenin on iki saati boyunca yol alacak ve ertesi gün nehrin doğu ucunda tekrar ortaya çıkarak ve taze, yeni yanmaya başlamış bir güneşi taşıyacaktı.

Ya da, diye düşündü acı acı, bu hareketsiz, dev bir gaz topu, evrene bile sığmayacak kadar büyük uzaklıkta ve bu küçük gezegencik onun çevresinde bir bokböceğinin çıkardığı bir gübre topağı gibi dönüp duruyor. Yavaş yavaş tepeden inerken kendi kendine, seçimini yap, dedi... Ama uğruna ölmeye de hazır ol.

Japon takunyalarıyla yumuşak toprak ve otlarda dengesini sağlayamadığı için dikkatli yürümesi gerekiyordu.

Çadırlarla at arabalarının arasında ateşler yakılmıştı bile ve serin akşam meltemi yabani kokulardan bir karışım taşıyordu: Bağlı duran eşeklerden gelen keskin bir koku, yanan odunların dumanı ve halkının çok düşkün olduğu bir yemek olan kızarmış kirpinin kokusu. Bir an için öğleden sonra gelen arabanın bayat kokusunu da hafifçe duyar gibi oldu –küflü, pis bir koku, iştah açmaktan çok tiksindiren kötü bir tat gibi, Hampstead Kırlarının temiz esintileriyle neredeyse şok edici bir uyumsuzluk içindeydi. Çadır kümelerine yaklaşırken kampın köpeklerinden ikisi onu karşıladı; her zaman olduğu gibi onu tanıyınca gerilediler ve biri dönüp en yakındaki

çadıra daldı; diğeri de isteksizce Amenophis Fikee’ye kampa kadar eşlik etti.

Çizgili kadife paltolu esmer bir adam köpeklerin sesleri üzerine çadırdan çıktı ve Fikee’ye yaklaştı. Köpekler gibi, o da yaşlı adama fazla yaklaşmadan durdu. "İyi akşamlar *rya*," dedi. "Akşam yemeği alır mısın? *hotchewitchi* pişiriyorlar, kokusu pek *kushto*."

Fikee anlamsızca, *"Hotchewitchi* ne kadar *kushto* kokarsa tabii," diye mırıldandı. "Hayır, teşekkürler. Kendiniz yersiniz."

"Ben değil *rya* –benim Bessie *hotchewitchi* pişirmeyi pek severdi; o gittiğinden beri de yemiyorum."

Fikke dinlememesine rağmen başıyla onayladı. "Anlıyorum, Richard." Birşeyler söylemesini ümit eder gibi duraksadı, ama hiçbir cevap gelmedi. "Güneş tamamen battığında birkaç adamın şu sandığı Doktor Romany’nin çadırına taşısınlar."

Çingene yağlı bıyığını kaşıyarak huzursuzca kıpırdandı. "Denizcilerin bugün getirdikleri sandığı mı?"

"Hangi sandıktan söz ettiğimi sanıyorsun, Richard? Evet, o sandık."

"Adamlar ondan hoşlanmadılar, efendi. Onda *mullo dusta beshes,* yıllardır ölü olan bir şey olduğunu söylüyorlar."

Amenophis Fikee kaşlarını çatarak pelerinini omuzlarına çekti. Güneşin son ışıkları arkasındaki tepenin üzerinde kalmıştı ve keskin hatlı yüzü bu gölgelerin arasında bir taştan ya da ağaç gövdesinden daha canlı değildi. Sonunda konuştu: "Eh, içindekinin *dusta beshes* –uzun yıllar geçirdiği kesin." İhtiyar çingeneye gülümseyişi, aşınınca beyaz kayalar ortaya çıkan yamacın bir parçası gibiydi. "Ama *mullo* olmadığına... olmadığını umuyorum. Pek *mullo* sayılmaz."

İçi rahat etmeyen çingene nazikçe bir kez daha itiraz etmek üzere ağzını açtı; ama Fikee dönüp kıyıdaki açıklık boyunca yürümeye başlamıştı, pelerini rüzgârda dev bir böceğin kanatları gibi salınıyordu.

Çingene iç çekti ve kendisini uğursuz sandığın taşınmasına yardım etmekten kurtaracağını umduğu bir topallama taklidinin provasını yaparak, ağır ağır çadırlardan birine doğru yöneldi.

Fikee karanlığa gömülen nehir kıyısında ağır ağır Doktor Romany’nin çadırına doğru ilerledi. Meltemin boğuk uğultusu dışında, alışılmadık derecede sessiz bir akşamdı. Çingeneler bu gece havada önemli bir şey olduğunu fark etmiş gibiydiler ve köpekleri kadar sessizce

sıvışıyorlardı. Nehir kıyısındaki sazların arasındaki kertenkeleler bile hoplayıp zıplamayı bırakmışlardı.

Çadır açık bir alanda, büyükçe bir gemiye bile yetecek kadar çok halat ve donanımın ortasındaydı. Bir düzine kazığa bağlanmış çapraz ipler Romany'nin cüsseli, her yeri sarkan, kat kat çadırının baştan savmalığını arttırıyordu. Fikee çadırın, gizlice dua etmek için nehir kıyısında diz çökmüş olan, kışlık giysisi içindeki dev bir rahibeye benzediğini düşündü.

Birkaç ipin altından eğilerek geçip girişe geldi ve perdeyi yana çekti; çok sayıdaki lambanın duvarları, yeri ve tavanı oluşturan işlemeli halılara yansıyan ışıkları altında gözlerini kırpıştırarak içeri girdi.

Doktor Romany masadan kalktı ve Fikee çaresiz bir imrenme hissetti. Nefretle, neden, diye sordu, geçen Eylül Kahire'de kısa çöpü çeken Romanelli olmamıştı? Fikee koyu renkli pelerinini ve şapkasını çıkarıp bir köşeye attı. Kel kafası lambaların ışığında kabaca parlatılmış fildişine benziyordu.

Romany yüksek, yaylı topukları üzerinde tuhaf bir şekilde aşağı yukarı yaylanarak odanın diğer ucundan geldi ve eline yapıştı. Derin, kısık bir sesle "Bu gece gelmemiz –gelmen– harika," dedi. "Tek dileğim burada seninle bizzat görüşebilmekti."

Fikee biraz sabırsızca omuzlarını silkti. "İkimiz de yalnızca hizmetkârız. Benim görev bölgem İngiltere, seninkiyse Türkiye. Bu gece ancak –belli belirsiz elini salladı– kopya olarak bulunabilmenin nedenini çok iyi anlıyorum."

Romany, "Herhalde söylememe gerek yok," dedi, sesi çevrelerini saran halılardan yankılanmak istercesine giderek derinleşiyordu, "bu gece ölecek olursan gerekli törenler ve dualarla mumyalanıp gömüleceğinden emin olabilirsin."

Fikee, "Eğer başaramazsam," diye cevap verdi, "dua edilecek kimse kalmayacak."

Kendinden emin olan Romany, "Başaramazsan, demedim. Kapıları açmayı başarman, ama bunu yaparken ölmen de mümkün," dedi. "Bu durumda gerekli işlemlerin yapılmasını istersin."

Fikee sıkıntıyla onaylayarak, "Pekâlâ," dedi. "İyi," diye de ekledi.

Kapıdan karışık ayak sesleri, ardından da endişeli bir ses geldi. *"Rya?* Sandığı nereye koyalım? Acele et, sanırım nehirdeki ruhlar içinde ne olduğunu görmeye geliyorlar!"

Romany, "Buna hiç şaşırmam," derken, Fikee çingenelere onu içeri taşıyıp ortaya koymalarını söylüyordu. Bu işi aceleyle bitirip saygılı, ama olabildiğince çabuk çıktılar.

Oldukça yaşlı olan iki adam bir süre sessizce sandığa baktılar, sonunda Fikee kendine geldi ve konuştu. "Çingenelerime ben... yokken seni şef olarak kabul etmelerini söyledim."

Romany başıyla onayladı, sonra sandığın üzerine eğildi ve üst kısımdaki tahtaları sökmeye başladı. Birkaç avuç dolusu buruşuk kağıdı kenara fırlattıktan sonra, iple bağlanmış küçük tahta bir kutuyu dikkatle çıkarıp masanın üzerine koydu. Sandığa dönerek, gevşemiş tahtaların geri kalanlarını söktü, oflayıp puflayarak kağıda sarılı bir paket çıkarttı ve yere koydu. Kabaca kare şeklinde bir paketti, kenarları birer metre ve kalınlığı on beş santimetre kadardı.

Doğruldu ve gereksizce, "Kitap," dedi. Amenophis Fikee paketin ne olduğunu zaten biliyordu.

"Keşke Kahire'de yapabilseydi," diye fısıldadı.

Doktor Romany, "Britanya krallığının kalbi," diye hatırlattı. "Yoksa sence yolculuk edebilir mi?"

Fikee başını salladı ve masanın yanında diz çökerek, altından bir tarafında kayarak açılan bir kapak olan cam bir küre çıkardı. Onu masaya koyduktan sonra küçük tahta kutunun üzerindeki düğümleri çözmeye başladı. Bu arada Romany de paketi saran kağıtları açmış, ortaya üzeri fildişi parçacıkları yerleştirilerek yapılmış yüzlerce Eski Mısır Krallığı hiyeroglifiyle süslü siyah, bir tahta kutu çıkmıştı. Mandalı deriden yapılmıştı, öyle eskimişti ki Romany çözmeye çalışırken unufak oldu. İçinde üzeri benzer hiyeroglif karakterlerinin kabartmalarıyla süslü kararmış gümüş bir kutu vardı; onun kapağını açınca da ortaya altın bir kutu çıktı, ince işlenmiş yüzeyi lambanın ışığında parıldıyordu.

Fikee küçük tahta kutuyu açmış, pamuğa sarılı duran ağzı mantarla tıkalı küçük bir şişe çıkarmıştı. Şişede birkaç gram siyah, tortulu ve kıvamlı bir sıvı vardı.

Doktor Romany derin bir nefes aldı ve altın kutunun kapağını açtı.

Doktor Romany önce tüm lambaların aynı anda söndüğünü sandı, ama bakınca alevlerinin her zamanki gibi yandıklarını gördü. Ama neredeyse tüm aydınlık gitmişti –artık odayı adeta bir sis perdesinin ardından görüyordu. Paltosuna iyice sarındı; sıcaklık da kaybolmuştu.

O gece ilk kez korktu. Kendini kutunun içinde duran, odadaki ışığı ve sıcaklığı yutan kitaba bakmaya zorladı. Eski papirüsteki hiyeroglif şekilleri parlıyorlardı –ışıkla değil, adeta ruhunu gözlerinden emen bir karanlıkla parlıyorlardı. Ve şekillerin anlamları aklına açıkça ve zorla giriyorlardı, ilkel Mısır yazısını okumayı bilmeyen biri bile olsa böyle olurdu, çünkü bunlar dünyanın gençlik zamanlarında dilin babası ve ruhu olan tanrı Thoth tarafından yazılmışlardı. Korkuyla bakışlarını kaçırdı, sözcüklerin vaftiz oluyormuşçasına ruhunu yaktıklarını hissedebiliyordu.

Çatlak bir sesle, "Kan," dedi, havanın sesleri taşıma özelliği bile azalmış gibiydi. Amenophis Fikee'nin siluetine doğru, "Efendimizin kanı," diye tekrarladı. "Onu küreye koy."

Fikee'nin kürenin yanındaki kapağı başparmağıyla açtığını ve mantarını çıkarmadan önce şişeyi kapağın ağzına götürdüğünü güçlükle görebiliyordu; siyah sıvı içine aktı, yukarı doğru dökülerek cam kürenin tepesini kirletti. Romany, ay yükselmiş olmalı, diye düşündü. Fikee'nin avucuna bir damla düştü, yakmış olmalıydı ki, dişlerinin arasından acıyla tısladı.

Doktor Romany zorlukla, "Artık... yalnızsın," dedi ve kendini çadırın dışına attı. Açıklıktaki akşam havası çadırdakinden daha ılıktı. Nehir kıyısı boyunca tuhaf ayakkabılarıyla düşe kalka dolanıp durdu, sonunda elli metre yukarıdaki hafif bir yükseltide, olduğu yere nefes nefese çöktü ve dönüp çadıra baktı.

Nefesi ve kalp atışları düzelirken Thoth'un Kitabı'na bakışını düşündü ve irkildi. Büyücülüğün son on sekiz yüzyılda nasıl alt üst edildiğini belgelemek gerekecek olsa, bu tarih öncesi kitap bunu sağlardı; Romany onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen biliyordu ki, Prens Setnau Kha–em–Uast onu bulmak için binlerce yıl önce Ptahnefer–ka'nın Memphis'deki mezarına indiğinde kitaptan yayılan ışıkla aydınlanan gömü odasını bulmuştu.

Ve bu büyü, diye düşündü, bu geceki bu müthiş deneme, büyücülüğün bu kadar zor olmadığı ve büyücüye zarar vermediği ve sonuçlarının en sıkı kontrol altında bile çarpık ve beklenmedik olmadığı o eski günlerde bile yasaklanacak kadar tehlikeli sayılırdı. O günlerde bile, diye düşündü, ancak en cesur ve en usta rahipler Fikee'nin bu gece söyleyeceği *bekau*'yu, güç sözcüklerini söylemeye cesaret edebilirlerdi. Bu sözcükler Mısır'ın güçlü olduğu dönemlerde ölüler diyarına ve bu dünyadan

diğerine açılan kapılara hükmeden köpek başlı tanrı Anubis'e –ya da ondan geriye ne kalmışsa– bir dua ve dönmesi için bir davetti.

Doktor Romany bakışlarını çadırdan ayırdı ve nehir boyunca uzanan süpürgeotlarıyla kaplı manzaraya ve onun ötesine uzanan, çaplarına göre fazla uzun görünen ve incecik dalları meltemle salınan ağaçlarla kaplı diğer bir yükseltiye çevirdi. Bir kuzey manzarası, diye düşündü, şişeden akan cin gibi keskin, temiz ve meyve kokan bir rüzgârla karışmış.

Bütün bunların yabancılığı karşısında, Efendilerinin yeni krizde yardımcı olmaları için çağırması üzerine dört ay önce Fikee ile birlikte Kahire'ye yaptıkları yolculuğu düşündü.

Evinden çıkmasına bile engel olan ürkütücü karışıklıklara rağmen, Efendileri uzun bir süredir gizli bir ajan ordusu ve sınırsız bir servet kullanarak Mısır'ı Müslüman ve Hıristiyan istilasından temizlemeye ve daha da zoru, Türk Paşası ve onun yabancı askerlerini kovarak Mısır'ı yeniden dünya çapında bir güç haline getirmeye çalışıyordu. Dört yıl önceki Piramitler Savaşı, Fransızlar Mısır'a girdikleri için o zaman son yenilgi gibi görünse de, aslında onun ilk gerçek çıkışı olmuştu. Romany gözlerini kısarak, o sıcak Temmuz öğleden sonrasında Fransız tüfeklerinin dalga dalga patlamalarının saldırıya geçen Memlük süvarilerinin davul gümbürtülerine karışarak Nil'de yankılanışını hatırladı... gece olduğunda Mısır valileri İbrahim ve Murat Beylerin orduları yenilmiş ve idareyi genç general Napoleon'un kumandasındaki Fransızlar ele almışlardı.

Vahşi ve acı dolu bir uluma üzerine Doktor Romany ayağa fırladı; ses saniyeler boyunca nehir kıyısındaki ağaçların arasında uğuldadı, kesildiğinde ise, bir çingenenin korkuyla koruyucu dualar mırıldandığını duydu. Çadırdan başka ses gelmedi ve Romany rahat bir nefes alarak tekrar çömeldi. Aklından, iyi şanslar Amenophis, diye geçirdi– "Tanrılar seninle olsun,'' derdim, ama bunu şu anda kendin belirliyorsun. Huzursuzca başını salladı.

Fransızların başa geçmesi eski düzenin sağlanması umutlarının sonu gibi görünmüştü ve Efendileri zor bir büyüyle rüzgâra ve gelgitlere hükmederek, İngiliz Amirali Nelson'un daha iki hafta geçmeden Fransız donanmasını yok etmesine gizlice yardım etmişti. Ama Fransızların varlığı daha sonra Efendilerinin işine gelmişti; Fransızlar Memlük Beylerinin yoğun gücünü zayıflatıyorlardı ve ülkeyi boğan Türk askerlerini 1800 yılında sürdüler. Napoleon Fransa'ya döndüğünde Kahire'nin başına geçen general Kleber de, Efendilerinin politik entrikalarına ve Müslüman ve Kıpti

nüfusu eski Osiris, İsis, Horus ve Ra dinine çekme çabalarına karışmamıştı. Hatta görünüşe göre Fransızların varlığı Mısır'a ineklerdeki çiçek hastalığının insan bedenine yaptığı etkiyi yapıyordu[1]; ciddi bir enfeksiyon ancak taşıyıcının ölümüyle son bulacağı için, başa çıkılabilir bir enfeksiyon veriyor, bu da bir süre sonra ortadan kalkıyordu.

Daha sonra ise tabiî ki, işler ters gitmeye başlamıştı. Halepli bir fanatik Kleber'i Kahire'de sokak ortasında bıçaklayarak öldürünce, ardından gelen kargaşa dolu aylarda İngilizler durumdan faydalanmışlardı; 1801 Eylülünde Kleber'in yerine gelen beceriksiz yönetici Kahire ve İskenderiye'de İngilizlere yenilmişti. İngilizler gelmiş ve daha ilk haftada Efendi'nin ajanlarının bir düzineden fazlası tutuklanmıştı. Yeni İngiliz vali, Efendi'nin şehir dışında eski tanrılar için yaptırdığı tapınakları kapatmaya bahane bile buldu.

Çaresiz kalan Efendileri en eski ve en güçlü adamlarından ikisini, İngiltere'den Amenophis Fikee'yi ve Türkiye'den Doktor Monboddo Romanelli'yi çağırtmış ve onlara, bunadığını düşündürecek kadar fantastik görünse de, İngiltere'yi dünya sahnesinden silmenin ve Mısır'ın çağlar boyu kayıp olan gücünü geri getirmenin tek yolu olduğunda ısrar ettiği planı açıklamıştı.

Onunla balmumundan, gerçek boyutlarda dört insan heykeli olan *ushabti*'leri dışında yalnız yaşadığı dev mabedinde buluşmuşlardı. Tavanda oturduğu tuhaf köşesinden konuşmaya başlayarak Hıristiyanlığın, büyücülüğün artık kurumuş olan köklerindeki yaşam suyunu buharlaştıran o acımasız güneşin önünün artık Voltaire, Diderot ve Godwin gibilerinin yazılarından doğan şüphe bulutlarıyla kapanmakta olduğunu söylemişti.

Hiçbir şeye sabrı olmadığı gibi, yaşlı büyücünün bitmek bilmeyen mecazlarına da sabredemeyen Romanelli pervasızca sözünü keserek, bütün bunların İngilizleri Mısır'dan çıkarmaya nasıl yardımcı olacağını sordu.

Efendi, "Büyü usülüne göre–'' diye başladı.

Romanelli hiç çekinmeden, "Büyü mü!" diye araya girdi. "Bu günlerde birkaç sokak köpeğini yolumuzdan kovmak için bile büyü yapsak baş ağrıları ve görme bozukluğu yaşıyoruz –üç kilo kadar zayıflamamızı da saymıyorum. Üstelik büyünün kontrolden çıkıp hepsinin oracıkta gebermeleri de mümkün. Bağırıp sopayla kovalasak daha kolay. Üç yıl önce Ebu Kir Körfezi'nde hava durumuyla oynadıktan sonra neler çektiğinizi unutmadınız herhalde. Gözleriniz güneşte fazla kalmış hurma gibi bozulmuştu, bacaklarınız da–"

Efendi, "Söylediğin gibi, unutmadım," diyerek yarı iyileşmiş gözlerini üzerine diktiğinde, Romanelli içlerinde yanan neredeyse budalaca nefret karşısında ister istemez ürperdi. "Ben vekâleten sizinle olacağım, ama bu büyüyü aranızdan birinin gerçekleştirmesi gerek, çünkü Britanya İmparatorluğunun tam kalbinde, yani Londra'da yapılmalı ve benim durumum yolculuk etmeye uygun değil. Kalan tılsım ve koruyucu muskaların en güçlülerini alacaksınız, ama bildiğiniz gibi bu büyü yapanı oldukça yıpratacak. Şu masadaki bezden çöp çekeceksiniz, kısa çöpü çeken büyüyü yapacak."

Fikee ve Romanelli bir örtünün altından uzanan iki çöp parçasına baktılar, sonra da birbirlerine.

Fikee, "Nedir bu büyü?" diye sordu.

"Biliyorsunuz ki, tanrılarımız gittiler. Ne olduğunu anlamadığım, ama Hıristiyanlıkla bağlantılı olduğuna emin olduğum bir güç tarafından kapıları on sekiz yüzyıldır kapalı olan Tuaut'ta ölüler diyarında yaşıyorlar. O dünyanın ve kapıların tanrısı Anubis'tir, ama artık burada varolabileceği bir bedeni yok." Koltuğu biraz kaydı ve Efendi bir an için acıyla gözlerini kapadı. Sonunda çatlak bir sesle "Thoth'un kitabında bir büyü var," dedi, "Anubis'in büyüyü yapan kişinin bedenine sahip olması için bir dua. Bu tanrının fiziksel bir şekil almasını –sizinkini– sağlayacak. Ve siz bu büyüyü okurken aynı anda bir başkasını yazıyor olacaksınız, benim bizzat hazırladığım, iki dünya arasında yeni kapılar –yalnızca ölüm duvarını değil, zaman duvarını da delecek kapılar açacak olan bir büyü. İşe yararsa kırk üç yüzyıl öncesinin Tuaut'una, tanrıların –ve benim– en güçlü olduğumuz zamana açılacak."

Uzun bir sessizlik oldu, Efendi'nin koltuğu sinir bozucu bir şekilde yerinden biraz daha oynadı. Sonunda Fikee konuştu. "Sonra ne olacak peki?"

Efendi küre şeklindeki mabette yankılanan bir fısıltıyla "Sonra," dedi, "Mısır tanrıları günümüz İngiltere'sinde ortaya çıkacaklar. Canlı Osiris ve sabah gökyüzünün Ra'sı Hıristiyan Kiliselerini yerle bir edecekler, Horus ve Khonsu eşsiz güçleriyle tüm savaşları dağıtacaklar, Set ve Sebek'in canavarları direnen herkesi yiyecekler! Mısır yeniden güçlenecek ve dünya tekrar temizlenip yenilenecek."

Romanelli acı acı düşündü: Peki senin, ya da bizim, temiz ve yeni bir dünyada ne işimiz var?

Fikee tereddütle "Bu," dedi, "bu hâlâ mümkün mü, emin misiniz? Dünya gençliğini yaşadı zaten ve şarap üzüm suyuna ne kadar dönüşürse, yaşlı bir adam da bir delikanlıya o kadar dönüşür." Efendi çok kızmaya başlamıştı, ama o çaresizce ısrar ediyordu, "Yeni yöntemlere ve yeni tanrılara uyum sağlamak... söz konusu olamaz mı? Ya batan bir gemiye tutunuyorsak?"

Efendi iyice öfkelenmişti, hızlı hızlı ve tükürükler saçarak çaresizce bağırıp duruyordu ve balmumundan *ushabti* heykellerinden biri kıpırdanarak dişlerini sıkmaya başladı. Balmumu gırtlaktan Efendi'nin sesi bağırıyordu: "Uyum sağlamak mı! Vaftiz olmak mı istiyorsun? Hıristiyan vaftizinin sana ne yapacağını biliyor musun? Seni yok eder, varlığını inkâr ettirir –salyangozun üzerindeki tuz, ateşteki bir güve gibi!" Öfkeli konuşma balmumu dudakların çatlamasına neden oluyordu. "Batan bir gemi ha? Seni kokuşmuş, ödlek, hastalıklı orospu biti! Ne olmuş batarsa, batıyorsa, batmışsa! Onu yüzdüreceğiz. Bu geminin dümeninde olmayı yeni gelecek olanın... ağılında olmaya tercih ederim. Seni –se... s..." Balmumu heykelin dili ve dudakları kırıldı ve hâlâ çıkan nefesi yüzünden fırladı.

Efendi ve *ushabti* bir süre anlaşılmaz sesler çıkarıp durdular, sonra Efendi kendini toparladı ve heykel sustu. Efendi "Amenophis," diye sordu, "seni serbest mi bırakayım?"

Romanelli bir defasında Efendi'nin çok yaşlı hizmetkarlarından birinin birdenbire onun büyülü korumasından çıkarılmasına tanık oluşunu hoşuna gitmeyen bir netlikle hatırladı; adam birkaç dakika içinde çürümüş, kuruyup parçalanmış ve sonunda toza dönüşmüştü; ama ölüm ve çürümeden daha da korkuncu bütün bunlar sırasında adamın bilincinin yerinde olmasıydı... yanmaktan bile daha kötü bir acı olmalıydı.

Mabetteki sessizlik giderek uzadı, *ushabti'*nin dilinin yerdeki karolara çarpışı dışında bozulmuyordu. Sonunda Fikee, "Hayır," dedi "Hayır."

"O halde yanımdasın ve itaat edeceksin." Efendi çarpık, tahtadan kollarından biriyle işaret etti. "Bir çöp seç."

Fikee Romanelli'ye baktı, o da "senden sonra" der gibi eğilip masayı gösterdi. Fikee masaya yaklaştı ve çöplerden birini çekti. Tabiî ki kısa olanını.

Efendi gizli bir taştan gerçek adının hiyeroglif karakterlerini kopyalamaları için onları Memphis harabelerine yollamıştı ve onları burada da başka bir şok bekliyordu: Efendi'nin isim taşını yüzyıllar önce de bir kez

görmüşlerdi ve üzerine kazılı karakterler bir tabakta yanan bir ateşi andıran iki sembol, yanında da bir baykuş ile ilmekli haç: *Tchatcba–em–Ankh* diyordu, yani Hayattaki Güçler; oysa eski taşın üzerinde şimdi başka semboller kazılıydı –şimdi üç şemsiye şekli, küçük bir kuş, bir baykuş, bir ayak, bir kuş daha ve bir sümüklüböceğin üzerinde duran bir balık vardı. *Khaibitu–em–Betu–Tuf*, diye okudu ve aklından tercüme etti: Kötülüğün Gölgeleri.

Kavurucu çöl sıcağına rağmen midesinin üşüdüğünü hissetti, ama inleyip kıvranarak toza dönüşen şeyi hatırladı ve yalnızca dudaklarını büzüp emre uyarak ismi kopya etti.

Kahire’ye döndüklerinde Efendi, Romanelli'nin Türkiye’ye dönüşünü biraz geciktirerek bu sürede büyülü iksir kazanında onun bir kopyasını oluşturdu. Ka, yani canlı kopya sözde Fikee ile İngiltere’ye gitmek ve Anubis büyüsünü yapmasına yardımcı olmak için yapılmıştı, ama onun asıl işlevinin Fikee’yi kontrol etmek ve görevin ihmal edilmemesini sağlamak olduğunu üçü de biliyorlardı. Bu tuhaf ikili Kitap ve içinde Efendilerinin kanının olduğu şişe gelene dek Fikee’nin çingene kabilesiyle kalacakları için Fikee ka’ya çingenelerin kendi dil ve kültürleri için kullandıkları sözcük olan Romany adını verdi.

Nehrin aşağısındaki çadırdan bir çığlık daha koptu, bu defaki organik bir gırtlaktan çıkan bir sesten çok birbirine sürtülen metal parçalarının sesini andırıyordu. Sesin şiddeti ve perdesi havayı yay gibi gererek gitgide yükseldi ve çınlayan, baş ağrıtıcı ses en üst noktaya ulaşıp da bir an için karanlık kırları doldurduğunda, uyuşuk bir haldeki Romany nehrin dalgalı camdan bir pano gibi hareketsiz kaldığını fark etti. Sonra sanki bir şey kırıldı, adeta dev bir balon sessizce, ama hissedilir bir biçimde üzerlerinde patlamıştı. Dehşet verici çığlık da patladı ve kırılan ses parçaları çılgınca, iç parçalayıcı bir ağlayışla etrafa saçıldılar. Romany havanın gevşeyip basıncın normale döndüğünü hissetti ve siyah kumaşın molekülleri durup dururken normal sıkılıklarını bile yitirmişcesine çadır birden alev aldı.

Romany kıyı boyunca koştu, ateşin ışığında bastığı yerleri kolayca görebiliyordu ve parmakları yanarak alevler içindeki kapı perdesini çekerek dumanların arasına daldı. Fikee köşede büzülmüş ağlıyordu. Romany Thoth’un Kitabı’nı kapattı ve altın kutuya koydu, kutuyu kolunun altına alıp sendeleyerek kendini tekrar dışarı attı.

Yoğun sıcaklıktan uzaklaşırken ardında havlayan, inleyen bir ses duydu ve döndü. Fikee sürünerek çadırdan çıkmıştı ve yerde

yuvarlanıyordu, yanan giysilerini çıkarmaya çalışıyor olmalıydı.

"Amenophis!" Romany alevlerin kükreyişinin arasında seslendi.

Fikee ayağa kalktı ve tanımayan gözlerle Romany'ye baktı ve başını arkaya atıp bir çakal gibi aya doğru uludu.

Romany hemen iki elini birden paltosuna daldırdı ve iki tane çakmaklı tabanca çıkardı. Biriyle nişan alıp ateş etti ve Fikee havada iki büklüm olup, durduğu yerden birkaç metre uzakta sertçe düştü; ama bir an sonra kalkmıştı ve bazen ayakları, bazen de elleri ve ayakları üzerinde hızla koşarak karanlığın içinde kayboluyordu.

Romany diğer silahla elinden geldiğince iyi nişan aldı ve tekrar ateş etti, ama uzun adımlarla koşan gölge duraklamadı ve bir süre sonra gözden kayboldu. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Orada geberip git Amenophis. Bize bu kadarını borçlusun."

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı –dünyaya inen tanrılar göremiyordu; güneşin tekrar ortaya çıkmayacağından emin olana kadar batıya baktı. Müthiş bir yorgunlukla başını salladı.

Modern büyülerin birçoğu gibi, diye düşündü acı acı, birşeyler yaptı, ama yapması gerekeni değil.

Sonunda tabancaları yerlerine soktu, kitabı aldı ve ağır ağır yaylanarak çingene kampına dönmeye başladı. Köpekler bile gizlenmişlerdi ve Romany Fikee'nin çadırına giderken kimseye rastlamadı. İçeri girince altın kutuyu bıraktı, bir ışık yaktı ve gecenin geç vakitlerine kadar sarkaç, taban terazisi, bir teleskop ve diyapozon ve bir yığın karmaşık geometri ve simya ölçümleriyle büyünün ne derece başarılı olduğunu hesaplamaya başladı, tabiî başarılı olduysa.

1

"Bu akıntıda, tutunacak şey yokken, İnsan yanından hızla geçip giden şeylere nasıl yüksek bir değer biçebilir? Bu uçup giden, çoktan gözden kaybolmuş serçelerden birine âşık olmaktan farksızdır."

–Marcus Aurelius

Şoför BMW'yi kaldırıma doğru savurup ani ancak yumuşak bir frenle durarak farları söndürünce Brendan Doyle arka koltukta doğruldu ve geldikleri molozlarla dolu, çitle çevrili arsaya baktı. Arsa, direklere takılı elektrik lambalarıyla iyice aydınlatılmıştı ve Doyle, yakınlarda çalışan ağır makinelerin seslerini duyabiliyordu.

Biraz da çaresizce "Neden burada durduk?" diye sordu.

Şoför çevik bir hareketle arabadan indi ve Doyle'un kapısını açtı. Gece havası serindi. "Bay Darrow burada oturuyor," diye açıkladı. "Ben taşırım," diye ekleyerek Doyle'un valizini aldı.

Heathrow havaalanından beri on dakikalık yolculuk boyunca Doyle hiç konuşmamıştı, ama şimdi gerginliği durumu hakkında ne kadar az şey bildiğini görmezden gelme eğilimini bastırıyordu. Birlikte zincirli kapıya doğru zorlanarak yürürlerken "Şey, Fullerton'da –yani California'da– görüştüğüm iki adam bana bunun Samuel Taylor Coleridge ile ilgili bir iş olduğunu söylemişlerdi," dedi. "Tam olarak... ne olduğunu biliyor musun?"

Bayrak yarışında kendisine düşen bölüm bitmek üzere olduğu için çok daha rahat görünen şoför, "Eminim Bay Darrow bunu tam olarak açıklayacaktır," dedi. "Sanıyorum bir konuşmayla ilgili."

Doyle durdu. "Konuşma mı? Beni altı bin mil yoldan geceyarısı Londra'ya getirmesi" –ve yirmi bin dolar önermesi, diye geçirdi içinden– "sadece bir konuşma yapmam için miydi?"

"Gerçekten bilmiyorum Bay Doyle. Söylediğim gibi, bunu kendisi açıklayacaktır–"

Doyle "Bir süre önce Steerforth Benner'ı görevlendirdiği işle bir ilgisi var mı?" diye ısrar etti.

Şoför neşeyle, "Bay Benner hakkında bilgim yok," dedi. "Şimdi lütfen gelin efendim, bütün bunlar için kısıtlı bir zaman ayrıldı, anlarsınız ya."

Doyle iç çekti ve yürümeye devam etti; çitlerin tepesine gerilmiş dikenli telleri görmek de içini pek rahatlatmadı. Daha yakından bakınca, tellere yer yer tutturulmuş üzeri karalanmış küçük kağıt parçacıkları ve ökseotu olduğunu tahmin ettiği ince dallar gördü. Darrow Bilimsel Araştırma Yatırımları –DBAY– hakkında duyduklarının doğru olduğunu düşünmeye başlıyordu. Yarı şaka yarı ciddi olarak, "Bunu daha önce söylemeliydim," diye şoföre seslendi, "büyü tahtası{2} kullanmayı bilmem."

Adam valizi yere bıraktı ve kapının yanındaki bir zile bastı. "Bunun gerekeceğini sanmıyorum efendim," dedi.

Çitin diğer tarafında üniformalı bir güvenlik görevlisi aceleyle onlara doğru geliyordu. Doyle kendi kendine, eh, artık bu işin içindesin, dedi. Önerisini, her ne ise, geri çevirsen bile en azından beş bin dolarlık çek sende kalabilir...

Bir saat önce, hostes kemerini bağlamasını söylemek için uyandırdığında Doyle ona minnettar kalmıştı, çünkü rüyasında yine Rebecca'nın ölümünü görüyordu. Rüyanın ilk bölümünde her seferinde önbilgisi olan bir yabancı olur, çaresizce Brendan ve Rebecca Doyle'u motosiklete binmeden önce, ya da en azından Doyle Beach Bulvarından Santa Ana Otoyoluna çıkan virajlı yokuşta eski Honda'nın gazına basmadan önce bulmaya çalışırdı –ve her seferinde başarısız olur, arabasını tam son köşeyi dönerken frenleyebilir, eski motosikletin havalanışını, virajdan inişini ve rampanın ardında kayboluşunu adeta işkence çekerek izlerdi. Genellikle bu noktada kendini zorlayarak uyanabiliyordu, ama daha önce pek çok kez yaralanmıştı ve bu kez olmayabilirdi.

Kalkıp gözlerini kırpıştırarak geniş kabine ve diğer koltuklardaki insanlara bakındı. Işıklar açıktı ve küçük pencerenin ardında yalnızca benekli bir siyahlık vardı –yine gece olmuştu, oysa sadece birkaç saat önce şafağı gördüğünü hatırlıyordu. Doyle'a göre jetle hava yolculuğu, insana hangi günde olduğunu şaşırtan kutup üzerinden atlamalar olmadan da oldukça sersemleticiydi. İngiltere'ye son gidişinde New York'ta bir mola vermişlerdi, ama tabiî ki DBAY'nin buna izin veremeyecek kadar acelesi vardı.

Koltuğunda elinden geldiğince gerindi ve birkaç kağıt ile bir kitap, önündeki katlanan tepsiden kayıp gürültüyle yere düştü. Koridorun karşı tarafında bir kadın yerinden hopladı ve Doyle dökülenleri toplamak için eğilirken, utanarak özür dileyen bir tavırla gülümsedi. Düzenlerken karaladığı boşlukları ve soru işaretlerini görünce, eksiksiz bir biyografisini

yazmak için iki yıldır ümitsizce uğraştığı yazar hakkında hiç olmazsa İngiltere'de biraz olsun bilgi bulup bulamayacağını –bu bedava yolculuktan kendi araştırmaları için de yararlanacaktı kuşkusuz– düşündü. Kağıtları ayaklarının arasındaki çantaya sokarken, Coleridge kolay olmuştu, diye düşündü; William Ashbless ise lanet olası bir sır.

Düşen kitap Bailey'nin *William Ashbless'in Yaşamı* adlı kitabıydı. Düşerken açılmış ve eskiyip sararmış sayfaların çoğu kopmuştu. Onları dikkatle yeniden yerleştirdi, kitabı yavaşça kapatarak parmaklarıyla tozunu temizledi ve işine yaramayan kitaba baktı.

Ashbless'in yaşamının yeterince incelenmediğini söylemek yeterli olmaz, diye düşündü üzüntüyle. William Hazlitt 1825'te eserlerinin kısa bir değerlendirmesini yazmış ve tesadüfen onun hakkında birkaç detay bulmuştu. Ashbless'in yakın dostu James Bailey de, başka bir şey olmadığı için ölçü kabul edilen ihtiyatlı biyografisini yazmıştı. Doyle bu yazılara aydınlatıcı birkaç mektup, günlükler ve polis kayıtlarını eklemeyi başarmıştı, ama şairin kayıtlardaki yaşamında hâlâ birçok boşluk vardı.

Örneğin, Ashbless'in doğumundan 1810'a kadar yaşadığı Virginia kasabası hangisiydi? Ashbless bir yerde Richmond, başka bir yerde de Norfolk olduğunu söylemişti, ama her iki yerde de ona dair bir kayıt bulunamamıştı. Doyle sorunlu şairin Londra'ya gelince adını değiştirdiği düşüncesinden yola çıkmış ve 1810 yazında yirmi beş yaşlarındayken ortadan kaybolan birçok Virginialının adını ortaya çıkarmıştı. Ashbless'in Londra'da geçirdiği yılların izini sürmek oldukça kolaydı –Ashbless'in kendi versiyonu olan Bailey biyografisi güvenilmez olsa da– ve 1811'de Kahire'ye yaptığı kısa yolculuk da, nedeni açıklanamasa bile en azından kayıtlarda geçiyordu.

Doyle'a göre eksik olan detaylardı –ve detaysız bölümlerin bazıları iyice merakını uyandırmıştı. Örneğin Sheridan'ın son olarak Danseden Maymun Deliliği adını taktığı şeyle ilgisi: 1800 ile 1810 yılları arasında Londra civarında birer birer ortaya çıkan tüyle kaplı yaratıkların sayısı şaşırtıcıydı– ciddi kaynaklara göre altı, abartılı olanlara göre ise üç yüz–; kuşkusuz insandılar ve hemen yere yığılıp şiddetli kasılmalarla ölmeleri, oldukça ürkütücü bir biçimde aniden ortaya çıkışlarının neden olduğu şoku bile bastırmıştı. Madame de Stael, Ashbless'in sarhoşken kendisine bu tuhaf veba hakkında söylemeye cesaret edemeyeceği kadar çok şey bildiğini söylediğini aktarmıştı, Londra'ya geldikten bir hafta sonra Threadneedle Sokağı yakınlarında bir çayevinde yaratıklardan birini öldürdüğü de

kesindi... Ama izler burada bitiyordu ve bu Doyle’un çok canını sıkıyordu. Ashbless hikâyeyi de Stael’e anlatacak kadar sarhoş olmamıştı –olsa de Stael bunu mutlaka aktarırdı–, tabiî ki Bailey biyografisi de konudan hiç söz etmiyordu.

Ve ölümü tam olarak hangi şartlarda olmuştu? Doyle, Tanrı biliyor ya, yaşamı boyunca çok düşman edinmişti, diye düşündü, ama 1846’da, tahminen on iki Nisan’da onun yanında olan hangisiydi? Cesedi Mayıs ayında bataklıkta bulunmuştu, ceset çürümüştü ama ona ait olduğu ve karnına saplanan bir kılıçla öldürüldüğü anlaşılıyordu.

Doyle kucağındaki kitaba bakarak, lanet olsun, diye düşündü, Shakespeare’in yaşamı hakkında bile daha çok şey biliniyor. Üstelik Ashbless’in çağdaşlarının, örneğin Lord Byron’un yaşamı şaşırtıcı derecede detaylı olarak kaydedilmişti! Tamam, adam küçük bir şairdi ve Hazlitt ile Wordsworth aleyhinde yorumlarda bulunmuş olmasalar, az sayıdaki ve anlaşılmaz çalışmaları eksiksiz antolojilerde ender olarak da olsa yeniden basılmaz, kesinlikle unutulurdu –yine de yaşamı daha çok iz bırakmalıydı.

Dev uçak yere temas ederken koridorun karşısında, uçağın o tarafındaki pencerelerden Londra’nın göz kırpan ışıklarını gördü ve inmelerine bu kadar kısa bir süre kala hostesin bir içki daha getirmeyeceğini düşündü. Çevresini kolaçan etti ve ceketinin iç cebindeki içki şişesini usulca çıkardı, kapağını açtı ve son içkisinin geldiği plastik bardağa iki parmak kadar Laphroaig koydu. Şişeyi kaldırdı ve gevşedi, diğer cebinde bekleyen Upmann purolarından birini de kesip yakabilmeyi diledi.

Ilık viskiden bir yudum aldı ve gülümsedi –Laphroaig 91.4 derecede şişelendiği zamanki kadar olmasa da hâlâ çok iyiydi. Zaten, diye geçirdi içinden, Dominik Cumhuriyeti’nden gelen bu yeni Upmann puroları da Kanarya Adaları’nda sarıldıkları zamanki hallerinden çok uzak.

Ve Rebecca’dan sonra birlikte olduğum genç hanımların da hiçbiri ilginç değildi.

Eski kitabı açtı ve ön sayfadaki Thorwaldsen büstünden yapılmış gravüre baktı: Gözleri içeri çökmüş, şaşırtıcı derecede çok sakalı olan şair resimden ona bakıyordu, heykeltıraş omuzlarının genişliğini özellikle belirtmişti. Doyle, ya senin zamanında nasıldı, Willam? diye düşündü. Purolar, viski ve kadınlar daha mı iyiydi?

Doyle bir an Ashbless’in belli belirsiz alaycı sırıtışının kendisine baktığını hayal etti... Ve koltuğunun yanlarına sarılıp neredeyse bardağını düşürmesine neden olacak kadar güçlü bir baş dönmesiyle Ashbless

küçümseyici bir ifadeyle resmin içinden ve yüz elli yıl öteden sanki gerçekten ona bakıyormuş gibi geldi.

Doyle sertçe başını salladı ve kitabı tekrar kapattı. Kendi kendine, işte bu yorgunluk belirtisi, dedi: Bir asırdır ölü olan bir adam resimden sana göz kırpıyor. Coleridge'de bu hiç başıma gelmemişti.

Kitabı çantasındaki diğer kitabın, yanında referans olarak getirdiği Brandon Doyle'un Samuel Taylor Coleridge biyografisi olan *Yakın Konuk*'un yanına sıkıştırdı. Ardından Göl Şairleri[{3}] hakkında uzun bir inceleme yazmak istemişti, ama *Konuk*'un aldığı eleştiriler ve satışı üzerine Devriess Üniversitesi Yayınevi'ndeki editörü kendi deyişiyle "daha keşfedilmemiş bir alana" yönelmesini önermişti. "William Ashbless'in karanlık şiirlerini açıklamaya çalışan ve bir ölçüde başarılı olan PMLA'daki iki makaleni beğendim," diye devam etmişti, "belki de o tuhaf şairin bir biyografisi daha yenilikçi bir çalışma olarak eleştirmenleri –ve üniversite kütüphanecilerini!– şaşırtır."

Doyle çantasını kapatırken, Eh, diye düşündü, düpedüz uydurmaya kalkışmazsam adamakıllı kısa bir çalışma olacağa benzer.

Uçak inişe geçmişti ve esneyince kulakları açıldı. Ashbless'i unut şimdilik. Darrow'un ödeyeceği yirmi binlik Coleridge'le ilgili.

Viskiden bir yudum daha aldı ve işin trans ya da büyü tahtalarıyla ya da bu türden şeylerle ilgisi olmamasını diledi. Bir defasında Shelley'nin hayaletinin bir medyum aracılığıyla yazdırdığı öne sürülen bir şiir kitabı görmüştü ve için için bu DBAY işinin de benzer bir girişim olacağından kuşkulanıyordu. Bir yandan da yirmi bin dolar için meslek onurunu bir tarafa bırakarak katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Uçak yere temas etmek üzereydi ve bardağındakini bir dikişle bitirdi.

Son zamanlarda DBAY hakkında bu kadar çok şey duyması şüphesiz tuhaf bir rastlantıydı. Bir ay önce Doyle'un İngiliz Edebiyatı lisans öğrencilerinin en parlağı olan Steerforth Benner'a bir iş önermişlerdi. Doyle Benner'dan DBAY'nin hâlâ var olduğunu duyunca biraz şaşırdığını anımsıyordu. Şirketi tabiî ki tanıyordu –1930'lardaki mütevazi başlangıcından beri renkli kurucularının işbilir rehberliği sayesinde Amerikan bilim endüstrisinde IBM ve Honeywell ile rekabet eden bir güç haline gelmişti. Uzay programı ve deniz dibi keşifleri gibi konularda çok etkindiler ve Doyle 1960'larda sürekli olarak televizyonda reklam arası verilmeden yayınlanan Shakespeare oyunlarının sponsorluğunu yaptıklarını hatırlıyordu. Ama 1970'lerde şirketin adı duyulmaz olmuştu ve Doyle bir

yerlerde –galiba *National Enquirer*'da– J. Cochran Darrow’un kansere yakalandığını öğrendiğini ve bilimsel olarak tedavi imkânı kalmayınca da tedaviyi büyünün karanlık tarihinde aramak üzere DBAY’nin kaynaklarını büyücülük araştırmalarına yönelttiğini okumuştu. Newsweek sadece DBAY’nin personelinin çoğunu işten çıkardığından ve üretim merkezlerini kapattığından söz etmişti ve Doyle Forbes dergisinde çıkmış, hisse senetlerinin değerinin birden düşüşüyle ilgili "DBAY Bunalımı" gibi bir başlığı olan bir makale anımsıyordu.

Derken Benner ile ilgilenmişler ve ona dolgun ücretli, ancak ne olduğu belirsiz bir iş önermişlerdi. Bir gece birkaç şişe bira içince Benner Doyle’a işi almak için girdiği testlerden söz etmişti: Yorgunluk ve sıkıntı anında dikkatlilik, fiziksel dayanıklılık ve çeviklik, karmaşık mantık problemlerini çabuk kavrama... ve hatta Benner’ın acımasızlık derecesini ölçmeye yönelik olan ve Doyle’un iğrenç bulduğu birkaç test daha. Benner hepsini geçmişti ve daha sonra Doyle’a işe alındığını söylediyse de, işin kendisiyle ilgili soruları cevaplamaktan kesinlikle, ama her zamanki gibi tatlı dille kaçınmıştı.

Tekerlekler yalıtım yüzünden uzaktan gelen bir sesle piste sürtünürken, belki de, diye düşündü Doyle, Benner’ın anlatmadığı şeyleri öğrenmek üzereyim.

Güvenlik görevlisi kapının kilidini açtı ve şoförden Doyle’un çantasını aldı, şoför de kibarca selam verip, hırıldayan BMW'ye geri döndü. Doyle derin bir nefes alıp içeri girdi ve görevli arkasından kapıyı kilitledi.

Adam dizel makinelerinin gürültüleri arasında duyurabilmek için sesini yükselterek "Sizi aramızda görmek çok güzel efendim," dedi. "Lütfen beni takip edin."

Arsa dışarıdan göründüğünden çok daha genişti. Görevli, önlerine çıkan engellerden uzak durmak için onu uzun bir yoldan götürüyordu. Toprak taşıyan büyük, sarı traktörler oradan oraya gidiyor, baş büyüklüğünde taşları ezici tekerleklerinin altında tuzla buz ediyor ve bir yığın molozu tepeleme yığıp sonra da karanlıkta bir yerlere iterken tıkırtılı, uğursuz bir gürültü yapıyorlardı; Doyle molozların taze olduklarını fark etti, taşların kırık kenarları hâlâ beyazdı ve kokuları keskindi. Sağa sola koşuşturan insanlar da vardı, kalın enerji kabloları döşüyor ve inceleme araçlarına göz atıp ellerindeki telsizlerle birbirlerine sayılar söylüyorlardı.

Parlak spot ışıklarından oluşan çember her cisimden yarım düzine gölge oluşturuyordu.

Güvenlik görevlisi bir doksan boyundaydı ve uzun adımlarla ilerliyordu, daha kısa olan Doyle ona yetişmek için arada bir koşmak zorunda kalıyordu, bir süre sonra soluk soluğu kalmış, hırıldamaya başlamıştı. Kızgınlıkla içinden, bu kahrolası acele de ne, diye geçirdi; ama bir yandan da kendi kendine sabahları mekik ve şnav çekmeye tekrar başlamak için söz veriyordu.

Işıkların ardında her yanı darbe almış, eski bir alüminyum karavan vardı, kablolar ve telefon hatlarıyla dışarıdaki koşuşturmacaya bağlanıyordu, bu da hedeflerinin burası olduğunu gösteriyordu. Görevli, kapının önündeki üç basamağı bir sıçrayışta çıkıp kapıyı çaldı ve içeriden birisi "Girin!" diye bağırınca bir adım inerek Doyle'a işaret etti. "Bay Darrow sizinle içeride konuşacak."

Doyle basamakları çıktı, kapıyı açtı ve girdi. Karavanın içi kitaplar ve çizelgelerle tıkabasa doluydu, bazıları bir müzeye ait olacak kadar eski görünüyordu, bazıları ise açıkça yepyeniydi; hepsinin de kullanılmakta olduğu belliydi. Çizelgeler kurşunkalemle alınmış notlar ve renkli raptiyelerle kaplıydı. Kitapların en eski ve kırılgan olanları bile dikkatsizce savrularak açılmışlar ve mürekkepli kalemle işaretlenmişlerdi.

Yüksek kitap yığınlarından birinin arkasında yaşlı bir adam ayağa kalktı ve Doyle, J. Cochran Darrow'u yıllardır dergi ve gazetelerde gördüğü yüzlerce resimden tanımasına rağmen etkilendi. Zengin, fakat hasta ve neredeyse tamamen bunamış bir ihtiyarla uğraşmaya hazırlanmıştı, ama adamın delici ve hınzır bakışları karşısında tüm bu düşünceleri uçup gitti.

Saçı son fotoğraflardakinden daha beyaz ve seyrek, yanakları daha çökük olmasına rağmen Doyle bu adamın sayabileceğinden bile çok bilimsel araştırma alanında öncülük ettiğine ve küçük bir kasabadaki bir metal plaka fabrikasından, J. Pierpont Morgan'ın yanında olsa olsa başarılı göründüğü bir finans imparatorluğu kuran adam olduğuna inanmakta hiç güçlük çekmiyordu. "Umarım Doyle'sundur," dedi, derinden gelen meşhur ses hiç bozulmamıştı.

"Evet efendim."

"İyi." Darrow gerindi ve esnedi. "Kusura bakma, kestiriyordum. Bir yer bulup otur. Konyak?"

"Bence uygun." Doyle yere, diz boyunda bir kitap yığınının yanına oturdu ve bir saniye sonra Darrow kitapların üzerine iki karton bardak ve

armut şeklinde bir şişe Hennessey koydu. İhtiyar adam kitap yığınının diğer tarafına oturarak bağdaş kurdu ve Doyle, Darrow'un yere otururken homurtusunu bastırmak zorunda kalmadığını utanarak fark etti. Bol bol şnav ve mekik, diye geçirdi içinden.

Darrow konyağı doldururken, "Herhalde bunun ne tür bir iş olduğu konusunda bazı tahminlerde bulunmuşsundur," dedi, "ve vardığın sonuçlar ne olursa olsun onlara boş vermeni istiyorum. Bu işin hiçbiriyle ilgisi yok. Al." Doyle'a bir bardak uzattı. "Coleridge hakkında bilgin var, değil mi?"

Doyle ihtiyatla "Evet," diye cevap verdi.

"Peki yaşadığı zamanı da biliyor musun? Londra'da, İngiltere'de, dünyada olanları?"

"Sanırım oldukça iyi."

"Evlat, bilmekten kastettiğim evinde bunlarla ilgili kitaplar olması ya da UCLA kütüphanesinde bunları nerede bulacağını bilmen değil. Ben kafanın içinde bilmeni kastediyorum, böylesi çok daha kullanışlı. Cevabın hâlâ evet mi?"

Doyle başıyla onayladı.

"Bana Mary Wollstonecraft'dan söz et. *Frankenstein*'ı yazandan değil, anne olandan."

"Şey, o ilk feministlerdendi, bir kitap yazmıştı, adı da şeydi, sanırım *Kadın Haklarının İspatı* idi ve–"

"Kiminle evlendi?"

"Shelley'nin kayınpederi Godwin'le. Ölümü de çocuk doğur–"

"Coleridge Schlegel'in yazılarını gerçekten çaldı mı?"

Doyle gözlerini kırpıştırdı. "Şey, evet. Bu çok açık. Ama bence Walter Jackson Bate bunu daha çok–"

"Afyona ne zaman başladı?"

"Sanırım Cambridge'deyken, 1790'ların başlarında."

"Peki kim–" Çalan telefon Darrow'un sözünü kesti. Yaşlı adam küfrederek kalkıp telefona gitti ve ahizeyi kaldırıp zerrecikler ve kurşun kaplamalar hakkındaki, belli ki yarım kalmış olan bir tartışmaya kaldığı yerden devam etti.

Doyle hem kibarlığından hem de ilgisizliğinden yakınındaki bir kitap yığınıyla ilgilenir gibi yaptı –bir an sonra ise gözleri büyümüş, ilgisi gerçeğe dönüşmüştü ve en üstteki cildi dikkatle aldı.

Açtı ve inanamadığı şüpheleri doğrulandı –bu, Doyle'un fotokopi bir kopyası için British Museum'da bir yıldır boşuna yalvarıp durduğu Lord

Robb’un Günlüğü’ydü. Darrow’un buna nasıl olup da sahip olduğu bilinemezdi. Doyle kitabı hiç görmemiş olsa da hakkında yazılar okumuştu ve ne olduğunu biliyordu. Lord Robb amatör bir kriminoloji uzmanıydı ve günlüğü 1810’ların ve 20’lerin en renkli ve çoğunlukla da inanılmaz suç öykülerine dair tek kaynaktı; öldürmek üzere eğitilmiş sıçanlar, mezarın ötesinden alınan intikamlar ve gizli hırsızlık ve dilencilik örgütleri öykülerinin yanında, Köpek Yüzlü Joe olarak bilinen, yaygın olarak kurtadam olduğuna inanılan ve dilediği zaman istediği kişinin bedenine girebilen ama lycantrophy[4] lanetinden kurtulamayan Londralı efsanevi katilin yakalanışının tek detaylı öyküsü de bu kitaptaydı. Doyle bu hikâyeyi bir şekilde Danseden Maymun Deliliğiyle bağdaştırmak istiyordu, en azından yazarın dersini ne kadar iyi çalıştığını gösteren şık bir dipnot olarak.

Darrow telefonu kapatınca Doyle da kitabı kapatıp yerine koydu, daha sonra ihtiyardan bir kopyasını istemeyi de kafasına koydu.

Darrow tekrar üzerinde bardaklarla şişenin olduğu kitap yığınının yanına oturdu ve kaldığı yerden devam etti. Sonraki yirmi dakika boyunca Doyle’u soru yağmuruna tuttu. Konudan konuya atlıyor ve ona nefes aldırmıyordu –yine de bazen bir konu hakkında Doyle’un bildiği tüm detayları istiyordu; Fransız Devriminin nedenleri ve etkileri, Britanya kral naibinin aşk hayatı giyim ve mimarinin incelikleri, yerel lehçelerin farkları hakkında sorular. Doyle da güçlü hafızası ve son zamanlardaki Ashbless araştırmaları sayesinde hemen hemen tümünü cevaplamayı başardı.

Sonunda Darrow arkasına yaslanıp cebinden bir paket filtresiz sigara çıkardı. Birini yakıp derin bir nefes çekerek "Şimdi," dedi, "uydurma bir cevap vermeni istiyorum."

"Uydurma mı?"

"Evet. Diyelim ki insanlarla dolu bir odadayız ve çoğu edebiyat hakkında senden fazla bilgiye sahip, ama herkes seni uzman sanıyor, yani her şeyi bilmesen de en azından biliyor gibi görünmelisin. Birisi de gelip diyor ki, şey, ‘Bay Doyle, sizce Wordsworth, kim diyelim, Sir Arky Malarkey’den ne derece etkilenmiştir?’ Çabuk!"

Doyle bir kaşını kaldırdı. "Şey, bence Malarkey’nin eserlerini bu şekilde basitleştirmek doğru değil; onun düşüncesinin olgunlaşması izlenirse birçok felsefe ortaya çıkar. Olsa olsa en son çalışmalarının Wordsworth’ü etkilemiş olması düşünülebilir ve Fletcher ile Cunningham’ın da belirttikleri gibi, Wordsworth’ün Malarkey’yi

okuduğuna dair somut bir kanıt bile yok. Bence Wordsworth'ü etkilemiş olan felsefeleri saptamaya çalışırken göz önünde bulundurmamız gereken–" Durdu ve Darrow'a bakarak belli belirsiz sırıttı. "Ve sonra da Fransız Devrimindeki İnsan Hakları meselesinden ne kadar etkilendiğinden bahsedip dururdum."

Halka şeklindeki dumanların arasından gözlerini kısarak bakan Darrow başını salladı. "Fena değil. Öğleden sonra biri gelmişti –Oxford'dan Nostrand, Coleridge'in mektuplarının yeni baskısının düzenlemesini yapıyor– uydurma cevap vermenin düşüncesinden bile rahatsız oldu."

Doyle biraz soğuk bir ifadeyle, "Belli ki Nostrand benden daha dürüst," dedi.

"Belli ki öyle. Kinik biri olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır." Doyle sinirlenmeye başlamıştı. "Bakın, benden bir soru karşısında blöf yapmamı istediniz, ben de bir delilik yapıp denedim. Ama bilmediğim şeyleri biliyormuş gibi yapmak gibi bir huyum yok. Ne yazılı ne de sözlü, bilmediğim şeyleri asla–"

Darrow gülerek elini kaldırdı. "Sakin ol evlat, kastettiğim bu değildi. Nostrand budalanın teki ve blöfünü beğendim. Söylemek istediğim, kinik misin? Daha önceden işe yaramaz olduğuna karar verdiğin fikirlerle uyuşuyor diye yeni fikirleri reddeder misin?"

Doyle içinden, İşte büyü tahtaları başlıyor, diye geçirdi. Yavaşça "Sanmıyorum," dedi.

"Ya birisi astrolojinin işe yaradığına dair çok kesin kanıtları olduğunu, dünyanın içinde kayıp bir dünya daha olduğunu, ya da akıllı tüm insanların bildiği her şeyin yanlış olduğunu söylese? Dinler miydin?"

Doyle kaşlarını çattı. "Kimin söylediğine bağlı. Ama sanırım hayır." Boşver, diye düşündü, beş binlik ve dönüş bileti hâlâ benim.

Darrow başını salladı, memnun görünüyordu. "Düşündüğün neyse onu söylüyorsun, bu iyi. Dün konuştuğum sahtekarın teki ayın Tanrı'nın kaybettiği bir golf topu olduğunu söylesem inanacaktı. Yirmi tekliği çok istiyordu. Tamam, sana bir şans vereceğim. Zamanımız az ve korkarım bulacağımız en iyi Coleridge uzmanı sensin."

Yaşlı adam iç çekerek parmaklarını seyrelen saçlarında gezdirdi ve Doyle'a sert bir bakış attı. Ciddi bir ses tonuyla "Zaman," dedi, "bir buz tabakasının altında akan bir nehire benzetilebilir. Bizi yolumuza çıkan taş ve dallara doğru bir yosun parçası gibi sürükleyip durur, kökten uca, doğumdan ölüme dek ve buzdan çatı yüzünden kimse nehirden çıkamaz ve

kimse bir an bile akıntıya karşı koyamaz." Durup, sigarasını antika bir Fas cildinde söndürdü.

Doyle inanma sınırlarını zorlayacak çılgınca açıklamalar beklerken anlamsız ve sıkıcı konuşmalarla karşılaştığı için oldukça hayal kırıklığına uğramıştı. İhtiyarın kafasında birkaç tahtanın eksik olduğu belliydi zaten. Bir tepki vermesini beklediğini hissederek "Şey," dedi, "ilginç bir görüş, efendim."

"Görüş mü?" Bu sefer kızan Darrow'du. "Ben görüşlerle uğraşmam delikanlı." Bir sigara daha yaktı ve sessizce ama öfkeyle kendi kendine söylenmeye başladı. "Tanrım, önce modern bilimin yapısını baştan sona değiştiriyorum –bunu kafana iyice sok!– ve sonra yıllarca uğraşıp o... bazı eski yazılardaki gerçek damlacıklarını süzüyorum, sonuçları deniyor ve sistemleştiriyorum ve sonra Denver'daki ölçüm laboratuarlarımdaki çocukları korkutmak, zorlamak ve hatta ikisini tehdit etmek zorunda kalıyorum– Tanrım, bunlar Kuantum Teorisi üzerinde çalışan çocuklar, sözde günümüzün en parlak zekalı ve esnek düşünebilen bilim adamları– onları şu garip ama deneysel delilin sadece varlığını kabul etmeleri için zorlamam ve pratik uygulamasını yapmaları için de pataklamam gerekiyor –sonunda yaptılar ve bunun için yepyeni bir dilin oluşturulması gerekti, biraz Öklit dışı geometri, biraz vektörel hesaplar ve biraz da simya sembolleri– ve ben bu bulguları, kahrolası kariyerimdeki, hatta 1916'dan beri yapılmış en önemli keşfi alıyorum, her şeyi basit bir İngilizce cümleye indirgiyorum... ve boktan bir üniversite hocası sayemde bunu duyuyor... ve o benim 'Hayat yalnızca bir düştür,' ya da 'Sevgi her şeyin üstesinden gelir,' dediğimi sanıyor." Uzun, sıkıntılı bir nefesle bir ciğer dolusu duman çıkardı.

Doyle yüzünün kızardığını hissediyordu. "Kibar olmaya çalışıyorum Bay Darrow ve–"

"Haklısın Doyle, sen kinik değilsin. Yalnızca aptalsın."

"Cehenneme kadar yolunuz var efendim," Doyle konuşma tonunu aşmamaya çalışarak konuştu. "Gidip orada lanet olasıca buzlu nehrinizde paten yapın, tamam mı?" Ayağa kalktı ve kalan konyağını bir dikişte içti. "Beş bininiz de sizde kalsın, ama dönüş biletiyle havaalanına kadar yolculuğu kullanacağım. Hemen." Darrow'un kaşları hâlâ çatıktı, ama gözlerinin çevresindeki yanık deri kırışmaya başlamıştı. Doyle ise tekrar oturamayacak kadar kızgındı. "İhtiyar Nostrand'i geri çağırın, yosunları ve diğer zırvalarınızı ona anlatın."

Darrow başını kaldırıp ona baktı. "Nostrand kesinlikle deli olduğumu düşünür."

"Öyleyse bunu mutlaka yapın –ilk kez bir konuda haklı olur."

Yaşlı adam sırıtıyordu. "Aklıma gelmişken, seninle görüşmemem için beni uyarmıştı. Senin başkalarının araştırmalarını baştan düzenlemekten başka bir şey yapamadığını söyledi."

Doyle öfkeyle cevap vermek için ağzını açtı, sonra sadece iç çekli. "Kahretsin,’’ dedi. "Yani size deli demekle ikinci kez doğru söylemiş olacak."

Darrow keyifle güldü. "Hakkında yanılmadığımı biliyordum Doyle. Lütfen otur."

Darrow Doyle’un karton bardağını yeniden doldurduğuna göre şimdi gitmek kabalık olacaktı, o da sersemlemiş bir sırıtışla dediğini yaptı. "İnsanı şaşkına çevirmeyi çok iyi beceriyorsunuz," dedi.

"Üç gündür uyku yüzü görmemiş bir ihtiyarım. Beni bir de otuz yıl önce görecektin." Bir sigara daha yaktı. "Şimdi, bir düşün: Zaman nehrinin dışında, diyelim ki kıyısında durabilseydin ve buzun içini görebilseydin, işte o zaman kıyıda yukarı yürüyüp Roma ve Ninive’yi en parlak çağlarında görebilir, ya da aşağıya yürüyüp geleceğin neler getireceğine bakabilirdin."

Doyle onayladı. "Yani kıyıdan on mil yukarıya yürüsek Sezar’ın bıçaklanışını görürdük, on bir mil yukarıda ise doğumunu."

"Evet! Tıpkı akıntıya karşı yüzerken salınan yosunların köklerinden önce uçlarını görmen gibi. Şimdi–dikkat et, burası en önemli yeri–bir gün bir şey oldu ve bu olay, mecazi buz çatıda delikler açtı. Nasıl olduğunu sorma, ama yaklaşık altı yüz yıllık bir döneme rastgele yayılmış... birçok kapı var, bazı normal kimyasal tepkimelerin gerçekleşmediği, karmaşık makinelerin işlemediği... ama adına büyü dediğimiz eski sistemlerin çalıştığı yerlerin kapıları." Doyle’a meydan okuyan bir bakış attı. "Dene Doyle, sadece dene."

Doyle onayladı. "Devam edin."

"Yani bu kapıların kimisinde televizyon çalışmaz, ama uygun karışımlarla hazırlanmış bir aşk iksiri işe yarar. Anlıyor musun?"

"Sizi dinliyorum. İyi ama, bu delikler fark edilmez mi?"

"Tabiî ki. Pencerenin yanındaki şu dosyalar 1624’e kadar uzanan, büyünün gerçekten, belgelenebilir şekilde işe yaradığı olaylarla ilgili kupürler ve haberlerle dolu ve yüzyılın başından beri de o günkü sayıda aynı yerlerde o gün bir enerji kesilmesi ya da radyolarda geniş kapsamlı bir

parazitlenme olduğundan söz eden notlar da var. Düşünebiliyor musun, Soho’da bazılarının hâlâ Otomobil Mezarlığı dediği bir sokak var, çünkü 1954 yılında altı gün boyunca oraya giren her araba bozulmuş ve çekilmeleri gerekmiş –atlarla– ve bir sonraki sokakta düzgün çalışmışlar. Ve orada yaşayan üçüncü sınıf bir part-time medyum o hafta cumartesi öğleden sonra çayı ve seanslarının toplantılarının sonuncusunu düzenlemiş –olanlar asla bilinemeyecek, ama kadınların hepsi ölü olarak bulunmuşlar. Sıcak bir odada olmalarına ve ölümlerinin üzerinden bir saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen buz gibilermiş ve anladığım kadarıyla hepsinin yüzünde müthiş bir dehşet ifadesi varmış. Olay basında örtbas edilmiş ve arabaların arızalanmasının da *tırnak aç*, statik elektrik toplanması, *tırnağı kapa*, yüzünden olduğu söylenmiş. Ve bunun gibi daha yüzlerce örnek var.

"Benim bunları bulmam ise... şey, bilimin başaramadığı bir şeye ulaşmaya ve büyünün işe yarayıp yaramadığını ve yarıyorsa ne zaman ve nerede yaradığını bulmaya çalışırken oldu. Bu büyü–var–makine–yok alanlarının hep Londra’da ya da civarında olduğunu ve zirvesi kabaca 1800’den 1805’e kadar uzanan bir çan eğrisiyle tarihe yayıldıklarını öğrendim; belli ki o yıllarda sayıları fazlaydı, ama çok kısa süreliydiler ve alanları da küçüktü. Zirve yıllarından uzaklaştıkça büyüyorlar ve sıklıkları azalıyor. Dinliyor musun?"

Doyle dikkatle "Evet," dedi. "Bin altı yüzlere kadar mı uzanıyor demiştiniz? O zaman kapılar daha seyrek oluyorlar, ama ortaya çıktıklarında daha uzun süre kalıyorlardı. Sonra giderek sıklaşıp kısalıyor ve sözgelimi 1802’de geiger sayacının tıkırtıları gibi hızlanıyorlar, sonra yine yavaşlayıp seyrekleşiyorlar. Eğrinin herhangi bir ucunda tamamen bitiyorlar mı?"

"Güzel soru. Evet. Denklemlere göre ilki 1504 yılında olmuş, yani eğri her iki yana yaklaşık üç yüz yıl kadar iniyor, anlayacağın toplam altı yüz yıl kadar. Her neyse, bu düzeni fark ettiğimde öyle hayret ettim ki, asıl amacımı neredeyse unuttum. Araştırmacı çocukları bu bilmece üzerinde çalışmaya çağırdım. Hah! Bunama belirtilerini görür görmez tanırlardı ve iki kez beni bir yere yatırmayı denediler. Ama tuzaktan kurtuldum ve onları devam etmeye, bilgisayarlarını Bessonus, Midorgius ve Ernestus Burgravius’un prensiplerine göre programlamaya zorladım ve sonunda kapıların ne olduklarını öğrenmeyi başardım. Onlar zaman duvarındaki kapılar."

Doyle "Nehri kaplayan buzdaki delikler," diyerek onayladı.

"Evet –o buzdan çatıda delikler olduğunu düşün; şimdi yaşamının bir bölümü, yetmiş yıl boyunca uzayıp giden o yosunun, yani senin bir kısmın bu deliklerden birinin altında olacak olursa, o noktada zaman akıntısından çıkman mümkün."

"Nereye?" Doyle sesini acıma ve alaycılıktan arındırmaya çalışarak sordu. Nereye olacak, Oz'a, diye geçirdi içinden, ya da Cennete, ya da Bitkiler Âlemine.

Darrow sabırsızlıkla "Hiçbir yere," diye cevapladı. "Hiçbir zamana. Tek yapabileceğin bir başka deliğe girmek."

"Ve kendimi Roma Senatosu'nda Sezar'ın bıçaklanışını izlerken bulurum. Yo hayır, doğru ya, delikler sadece 1500'e kadar uzanıyorlar; pekâlâ, 1666'da Londra'nın yanışını izlerim."

"Evet –tabiî o zamanda bir delik varsa. Ve orada. İstediğin noktadan giremezsin, ancak var olan bir kapıdan girebilirsin. Ve," bir kâşifin gururuyla konuştu, "dilediğin deliğe girmen mümkün –bu kullandığın... itiş gücünün miktarına bağlı. Ayrıca deliklerin yerini ve zamanını tam olarak belirlemek de mümkün. 1802'nin başlarındaki kaynaklarından –tabiî bu kaynak her ne ise– matematiksel olarak tahmin edilebilecek bir düzenle yayılıyorlar."

Doyle avuçlarının terlediğini fark edince utandı. Düşünceli bir sesle "Şu söz ettiğiniz itiş gücü," dedi, "üretebileceğiniz bir şey mi?"

Darrow pis pis sırıttı. "Evet."

Doyle dışarıdaki yıkılan arsada, tüm bu kitaplarda ve hatta kendisinin orada bulunuşunda bir anlam sezmeye başlamıştı. "Demek zaman içinde yolculuk edebiliyorsunuz." J. Cochran Darrow'u yaşlı ve hasta da olsa geçmiş bir yüzyılda düşünmeye çalışarak yaşlı adama huzursuzca gülümsedi. "Senden korkuyorum, ihtiyar denizci."{5}

"Haklısın, bu da bizi yeniden Coleridge'e –ve sana– getiriyor. 1810'da 1 Eylül Cumartesi akşamı Coleridge'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tanrım, hayır. Bundan sadece... bir hafta kadar sonra William Ashbless Londra'ya gelmişti. Ama Coleridge? O sıralarda Londra'da yaşadığını biliyorum..."

"Evet. Bak, sözünü ettiğim cumartesi akşamı Coleridge Strand'deki Crown and Anchor Hanında Milton'ın *Aereopagitica*'sı üzerine bir konuşma yapmıştı."

"Doğru. Ama *Lycidas* olacak, değil mi?"

"Hayır. Montagu orada değildi ve yanılmıştı."

"Ama Montagu mektubu o ders hakkındaki tek kayıt." Doyle başını kaldırdı. "Şey... yoksa değil mi?"

İhtiyar adam gülümsedi. "Evlat, DBAY bir araştırma işine girerse işini iyi yapar. Hayır, katılanlardan ikisinin, bir yayınevi memuru ve bir okul müdürünün bıraktıkları günlükler elime geçli. Anlattığı *Aereopagitica*'ydı. Okul müdürü konuşmanın önemli bir bölümünü not etmeyi bile başarmış."

Doyle hemen "Bunu ne zaman buldunuz?" diye sordu. Yayınlanmamış bir Coleridge konuşması! Acıyla imrenerek, Tanrım, diye düşündü, iki yıl önce elimde bu olsaydı, *Yakın Konuk* farklı eleştiriler alırdı.

"Bir ay kadar önce. Denver ekibinden somut sonuçları ancak şubatta alabildim, o zamandan beri de DBAY 1810 yılının Londra'sıyla ilgili bulunan her kitap ya da haberi topluyor."

Doyle ellerini açtı. "Neden?"

"Çünkü bu kapılardan biri Kensington'un hemen dışında, Strand'in beş mil kadar uzağında, 1810 yılının Eylül ayının ilk akşamında. Ve 1802 kaynağına bu kadar yakın olan diğer kapıların aksine bu dört saat uzunluğunda."

Doyle uzanıp kendine bir bardak daha konyak aldı. İçinde yükselen heyecan öyle büyüktü ki bastırmak için kendi kendine sürekli burada tartışılan şeyin çok ilginç olsa da imkânsız bir şey olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Yirmi binlik için dayan, diye kendi kendine öğüt verdi ve belki de Robb'un günlüğünü ya da şu öğretmenin defterini ele geçirme olasılığı için. Ama kendi kendini kandıramazdı –bu işin içinde olmak istiyordu. "Ve tabiî ki şu anda ve burada bir kapı daha vardır."

"Burada, ama tam şimdi sayılmaz. Hâlâ" –Darrow saatine baktı– "birkaç saat var. Kaynaktan bu kadar uzak olan bir kapı için boyutu normal değil –akıntının yukarısındaki nokta bu gece olacak, aşağısındaki ise yarından sonraki günün şafağı civarında. Denver bu kapıyı belirler belirlemez, etki alanına girecek olan tüm bölgeyi satın aldım ve istimlak ettirmeye başladım. Yanımızda binalar götürmek istemeyiz, değil mi?"

Doyle kendi sırıtışının da en az Darrow'unki kadar hınzırca göründüğünü fark etti. "Hayır, istemeyiz."

Darrow rahatlamış ve tatmin olmuş bir şekilde derin bir iç çekti. Tam telefona uzandığı anda çalmaya başladı. "Evet?... Bu hattı boşalt ve bana Lamont'u bul. Çabuk." Bardağında kalanı içti ve yeniden doldurdu.

"Burada üç gündür kahve, konyak ve şekerlemeyle yaşıyorum," dedi Doyle'a. "Miden bir kez alıştı mı fena değiller –Tim? Newnan ve Sandoval'ı boşverin. Eh, o zaman Delmotte'u telsizle ara ve dönüp onu doğruca havaalanına bırakmasını söyle. Coleridge uzmanımızı bulduk."

Telefonu yerine koydu. "Coleridge konferansına katılım için on bilet sattım, tanesi bir milyon dolara. Atlamayı yarın akşam sekizde yapacağız. On konuğumuz için altı buçukta yemekli bir toplantı olacak ve tabiî ki bunun için tanınmış bir Coleridge uzmanına ihtiyacımız var."

"Ben."

"Sen. Coleridge hakkında kısa bir konuşma yapacak ve konukların onun ya da çağdaşlarının hakkında sorabilecekleri soruları yanıtlayacak, atlayışta ve Crown and Anchor Hanında da gruba eşlik edeceksin –kaçmayı deneyebilecek bazı romantiklere karşı birkaç usta muhafızla birlikte– konuşma sırasında notlar alacak ve tekrar 1983'e döndüğümüzde yorum yapıp yeni soruları cevaplayacaksın." Bir kaşını kaldırarak Doyle'a ciddi bir ifadeyle baktı. "On kişinin adam başı birer milyon ödediği bir şeyi görüp duyman için sana yirmi bin dolar veriliyor. Daha tanınmış Coleridge uzmanlarını getirtme çabalarımızın boşa çıkmış olmasına sevinmelisin."

Doyle içinden, pek de iltifat sayılmaz, diye geçirdi, yine de "Evet," dedi. Sonra birden aklına bir düşünce takıldı. "Ama ya... gerçek amacınız, bilimin başaramadığı, bu kapıları bulmanıza neden olan şey? Ondan vaz mı geçtiniz?"

"Ha." Darrow bundan söz etmek istemiyor gibiydi. "Hayır, vazgeçmedim. Bugünlerde birkaç açıdan üzerinde çalışıyorum. Bu projeyle bir ilgisi yok."

Doyle düşünceli düşünceli onayladı. "Peki önümüzde, akıntının aşağısında başka kapılar var mı?"

Nedenini bilmiyordu ama Doyle ihtiyar adamın yine sinirlenmeye başladığını anlamıştı. "Doyle, sen neden –of, ne fark eder. Evet. Bir tane var, 2116 yazında, kırk yedi saat uzunluğunda ve kronolojik olarak sonuncusu."

"Tamam." Doyle onu kışkırtmak istemiyordu, ama onun açıkça görebildiği şeyi Darrow'un neden yapmak istemediğini bilmek istiyordu. "Ama bu... yapılmasını istediğiniz şey... o yılda kolayca yapılamaz mı? Yani, bilim 1983'de neredeyse yapabiliyor ise, 2116'da kesinlikle..."

"Doyle, birine üzerinde uzun süredir çalıştığın bir projeden kısaca söz eder etmez, senin uzun zaman önce düşünüp işe yaramayacağını anladığın

konularda parlak fikirler vermesi çok rahatsız edici." Sıkılmış dişlerinin arasından duman üfledi. "2116 yılında dünyanın radyoaktif küle dönüşüp dönüşmediğini oraya gitmeden nasıl bilebilirim? Ha? Ya da korkunç bir polis devleti olup olmadığını?" Bitkinlik ve konyak Darrow'u zayıflatmış olmalıydı, "Ve bunu yapabilecek olsalar ve yapsalar bile, yüz yıldan daha eski bir zamandan gelen biri için ne düşünürlerdi?" diye eklerken gözleri dolmuştu. Kâğıt bardağını buruşturdu ve bileğine bir damla konyak aktı. "Ya beni çocuk yerine koyarlarsa?"

Utanan Doyle konuyu hemen Coleridge'e çevirdi. Ama tabiî, buydu işte, diye düşündü –Darrow o kadar uzun zamandır kendi gemisinin kaptanlığını yapıyor ki, yardım etmeye çalışan bir araçtan, hele kendisininkinden daha büyük bir gemiden atılan bir can simidine tenezzül etmektense, gemisiyle birlikte batmayı tercih eder.

Darrow da yeniden iş konusuna dönmeye istekli görünüyordu.

Başka bir şoför Doyle'u yakındaki bir otele götürürken doğuda gökyüzü ağarmaya başlamıştı. Akşamüstü üçüncü bir şoför onu istimlâk alanına geri götürmek üzere gelene kadar uyudu.

Arsa şimdi sac bir levha gibi dümdüzdü ve tüm traktörler gitmişti; bir sürü adam kürek ve süpürgelerle at gübrelerini temizliyorlardı. Karavan hâlâ duruyordu, telefon ve elektrik kabloları kaldırıldığı için terk edilmiş gibi görünüyordu. Yürüyen bir ev denilebilecek kadar büyük olan başka bir karavan yanına park edilmişti. Doyle arabadan inince, çitin üzerine aralıklarla dizili makaralar ve kablolar ile tüm çit boyunca yerde uzanan kalın bir muşamba fark etti. Sırıttı. İhtiyar utangaç, diye düşündü.

Bir güvenlik görevlisi kapıyı açtı ve onu kapısı açık duran yeni karavana götürdü. Doyle içeri girdi. Ceviz kaplamalı ve halı döşeli odanın uzak ucunda uzun boylu, sarışın bir adamla konuşan Darrow, dün gece olduğundan daha yorgun görünmüyordu. İkisi de Naiplik Dönemi[6] öncesi tarzda giyinmişlerdi. Redingotlar, dar pantolon ve çizmeler üzerlerinde öyle doğal duruyordu ki, Doyle polyester–pamuklu giysisi içinde kendisini bir an çok tuhaf hissetti.

Darrow "Hah, Doyle," dedi. "Sanırım güvenlik şefimizi tanıyorsun."

Sarışın adam döndü ve Doyle Steerforth Benner'ı hemen tanıdı. Genç adamın eskiden uzun olan saçları kısalmış ve kıvırcıklaşmış, zaten pek belirgin olmayan bıyığı da kesilmişti.

Doyle sevinçle "Benner!" diye bağırarak odanın diğer ucuna yürüdü. "Bu projeyle bir ilgin olduğunu tahmin etmiştim." Genç adamla arkadaşlıkları son bir iki aydır, Benner'ın DBAY için çalışmaya başlamasından beri biraz soğumuştu, yine de burada tanıdık bir yüz gördüğüne çok memnundu.

Benner her zamanki geniş gülümseyişiyle, "Sonunda meslektaş olduk Brendan," dedi.

Darrow, "Atlamaya dört saatten az bir zaman kaldı," diyerek araya girdi, "ve daha önce yapılacak çok iş var. Doyle, senin için o döneme uygun bir giysimiz var, uçtaki şu kapılar soyunma odaları. Korkarım neyi nasıl yapacağını söylemek zorundayız, ama herkesin rolüne iyice hazırlanması çok önemli."

"Yalnızca dört saat kalacağız, değil mi?"

"Doyle, Benner ve adamlarının tüm gayretine rağmen konuklarımızdan birinin kaçması olasılığı her zaman var. Biri bunu yaparsa, başka bir yüzyıla ait olduğunu gösteren hiçbir iz taşımasını istemiyoruz." Darrow Doyle'un bir sonraki sorusunu engellemek istercesine elini kaldırdı. "Ve hayır evlat, hayali kaçağımız insanlara savaşın nasıl biteceğini, Cadillac'ın nasıl yapılacağını ya da başka bir şey anlatamayacak. Gitmeden hemen önce her konuk bir kapsül yutacak, ben bu maddeye Anti–Transkrono Travması adını vermeyi düşünüyorum. ATCT. Bu aslında, lütfen bağırmaya başlama Doyle, altı saat sonra çözülmeye başlayacak bir kapsüle doldurulmuş öldürücü dozda striknin. Geri döndüğümüzde bütün sindirim sistemleri aktif hale gelmiş kömürlü bir solüsyon ile dolacak." Buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Tabiî ki ekip buna dahil değil, yoksa size söylemezdim. Tüm konuklar bu şartları kabul ettiler ve herhalde birçoğu bunun anlamını biliyorlardır."

Doyle içinden, belki de bilmiyorlardır, diye geçirdi. Birden bütün proje gözüne yeniden delilik gibi göründü ve kendisini yakın bir gelecekte mahkemede, Darrow'un yapmak istediklerinden polise neden söz etmediğini açıklamaya çalışırken görür gibi oldu.

Darrow bir kâğıt uzatarak, "İşte toplantıda yapacağın konuşma," diye devam etti. "Dilediğin gibi değiştir, istersen baştan yaz –bir de o zamana kadar ezberleyebilirsen çok memnun olurum. Herhalde ikiniz notlarınızı karşılaştırmak istersiniz, ben karavanımda olacağım. Toplantıda ekibin içmesine izin yok, ama şimdi iki kadeh atmanızda bir sakınca

görmüyorum." Gülümsedi ve dışarı çıktı, eski giysilerinin içinde korsanvari bir yakışıklılığı vardı.

O gidince Benner bir dolabı açtı, içki dolabı olduğu belliydi. "Hah," dedi, "senin için hazırlık yapmışlar." Bir şişe Laphroaig indirdi ve Doyle endişelerine rağmen berrak cam şişede, eski 91.4 dereceliklerden olduğunu görünce sevindi.

"Tanrım, şundan biraz versene. Yeter."

Benner ona bir bardak uzattı ve kendisi için Kahlua ile süt karıştırdı. Bir yudum aldı ve Doyla’a sırıttı. "Bence biraz içki kurşundan bir kalkan kadar gerekli bir şey; cebimde biraz içki olmazsa kimse beni onca radyasyonun altına sokamaz."

Doyle polise telefon etmeyi teklif etmek üzereydi, ama bunun üzerine sözünü tamamlayamadı. "Ne?"

"Takyon dönüşümü işlemi. Atlamanın nasıl olacağını açıklamadı mı?"

Doyle kendini bomboş hissetti. "Hayır."

"Kuantum Teorisi hakkında bir şey biliyor musun? Ya da atomaltı fiziği hakkında?"

Doyle’un eli bilinçsiz bir hareketle bardağı kaldırdı ve ağzına viski doldurdu. "Hayır."

"Eh, ben de pek bir şey biliyor sayılmam. Ama basitçe söylersek, hepimiz dizilip akıl almaz derecede yoğun, gamma ışını frekanslarından çok üstünde bir radyasyon patlamasının önünde duracağız –biliyorsun fotonların kütlesi yoktur, yani birbirine hiç dokundurmadan art arda bunlardan bir alay dolusu yollayabilirsin– ve bize çarptığında kapı alanının garip etkisi bizi normal şartlarda olması gerekenlerden koruyacak. Normal şartlarda ne olacağından tam olarak emin değilim, ama bizi yok edeceği kesin." Neşeyle içkisini yudumladı. "Her neyse, biz alanın içinde olacağımız için –doğanın işin içindeki engelleri ortadan kaldırmasının tek yolu bu– sonuçta seçkin takyonlar olacağız."

Doyle umarsızca "Tanrım," diye bağırdı, "hayalet olacağız. Coleridge’i göreceğiz tabiî –Cennette." Yoldan bir korna sesi geldi, ses olması gerekenden daha uzaktan geliyordu ve Doyle masum birinin kimbilir nereye doğru yol aldığını, hangi önemsiz sorun yüzünden kornasını çaldığını düşündü. "Benner, beni dinle –mutlaka buradan çıkıp polise gitmeliyiz. Tanrım, bu adam–"

"Bu gerçekten tamamen güvenli," diye araya girdi Benner. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bunu nereden bilebilirsin ki? Adam besbelli ki kaçığın teki ve–"

"Sakin ol Brendan ve dinle. İyi görünüyor muyum? Çitler de hâlâ yerinde mi? Öyleyse endişelenmekten vazgeç, çünkü 1805'deki kısa süreli bir kapıya iki saat önce tek başıma bir atlayış yaptım."

Doyle ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten mi?"

"Yaşamım üzerine yemin ederim. Beni giydirdiler, metalik cübbeleri seven ve göz deliklerine ihtiyacı olmayan bir Ku Klux Klan üyesi gibi– sonra beni çitin yanındaki bir platforma çıkarıp, kıyamet makinelerini çitin diğer tarafına yerleştirdiler. Sonra da vijjj! Burada ve bugünde iken, bir an sonra 1805'te Islington yakınında bir arazideki çadırdaydım."

"Çadırda mı?"

Benner'ın gülümsemesine bir şaşkınlık ifadesi karıştı. "Evet, garipti, bir tür çingene kampına inmiştim. Başlığımı çıkarınca ilk gördüğüm şey bu çadırın içiydi; tütsü dumanıyla, ve Mısır'a ait gibi görünen şeylerle doluydu ve canlı cenazeye benzeyen, kel kafalı bir ihtiyar inanılmaz bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Korkup dışarı kaçtım, ki o giysinin içinde bu pek kolay sayılmazdı ve gördüğüm İngiltere'nin kırlarıydı. Otobanlar ya da telefon direkleri yoktu, anlaşılan gerçekten 1805'ti. Etrafla bir sürü at, çadır ve çingene görünümlü insan vardı ve çingenelerin hepsi bana bakıyorlardı, ama o sırada kapının sonu geldi –Tanrıya şükür ki alanın dışına çıkmamıştım– ve kanca beni tekrar buraya ve bugüne getirdi." Kıkırdadı. "Birden ortadan yok olduğumda ve giysim bomboş olarak yere yığıldığında çingeneler kimbilir ne düşünmüşlerdir."

Doyle onu saniyelerce uzun uzun süzdü. Benner hoş biri olsa da asla güvenilir değildi –ama bu şekilde yalan da söylemezdi. Rol yapmayı beceremezdi ve bu hikâyeyi, özellikle çadırdaki yaşlı adamın şaşkınlığını oldukça inandırıcı bir biçimde anlatmıştı. Sersemlemiş bir halde ona inandığını fark etti.

Gıptayla fısıldamasına, "Tanrım," dedi, "havanın kokusu nasıldı? Toprak nasıldı?"

Benner omuz silkti. "Temiz hava, çimenli toprak. Atlar da ata benziyordu. Çingeneler oldukça kısa boyluydular, ama belki de hep öyledirler." Doyle'un sırtına dostça vurdu. "Yani endişelenme. Kömür lavmanları konukların sağlığını koruyacak, ben de kaçmalarına izin vermeyeceğim. Hâlâ polis çağırmak istiyor musun?"

"Hayır." Doyle hırsla, hayır, diye düşündü. Coleridge'i görmek istiyorum. "İzninle," dedi, "şu konuşmayı ezberlemem gerek."

Altıyı yirmi geçe Doyle yeni konuşmasını ezberlediğine karar verdi. Kalktı ve Darrow'un kullanmasına izin verdiği küçük ofisin ana odaya çıkan kapısını açtı.

İyi giyimli bir grup insan odanın diğer ucunda toplanmışlardı. Onlarla arasında bir düzine kadar boş sandalye ve büyük bir orta masası duruyordu.

Avizelerde yüzlerce mum yanıyor ve sıcak, yumuşak aydınlık, cilalı kaplamalardan ve masada dizilmiş kadehlerden yansıyordu; ılık havada hafif bir biber ve kızarmış biftek kokusu duydu.

"Benner," diye hafifçe seslendi. Uzun boylu genç adam masanın yanındaki bir duvara yaslanmıştı; giysileriyle tam bir uyum içinde hareket ederek bir enfiye kutusunu açtı ve burnuna bir tutam kahverengi toz çekti.

Benner başını kaldırdı. "Brendan, lanet olsun –hapşu!– ekibin şimdiye dek giyinmiş olması gerek. Her neyse, konuklar soyunma odalarındalar, birkaç dakika sonra sen de üzerini değiştirebilirsin." Benner enfiye kutusunu kaldırdı ve yaklaşan Doyle'un elbiselerine bakarak sabırsızca kaşlarını çattı. "Hiç olmazsa kancanı takmışsındır herhalde?"

"Tabiî." Doyle gömleğinin kolunu sıyırdı ve dirsekten aşağısı tıraş edilmiş olan koluna sıkıca oturtulmuş ve küçük bir kilitle bağlanmış deri bandajı gösterdi. "Bir saat önce bizzat Darrow taktı. Gelip konuşmamı dinler misin? Sanırım sen de–"

"Zamanım yok Brendan, eminim güzeldir. Şu kahrolası insanlar, her biri kendini dünyaya hakim bir mihrace sanıyor."

Bir adam aceleyle yanlarına geldi, o da Benner gibi ondokuzuncu yüzyıl tarzında giyinmişti. Sessizce "Yine şu Treff, şef," dedi. "Sonunda üzerindekileri çıkarttırabildik, ama bacağında elastiki bir bandaj var ve çıkarmıyor, altında birşeyler olduğu da besbelli."

"Lanet olsun, birinin bunu deneyeceğini biliyordum. Şu zenginler! Gel Doyle, zaten o tarafa gideceksin."

Odanın karşı ucuna doğru yürürlerken ana kapıdan heybetli görünüşüyle Darrow girdi ve karşı karşıya geldikleri anda soyunma odalarından birinden baldırına sarılı elastik bir bandaj dışında üzerinde hiçbir şey olmayan tıknaz, kıllı bir adam fırladı.

Darrow kalın, beyaz kaşlarını kaldırarak "Bay Treff," dedi, derin sesi tüm diğer sesleri bastırıp susturmuştu, "belli ki giysi kurallarımızı yanlış

anlamışsınız."

Birçoğu kahkahayı bastı ve Treff in yüzü kırmızıdan koyu kırmızıya dönüşlü. "Darrow, bu bandaj kalacak, anladın mı? Bu doktorumun emri ve sana kahrolası bir milyon ödüyorum ve hiçbir kuşbeyinli bana–"

Tam o sırada Benner’a sinirli sinirli gülümsediği için Doyle onun kolundan ince bir bıçak çıkardığını fark edebildi; zarif bir eskrimci hamlesiyle tam bir tekme savurarak bıçağın gövdesini tartışma konusu olan bandajın altına soktu, bir an teatral bir ifadeyle duraksadı ve yanlamasına bir darbeyle bez tabakalarını baştan aşağı kesti.

Halıya en az bir avuç dolusu ağır, parlak metal cisim döküldü. Doyle ilk bakışla aralarında bir Colibri Beam Sensor çakmak, bir Seiko kuvars saat, küçük bir defter, 25 kalibrelik bir otomatik tabanca ve en az üç tane bir onsluk altın plaka gördü.

Darrow, bıçağı kaldırıp Doyle’un yanına dönen Benner’a bir selamla teşekkür ederek, "Yerlileri cam boncuklarla satın almayı planlıyordun demek," dedi. "Sen de biliyorsun ki bu anlaşmamızın şartlarına aykırı – paranın yüzde ellisini geri alacaksın ve hemen şimdi muhafızlar arsanın dışındaki bir karavana dek sana eşlik edecekler, orada şafağa kadar lüks içinde tutulacaksın. Ve sana dostça bir tavsiye," sözünü Doyle’un gördüğü en soğuk gülümseyişle bitirdi, "burayı sessizce terk et."

Hâlâ çıplak olan Treff kapıdan çıkarılırken, Benner rahat bir tavırla, "İyi yanından bakarsak," dedi, "bir soyunma odası boşaldı. Gir bakalım Brendan."

Doyle öne çıktı ve birçok kişiye "Affedersiniz," diyerek, henüz boşalmış olan soyunma odasına girdi. İçeride taburede oturan bir güvenlik görevlisi vardı; gelen Treff olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

Ayağa kalkarak "Doyle, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Tamam, öyleyse üzerinizdekileri çıkarın."

Doyle göbeğini biraz içeri çekerek adamın dediğini yaptı ve giysilerini çıkarıp onun uzattığı bir askıya astı. Soyunma odasının arkasında bir kapı vardı. Görevli, Doyle’un giysilerini de alarak oradan çıktı.

Doyle duvara yaslandı; onu orada unutmamalarını umuyordu. Kolundaki deri bandajın altını kaşımaya çalıştı, ama parmağını altına sokamayacağı kadar sıkı bağlanmıştı. Derinin altındaki oymalı yeşil taş parçasının tıraşlı cildini nasıl kaşındırdığını düşünmemeye çalışarak vazgeçti. Darrow buna kanca demişti ve sımsıkı bağlayan kayışlar üzerini

kapatmadan önce bir bakmasına izin vermişti. Doyle baklava şeklindeki küçük yeşil taş parçasını parmaklarının arasında çevirmiş, üzerine kazılı sembolleri fark etmişti –hiyeroglifler ve astrolojik işaretlerin bir karışımı gibiydiler.

Darrow "Buna bu kadar olumsuz bakma," demişti. "Seni 1983'e döndürecek olan şey bu. 1810 kapısı sona erdiğinde bu şey geldiği kapıya, yani bugüne ve buraya dönecek ve bedeninle temas ettiği sürece seni de birlikte getirecek. Kaybedecek olursan, hepimizin yok olup gittiğimizi görürsün ve 1810'da kalıverirsin; işte bu yüzden sana sımsıkı bağlanması gerek."

Darrow dirsekten aşağısını sabunlayıp tıraş ederken Doyle, "Yani orada dört saat sonra hepimiz ortadan yok olacağız, öyle mi?" diye sormuştu. "Ya kapının süresini yanlış hesaplamışsanız ve konuşmanın ortasında yok olursak?"

"Olmayız. Hem kapının içinde, hem de kancayla temas halinde olmalısın, kapı da gittiğimiz tavernadan beş mil uzakta." Taşı Doyle'un koluna yerleştirmiş ve geniş deri bandajı üzerine sarmıştı. "Ama yanlış hesaplamadık. Konuşmadan sonra kapıya rahatça dönecek kadar zamanımız olacak ve yanımızda iki de at arabası götürüyoruz, yani," kayışı sıkıp küçük kilidi üzerine geçirmişti, "endişelenme."

Şimdi ise soyunma odasının duvarına yaslanmış, aynadaki görüntüsüne gülümsüyordu. Endişelenmek mi? Ben mi?

Güvenlik görevlisi geri dönüp Doyle'a 1810'da dikkat çekmeyecek bir takım giysi getirdi; ayrıca nasıl giyeceğini de açıkladı, hatta kravatın önüne küçük bir düğüm atmasına yardım bile etti. "Saçınızın kesilmesine gerek yok efendim, moda olan uzunluk yaklaşık aynı, ama şurasını biraz öne doğru fırçalayacağım, tamam; kel bir nokta utanılacak bir şey değil. Tam olarak böyle işte, yarı Brutus stili. Kendinize bir bakın şimdi."

Doyle aynaya döndü, başını arkaya attı ve güldü. "Fena değil," dedi. İki sıra düğmesi olan kahverengi bir redingot giymişti; ön tarafı ancak kemer hizasına geliyordu, ama arkasında dizlerinin arkasına kadar uzanan uzun bir kuyruğu vardı. Dar, koyu renk pantolon ve püsküllü, uzun çizmeler giymişti. Ceketinin yüksek yakalarının arasındaki beyaz ipek kravatın kendisine gösterişli, en azından asil bir yakışıklılık verdiğini düşünüyordu. Giysilerde yeni kıyafetlere özgü katılık yoktu; temizdiler ama daha önce giyildikleri de belliydi, bu da Doyle'un kendisini onların içindeyken bir

parti için zorla bir kostümün içine tıkılmış gibi değil, sakin ve rahat hissetmesini sağlıyordu.

Ana odaya döndüğünde konuklar çeşit çeşit tabaklar, takımlar ve şişelerle donatılmış olan masaya geçiyorlardı. Doyle bir tabak doldurdu ve "ekip"ten olduğunu hatırlayarak, kendisini seçme şarap ve biralara bakmamaya zorladı, sadece bir fincan kahve aldı.

Darrow yanındaki boş bir sandalyeyi göstererek "Sıra sende Doyle," dedi. Yakınındaki gruba dönerek "Doyle," diye açıkladı, "Coleridge uzmanımız."

Doyle otururken başlarıyla selamlayıp gülümsediler ve komik gözleri olan beyaz saçlı bir adam "*Yakın Konuk*'u beğendim, Bay Doyle," dedi.

"Teşekkür ederim." Doyle memnuniyetle gülümsedi ve birkaç saniye sonra adamın Jim Thibodeau olduğunu fark etti, eşiyle birlikle –ki şimdi onun da hemen yanında oturduğunu görmüştü– yazdığı birkaç ciltlik, kapsamlı *İnsanlığın Tarihi,* sadece İngiliz Romantik şairleriyle ilgili bölümde dahi Doyle'un ancak imrenip takdir edebileceği bir araştırma derinliği ve rahat bir stil yansıtıyordu. Onların orada bulunuşu, Darrow'un 1805'e yapacakları atlamayı anlatışını dinlediğinden beri duyduğu ümit dolu heyecanı güçlendiriyordu. Thibodeau'lar ciddiye alıyorlarsa, büyük olasılıkla işe yarayacaktır, diye düşündü.

Masa ve yemekler kaldırılmış, on sandalye bir kürsünün önüne yarım, daire şeklinde dizilmişti. Doyle utanarak Benner'dan kürsüyü kaldırmasını istedi ve Treff için ayrılan sandalyeyi aldı.

Doyle sandalyeye oturdu ve sırayla tüm konuklarla göz göze geldi. Dokuz kişiden beşini tanımıştı: Thibodeaular dahil üçü tanınmış tarihçilerdi, biri seçkin bir İngiliz sahne oyuncusuydu, birinin de ünlü bir spiritizmacı ve medyum olduğundan emindi. Darrow'un 1954 yılında Otomobil Mezarlığı Sokağı'ndaki seansla ilgili söylediklerini anımsayarak, medyum kadın kapıdayken numaralarına dikkat etse iyi olur, diye düşündü huzursuzca.

Derin bir nefes aldı ve başladı. "İngiliz şiirinde Romantik akımın babası olan adamın yaşamı ve eserleri hakkında hepiniz bilgi sahibisiniz şüphesiz, yine de bu akşamki gezintimiz için bir kez daha tekrarlamakta yarar var. 21 Ekim 1772'de Devonshire'da doğan Coleridge, birçok şeyin yanında Byron ve Sheridan gibilerinin olduğu bir çağın en etkileyici

konuşmacısı olmasını sağlayan erken olgunlaşmasının ve engin okumuşluğunun belirtilerini küçük yaşta göstermeye başlamıştı..."

Şairin okul kariyerine, yatıştırıcı olarak aldığı afyon bağımlılığına, talihsiz evliliğine, William ve Dorotlıy Wordsworth ile dostluğuna ve karısının korkusuyla çıktığı uzun yolculuklarına değinirken, Doyle dinleyicilerinin tepkilerini de dikkatle izliyordu. Genel olarak tatmin olmuş görünüyorlardı, bazen kararsızca kaşlarını çatıyor, bazen de başlarıyla onaylıyorlardı. Burada bulunmasının sadece hoş bir ayrıntı olduğunu fark etti, tıpkı yemek servisinde kağıt tabaklar iş görebilecekken onların yerine kullanılan zarif porselen tabaklar gibi. Darrow da Coleridge hakkında en az bunun kadar etkileyici bir konuşma yapabilirdi, ama ihtiyar bu iş için gerçek bir Coleridge otoritesi istemişti.

On beş dakika kadar sonra sözünü bitirdi. Ardından sorular geldi, Doyle hepsini rahatlıkla cevaplamayı başardı ve sonunda Darrow kalkıp Doyle'un sandalyesinin yanına gelerek durdu, kolayca ilgi odağı olmuştu. Elinde bir fener vardı, onu kapıya doğru tuttu. "Baylar bayanlar," dedi, "şu anda sekize beş dakika var ve arabalarımız dışarıda bekliyor."

Herkes gergin bir sessizlikle ayağa kalktı, şapkalarını, bonelerini ve paltolarını giydi. 1810'a 170 yılımız var, diye düşündü Doyle. Orayı mum ışığıyla gidebilir miyim?{7}. Evet, dönebilirim de. Kalbinin hızla çarptığını ve derin derin nefes alamadığını fark etti, ama umursamadı bile.

Zemini düzeltilmiş olan arsada sıralandılar. Karavanın birkaç metre ötesine ikişer at koşulmuş iki yolcu arabası çekilmişti ve arabalardaki lambaların titrek ışığında Doyle üzerlerindeki o döneme ait giysiler gibi araçların da temiz ve bakımlı olduklarını ama kesinlikle yeni olmadıklarını görebiliyordu.

Darrow "Biraz sıkışacağız ama her araçta beş kişilik yer var," dedi, "ve Treff bize katılamadığına göre ben onun yerine geçeceğim. Ekip yukarıda yolculuk edecek."

Benner Doyle'u dirseğinden çekerken, konuklar binmeye başladılar. Durmadan şapkalarını düşürüyor, şallarını bir yerlere takıyorlardı. "İkinci arabanın arkası bize ayrıldı," dedi Benner. Uzaktaki arabanın arkasına doğru dolaştılar ve sürücüyle aynı yükseklikteki iki küçük yere oturdular. Gece havası serindi ve Doyle dirseğinin hemen altındaki sol arka lambadan ısı geldiğine memnundu. Oturduğu yerden arsanın kuzeyinden başka atlar da getirildiğini görebiliyordu.

Muhafızların ikisi sürücü koltuğuna çıktıklarında araba yayları üzerinde sallandı ve yakınında metal şıkırtısı duyan Doyle Benner’a bakınca, sol elinin yanında asılı deri bir kılıftan çıkmış iki tabanca kabzası gördü.

İlk araba hareket ederken dizginlerin şakladığını ve toynakların toprağa vuruşunu duydu. Kendi arabaları da kalkınca "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Yani mekansal anlamda."

"Şuradaki çite, perdenin çekili olmadığı kısma. Şu alçak ahşap platformu görüyor musun? Dışarıda çitin hemen yanına park edilmiş bir kamyon var."

"Ya," Doyle gerginliğini belli etmemeye çalışıyordu. Arkaya baktığında gördüğü atların iki arabaya koşulduğunu ve onları kuzey ucuna doğru çektiklerini gördü.

Benner onun bakışını izledi. "Arsa, kapı alanı, her atlayış için tamamen temizlenmeli," diye açıkladı. "İçindeki her şey bizimle gelecek."

"Şu senin çadırlar ve çingeneler neden gelmediler öyleyse?"

"Dönerken tüm alan geri gelmiyor, sadece kancalar ve temas ettikleri şeyler. Kancanın işleyişi şu pinpon toplarına benziyor –topu fırlatmak için enerji gerek ve yoluna bir sinek çıkacak olursa o da gider, ama sadece top geri döner. Bu arabalar bile orada kalacak. Hatta," diye ekledi, lambanın ışığında Doyle onun sırıttığını görebiliyordu, "kendi yolculuğumda insanın giysilerinin bile orada kaldığını gördüm, ama saç ve tırnaklar her nasılsa yerinde duruyor. Yani Treff eğlenceyi biraz olsun yaşadı." Güldü. "Herhalde o yüzden paranın yüzde ellisini geri alıyor."

Doyle arsanın çevresindeki muşamba perdenin varlığından memnundu artık.

İki araba çite yaklaştılar ve Doyle örme kafesin içinden geniş yan paneli sonuna kadar açılmış olan kamyonu görebildi. Kamyonun yanında, ama çitin hemen içinde olan toprak yükseltisinin üzerine yüksekliği yalnızca otuz santimetre kadar, eni ve boyu ise on iki metreden fazla olan ahşap bir sahne kurulmuştu ve sürücüler atlara arabaları onun üzerine çektirirlerken bir düzine davul çalıyormuşcasına gürültü oldu. 1983 yılına ait giysileriyle başka bir zamana ait görünen birkaç adam çabucak alüminyum direkler diktiler ve üzerlerine sert ve belli ki ağır bir kumaş gerdiler, böylece iki araba geniş, kübik bir çadırın altına alınmıştı. Çadır bezi zayıf lamba ışığında belli belirsiz parıldıyordu. Doyle dokunmak için yerinden kalkıp uzandı.

Benner, "Kurşunla kaplanmış örülü demir lifleri," dedi. Sesi kapalı mekanda daha güçlü çıkıyordu. Daha alçak bir tonla "Bu öğleden sonra giydiğim cüppe ve pelerinin yapıldığı malzemenin aynısı," diye ekledi. "Kamyon da üç taraftan çadıra alındı."

Doyle ellerinin titremesini Benner'dan saklamaya çalışıyordu. Sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Bir patlama olacak mı?" diye sordu. "Sarsıntı hissedecek miyiz?"

"Hayır, pek bir şey hissetmiyorsun. Sadece... yer değişimi."

Doyle altındaki arabadan insanların fısıldaştıklarını, diğer arabadan da Darrow'un kahkahasını duyabiliyordu. Bir at ayağını yere vurdu ve sesi yankılandı.

Doyle "Ne bekliyorlar?" diye fısıldadı.

"Adamlara kapıya ulaşıp dışarı çıkacak kadar zaman tanımak gerek."

Arabalar duruyor olmasına rağmen Doyle'un midesi bulanıyordu ve tuhaf çadırın yağ ve metal kokusu giderek dayanılmaz oluyordu. "Bunu söylemek istemezdim," dedi, "ama şu koku–"

Birdenbire şiddetli ama hareketsiz bir kıpırdanma oldu ve görebildiği her şeyden derinlik ve mekan duyusu çekildi, gözlerinin önünde yalnızca anlamsızca gidip gelen bir ışıkla aydınlanan dümdüz bir loşluk kaldı; yalnızca çatıdaki parmaklığa tutunmuştu –kuzey ve güney, yukarısı ve aşağısı yoktu ve kendini önceki gece hostes uyandırmadan önce gördüğü rüyada buldu, eski Honda'nın ıslak yolda korkunç bir şekilde kaydığını ve onu şok edici bir hızla savurduğunu hissediyor, Rebecca'nın çığlığının asfalta çarpar çarpmaz kesildiğini duyuyordu...

Ahşap platform altlarından biraz uzaklaşmıştı ve dört atla iki araba üzerine indiğinde parçalandı. Zemin artık düz değildi ve direkler içeri çökünce bir anda her şey kurşun kaplı ağır kumaş katlarının altında kaldı.

Devrilen direklerden biri arabanın çatısından sekip omuzuna çarpınca Doyle acıyı memnuniyetle karşıladı. Sersemlemiş bir halde, canım yandığına göre bu gerçek dünya olmalı, diye düşündü ve motosiklet kazasının canlı anısından sıyrıldı. Çöken çadırın bir kısmı başını arabanın tavanına doğru bastırdığı için o tiksindiği koku çok yoğundu. Hiçbir şey insanı çevresindeki gerçeklere berbat bir bulantıdan daha iyi bağlayamaz, diye düşündü.

Tam gücünü topladığını düşündüğü anda kurşun perde üzerinden kaldırıldı ve temiz gece havası ciğerlerine dolunca kusma fikri birden

şımarıkça ve yapmacık göründü. Arabaların durduğu uzun ağaçlarla çevrili, ay ışığıyla aydınlanan alanda gözlerini gezdirdi.

"İyisin ya Brendan?" Doyle Benner'ın bu soruyu ikinci kez tekrarladığını fark etti.

"Evet, tabiî iyiyim. Tanrım, ne atlayış ama. Herkes iyi mi? Ya atlar?" Doyle böylesine sakin, ciddi sorular sorabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu, bir de daha alçak sesle konuşup başını aşağı yukarı sallamayı kesebilseydi...

Benner "Biraz sakin ol," dedi. "Her şey yolunda. Al, iç şunu." Bir şişe açtı ve Doyle'a uzattı.

Bir an sonra Doyle likörün insanı gerçeğe döndürmede acıdan –daha doğrusu kusmaktan– bile daha etkili olduğunu düşünüyordu. Daha alçak bir sesle "Teşekkürler," diyerek geri verdi.

Benner şişeyi cebine kaldırdı, kırık platforma atladı ve diğer altı muhafızdan dördünün küreklerle bir çukur açtıkları ve eldivenli elleriyle kurşunlu çadır bezini katladıkları yere gitti; katlanmış haldeki bezi gömüp arabalardaki yerlerine dönmeleri öyle çabuk olmuştu ki Doyle bunu önceden çalıştıklarını anlamıştı.

Benner "Platformu görmelisin," dedi, nefesi bile hızlanmış sayılmazdı. "Atladığımızda altından tam on santimetrelik bir kısmı aşınmış. Üzerinde olmasak, atların toynakları ve her tekerleğin bir bölümü gitmiş olacaktı."

Sürücüler dizginleri şaklattılar ve arabalar sallanarak parçalanmış tahtalardan otların üzerine indiler. Arazide ağır ağır ilerlemeye başladılar.

Birkaç dakika sonra kendilerini yoldan ayıran bir dizi söğüt ağacına ulaştılar ve muhafızlardan biri yere atlayıp ileri koştu. Diz çökerek sağına soluna baktı ve eliyle 'başınızı indirin' işareti yaptı; birkaç saniye sonra üstü açık bir araba soldan sağa doğru önlerinden geçti, şehre gidiyordu. Doyle arkasından hayretle bakakaldı, söğüt dallarının arasından bir an gördüğü neşeli çiftin kendisi doğmadan yüzyıl önce ölmüş olacakları düşüncesi onu şaşkına çevirmişti.

Dizgin şaklamaları ve koşum şıkırtıları arasında atlar hendeğe yaklaştılar ve biraz zorlanıp arada bir kaysalar da, arabaları hendeğin üzerinden geçirip yola çıkardılar. Sağa dönüp yola koyuldular, bir dakika sonra iyi bir hızla Londra'ya doğru yol alıyorlardı. Arabaların çukurdan geçerken sarsılınca titreyerek gidip gelen lambaları artık kancalarında düzenli bir şekilde ileri geri sallanıyorlar, atların sırtlarına ve arabaların

cilasına sarı ışıklar yansıtıyorlardı, ama ağaçları donduran ve yolu solgun küllerden oluşmuş bir patikaya benzeten ay ışığının yanında sönük kalıyorlardı.

Doyle, ayakların çabuk ve hafif olursa, gidebilirsin oraya mum ışığıyla, diye düşündü.

2

"Ben karanlık, korkunç bir şekilde uzaklarda doğdum..."

–Percy Bysshe Shelley

Cumartesi akşamının bu ilk saatlerinde Oxford Caddesi'nin gösterişli, balkonlu binalarının tüm pencereleri, kalabalık kaldırımların üzerinde lambaların ışığıyla ışıl ışıldı; her yerde vitrinlerin ve kaldırımların yanında yer bulmak için birbirini sıkıştıran yolcu arabalarına çıkan ya da onlardan dışarı açılan kapıların gölgeleri altında kolkola yürüyen, şık giyimli insanlar vardı. Sürücülerin bağırmalarının ve parke taşlarına çarpan yüzlerce tekerleğin uğuldayan gürültüsü ve Tottenham Court Yolundaki haftalık pazardan batıya doğru taşmış sokak satıcılarının o kadar rahatsız etmeyen ritmik çığırmaları her yeri dolduruyordu. Doyle serin akşam esintisine karışmış at, puro dumanı, sıcak sosis ve parfüm kokularını oturduğu yerden alabiliyordu.

Sağa, Broad Sokağı'na döndüklerinde Benner tabancalarından birini deri kılıfından çekti –dört namlulu bir şeydi, çok sayıdaki horoz ve çakmaklarıyla tıpkı bir örümceği andırıyordu– ve namlusunu yukarı çevirerek silah iyice görülecek şekilde dirseğini arabanın çatısına dayadı. Doyle ön tarafa bakınca diğer muhafızların da böyle yaptıklarını gördü.

Benner "St. Giles mahallesine giriyoruz," diye açıkladı. "Etraf korkunç tiplerle dolu, ama silahlı bir orduya bulaşmazlar."

Doyle caddeden her yana dağılan dar sokaklara ve geçitlere dikkatle göz gezdirdi, çoğu karanlıktı ama birkaçı bir köşebaşındaki sisli bir ışığın yansımasıyla aydınlanıyordu. Burada sokak satıcıları çok daha fazlaydı, en azından ana caddede öyleydi. Arabalar sayısız kahve dükkânının, eski giysi mağazasının ve kil pipolar içerek kısılmış gözleriyle kalabalığı izleyen iri yarı yaşlı kadınların baktığı sebze tezgâhlarının önünden geçtiler. Birkaç kişi arabalara bağırarak birşeyler söyledi; aksanları öyle kabaydı ki, Doyle ancak arada bir "lanet olası" ya da "pislik" denildiğini anlayabiliyordu, ama ses tonları tehditkar olmaktan çok şakacıydı.

Arkasına baktı, sonra da Benner'ın koluna dokundu. Hemen "Ürkütmek istemedim," dedi. "Arkamızdaki şu araba –patates arabasının

arkasındaki– şu Conestoga arabasına benzeyeni. Bayswater Yoluna çıktığımızdan beri peşimizde."

Benner sabırsızca, "Tanrı aşkına Brendan, oradan beri sadece bir kez saptık." Yine de arkasına döndü. "Kahretsin, bu sadece... " Birden endişeli bir hal aldı. "Sanırım bir çingene arabası."

Doyle "Yine çingeneler," dedi. "Onlar genellikle –yani büyük şehirlere pek sık inmezler, değil mi?" Benner yavaşça "Bilmiyorum," dedi, "çingene arabası olduğundan bile emin değilim, ama Darrow'a söyleyeceğim."

St. Martin's Sokağı'na girip eski yüksek kiliseyi geçerlerken sokak daralıp karardı ve Doyle geçişlerini basık, loş kapı ağızlarından izleyen grupları görünce, Benner'ın silahlı olduğuna sevindi; geniş bir bulvara çıktıklarında ise sokak yine genişleyip aydınlandı. Strand'e gelmişlerdi. Benner, karmaşık silahını kılıfına soktu.

"Crown and Anchor hemen şu köşede," dedi. "Senin şu çingene vagonunu da son birkaç sokaktır görmedim."

Doyle iki binanın arasından bir an ay ışığında ışıldayan Thames Nehri'ni gördü. 1979'da geldiğinde orada bir köprü yokmuş gibi hatırlıyordu, ama dikkatini toplamasına fırsat kalmadan küçük bir sokağa sapmışlar ve iki katlı, yarı ahşap bir binanın önünde gıcırdayarak durmuşlardı. Doyle açık kapının önünde sallanan tabelada *The Crown and Anchor* yazısını okudu.

Konuklar arabalardan inerlerken yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Darrow öne geçti, ellerinde kürklü eldivenler vardı. Öndeki arabayı sürmüş olan adama başıyla işaret ederek "Sen," dedi, "arabaları park et. Biz içeride olacağız. Gelin bakalım." On yedi kişilik grubun başında sıcak tavernaya girdi.

Karşılamak için hemen fırlayan delikanlı, "Tanrı aşkına efendim," diye bağırdı, "hepiniz yemeğe mi geldiniz? Bize önceden söylemeliydiniz, arkadaki şölen odasını açtırırdık. Neyse, bakalım sizi meyhaneye yerleştirecek kadar sandalye var mı–"

Darrow sabırsızca "Yemek için gelmedik," dedi, "Bay Coleridge'in konuşmasını dinleyeceğiz."

"Öyle mi?" Çocuk döndü ve bir koridordan içeriye seslendi. "Bay Lawrence! Şu şairin konuşmasının bu cumartesi olduğunu sanan bir sürü kişi daha geldi!"

Darrow’un yüzü bir anda soldu, birdenbire gülünç giysiler içinde bir ihtiyar oluvermişti. Kürklü eldivenler elinden kayıp ahşap zemine düştü. Kimse konuşmuyordu, ama Doyle şok ve hayal kırıklığının ötesinde, isterik bir kahkaha patlamasının tehlikeli bir biçimde içinde giderek yükseldiğini hissedebiliyordu.

Perişan görünüşlü bir adam ve ardında tıknaz bir ihtiyar hemen yanlarına geldiler. "Ben Lawrence, buranın yöneticisiyim," dedi. "Bay Montagu konuşmayı sekiz Ekim, yani gelecek cumartesi için ayarladı ve korkarım bu gece boşuna gelmiş oldunuz. Bay Montagu burada değil ve eğer–"

Doyle, Lawrence’ın yanındaki tombul, hasta görünüşlü ve yönetici konuşurken kendilerine özür dilercesine bakan adama bir kez bakmıştı, şimdi ise dikkatle süzüyordu. Giderek yükselen bir heyecanla elini öyle hızlı kaldırdı ki, yönetici cümlesinin ortasında durdu. Doyle öne çıkıp, Lawrence'ın yanındaki adama, "Yanılmıyorsam bay Coleridge’siniz," dedi.

Adam "Evet," dedi, "ve bu durum için hepinizden özür–"

"Bağışlayın." Doyle, Lawrence’a döndü. "Çocuk kullanılmayan bir şölen odasından söz ediyordu."

"Şey, evet, bu doğru, ama temizlenmedi, ateş de yok... hem Bay Montagu–"

"Montagu bunu önemsemez." Rengi düzelmeye başlayan Darrow’a döndü. "Eminim acil durumlar için uygun miktarda nakit getirmişsinizdir Bay Darrow," dedi. "Ve sanırım bu beye yeterince verirseniz şu şölen odasında bir ateş yaktırıp gerekli şeyleri getirtecektir. Hem belli ki Bay Coleridge de bunun bu gece olacağını düşünüyormuş, biz de öyle, o halde kullanılmayan odaları olan tavernalar dururken neden onu sokakta dinleyelim?" Lawrence’a döndü, "Eminim Bay Montagu de bunda yanlış bir şey görmez."

Yönetici isteksizce, "Bakın," dedi, "bu, adamlarımın çoğunu her zamanki işlerinden almam demek... hepimiz fazladan çalışacağız..."

Darrow vahşice, "Yüz altın lira!" diye haykırdı.

Lawrence öksürerek, "Tamamdır," dedi. "Yalnız lütfen alçak sesle konuşun."

Coleridge ürkmüştü. "Bayım, ben buna izin–"

Darrow "Ben iğrenç derecede zengin biriyim," dedi, kendine gelmişti. "Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Benner, Bay Lawrence bize şölen odasını gösterirken gidip parayı arabadan al." Bir kolunu Coleridge’in,

diğerini de Doyle'un omuzlarına atarak, hevesle koşuşturan yöneticiyi izledi.

Coleridge "Aksanınızdan çıkardığıma göre Amerikalısınız sanırım," dedi, biraz şaşkındı. Doyle r'leri vurguladığını fark etti; Devonshire aksanı olmalı, diye düşündü, bunca yıl sonra bile hâlâ var. Bu da Coleridge'in verdiği kırılgan izlenimi güçlendiriyordu.

Darrow "Evet," diye cevapladı. "Virginia, Richmondlıyız."

"Ah. Her zaman Birleşik Devletler'i görmeyi istemişimdir. Bir zamanlar birkaç arkadaşımla birlikte bunu planlamıştık."

Binanın diğer ucundaki şölen odası karanlık ve çok soğuklu. Darrow enerjik hareketlerle sandalyeleri uzun masanın üzerinden alıp yere koyarken

"Süpürmeyi boşverin," dedi. "Işık getirin, bir de ateş ve bol şarap ve konyak, bize yeter."

Lawrence "Derhal Bay Darrow," dedi ve koşarak çıktı.

Coleridge konyaktan bir yudum daha aldı ve ayağa kalkarak karşısındaki topluluğu süzdü. Diğer odalardan birinde yemek yiyen üç adam olanları duyup gruba katılmaya karar verince, yirmi bir kişi olmuşlardı. İçlerinden biri bir defter açmış, kalemini hazırlamış bekliyordu.

Şair "Şüphesiz benim gibi sizler de biliyorsunuz," diye başladı, "zamanın modası Cumhuriyetçiler kralların kutsal hakları'na rağmen Birinci Charles'ın başını kestiklerinde Cromwell'in Parlamento partisinin başa geçmesiyle birlikte İngiliz edebiyatının tüm tonu değişerek düşük ve kasvetli bir perdeye indi. Elizabeth yönetiminin, daha doğrusu döneminin Atinavari ihtişamı, tarihsel atalarının aşırılıklarından ve parlak fikirlerinden de kaçınan Püritenlerin sert hareketlerine yol açtı. Cromwell iktidara geçtiğinde John Milton otuz dört yaşına gelmişti ve bu yüzden, Parlamento partisini desteklemesine ve katı disiplin ve öz denetime ağırlık verilmesine olumlu bakmasına rağmen, kendi düşünce tarzı önceki dönemin günbatımında biçimlenmişti..."

Coleridge konusuna ısındıkça mahçup ses tonunu bırakıp gitgide daha otoriter konuşurken, Doyle kendisini dinleyicileri süzerken buldu. Defterli yabancı durmaksızın birtakım notlar alıyordu ve Doyle onun önceki gece Darrow'un sözünü ettiği öğretmen olduğunu anladı. Doyle deftere imrenerek baktı; şansım yaver giderse yüz yetmiş yıl sonra onu elde edebilirim, diye düşündü. Adam başını kaldırdı, Doyle ile göz göze geldi ve

gülümsedi. Doyle da başıyla selamladı ve hemen bakışlarını kaçırdı. Sağa sola bakınma, diye düşündü kızgınlıkla –yazmaya devam et.

Thibodeau’lar Coleridge’i yarı kısılmış gözlerle izliyorlardı ve Doyle bir an için yaşlı çiftin sızdığını düşünerek korktu; sonra boş ifadelerinin aslında yoğun konsantrasyon olduğunu gördü ve konuşmayı kafalarına en az bir video kayıt cihazı kadar eksiksiz olarak kaydettiklerini anladı.

Darrow şairi sessiz, hoş bir gülümsemeyle izliyordu ve Doyle onun aslında konuşmayı dinlemediğini, sadece izleyicinin gösteriyi beğenmesinden memnun olduğunu düşündü.

Benner aşağıya, ellerine bakıyordu, sanki bu zorlu bir çalışmadan önceki bir ara, bir dinlenme dönemiydi. Doyle, acaba şu fakir bölgeye dönüş yolculuğu için mi endişeleniyor? diye merak etti. Gelirken pek umursamamıştı.

"Böylece Milton konuyu bir inanç meselesine indirger" Coleridge konuşmasını yavaş yavaş bitiriyordu, "ve bu, Püritenlerin ulaşmaya çalıştığından daha bağımsız, daha özerk –açıkçası, gerçek anlamda daha güçlü– bir inançtır. İnanç, der, ne günlük yaşamın birçok unsurundan vazgeçilerek korunacak egzotik bir çiçek, ne de safsatalarla ve bir çocuğun Noel Baba'ya inanması gibi yarı gerçeklerle desteklenecek faydalı bir hayal değildir –kısacası insan yapısı bir imana körü körüne sarılmak değildir; dünyanın dokusundaki her parçada bulunan düzen ve eğilimlerin, yani Tanrı’nın izlerinin açıkça tanınmasıdır. İşte bu yüzden, din yalnızca tavsiye ve aydınlatmadan ibaret olabilir, hiçbir zorlama içeremez –çünkü ancak özgürce ulaşılıp seçilen inanç ve davranışın övülmesi ya da yerilmesi söz konusu olabilir. O halde, birini herhangi bir gerçeği ya da görüşü öğrenmekten yoksun bırakmak onun haklarının kasten ve suç işlenerek elinden alınması olarak görülebilir –hiçbir parça dışarıda kalmamalıdır, çünkü mozaiğe ister parlak, ister karanlık olsun ne kadar çok taş eklenirse, Tanrı görüşümüz o kadar berrak olacaktır."

Duraksadı ve dinleyicilerine baktı; sonra "Teşekkür ederim," deyip, oturdu. "Sorunuz, ilaveniz ya da katılmadığınız noktalar var mı?" Doyle, hitabet ateşi sönünce onun yine girişte gördükleri o şişman, mütevazı adama dönüştüğünü gördü –konuşma sırasında ise daha etkileyiciydi.

Percy Thibodeau, dostça bir tavırla Coleridge’i Milton’ın makalesine kendi görüşlerini katmakla suçladı ve gururu okşanan şair uzunca bir cevapla Milton’dan ayrıldığı birçok noktaya dikkat çekti; gülümseyerek

"Ancak Milton kadar büyük biri söz konusuyken," dedi, "kibirim beni onunla paylaştığım görüşler üzerinde durmaya zorluyor."

Darrow yeleğinin cebinden bir saat çıkardı, baktı ve ayağa kalktı. "Korkarım artık yola çıkmamız gerek," dedi. "Zaman ve yol kimseyi beklemez ve önümüzde uzun bir yolculuk var."

Sandalyeler gürültüyle gıcırdadılar ve insanlar ayaklanarak kollarını paltolarından geçirmeye başladılar. Doyle dahil, hemen hemen herkes Coleridge ile el sıkıştı ve Percy Thibodeau onu yanağından öptü. "Eşiniz Sara, benim yaşımda bir kadının verdiği öpücüğe karşı çıkmayacaktır," dedi.

Doyle'un ünlü bir spiritizmacı olduğundan şüphelendiği kadın ise bir tür transa geçmeye başlamıştı bile. Benner hemen koşup, gülümseyerek ona birşeyler fısıldadı. Kadın hemen transtan çıktı ve kollarına girilerek odadan çıkarılışına karşı koymadı.

Darrow, "Benner," dedi. "Oh bağışla, sen işine bak. Bay Doyle, gidip Clitheroe'ya arabaları ön tarafa getirmesini söyler misiniz lütfen?"

"Elbette." Doyle eşikte durup Coleridge'e son kez baktı –yeterince dikkatini verememiş olmaktan, akşamın tadını, söz gelimi Thibodeau'lar kadar çıkaramamış olmaktan korkuyordu– sonra iç çekti ve çıktı.

Koridor karanlık, zemin kaygandı ve Benner'la mutsuz medyum görünürde yoklardı. Doyle el yordamı ile bir köşeyi döndü, ama giriş yerine, alt basamaklarının birkaçı duvardaki bir kandille aydınlatılmış bir merdivenin başında buldu kendini. Diğer tarafta olmalı, diye düşündü ve arkasını döndü.

Birden şiddetle irkilip sıçradı, tam karşısında çok uzun boylu bir adam duruyordu; yüzü keskin hatlıydı ve adeta sert ifadelerle geçen uzun bir ömrü yansıtırcasına, rahatsız edici derecede kırışıktı, başı da akbabanınki kadar keldi.

Doyle "Tanrım, beni ürküttünüz," diye bağırdı. "Özür dilerim, şimdi gitmem–"

Adam şaşırtıcı bir güçle Doyle'un elini yakaladı, arkaya döndürerek kürek kemiklerinin arasına getirdi ve ani acıyla Doyle'un nefesi kesilince de, yüzüne ıslak bir bez bastırıldı. Doyle nefes alınca hava yerine keskin kokulu eter buharı soludu. Zaten dengesini yitirmişti ve paniğin verdiği güçle arkaya doğru bir tekme savurdu. Çizmesinin topuğunun sert kemiğe çarptığını hissetti, ama kendisini saran kollar gevşemedi bile. Nefesini tutmaya çalışmasına rağmen, çırpınışları daha da fazla buhar solumasına

neden oldu. Başının arkasında ılık bir bilinçsizlik kütlesinin büyüdüğünü hissedebiliyor ve delice merak ediyordu, neden birisi, Darrow, Benner, hatta Coleridge köşeyi dönüp yardım çağırmıyordu?

Şaşkına dönmüş bir haldeki bilincinin son anlarında bunun Benner'ın beş yıl, ya da birkaç saat önce Islington'daki çadırında ürküttüğü "canlı cenazeye benzeyen kel kafalı ihtiyar" olduğunu düşündü.

Lanetli Richard'ın sonu hiç gelmeyecek gibi görünen bir Britanya metali kaşık deposunu eritme işinde bir ara olarak tadını çıkardığı akşam gezisi, Wilbur avlarının oradaki arazide nasıl ortaya çıktığını anlatınca bozuluvermişti. "Gizlice çıktım ve ihtiyarı takip ettim." At arabasının sürücü koltuğunda oturmuş, şeflerinin dönmesini beklerken Wilbur böyle fısıldamıştı. "Ormanın içinde yavaş yavaş ilerledi, bazen duruyor bazen hızlanıyordu, tuhaf oyuncaklarından ikisi yanındaydı –içinde asit ve kurşun olan şu kilden kap, hani şu kapağındaki iki metal düğmeye dokununca canını yakan. Sık sık durup ona dokunuyordu, nedenini yalnızca Beng bilir ve her canını yakışında elini hızla çektiğini görebiliyordum. İçinde azdıran resimler olan teleskobu da yanındaydı." Richard adamın sekstantı[8] kastettiğini biliyordu; Wilbur aletin seksle ilgisi olmadığını bir türlü anlayamamıştı ve şef onu ne zaman gözüne götürse, içindeki ayıp resimlere baktığını sanıyordu. "Sık sık durup içine baktı –herhalde kanını kaynatmak içindi. Ben ağacın arkasından izlerken o durmadan meme resimlerine bakıp, kaba dokunarak canını acıtıyordu, belki de pişmandı. Sonra kaba yine dokundu, ama bu kez elini çekmedi. Ona baktı, salladı, yine dokundu ve sıçramadı, ben de kırıldığını anladım. Ve hemen hızla ağaçlara doğru koşmaya başladı, bu sefer hiç durmuyordu, ben de göreceğinden korkup yere yapıştım. Neyse ki görmedi ve başımı kaldırıp baktığımda elli metre kadar uzaktaki bir ağacın arkasındaydı, boş araziyi dikkatle süzüyordu. Ben de öyle yaptım, çok korkmuştum, çünkü beklediği şey her neyse onu bile telaşlandırmışa."

Wilbur nefeslenmek için durunca, Richard gömleğinin içine uzanıp işaret ve baş parmaklarıyla küçük tahta maymununun kulaklarını kapattı, korku dolu konuşmaların onu ürküteceğinden korkardı. "Böylece," Wilbur devam etti, "birkaç dakika orada kaldık, beni duyabileceği korkusuyla uzaklaşmaya da cesaret edemedim. Birdenbire tok bir ses geldi, ağaçların tepesinde rüzgâr esmeye başladı ve tam baktığım anda arazinin ortasında büyük, siyah bir çadırın içeri çöktüğünü gördüm." Bunu anlatırken lanetli

Richard’ın omzunu sıvazladı. "Birkaç saniye önce baktığımda orada yoktu! Birdenbire ortaya çıkıverdi, anladın mı? Koruyucu işaretler yaptım ve belki on iki kez ‘Sarımsak!’ dedim, çünkü kim olsa bunun Beng'in işi olduğunu anlardı! Sonra çadırdan güzel giysili iki adam çıktı, çadırı kaldırdılar ve ortaya ne çıktı dersin? İçinde iki araba vardı, lambaları bile yanıyordu! İçlerinde de insanlar ve koşulmuş, hazır bekleyen atlar! Ve bu hortlak adamlardan biri oldukça yüksek sesle, ‘Ne atlayış ama. Herkes iyi mi? Ya atlar?’ dedi. Bir diğeri onu susturdu. Sonra içlerinden ikisi çadırlarını katlayıp gömdüler ve iki araba yola doğru yöneldiler. İşte o zaman şef koşarak kampa döndü, ben de peşinden ve onları izlememiz için bizi bu arabaya yerleştirdi."

Wilbur artık arabanın arkasına çekilmişti ve yüksek sesle, ağır ağır nefes alışına bakılırsa kısa bir şekerleme yapmaya niyetlenmişti. Lanetli Richard onun korkunç şeyleri kafasından çıkarıp atabilmesine imrendi. Yaşlı çingene sürücü koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve Crown and Anchor’un arka kapısına baktı. Şehirde bulunmak bile sinirlerini bozuyordu, şu gözlerini dikmiş bakan *gorgio*lar ve çingeneleri hapse tıkmak için bahane arayan *prastamengrolar* bir yana, işin içinde büyü olduğunu duymak bile başını ağrıtmaya yetmişti. Richard’ın geçmişin ve bugünün olaylarını karşılaştırmakta çingenelerde pek görülmeyen bir yeteneği vardı ve o da ümitsizce şu ihtiyar Amenophis Fikee’nin sekiz yıl önce ortadan kaybolmamış olmasını diliyordu; o şefleriyken hırsızlıktan çok kazanıyorlardı ve yaşam bu kadar zor değildi. Elini yine gömleğinin içine soktu ve başparmağıyla maymunun başını güven verici bir şekilde okşadı.

Tavernanın arka kapısı gıcırdayarak açıldı ve omzunda hareketsiz birini taşıyan Doktor Romany dar sokakta yaylanarak arabaya geldi. Richard kısık bir sesle, "Kalk Wilbur," dedi, bir an sonra da şefleri arabanın arkasında belirdi.

Romany yumuşak bir sesle, "Şu adamı içeri sokmama yardım et Wilbur," dedi.

Bir anda kendine gelen Wilbur, "Tamam efendi," dedi.

"Dikkat et, seni sersem. Kafasını çarpma –bana o kafanın içindekiler gerekli. Tamam, örtülerin üzerine, bu iyi. Şimdi bağlayıp ağzını tıkayın." İhtiyar şef arka kapağı çekip kapattı, kilitledi ve topukları yaylı olan ayakkabılarına rağmen, şaşırtıcı bir çeviklikle koşarak dolaşıp sürücü koltuğuna, Richard’ın yanına çıktı. "Buradan gitmek üzere oldukları belli," dedi. "Birini yakaladım, yine de diğerlerini takip edelim."

Richard "Tamam efendi," dedi. Atlara dilini şaklattı ve araba hızla atıldı, demir kasnaklar ileri geri sallandıkça branda örtü dalgalanıyordu. Crown and Anchor'un iki mahalle doğusundan Strand'e döndüler ve kaldırıma yanaştılar.

Yarım saat kadar beklediler, bu sırada yanlarından, arabanın örtüsüne süslü harflerle yazılmış DOKTOR ROMANY'NİN GEZGİN MISIR KUMPANYASI yazısını ilgi çekici bulan bazı yayalar geçiyordu. Bir ara Romany'nin gözleri kısıldı. "Richard! Nihayet, işte gidiyorlar –takip et!"

Dizginler şakladı ve araba hızla trafiğe girdi. Cadde arabalarla doluydu, ilerideki iki yolcu arabası ise hızla uzaklaşıyorlardı. Onları gözden kaybetmemek için, ihtiyar çingenenin basma tahtası üzerinde ayağa kalkması ve at sürme yeteneğini sonuna kadar kullanması gerekti.

Diğer sürücülerin kızgın ve korku dolu bağrışmaları arasında sağa, St. Martin's Sokağı'na saparlarken, Doktor Romany cebinden bir saat çıkarıp göz attı ve kaldırdı. Richard onun kendi kendine, "Kapanmadan önce kapıya yetişmeye çalışıyor olmalılar," dediğini duydu.

İkisi önde, biri arkada üç araç akşamın erken saatlerinde geldikleri yoldan büyük bir hızla geri dönüyorlardı ve Oxford Caddesi'nden batıya doğru giderlerken, Richard ikinci arabanın arkasında tek başına oturan adamın peşlerinde kendileri kadar hızlı bir araba olduğunu fark ettiğinden emindi. Hyde Parkı solda geride bırakıp karanlık araziye girer girmez, ikinci arabadan bir silah kıvılcımı ve ateş sesi geldi ve bir tabanca mermisi Richard'ın başının üzerindeki metal kasnaktan sekti.

"Pre my mullo dadas! Yaşlı çingene bağırarak içgüdüsel bir hareketle dizginleri biraz çekti. "Herif bize ateş ediyor!"

Romany, "Ölü babana lanet olsun, hızlan biraz!" diye bağırdı. "Kurşunlardan koruyucu bir büyü yaptım."

Richard dişlerini gıcırdattı ve bir kolunu zavallı tahta maymununa kalkan yaparak, atları eski hızlarına çıkana dek kamçıladı. Hava rutubetli ve serindi ve üzüntüyle çadırında, sıcak kalıplar ve eritme potalarıyla çalışıyor olmayı diledi.

Romany, "Ağaçların yola bakan tarafındaki o araziye gittikleri kesin," dedi. "Önümüzdeki ilk yoldan sap, dolaşıp kampımıza çıkalım."

Richard sevinçle dizginleri çekip hızla ilerleyen iki arabayı yolda bırakınca, "Kampı bu yüzden mi oraya kurdurdun, efendi?" diye sordu. "Bu insanların geleceklerini biliyor muydun?"

Romany, "Birinin gelebileceğini biliyordum," diye mırıldandı.

Araba Bayswater Yolu’ndan ağaç sıralarının güneyine doğru uzanan tekerlek izleriyle dolu patikada sarsılıp sallanarak ilerledi. Çadırların ya da için için yanan kamp ateşlerinin yanında kimse yoktu, ama araba birçok köpek tarafından karşılandı. Yeni gelenlere baktılar ve çadırlara doğru koşarken, kuyruk sallayarak hoplayıp zıplamalarıyla, sahiplerine gelenlerin dost çingeneler olduklarını bildirdiler. Bir an sonra iki adam çıkıp, duran arabaya yaklaştılar.

Romany yere atladı, ayakkabılarının altındaki yaylar takırdayarak sıkışıp, yer onu sarstıkça titriyordu. "Esirimizi çadırına götür Richard," dedi, "canı yanmasın, ama kaçmasına da fırsat vermeyin."

Yaşlı çingene "Tamam efendi," diye seslendi. Şefleri çılgınca yaylanıp sekerek, Wilbur’un cani yabancıların ortaya çıktığını söylediği araziyle burasını ayıran ağaçlara doğru hızla uzaklaştı.

Wilbur’un gözüpek casusluğu aklına gelince, Richard da birden altta kalmamaya karar verdi. "Onu benim çadırıma götür Wilbur" dedi, "ve tıpkı eski bir pabuç gibi sımsıkı bağla –ben birazdan döneceğim." Patlak gözlü çingeneye sıkı bir göz kırptı ve şefin peşinden gitti.

Romany'nin gittiği yerin birkaç yüz metre batısındaki ağaçlara ulaşmak için sola saptı –sağındaki ağaçların arasında yaşlı adamın bir çingene kadar olmasa da sessizce yol aldığını duyabiliyordu ve Romany arazinin kenarında geniş bir ağaç gövdesinin arkasına geçtiğinde, Richard hiç ses çıkarmadan bir tümseğin arkasında yerini almıştı bile.

Arabalar arazinin ortasında birbirlerine yanaşık duruyorlardı ve herkes inmiş, birkaç metre ötede toplanmıştı. Richard on yedi kişi saydı, çoğu kadındı.

Yaşlı bir adam yüksek sesle, "Beni dinleyecek misiniz?" dedi, üzgün olduğu belliydi. "Onu daha fazla arayamazdık. Zaten emniyet payını fazlasıyla kısa tuttuk. Lanet olsun, kapının kapanmasına sadece birkaç saniye var ve buraya daha yeni geldik. Belli ki Doyle bir karar ver–"

Boğuk bir uğultu oldu ve hepsi yere yığıldılar. Sonra Richard yerde yatanların sadece giysiler olduğunu fark etti –onları giyen insanlar ise gitmişlerdi. Atlar ve arabalar ay ışığıyla aydınlanan arazide sahipsiz bekliyorlardı.

Richard dehşet içinde "Onlar mullo adamlardı," diye fısıldadı. "Hortlaklar! Sarımsak sarımsak sarımsak." Doktor Romany’nin araziye doğru koştuğunu gördü, o da kalktı ve gömleğinden maymununu çıkardı.

Ona doğru, "Söylemene gerek yok," diye fısıldadı. "Gidiyoruz." Ağaçların arasından aceleyle kampa döndü.

Doyle önce gözlerini açacak gücü bulamasa da, başını dolduran berbat antiseptik koku ve tattan dişçi muayenehanesinde, dinlenme odasında olduğunu anladı. Diliyle ağzının içini yoklayarak bu kez hangi dişi çektiklerini bulmaya çalıştı. Onu pek rahatsız bir kanapeye yatırmışlardı – ve huysuzca, sıcak çikolatamı getirecek hemşire nerede, diye düşündü.

Gözlerini açtı ve dişçi muayenehanesinde olmadığını, dolayısıyla sıcak çikolata içemeyeceğini görmek hiç hoşuna gitmedi. Bir çadırdaydı ve yanındaki bir masada duran fenerin ışığında kendisine nedense korkuyla bakan bıyıklı ve küpeli iki adam gördü. Kıvırcık saçları iyice kırlaşmış olanı sanki az önce koşmuş gibi nefes nefeseydi.

Doyle kollarını ve bacaklarını hareket ettiremiyordu, ama birden çılgın ihtiyar J. Cochran Darrow hesabına Coleridge hakkında bir konferans vermek üzere İngiltere’de olduğunu hatırladı. Öfkeyle, bir de bana otelde kalacağımı söylemişti, diye düşündü. Bu lanet olası çadıra otel mi diyor? Hem bu palyaçolar da kim?

"Nerede o?" Sesi karga gibi çıkıyordu. "Darrow nerede?" İki adam yalnızca bir adım geri çekildiler, hâlâ saygısızca bakıyorlardı. Darrow için çalışıyor olamazlardı. Sabırsızca, "Yanımdaki yaşlı adam," dedi. "Nerede o?"

Nefes nefese olanı "Gitti," dedi.

"Ara öyleyse," dedi. "Numarası rehberde vardır."

Adamlar yutkundu, biri cebinden küçük tahta bir maymun çıkardı, baş ve işaret parmaklarıyla başını okşadı. "Senin için hiçbir *gorgio* hortlağı çağırmayız, seni Beng’in adamı!" diye tısladı. "Evet, şeytanın numarası *gorgio* İncilinde var!"

O anda çadıra bir köpek girdi, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp çabucak bir daire çizdi ve hemen dışarı çıktı.

Maymunlu adam, "Efendi döndü," dedi. "Arka taraftan çık Wilbur."

Wilbur içtenlikle "Tamam," dedi ve çadırdaki bir kanadı kaldırıp usulca çıktı.

Doyle çadırdaki kanada bakıyordu. Köpek girerken onu kaldırdığında bir an dışarıda geceyi görmüştü ve içeriye ağaç ve çimen kokularıyla dolu soğuk hava girmişti. Sonunda hafızası eter buharından kurtulup işlemeye başlamıştı ve endişeyle önceki gecenin olaylarını tekrarlıyordu. Evet,

atlama işe yaramıştı ve sonra şehir ve kenar mahalle ve evet, Coleridge! Ve Bayan Thibodeau onu öpmüştü... Doyle birden karnının soğuyup boşaldığını hissetti, alnını da soğuk terler basmıştı, kendisine saldıran kel adamı hatırlamıştı çünkü. Dehşet içinde, aman Tanrım, diye düşündü, dönüş atlayışını kaçırdım, kapı kapandığında alanın dışındaydım!

Kanat açıldı ve içeriye onu Crown and Anchor'dan kaçıran kel adam girdi, hareket ederken çılgınca yaylanıyordu. Cebinden bir puro çıkarıp masaya yaklaştı, fenere doğru eğildi ve yaktı. Şilteye yaklaşarak güçlü eliyle Doyle'un kafasını kavradı ve puronun yanan ucunu sol gözüne doğru tuttu. Doyle panik halinde silkinip bağlı ayaklarını aşağı yukarı vurmaya başladı, ama bütün gücüyle çırpınmasına rağmen kafasını hareket ettiremiyordu. Sımsıkı kapattığı gözkapağının üzerindeki sıcaklığı gözünde hissediyordu; ateş en çok bir santimetre uzağında olmalıydı. "Tanrım, yapma!" diye patladı. "İmdat, durdurun şunu, kurtarın beni!"

Bir an sonra sıcaklık gitti ve başı serbest kaldı. Başını sağa sola oynattı, sol gözünden yaşlar süzülüyordu. Yeniden çevresine bakabildiğinde kel adamın şilteye oturmuş, düşünceli bir ifadeyle purosunu içtiğini gördü.

Kel adam "Her şeyi öğreneceğim," dedi. "Nereden geldiğinizi, kapıları yolculuk etmek için nasıl kullandığınızı, onları nasıl keşfettiğinizi anlatacaksın bana –her şeyi öğreneceğim. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Doyle "Evet," diye inledi. Öfkeyle, lanet olası J. Cochran Darrow, diye düşündü, kanser onu canlı canlı kemirsin. Arabaları çağırmak benim işim değildi! "Evet, sana her şeyi anlatacağım. Hatta, benim için bir iyilik yaparsan seni zengin de ederim."

"Bir iyilik." Yaşlı adam merakla tekrarladı.

"Evet." Doyle'un yanağında gözyaşlarının süzüldüğü yer kaşınıyor ve kaşıyamamak onu çıldırtıyordu. "Ve zengin etme konusunda şaka yapmıyorum. Sana alman gereken şeyleri, nelere yatırım yapacağını söyleyebilirim... hatta biraz düşünürsem nerede bir hazine bulacağını bile söyleyebilirim... California'da altın... Tutankhamon'ın mezarı..."

Doktor Romany, Doyle'un göğsündeki iplere yapıştı ve onu örtüden çekip üzerine doğru eğildi, yüzü onunkinden sadece birkaç santimetre uzaklaydı. "Sizler bunu biliyor musunuz?" diye fısıldadı. "Nerede olduğunu?"

Doyle'un havada yarı asılı pozisyonu yüzünden ipler yanlarını ve omuzlarını sıkarken öyle acı veriyordu ki bir an yine kendinden geçecekmiş gibi oldu, ama her ne yaptıysa bu yaşlı caniyi kızdırdığını anlıyordu. "Ne,"

diyerek öksürdü, "Kral Tut'un mezarının yerini mi? Evet –bırak beni, nefes alamıyorum!"

Romany elini açtı ve Doyle şiltenin üzerine düştü, zaten sersemlemiş olan kafası örtüden geri sekti. Romany tehlikeli ölçüde kısık bir sesle "Nerede öyleyse?" diye sordu.

Doyle çılgınca çevresine bakındı. Çadırda onlardan başka yalnızca maymunu olan yaşlı çingene vardı, o da korkuyla Doyle'a bakıyor ve bir sözcüğü tekrarlayıp duruyordu. Doyle kararsızca "Bak," dedi, seninle bir pazarlık–"

Birkaç saniye sonra kulağının çınlamasının ve yanağının hem sıcak hem de uyuşmuş olmasının nedeninin yaşlı adamın avucunun içiyle başının yan tarafına sert bir darbe indirmiş olması yüzünden olduğunu fark etti.

Romany nazikçe "Nerede öyleyse?" diye tekrarladı.

"Tanrı aşkına, biraz sakin ol!" Birdenbire her nasılsa işkencecisinin onun yerini zaten bildiğini ve blöfünü yutmadığını anladı. Romany'nin elinin tekrar kalktığını gördü. "Krallar Vadisi'nde!" diye bağırdı, "Başka bir firavunun mezarını yapan işçilerin kulübelerinin altında! Ramses ya da her kimse."

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve uzun saniyeler boyunca purosunu tüttürmekten başka bir şey yapmadı. Sonra "Bana her şeyi anlatacaksın," dedi. Bir sandalye çekti ve oturdu, ama o anda köpek tekrar içeri girdi ve çadırın girişine doğru dönerek hafifçe hırladı.

Yaşlı çingene *"Gorgio*lar*"* diye fısıldadı. Çadırın kanadından dışarıya göz attı. *"Duvel* bizi korusun efendi, bunlar *prastamengro*lar'."

Doyle, kendini tehlikeli bir yükseklikten atlamak üzere olan biri gibi hissediyordu; derin bir nefes aldı, akciğerlerinden ve boğazından çıkarabildiği tüm sesi kullanarak "İmda–a–a–t!" diye bağırdı.

Yaşlı çingene bir anda dönüp fenere bir tekme savurdu, fener parçalandı ve yanan gaz çadırın bir duvarına doğru savruldu; aynı anda Romany de bir eliyle Doyle'un ağzını kapatarak, yüzü toprak zemine bakacak şekilde kafasını bastırdı. Doyle, sol kulağının tam arkasına inen Doktor Romany'nin yumruğuyla bir kez daha bilincini kaybetmeden bir an önce, yaşlı çingenenin "İmdat! Yangın var!" diye bağırdığını duydu.

İki çadır yanıyordu ve gözlerini odaklayamamak Doyle'u rahatsız ediyordu; ağzına tıkılmış yün tadındaki tıkacı ve bileklerini kalçalarına doğru bastıran ipleri aklından çıkarmak istiyordu ve bu yangınlar aklını

dağıtmak için birebir olabilirlerdi, tabiî onları görebilirse. Telaşa kapılmış kel adamın kendisini bir ağacın dibine oturttuğunu belli belirsiz anımsıyordu, bir an durup Doyle'un nabzını tuttuktan ve başparmaklarıyla gözkapaklarını aralayıp her iki gözüne de dikkatle baktıktan sonra aceleyle yangınların ve bağırışmaların arasına döndü. Onu uyandıran da bu olmuştu – adamın nasırlı başparmağının yanık gözkapağına verdiği acı.

Başını geriye atınca gökyüzünde iki ay gördü ve şaşırdı. Beyni fena halde bakıma ihtiyacı olan bir araba gibi işliyordu, ama bunun çift gördüğü, dolayısıyla bir tek çadırın yandığı anlamına geldiğini çabucak anladı. Fiziksel bir güç harcayarak iki ayı bir tanede birleştirdi. Başını eğdi ve tek bir yangın gördü. Aklındaki yakıcı bulanıklığa bir serin hava dalgası yayılır gibi oldu, birden çevresini algıladı –altındaki ot ve çakıllar, sırtını yasladığı sert ağaç gövdesi ve iplerin acı veren sıkışı.

Ani bir mide bulantısı Darrow'un seçkin yemeklerini birdenbire boğazına getirdi ve refleksi zorla bastırarak onları tekrar yuttu. Yüzünü ve ellerini birdenbire ter basmış, gece rüzgârıyla üşümüştü. Baygınken ve ağzında tıkaç varken kussaydı ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Diliyle iterek ve dilini geri çekip tekrar itebilmek için dişlerinin arasında tutarak kurtulmaya çalıştı. Sonunda ağzından çıkarabilmiş, onu ağzında tutan deri kayışın altından itmişti, fırlatıp otların üzerine düşürene kadar başını salladı. Ağzı açık, derin derin nefes alarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Buraya yangını izlemeye getirilişinin nedenini hatırlamıyordu, ama yaşlı adamın purosunu ve yüzüne inen sıkı yumruğu çok iyi hatırlıyordu. Neredeyse bilinçsiz bir kararla kendini ağaçtan iterek yüzüstü yere kapaklandı ve yuvarlanmaya başladı.

Başı dönüyor ve yeni kazandığı düşünce berraklığını yitiriyordu, yine de bir topuğunu kullanarak dik durmaya çalışıyor, omzunu kullanarak devriliyor ve yuvarlanışın verdiği hızın yardımıyla bir sonraki dönüşü yaparak karanlık otların üzerinde yol alıyordu. Midesi o kadar bulanmıştı ki, iki kez durması gerekti; tıkaçtan kurtulduğu için içtenlikle şükrediyordu. Bir süre sonra bu tuhaf yolculuğu neden yaptığını tamamen unutmuştu. Bir masanın kenarına doğru yuvarlanan bir kalem olduğunu hayal etti, ya da bir sandalyenin kolundan düşen bir puro– –ama puroları düşünmek istemiyordu.

Birden havalandı ve buz gibi akan suya dalmadan bir an önce kendini şiddetle kastı. Yüzeye çıktı ama soğuktan şok geçiren ciğerlerine hava alamadı ve tekrar battı, kolları ve bacakları ipleri çaresizce zorluyordu.

Sonum geldi, diye düşündü –ama tekmelemeye devam ediyordu ve kafası tekrar su yüzüne çıktığında derin bir nefes aldı.

İlk paniğini kontrol altına aldıktan sonra nefes almak için yaklaşık yarım dakikada bir doğrularak ayakları önde sürüklenmenin çok da zor olmadığını anladı. Herhalde bu akıntı Thames'e ulaşmadan bir yerlerde daralır, diye düşündü, ben de o zaman çırpınarak kıyıya çıkarım.

Topuğu bir şeye takıldı, yan dönerek omzunu bir taşa çarptı ve acıyla bağırdı. Bir sonraki taş tam ortadan vurdu ve nefesini toparlarken acı içindeki karın kaslarını taşa tutunmak için zorladı. Akan suyun sırtına vurması kayada kalmasına yardımcı oluyordu, yine de kaydığını hissediyordu –bir elinin tırnakları ıslak taşı boşuna tırmalıyordu ve yardım olmadan kıyıya çıkabilme ümitlerini bir anda yitirdi.

"İmda–a–t!" diye bağırdı ve bağırmak için harcadığı güç hem kayaya tutunuşunu zayıflattı, hem de o gece aynı şekildeki diğer bağırışını hatırlattı. *Duvel bizi korusun efendi, bunlar prastamengrolar!* diye düşünürken neredeyse tüm gücünü yitirmiş olarak tekrar akıntıya kapıldı.

Rastgele dönerek, bir başı, bir ayakları önde sürüklenirken iki defa daha bağırarak yardım istedi ve çaresizce ancak bir kere daha bağırabileceğini anlayıp iyi bir bağırış olması için ciğerlerini havayla doldurarak iyice su yüzüne fırladığında, soğuk ve sivri bir şey paltosuna takıldı ve onu kuvvetle akıntıya karşı çekti.

Nefesini çılgın, uluma gibi bir çığlıkla boşalttı.

Yakından gelen şaşkın bir ses "Tanrı aşkına be adam," diye bağırdı, "gevşe biraz, kurtuluyorsun!"

Endişeli bir kız sesi, "Galiba belkemiğini kırdın baba," dedi.

"Otur yerine Sheila, öyle bir şey yapmadım. Karşı tarafta kal, bu zavallıyı çekerken kayığın devrilmesini istemeyiz."

Doyle sudan çıkarılıyordu. Omzunun üzerinden bakınca kenarları kavisli bir kayıkta birçok kişi gördü; yaşlıca bir adam kendisini yakalamak için kullandığı ucu kancalı sopayı çekiyordu. Doyle ağırlığını kancaya vererek tamamen gevşedi, başını suya bıraktı ve ciğerlerine derin, kesintisiz nefeslerle serin gece havası doldurarak ayı izledi.

Sopa küpeşteye düşüp iki el Doyle'un omuzlarına yapıştığında bir adam "Tanrım, Şuna bak Meg," dedi, "ipini çekmeden önce seninkini kahrolası bir topaç gibi bağlamışlar."

Bir kadın Doyle'un duymadığı bir şey mırıldandı.

Adam "Ne yani," diye devam etti, "el sallayıp selam vererek geçip gitmesine izin veremezdik ya? Hem eminim bizim çok çalışan fakir tüccarlar olduğumuzu ve bunun gibi iyi niyetli bir gecikmenin bile bize paraya malolduğunu takdir eder. Akla yatkın." Bir kilit açıldığını duydu ve bir bıçak, bunu her zaman yapıyormuşçasına rahat hareketlerle ipleri kesip koparmaya başladı. "İşte bu kadar, şimdi ayaklarını uzat ki hepsini halledeyim. Tamam, böyle iyi. Şimdi –lanet olsun, Sheila, sana şurada oturmanı söylememiş miydim?"

Kız "İşkence yapmışlar mı görmek istedim," dedi.

"Elleri ve ayakları bağlanıp Chelsea Deresine atılmak ve kurtulunca da aptal bir kızı dinlemek zorunda kalmak yeterince işkence bence. Yerine otur."

Adam Doyle'u yakasından kaldırdı, sonra omzunun üzerinden uzandı ve ceketinin sırılsıklam olmuş kuyruğunu kenara itip pantolonunun belinden tutarak onu küpeşteden kaldırdı ve ön taraftaki sıraya oturttu. Doyle yardımcı olmaya çalıştı, ama altından kayıp giden küpeşteye ellerini dayamaktan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzdü. Sıranın üzerine uzanıp hareketsiz kaldı, hâlâ rahatlayıp nefes alabilmenin zevkini çıkarıyordu. Nefes nefese, "Teşekkür ederim," diyebildi. "Altmış saniye daha... dayanamazdım."

Patates suratlı yaşlı bir kadın görüş alanına girerek sert bir ifadeyle "Kocam hayatını kurtardı," dedi.

"O da bunun farkında Meg ve eminim minnettarlığını cömertçe gösterecek. Şimdi yola koyulalım, kıyıya doğru sürükleniyoruz." Ortadaki sıraya oturdu ve kürekleri eline alınca Doyle ıskarmozların gıcırtısını duydu. Sesini gereğinden fazla yükselterek "Yitirdiğimiz zamanı kazanmamız için kürekleri şevkle çekmem gerekecek Meg," dedi. "Yine de Billingsgate'de her zamanki yerimizi almak için geç kalacağız galiba." Bir an duraksadı, sonra işe koyulunca kayık sallandı ve ilerlemeye başladı.

Sheila adlı kız merakla Doyle'un üzerine eğildi. "Şu giysiler berbat olmadan önce beyefendilere layıkmış," dedi.

Doyle başıyla onayladı. Kaba bir sesle "Onları bu gece ilk kez giymiştim," dedi.

"Seni bağlayıp dereye atan kimdi?"

Nefesi düzelmiş ve biraz güç kazanmış olan Doyle sersemlemiş bir halde doğruldu. "Çingeneler," dedi. "Beni, şey, soydular da. Bir sent –yani metelik bile bırakmadılar."

Yaşlı kadın "Aman Tanrım, Chris," diye araya girdi, "hiç parası olmadığını söylüyor. Ve konuşması da bir yabancıyı andırıyor."

Küreklerin ritmik takırtısı durdu. Chris "Nereden geliyorsun bayım?" diye sordu.

"Calif –şey, Amerika." Sırılsıklam olmuş giysilerine çarpan rüzgâr onu titretiyordu ve dişlerinin takırdamasına engel olmak için çenesini sıktı.

"Öyleyse yolculuk için parası vardır, değil mi Meg? Akla yatkın. Otelin nerede bayım?"

"Bakın, ben –kahretsin, hava çok soğuk, sarınabileceğim bir şey var mı? bakın ben yeni gelmiştim, her şeyimi aldılar: Bütün paramı, eşyalarımı, şey, pasaportumu da..."

Meg, "Kısacası titreşen beş parasızın biri," dedi. Doyle'a erdemlilik dolu bir bakış attı. "Peki hayatını kurtarmakla gösterdiğimiz iyiliğin karşılığını nasıl ödemeyi düşünüyorsun?"

Doyle kızmaya başlamıştı. "Neden beni nehirden çıkarmadan önce tarifenizi söylemediniz? O zaman size para veremeyeceğimi söylerdim, siz de gidip kurtaracak daha zengin birini arardınız. Şu iyilikseverlik hikâyesinin sonunu bilmiyormuşum anlaşılan –tutumlu iyilikseverin zavallı şeytana ayrıntılı bir fatura ile yardım ettiği bölümü."

Chris "Meg," dedi, "adamcağız haklı, hem parası olsa bile bunu kabul edemezdik. Borcunu çalışarak ödemeyi sevinerek kabul edecektir –bilirsin bayım, insanın ve Tanrının gözünde bu borçtur. Pazarda yerleşmemize ve Sheila ağlarla dolaşırken sepetlerin taşınmasına yardım eder." Doyle'un paltosuna ve çizmelerine bir göz attı. "Şimdi ona altında ıslak giysilerini değiştirebileceği bir örtü verin. Ona Patrick'in eski iş giysilerinden birini verir ve onun berbat olmuş giysilerini de alıp çaput diye satmaya çalışırız."

Doyle'a soğan kokan bir örtü attılar ve Meg baş taraftaki bir tür dolaptan her ikisi de eskimiş ve kat kat yamalı fitilli kadifeden yapılmış ağır bir palto ile bir pantolon, eskiden beyaz olan bir gömlek ve yaşlı Chris Doyle'un yaşındayken ayaklarını şereflendirmiş olabilecek kadar eski görünen bir çift çizme çıkardı. Son olarak kirli beyaz bir atkı çıkardı ve "Ah!" dedi, "Patrick'in üçüncü en iyi giysisi."

Soğuk yüzünden Doyle bu perişan ama kuru giysileri bir an önce giymek istiyordu. Islak giysilerini örtünün altından dışarı verdiğinde, Meg onları büyük bir dikkatle katlayıp kaldırdı, onlar için gerçekten iyi bir fiyat almayı umdukları belliydi.

Örtüyle saçlarını iyice kuruladı ve ısınıp kendine gelince, içinde oturduğu su birikintisinden kalkıp baş tarafa geçti. Bir pipo ya da purosu, hatta sigarası olmasını diledi. Kayığın kapaklı tahta fıçılar ve yamru yumru kenevir çuvallarla dolu olduğunu fark etti. "Soğan kokusu alıyorum ve...?"

Genç Sheila, "Bezelye çorbası," dedi. "Billingsgate'deki balıkçılar ve satıcılar o kadar üşüyorlar ki, bir tabağına iki peni uçlanıyorlar. Kışınsa üç."

Chris nefes nefese "Soğan... esas işimiz," dedi. "Çorba sadece bir... iyilik, yani... kazandırdığı sadece maliyetini karşılıyor."

Doyle içinden tatsızca, eminim öyledir, diye geçirdi.

Ay ufukta alçalmışa, büyük, altın rengi ve bulanık görünüyordu ve Meg baş taraftaki lambayı uzanıp alarak çakmaktaşıyla yaktıktan sonra yerine astığında bile ağaçlar, araziler ve sudaki dalgalanmalar üzerindeki büyülü yansıması bozulmadı.

Dere yatağı genişledi ve Chris kayığı iskele tarafına doğru döndürdü. Alçak bir sesle "Artık Thames'deyiz," dedi.

Geniş nehir boyunca bir arada duran birkaç kayık daha görülüyordu; ağır, basık şeylerdi, her birinin donanımının altında küp şeklinde, yelken beziyle kaplı koca bir yük görünüyordu.

Doyle'un yanında diz çökmüş duran Sheila, "Saman kayıkları," dedi. "Bir defasında birinin yanışını görmüştük, yanan adamlar balyaların üzerinden suya atlıyorlardı. İyi gösteriydi –tiyatrodan daha iyiydi, üstelik de bedava."

Doyle "Umarım... oyuncular da hoşlanmışlardır," dedi. Bu küçük yolculuğun günün birinde, bir servet kazandıktan sonra Boodles veya White's kulübünde konyak eşliğinde anlatılacak ilginç bir hikâye olacağını düşünüyordu.

Bundan hiç şüphesi yoktu. İlk birkaç gün kuşkusuz zor olacaktı, ama yirminci yüzyıla ait bilgileri durumu mutlaka lehine çevirecekti. Kahretsin, belki bir süre bir gazetede iş bulabilir, savaşın çıkışı ya da güncel edebi akımlar hakkında bazı şaşırtıcı tahminlerde bulunabilirdi; Ashbless de sadece bir hafta sonra Londra'ya gelecekti ve onunla kolayca dostluk kurabilirdi; iki yıl sonra Byron da İngiltere'ye dönecekti ve Childe Harold onu bir süperstar yapmadan önce onunla tanışabilirdi. Hey, diye düşündü, icatlar da yapabilirim –elektrik ampulü, içten yanmalı motor, sifonlu tuvaletler... hayır, kayıtlı tarihin akışını değiştirebilecek hiçbir şey yapmamak en iyisi. Bu tür değişiklikler buraya gelmemi sağlayan yolculuğu, hatta annemle babamın tanıştığı şartları bile bozabilir... ama

sanırım Faraday, Lister ve Pasteur’e birkaç kendini beğenmiş öneride bulunabilirim. Ho ho.

William Ashbless’in portresine onun zamanında kızların, viskinin ve puroların daha iyi olup olmadığını soruşunu anımsadı. Kendi kendine, Tanrı biliyor ya, bunu öğreneceğim, dedi. Esneyerek soğan çuvallarından birine yaslandı. "Şehre varınca beni uyandırın," dedi ve kendini kayığın sallanışına bıraktı.

3

"Shamefast kasabaya geldiğinde
Bir soytarıdan başka kimseyi görmedi."

–Eski bir türkü

Billingsgate'in gerçek balık pazarı Aşağı Thames Caddesi'nin nehre bakan tarafındaki büyük hangardı, ama seyyar satıcıların şalgam, kabak, havuç ve soğanla dolu arabaları Thames Caddesi boyunca doğuda Kule Merdivenlerinin yakınındaki, dört kulesinde bayraklar dalgalanan beyaz ortaçağ şatosundan, batıda Gümrük Binası'nın eski Yunan tarzı cephesine, Billingsgate Pazarındaki tıklım tıklım sekiz iskeleye, oradan da Londra Köprüsü'nün hemen batısına kadar tekerlekleri birbirine değecek kadar sıkışarak sıralanmışlardı ve gürültülü, karmakarışık alışveriş Thames Caddesi'nin kuzey tarafından kaldırımın üç metre aşağıdaki nehre kadar alçaldığı yere kadar tüm caddeyi doldurmuştu ve kazıklı iskeleye demirleyerek sıra sıra dizilmiş istiridye kayıkları küpeştelerinin üzerine yerleştirdikleri kalın tahtalarla seyyar satıcıların İstiridye Sokağı dedikleri aşağı yukarı dalgalanan, dar yolu oluşturuyorlardı.

Balık deposunun dışında bir köşeye yaslanmış duran Doyle'un o sabah tüm pazarı adım adım dolaştığından şüphesi yoktu. Kuru soğanlarla dolu sepetine tiksinerek baktı ve müthiş açlığını bastırmak için bir tane yememiş olmayı diledi. Kazandığı dört peniyi kaybetmediğinden emin olmak için cebini yokladı. Doyle ve Sheila kayığa son olarak uğradıklarında, Chris, "Bir şilinin üstünde ne kazanırsan o senin olsun," demişti; şimdiye kadar bunun yolunu öğrenmiş olman gerek, o zaman tek başına birkaç teklik kazanabilirsin." Sonra Doyle'a herhalde tüm pazardaki en kötü soğanlarla dolu bir sepet vermiş ve onu bir tarafa, Sheila'yı diğer tarafa göndermişti. Kafasını ölümle bozmuş kız pek iyi bir yol arkadaşı sayılmazdı, ama şimdi onu özlüyordu. Ve çaresizce, bir şilin on iki peni eder, diye düşünüyordu; bu berbat sebzelerle o kadar parayı, hele kendim için fazlasını asla kazanamam.

Yaslandığı tahta duvardan kalktı ve sepetini önünde tutarak bir kez daha Kule'ye doğru yürümeye başladı. Gönülsüzce, "Soğanlar!" diye

bağırdı. "Bu güzel soğanları kim alacak?" Sheila söyleyeceklerini öğretmişti.

Kasası boş bir satıcı arabası yanından geçiyordu. Sürücü koltuğundaki, işlerinin yolunda olduğu her halinden belli olan yaşlı adam Doyle'a baktı ve güldü. "Bunlara soğan mı diyorsun ahbap? Ben olsam sıçan boku derdim."

Yakındakiler bunun üzerine neşelendiler. Kart suratlı bir oğlan koşup Doyle'un sepetinin altına bir tekme atınca hem sepet elinden fırladı, hem de söz konusu soğanlar yere saçıldılar. Birisi burnuna bir yumruk patlattı ve kahkahalar iki katına çıktı.

Arabadaki satıcı dudaklarını büzdü, olanları başlatmamış olmayı diliyor gibi bir hali vardı. Şaşkın şaşkın sokak çocuklarının bir anda başladıkları soğanla futbol oyununu izleyen Doyle'a "Sen zavallının tekisin," dedi. "Al –değerlerinin iki katı. Al, kahretsin, uyansana!" Doyle'un otomatik olarak uzattığı eline iki peni bıraktı ve atını sürdü.

Doyle parayı cebine koyup çevresine bakındı. Kalabalığın ilgisi dağılmıştı. Soğanlar –hatta sepet bile– görünürde yoktu. Daha fazla uğraşmak anlamsız, diye düşünerek, yenilmiş ve bitkin bir halde nehre doğru yürümeye başladı.

Mickey Mouse'unkine benzeyen tuhaf, tiz bir ses "Ah, işte Sefiller Kardeşliği'nden biri!" dedi. "Az önce soğanlarını Kaldırım Çorbası'na kattı, değil mi efendim?"

Şaşırıp utanan Doyle başını kaldırınca, kendisiyle konuşanın yüksek bir sahnede duran oldukça süslü boyanmış bir kukla olduğunu gördü; sahnenin önü ise daha da süslü ejderha ve küçük adam resimleriyle doluydu. Önünde oturan birkaç sokak çocuğuyla ihtiyar serseriden oluşmuş küçük seyirci topluluğu, kukla kolunu kıvırarak Doyle'a gelmesini işaret edince güldü.

Çatlak sesiyle, "Gel de ihtiyar Punch seni neşelendirsin," dedi kukla. Doyle başını salladı, kızardığını hissediyordu, yürümeye devam etti ama kukla "Belki sana biraz gerçek para kazanmanın yolunu gösterebilirim, ha?" deyince durdu.

Bir tür parlak kristalden yapılmış gözleri yüzünden kukla sanki gerçekten Doyle'a bakıyormuş gibi görünüyordu. Bir kez daha gelmesini işaret etti. Kuş cıvıltısına benzeyen sesiyle "Kaybedecek neyiniz var ki lordum?" diye sordu. "Seninle alay ettiler bile –ve Punch başkasının yaptığı bir şeyi asla denemez."

Doyle, kuşkucu bir ifade takınmaya dikkat ederek ağır ağır yaklaştı. Gizli kuklacı gerçekten de ona iş teklif ediyor olabilir miydi? Denememeyi göze alamazdı. Sahnenin birkaç metre önünde durup kollarını kavuşturdu. Yüksek sesle "Aklından neler geçiyor Punch?" diye sordu.

Kukla tahtadan ellerini çırparak, "Ah!" diye bağırdı, "sen yabancısın! Mükemmel! Ama gösteri bitene kadar Punch'la konuşamazsın. Oturun lütfen lordum." Kaldırım taşlarını işaret etti. "Sizin ve eşinizin yerleri ayrıldı."

Doyle etrafına bakındı. "Eşim mi?" diye sordu, bir komedideki ciddi adam gibi hissediyordu kendini.

"Oh evet," diye cıvıldadı kukla, "galiba Bayan Sefil'i gördüm. Hım?"

Doyle omuz silkip ve oturdu, şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Ne olmuş yani, diye düşündü, saat on bire kadar kayığa dönmem gerekmiyor ve daha on buçuk bile olmamıştır.

Kukla "Çok güzel!" diye bağırdı ve gerçek gibi duran bakışlarını kaldırıp az sayıdaki fakir topluluğa çevirdi. "Nihayet lord hazretleri de geldiklerine göre, Gizli Cazibe Hükümdarlığı, yani Punch'ın Yeni Operası başlıyor."

Dar sahnenin içinde melankolik bir kurmalı org çalmaya başladı; inleyip gıcırdayarak, bir zamanlar canlı bir dans parçası olabilecek bir melodiyi yalan yanlış çalıyordu. Doyle sahnenin arkasında birden fazla kişi olup olmadığını merak etti, çünkü sahneye ikinci bir kukla çıkmıştı ve herhalde orgu kurmak için de bir el gerekliydi.

Yeni gelen kukla tabiî ki Judy idi ve Doyle açlık ve bitkinlikten aptallaşmış bir halde ikisinin karşılıklı iltifatlarını ve birbirlerini çomaklarla dürtüşlerini izledi. Buna neden Punch'ın Yeni Operası dediklerini merak etti, oysa her zamanki anlamsız kaba öyküye benziyordu –Punch ağlayan bebeğe bakmak zorunda kalıyor, susturmak için şarkılar söylüyor, sonunda da bebeğin kafasını duvara çarpıp, sahnenin küçük penceresinden dışarı çıkarıyordu. Sonra yaptıklarını Judy'ye itiraf ediyor, o da bu yüzden kendisine vurunca onu öldürüyordu. Doyle derin derin esnedi ve gösterinin çok uzun sürmemesini diledi. Güneş sonunda gri bulutların arasından yolunu bulmuştu ve parlak fitilli kadife paltosundan eski balık kokuları çıkarmaya başlamıştı.

Sahneye çıkan bir sonraki kukla Palyaço Joey'di, ama bu uyarlamada adı Doyle'un anlayamadığı, "Hortlak" gibi bir şeydi ve uzun tahta bacaklarla yürüyordu. Doyle, besbelli yerel bir hiciv, diye düşündü –o sabah

pazar yerinde tahta bacaklarla yürüyen bir palyaçoyu sık sık görmüştü; bu da, biraz ürkütücü yüz makyajına kadar onun bir kopyasıydı. Palyaço alaylı bir ciddiyetle Punch'a zavallı karısı ve çocuğunun cinayeti hakkında ne yapmak niyetinde olduğunu soruyordu.

Punch üzüntüyle, "Şey, sanırım polise gidip kendimi içeri tıktıracağım," dedi. "Benim gibi alçak katillerin asılması gerek." Doyle, bu da ne, diye düşündü, ahlaklı bir Punch mı? Bu yeni bir şey.

Palyaço her nasılsa bir tahta bacağını bırakıp Punch'a işaret ederek "Kim demiş?" diye sordu. "Asılman gerektiğini kim söylemiş? Polis mi? Zorba aşık, öyle mi?" Punch kafasını salladı. "Hakimler mi? Onlar seni eğlencenden alıkoymaya çalışan birkaç ihtiyar şişko salaktan başka ne ki?" Punch ayıplamalar üzerine öyle olmadıklarını kabul etmek zorunda kaldı. "O halde Tanrı mı? Bulutlarda yaşayan sakallı bir dev mi? Hiç gördün mü onu, ya da canının istediğini yapmamanı söylediğini duydun mu?"

"Şey –hayır."

"Öyleyse benimle gel."

İki kukla el ele yürümeye başladılar ve az sonra bir kilise görevlisi kukla ortaya çıktı ve "Bay Punch'ı götürmek" için izni olduğunu bildirdi. Punch utanmış görünüyordu, ama palyaço kolundan küçük, parlak bir bıçak çekti ve kilise görevlisinin gözüne sapladı. O yere düşerken Doyle'un çevresinde oturan çocuklar sevinçle bağrıştılar.

Punch bir denizci dansına başladı, keyiflendiği belliydi. Palyaçoya "Bay Horrabin," dedi, "bize yemek getirir misiniz?"

Gösteri yine bildik hikâyeye döndü. Punch ve palyaço bir han sahibinden birkaç sosis ve bir tava çaldılar, ama Doyle han sahibinin öldürüldüğünü hatırlamıyordu.

İyice coşmuş olan Punch sosislerle dönerek bir dans yaparken başsız bir kukla geldi. O da dans ediyor, kesik boynu hızlanmış org müziği eşliğinde aşağı yukarı oynuyordu. Punch bu görüntü karşısında korkuya kapılmıştı ki, Horrabin onun arkadaşı Scaramouche olduğunu söyledi, "başkalarının korktuğu şeylerle arkadaş olmak eğlenceli, değil mi?" Punch çenesini eline dayayıp bunu düşündü, sonra güldü, başıyla onayladı ve dansına devam etti. Horrabin kuklası bile uzun tahta bacaklarının üzerinde dans ediyordu. Doyle, kuklacının üç kuklayı dansettirmek, bir yandan da müziği devam ettirmek için nasıl kıvrılıp bükülmek zorunda olduğunu düşündükçe hayret ediyordu.

Sahneye şimdi de dördüncü bir kukla çıkmıştı –bu bir kadındı, çocukların tebeşirle duvarlara çizdikleri türden abartılı derecede seksi bir vücudu vardı, ama beyaz yüzü, karanlık gözleri ve uzun beyaz tülleri onun bir hayalet olduğunu gösteriyordu. Punch dansa devam ederek, "Judy, tatlı sevgilim!" diye bağırdı, "Böyle çok daha güzel olmuşsun!"

Punch dans ederek sahnenin ön tarafına geldi, birdenbire müzik kesildi ve arkasına inen bir perde onu diğerlerinden ayırdı. Kararsızca birkaç adım daha attı ve durdu, yeni bir kukla ortaya çıkmıştı –kara cüppeli karanlık bir tipti ve ucunda küçük bir ilmek sallanan bir darağacı getiriyordu.

Punch "Jack Ketch!" dedi.

Yeni gelen "Evet, Jack Ketch," dedi, "veya Bay Canalıcı veya Azrail. Bana ne isim verdiğin hiç fark etmez Punch. Yasanın hükmüne göre seni idam etmeye geldim."

Perdenin kanatlarının arasından Horrabin'in başı çıktı, "Bakalım öldürebilecek misin onu?" deyip geri çekildi.

Punch ellerini çırptı. Sonra nasıl yapıldığını göstertmek için bir sürü kelime oyunuyla ilmeği Jack Ketch'in kendi boynuna geçirtti ve ipi çekerek, bacakları gerçekçi bir şekilde çırpınan cellat kuklayı havaya kaldırdı. Çizgi film karakterlerine özgü sesiyle "Hurra!" diye bağırdı. "Artık Ölüm öldü ve canımızın istediğini yapabiliriz!"

Arkasındaki perde yeniden açıldı ve birdenbire müzik başladı; artık çok hızlı ve çılgınca çalıyordu ve bütün kuklalar darağacının çevresinde dans ediyorlardı. Punch ile Judy'nin hayaleti el ele tutuşmuşlardı. Çocuklardan ikisi ile bir yaşlı adam kaldırımdan kalkıp uzaklaştılar, yaşlı adam tiksintiyle başını sallayıp duruyordu.

Punch ve hayalet Judy dans ederek öne çıktılar. Perde tekrar inip müzik sustuğunda sahnenin önünde yalnızca ikisi kalmıştı. Punch, "Bayanlar baylar, Punch'ın yeni ve düzeltilmiş Operası'nı izlediniz," dedi. Punch artık sadece iki serseri, üç çocuk ve Doyle'dan oluşan izleyicisini yavaş yavaş süzdü. Sonra hızlı bir dans yaptı ve hayalet kuklaya müstehcen bir çimdik attı. "Horrabin, hizmetkârınıza bir iki iyilik yaptı çocuklar," dedi. "İlgilenenler gelip sahne arkasında benimle konuşabilirler." Doyle'a cam gözler için şaşırtıcı derecede güçlü bir bakış attı ve iki yandaki dış perdeler kapandı. Gösteri bitmişti.

Doyle ile birlikte bir yaşlı adam ve bir çocuk dar sahnenin arkasına doğru yürüdüler. Küçük ölçekli sahnenin dışındayken çok küçük görünen

Punch kuklası sahne kapısı olan perdenin üzerinden onlara el sallıyordu

Kukla gıcırtılı sesiyle, "Hayranlarım!" dedi. "Birer birer –Yabancı Lord en son."

Yaşlı adam içeri girerken, kendini bir aptal gibi hisseden Doyle bir budala olduğu açıkça belli olan çocuğun arkasında durdu. Sıkıntıyla, sanki günah çıkarmak için bekliyoruz, diye düşündü. İçeriden mırıltı şeklinde duyulan soru ve cevaplar da bu düşünceyi doğruluyordu.

Az sonra Doyle pazardaki hareketli kalabalıkta bazılarının kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını fark etti; bir çocuğun elini tutan iyi giyimli bir adam acıma ve hor görme arası bir ifadeyle, iri yarı yaşlı bir adam da açıkça imrenerek bakıyordu ve bir polis –Doyle'u endişelendirmişti– gözlerini kısıp dudaklarını sıkarak, onu oracıkta tutuklamaya hazırmış gibi bir ifadeyle bakıyordu. Doyle, Chris ve Meg'in zarif çizmelerine karşılık verdikleri biçimsiz, bol ayakkabılara baktı. Ne olursa olsun, diye düşündü, içinde para varsa ve o kadar da yasa dışı bir iş değilse yapacağım –en azından bir süre, bu kahrolası yüzyılda durumumu biraz düzeltene kadar.

Yaşlı adam perdeyi yana çekti ve çocuğa ya da Doyle'a bakmadan uzaklaştı. Onun kalabalığa karışmasını izleyen Doyle, ihtiyar memnun mu, yoksa hayal kırıklığına mı uğramış anlayamadı. Çocuk içeri girmişti. Az sonra keyifle güldüğü duyuldu. Bir an sonra dışarı çıkmış, elinde parlak, yeni bir şilinle uzaklaşıyordu. Doyle çocuğun bol paltosunun sırtında tebeşirle çizilmiş, yuvarlak içinde bir haç şekli olduğunu fark etti. Bu şekil, daha önce kesinlikle orada yoktu.

Dönüp sahneye baktı ve seksi Judy kuklasının perdenin üzerinden bakan, ustaca işlenmiş gözleriyle karşılaştı. "Gel de küçük kutumu gör," diye fısıldayarak göz kırptı Judy.

İçeri girerken kendi kendine, çocuk bir şilin almıştı, diye hatırlattı, daha sonra paltomdaki tebeşir işaretlerini kontrol ederim.

Doyle perdeyi kenara çekip girmeden bir an önce kukla gözden kayboldu. İçerisi karanlıktı, ama küçük bir tabure gördü ve oturdu.

Bir iki adım ötesinde uzun, sivri bir şapkası olan bir kafa ve omuzları acaip bir şekilde şişirilmiş bir ceket giymiş bir gövdenin siluetini seçebiliyordu; şekil hareket ederek öne uzandı ve Doyle onun ev sahibi olduğunu anladı. Flütü andıran bir ses "Şimdi de sıra, tanımadığı bir ülkede rahat görünmeye çalışan perişan yabancıda," dedi. "Nerelisin?"

"Şey... Amerika. Ve yolsuzum –beş parasızım. Yani bana önereceğiniz bir iş varsa, gaah!"

Karanlık fenerin kayan kapağı açılmış ve siluetin, yüzü iğrenç bir şekilde kırmızı, yeşil ve beyaz boyaya bulanmış, alev alev gözleri faltaşı gibi açık ve şaşı bakan, şişmiş yanaklarının arasından şaşırtıcı derecede uzun bir dil fırlamış bir palyaço olduğu ortaya çıkmıştı. Bu daha önce pazarda tahta sırıklar üzerinde dolaşırken gördüğü palyaçoydu, yani Horrabin kuklasının modeliydi.

Dil geri çekildi ve yüz gevşedi, ama yüzü gevşekken bile makyajı ifadesinin, hatta şeklinin büyük bir bölümünün anlaşılmasını olanaksız kılıyordu. Palyaço Doyle'unkinden biraz daha yüksek bir taburede bağdaş kurmuş oturuyordu. "Anladığım kadarıyla odun stoğun bilmek üzere," dedi, "ve sandalyeleri, perdeleri, hatta kitapları şömineye atmaya başlamak üzeresin. Bugün sana rastladığım için şanslısın –yarın ya da ertesi gün senden geriye pek bir şey kalmış olmazdı."

Doyle gözlerini kapadı ve sakin olmaya çalıştı. Bu zayıf yakınlığın bile kendisini göz yaşlarına boğulma noktasına getirdiğini görmek onu endişelendirmişti. Derin derin iç çekip, gözlerini açtı. Kısık bir sesle, "Bir önerin varsa," dedi, "söyle."

Palyaço sırıttı, eski ve giderek bozulan bir mezarlıktaki mezar taşları gibi dört bir yana bakan sararmış dişleri ortaya çıktı. Takdir dolu bir sesle, "Daha döşemeleri sökmemişsin," dedi. "Güzel. Lordum, hassas ve zeki bir yüzün var; iyi yetiştirildiğin ve bunlar gibi süprüntü giysilere alışık olmadığın besbelli. Drama sanatıyla ilgilendin mi hiç?"

"Şey... hayır, özel olarak ilgilenmedim. Okulda bir iki oyunda rol almıştım."

"Bir rol ezberlemeyi, izleyiciyi tartıp rolünü onların beğenisine göre değiştirmeyi, en çok sempati duyacakları türden bir karaktere bürünmeyi becerebilir misin?"

Doyle'un kafası karışmış, ama mahcup bir şekilde umutlanmıştı. "Sanırım evet. Tabiî önce biraz yemek ve bir yatak bulabilirsem. Sahne korkum olmadığını biliyorum, çünkü–"

Palyaço "Mesele sokak korkun olup olmadığı," diye sözünü kesti. "Ben sahnede dans etmekten söz etmiyorum."

"Ya? O halde ne, sokak tiyatrosu mu? Şey–" Palyaço sabırla, "Evet," dedi, "sokak tiyatrolarının en incesi –dilenmek. Sana bir rol yazarız ve yapmayı göze alacağın... fedakarlıklara göre, günde bir pound bile kazanabilirsin."

İltifat sandığı şeyin aslında sadece acıma hissi uyandırma yeteneğinin değerlendirilmesi olduğunu anlamak, Doyle'da yüzüne bir tokat yemiş etkisi yaptı. "Dilenmek mi?" Kızgınlıktan sersemlemişti. Ayağa kalktı ve kendini sıkarak, "Şey, teşekkürler," dedi, "ama benim dürüst bir işim var, soğan satmak."

"Evet, işe ne kadar uygun olduğunu fark ettim. Yoluna git öyleyse – ama fikrini değiştirdiğin zaman, East End'de herhangi birine Horrabin'in Punch gösterisinin nerede oynadığını sor."

Doyle, "Fikrimi değiştirmem," diyerek dışarı çıktı. Uzaklaştı ve ancak sokağa paralel duran uzun rıhtımın kenarına gelince arkasına baktı. Horrabin yine tahta sırıkların üzerine çıkmış, bir araba çekerek uzun adımlarla uzaklaşıyordu. O araba, sökülüp katlanmış olan sahneydi kuşkusuz. Omuzlarını silkip soluna, iskelelere dönerek, Chris ve Meg'in kayığını aramaya başladı.

Kayık gitmişti. Nehre doğru uzanan iskelelerde artık daha az kayık vardı. Su, doğuya ve batıya doğru açılan kayıklarla doluydu. Doyle endişeyle, ne oluyor, diye düşündü, pazar kapanıyor olamaz, daha öğlen bile olmadı –ve yüzlerce metre uzakta, Chris ve Meg'inkine benzeyen bir kayık gördü.

"Hey!" diye seslenmeye çalıştı ve birden sesinin bu kadar zayıf çıkmasından utandı –yandaki iskelede bile olsalar sesini duyamazlardı.

"Pekâlâ, sorun nedir?"

Doyle arkasına döndü ve birkaç dakika önce kendisine pek de dostça sayılamayacak bir şekilde bakan polisi gördü. Herkesin yaptığı gibi sesli harfleri yutmaya çalışarak, "Acaba saat kaç efendim?" diye sordu polise.

Polis memuru yelek cebinden zincirli bir saat çıkardı ve bir kaşını kaldırarak baklı. "On bir oldu sayılır. Neden?"

"Neden gidiyorlar?" Doyle eliyle nehrin üzerine dağılmış kayıkları gösterdi.

Polis memuru, "Saat on bir olmak üzere, değil mi?" diye cevapladı. Doyle'un sarhoş olabileceğini düşündüğü için tane tane konuşuyordu. "Ve bugün pazar, belki bilmek istersiniz."

"Yani pazar günleri pazarın on birde kapandığını mı söylüyorsunuz?"

"İyi bildiniz. Nerelisiniz? Bu Surrey ya da Sussex aksanı değil."

Doyle iç çekti. "Ben Amerikalıyım –Virginia'dan. Ve ben" –bir elini alnına sürdü– "bir dostum şehre geldiğinde durumum düzelecek, ama şu

anda sıkıntıdayım. İşlerimi... yoluna koyana dek bana yiyecek ve yatak sağlayabilecek bir hayır kurumunu nerede bulabilirim?"

Polis kaşlarını çattı. "Whitechapel Sokağı'ndaki mezbahaların yanında bir düşkünler evi var; postların tabaklanmasına ve artık bidonlarının dışarı taşınmasına yardım ederseniz size yiyecek ve barınak sağlarlar."

"Demek bir düşkünler evi." Doyle Dickens'ın oraları nasıl tasvir ettiğini hatırladı. "Teşekkürler." Yavaş yavaş yürümeye başladı.

Polis "Bir dakika," diye seslendi, "üzerinizde para varsa göreyim."

Doyle elini cebine soktu ve avcundaki altı peniyi gösterdi.

"Güzel, şimdilik sizi serserilikten içeri atamam. Ama belki akşama yine görüşürüz." Miğferine dokundu. "İyi günler."

Doyle Thames Caddesi'ne dönerek, servetinin yarısını bir tabak sebze çorbası ve bir kepçe haşlanmış patates için harcadı, ama açlığı dinmeyince, son üç sentiyle aynısından bir porsiyon daha aldı. Hatta hancı yediklerini rahat yutması için bir bardak soğuk su bile verdi.

Cadde boyunca polisler bir aşağı bir yukarı yürüyor, "Kapatın artık, dinlenme günü, saat on bir oldu, kapatın," diyorlardı ve artık gerçek bir serseri olan Doyle yollarına çıkmamaya özen gösteriyordu.

Yoldan bir kolunda bir torba balık, bir kolunda da çok güzel bir kız olan, kendi yaşlarında bir adam geçiyordu. Doyle kendi kendine, sadece bu seferlik, dedi ve kendini zorlayarak adamın yoluna çıktı.

Telaşla, "Afedersiniz bayım," dedi. "Ben çok zor bir–"

Adam sabırsızca, "Lafı uzatma ahbap," diye sözünü kesti. "Dilenci misin?"

"Hayır. Ama dün gece soyuldum ve tek penim bile yok ve –ben Amerikalıyım, bütün eşyalarım ve kağıtlarım kayıp ve... iş ya da biraz borç para rica ediyorum."

Kız acımış görünüyordu. "Zavallıya birşeyler ver Charles," dedi. "Kiliseye de gitmiyoruz zaten."

Charles kuşkuyla, "Hangi gemiyle geldin?" diye sordu. "Hiç böyle bir Amerikan aksanı duymamıştım."

Doyle, "Şey, hmm, Enterprise," diye cevapladı. Kafası karmakarışık bir halde bir gemi adı ararken az daha Uzay Gemisi Enterprise diyecekti.

Charles gururla, "Gördün mü hayatım, o bir sahtekar," dedi. "Belki bir Enterprise vardır, ama son zamanlarda bu isimde bir gemi buraya uğramadı. Geçen haftaki Blaylock'tan kaçmış bir Amerikalı olabilir tabiî ki,

ama–" neşeyle Doyle’a döndü, "Blaylock dememiştin, değil mi? Denizcilik işindeki birine bu numarayı yutturamazsın." Azalan kalabalığa bakındı. "Etraf polislerle dolu. Seni yakalatabilirim."

Kız "Of, rahat bırak onu," diye iç çekti. "Zaten geç kaldık, hem gerçekten zor durumda olduğu da besbelli."

Doyle minnettarlıkla selam verdi ve aceleyle uzaklaştı. Yaklaştığı bir sonraki kişi yaşlı bir adamdı ve ona Blaylock ile geldiğini söylemeyi ihmal etmedi. Yaşlı adam ona bir şilin verdi, Doyle’a eline para geçecek olursa onun da diğer dilencilere karşı böyle cömert olmasını da öğütledi. Doyle öyle olacağına söz verdi.

Birkaç saniye sonra Doyle bir hanın tuğladan duvarına yaslanmış, utancını ve mantığını bir kenara bırakıp yeni kazandığı parasının bir kısmını bir bardak biraya harcayıp harcayamayacağını düşünürken, birisinin paçasını çekiştirdiğini hissetti. Aşağıya bakıp sakallı, vahşi görünüşlü bir adamın kendisine baktığını görünce neredeyse çığlık atıyordu; adamın bacakları yoktu ve küçük bir arabanın üzerinde duruyordu.

Adam operavari derinlikteki sesiyle "Ne numarası yapıyorsun ve kiminle çalışıyorsun?" dedi.

Doyle uzaklaşmaya çalıştı, ama adam fitilli pantolonuna daha sıkı sarıldı ve arabası bir iki adım boyunca küçük bir vagon gibi Doyle’un arkasından geldi. Durduğu zaman da –insanlar onlara bakıyordu– adam sorusunu tekrarladı.

Doyle öfkeyle "Numara yapmıyorum ve kimseyle çalışmıyorum," diye fısıldadı, "beni bırakmazsan koşup iskeleden suya atlarım!"

Sakallı adam güldü. "Haydi durma, senden daha uzağa yüzebileceğime bahse girerim." Adamın siyah paltosunun altındaki omuzlarının genişliğini gören Doyle ümitsizce bunun doğru olduğunu düşündü. "Az önce şu ikisine tosladığını gördüm ve İkincisinden bir şey aldın. Kaptan Jack’in yeni bir adamı olabilirsin, ya da Horrabin’in takımından, ya da kendi hesabına çalışıyorsun. Hangisi?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum –beni rahat bırak yoksa polis çağırırım." Doyle bir kez daha gözyaşlarına boğulacağını hissetti. Bu yaratığın kendisini hiç bırakmayacağını ve hayatı boyunca öfkeyle peşinden sürükleneceğini düşünüyordu. "Kimseyle değilim ben!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bacaksız adam başıyla onayladı. "Şehirde yeni olduğun belli, sana bir tavsiye –kendi hesabına çalışan dilenciler şanslarını buradan doğuda ya da kuzeyde deneyebilirler, ama

Billingsgale, Thames Caddesi ve Cheapside ya Kopenhag Jack’in adamlarına ya da Horrabin’in sürüngenlerine aittir. St. Paul’s’un batısında da benzer dağılımlar vardır. Artık Skate Benjamin tarafından uyarıldın ve bir daha East End’in ana caddelerinde kendi hesabına dilendiğin görülürse... bak dostum," Skate samimi konuşuyordu, "dilenmekten başka bir işe yaramayacak hale getiririrler seni. Şimdi yoluna git, gümüş gördüm ve senden almam gerek –yapamam sanıyorsan bunu ispatlamak zorunda kalırım– ama görünüşe göre ona gerçekten ihtiyacın var. Git haydi!"

Doyle aceleyle batıya, Strand’e doğru uzaklaştı, gazete bürolarının Billingsgate pazarı kadar erken kapanmış olmaması, birinde çalışacak elemana ihtiyaç olması ve başını döndüren kızgınlığını bir editörü okuryazar ve eğitimli biri olduğuna ikna edebilecek kadar bastırabilmek için dua ediyordu. Elini çenesine sürdü –tıraş olalı yirmi dört saat olmamıştı, yani bu sorun olmazdı, ama bir tarak işine yarardı doğrusu.

Of, görünüşü boşver, dedi kendi kendine, biraz cesaret, sadece etkili konuşma ve güçlü bir kişilikle bile işe girerim. Omuzlarını dikleştirip adımlarını hızlandırdı.

4

"Bu Kötülük Ağacı'nın meyvesi muhteşem olur, çünkü Don Lucifer'in sofrasında yeni bir ziyafet yemeği olarak sunulabilir. Çünkü bütün diğer yiyecekleri, onu epey şişmanlatmış olsa da, bayatlamıştır."

–Thomas Decker

Tanrı bilir ne kadar zaman önce yaklaşık on iki kat lağımın çökmesiyle oluşmuş bir yeraltı mağarasıydı. Molozlar o zamandan beri çöpleri karıştıranlar ve seller tarafından taşınmıştı. Bainbridge Caddesinin kaldırım taşlarını destekleyen güçlü kirişlerin çatı oluşturduğu dev bir salon biçimini almıştı –çünkü çöküntü yüzeye kadar ilerlememişti. Zemini, Londinium'un vahşi Kelt bölgesinde bir karakol olduğu günlerde Romalılar tarafından döşenmiş taşlardan oluşuyordu. Katedral loşluğundaki mekânda çeşitli yüksekliklerdeki uzun iplere hamaklar kurulmuştu ve paçavralar içindeki adamlar sallanan çuvallara rahatça kurulabilmek için örümcek gibi iplere tırmanmaya başlamışlardı bile. Işıklar yakılıyor, duvarlardaki çok sayıdaki açık lağım ağzı kesitlerinden çıkmış kütüklerden dumanlı, kırmızı gaz lambaları sarkıyordu. Yüksekteki ağızların birinden düzenli olarak küçük bir dere akıyor, loş havadan süzülüp kenardaki kara bir havuza dökülürken şiddetini yitiriyordu.

Taş zemine uzun bir masa yerleştirilmişti ve beyaz saçlı, şekilsiz bir cüce parmak uçlarına kalkmış, masa örtüsünün üzerine ince porselen ve gümüşleri yerleştiriyor, masanın üzerine yukarıdaki dilenci lordlarından ne zaman bir parça kurumuş ayakkabı derisi ya da bir cep şişesinden birkaç damla düşse, yumuşak bir sesle homurdanıyordu. Masanın yanlarına sandalyeler dizilmişti, ucunda da adeta dev bir çocuk için yüksek bir sandalye vardı, ama masanın başında sandalye yoktu –onun yerine koca salonun en tepesinden zeminin sadece iki metre üstüne kadar inen uzun bir ipe asılı, lağımın esintisiyle sallanan ve cücenin sık sık ürkek, kaçamak bakışlar attığı bir tür koşum vardı.

Hırsız lordları gelip masadaki yerlerini almaya başlamışlardı; züppelik derecesindeki şık giysileri bu ortamla korkunç bir tezat içindeydi. Biri cüceyi bir tokatla yolundan çekti. Umursamazca "Masanın üzerini görebilen birinden öğren şu işi," dedi, "kurma bitti. Git yemekleri getir."

Diğer lordlardan biri, "Şarabı da getir Dungy!" diye seslendi cüceye. "Çabuk ol!"

Cüce hemen bir tünele daldı, salondan birkaç dakikalığına bile olsa çıkmak için bir bahane bulduğuna sevinmişti besbelli. Lordlar kil pipolar ve kav kutuları çıkarmışlar, az sonra afyon ve tütün kokulu bir bulut yükselmeye başlamıştı. Bu da, dumanı mümkün olduğunca çekebilmek için hamaklarını ileri geri sallayan dilenci lordlarını memnun etmişti.

Masanın çevresindeki alan da birbirlerine selam veren pejmürde kılıklı adam ve çocuklarla dolmaya başlamıştı. Daha geride de bunların ilgilenmemeye özen gösterdiği, fakirlikleri, fiziki ve ruhsal bozuklukları çok daha ileri derecede olan gruplar vardı. Karanlık köşelerde yassı taşların üzerine çökmüş, birbirlerine yakın durmalarına rağmen her biri yapayalnız, iletişim kurma isteğinden çok alışkanlıkla el kol hareketleri yaparak birşeyler mırıldanıyorlardı.

Cüce tekrar ortaya çıktı, şişelerle dolu balık ağından bir çuvalın ağırlığı altında zorlukla yürüyordu. Yükünü yere indirdi ve bir tirbuşonla mantarlarını çıkarmaya başladı. Geniş tünellerin birinden taşa vuran tahtayı andıran tok bir tıkırtı gelmeye başladı; sesin yankısı yaklaştıkça cüce işini daha hızlı yapmaya koyuldu.

Cücenin telaşını izleyen hırsız lordlarından biri "Acelen ne Dungy?" diye sordu. "Ev sahibimizle karşılaşmaktan mı çekiniyorsun?"

İhtiyar Dungy son mantarı çekerek, "Tabiî ki çekinmiyorum efendim," diyerek yutkundu, "sadece işimi çabuk yapmak istiyorum."

İyice yaklaşmış olan tıkırtı durdu ve tünelin ağzındaki kemerin üst taşlarını kavrayan, beyaza boyalı iki el belirdi. Bir an sonra da kilit taşının hemen altında, tarihi zemin taşlarının dört metre kadar yukarısında boyalı bir kafa ortaya çıktı. Horrabin sırıttı ve kibirli hırsız lordları bile huzursuzca bakışlarını kaçırdılar. Palyaço tiz, neşeli bir sesle, "Yine mi tembellik Dungy?" dedi. "Masanın şimdiye dek kurulmuş olması gerekirdi,"

İhtiyar Dungy, "E–evet efendim," dedi, neredeyse şişeyi düşürüyordu. "Masayı hazırlamak giderek zorlaşıyor, hepsi bu, efendim. Benim ihtiyar kemikler–"

"–Yakında sokak köpeklerine yem olacak." Horrabin sözünü bitirirken, salonda tahta bacaklarıyla ustaca ilerledi. Koni biçimli şapkası ve yüksek, sivri omuzları olan rengarenk ceketi sahneye karnaval havası katıyordu. "Benim kemiklerim biraz daha genç olsalar da çok iyi durumda

sayılmazlar, belki bilmek istersin." Yukarıdan sarkan koşumun önünde yalpalayarak durdu. "Tut şu sırıkları," diye emretti.

Dungy hemen koştu ve Horrabin kollarını koşumun kayışlarından geçirip bacaklarını da alttaki iki ilmeğe sokarken, tahta sırıkları tuttu. Onları en yakın duvara götürüp tuğlalara dayadı. Palyaço yerden dört metre yukarıda asılı kalmıştı.

Horrabin iç çekerek, "Ah, böylesi daha iyi," dedi. "Sanırım birkaç saat sonra sırıklardan feci titreşimler geliyor. Tabiî yağışlı havalarda daha da kötüsü. Başarının bedeli bu." Esnerken rengarenk yüzünde kırmızı, koca bir delik açıldı. "Vay canına! Öyle olsun! Toplanmış hırsız lordlarına yemeklerini geciktirmeni affettirmek için belki bir şarkı söylemek istersin."

Cüce ürktü. "Lütfen efendim –elbise ve peruk aşağıda, hücremde. Onları almam–"

Palyaço coşkuyla, "Kostümleri boşver," dedi. "Tören yapmıyoruz. Bu gece kostüm olmadan da şarkı söyleyebilirsin." Başını kaldırıp uzaktaki tavana baktı. "Müzik!"

Sallanan dilenci lordları hamaklarına bağlı duran bez torbalardan düdüklerden ağız tamburalarına, hatta ikisi kemanlara kadar çeşit çeşit enstrümanlar çıkardılar ve müzikal olmasa bile en azından ritmik bir patırtıya başladılar. Yankılar da kontrpuan oluşturuyordu. Yere çömelmiş olan paçavralar içindeki adamlar ve çocuklar da ellerini çırparak tempo tutmaya başladılar.

Başka bir ses, "Kesin şu şarlatanlığı," dedi; öyle yüksek çıkmıştı ki gürültüye rağmen duyuldu. Topluluk yeni geleni fark edince, müzik ve alkış yavaş yavaş kesildi –pelerinli, çok uzun boylu ve kel bir adamdı. Acayip, yaylanan bir yürüyüşle salona girdi; sert taşlar üzerinde değil de bir trambolinde yürüyor gibiydi.

Horrabin, "Vay canına!" diye bağırdı, sesinden sonunda keyiflendiği anlaşılıyordu –yüz ifadesini anlamak ise, makyaj yüzünden her zamanki gibi imkânsızdı– "Gezgin şefimiz! Şeref koltuğunuz bu toplantımızda boş kalmayacak demek!"

Yeni gelen başıyla selamladı, pelerinini omuzlarından sıyırıp Dungy'ye fırlattı –o da alıp memnuniyetle odadan çıktı– ve masanın ucundaki yüksek sandalyeye çıktı. Pelerini çıktığı için artık herkes üzerinde bir aşağı bir yukarı yaylandığı yaylı ayakkabılarını görebiliyordu.

Horrabin bir sirk sunucusu sesiyle, "Lordlarım ve baylar, karşınızda baş lordumuz., Çingene Kralı Doktor Romany!" Birkaç isteksiz tezahürat ve

ıslık duyuldu. "Majesteleri, masamıza kadar inip şeref vermenizi neye borçluyuz?"

Romany, ancak yüksek sandalyesine tırmanıp, yaylı ayakkabılarını rahatlama belirten bir iç çekişle çıkardıktan sonra cevap verdi. "Lağım krallığına gelmemin birçok nedeni var Horrabin," dedi. "Birincisi, bu ayki para yükünü şahsen getirdim –şuradaki koridorda yirmibeşer kiloluk çuvallarda altın liralar duruyor, herhalde hâlâ sıcaktırlar." Bu haber topluluktan daha içten bir tezahürat kopardı. "İnsan avı konusunda da bazı yeni gelişmeler oldu." Hırsız lordlarından birinin verdiği şarabı aldı. "Köpek Yüzlü Joe denen adamı hâlâ bulamadınız."

Birisi, "Kahrolası bir kurtadamı bulmak tehlikeli bir iş dostum," diye seslendi ve onaylayan mırıltılar duyuldu.

Doktor Romany arkasına dönmeden, "O kurtadam değil," dedi, "ama tehlikeli olduğuna katılıyorum. Ödülü bu yüzden bu kadar yüksek tuttum ve onu bana mümkünse ölü olarak getirmenizi tavsiye ettim. Her neyse, ödül artık nakit olarak on bin pounda ve yük gemilerimden biriyle dünyanın herhangi bir yerine gitmeye yükseldi. Ancak artık bulmanızı istediğim biri daha var –ve bu mutlaka canlı ve sağlam olarak ele geçmeli. Bana bu adamı getirmenin ödülü yirmi bin pound olacak, ayrıca istediğiniz özelliklerde bir kadın, dilediğiniz kadar sevgi dolu olması da garanti ve tabiî ki istediğiniz yere yolculuk." Dinleyiciler kıpırdanıp kendi aralarında konuşmaya başladılar, hatta yokuş ve merdivenlerden sadece geleneksel yemek artığı kavgası için inmiş olan zavallı kimsesizlerin bir–ikisi bile ilgilenmişlerdi. "Bu adamın adını bilmiyorum.," Doktor Romany sözüne devam etti, "ama otuz beş yaşlarında, koyu renk saçları dökülmeye başlamış, hafifçe kilolu, solgun ve bir tür sömürge aksanıyla konuşuyor. Onu dün gece Kensington yakınında, Chelsea Deresi’ne yakın bir arazide kaybettim. Sımsıkı bağlanmıştı, ama galiba–" Romany duraksadı, Horrabin heyecanla ileri geri sallanmaya başlamıştı. "Evet Horrabin?"

Palyaço, "Balık satıcısı gibi mi giyinmişti?" diye sordu.

"Son kez görüldüğünde hayır, ama dereden kaçtıysa, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum, kuşkusuz elbiselerini değiştirmek istemiştir. Onu gördün mü? Nerede, söyle, ne zaman?"

"Tam tarif ettiğin gibi bir adam gördüm, ama eski bir balıkçı paltosu giymişti. Bu sabah Billingsgate’de, pazar kapanmadan az önce soğan satmaya çalışıyordu. Oturup Punch gösterimi izledi ve ona dilenme işi önerdiğimde rahatsız oldu ve gitti. Amerikalı olduğunu söyledi. Ona fikrini

değiştirdiğinde –kendine bakmaktan bu kadar aciz bir adam görmemişsindir– Horrabin’in Punch gösterisinin nerede yapıldığını sormasını ve benimle tekrar konuşmasını söyledim."

Doktor Romany heyecanını bastırarak "Bence bu mutlaka o," dedi. "Anubis’e şükürler olsun! Derede boğulmuş olabileceğinden korkuyordum. Demek Billingsgate –çok güzel, adamlarının St. Paul’s ve Blackfriar’s Köprüsü’nden doğuya, Londra Doku’nun yukarısındaki kenar mahalleye ve nehirden kuzeye, Christ's Hastanesi, Londra Suru ve Long Sokağı’na kadar olan tüm bölgeyi taramalarını istiyorum. Onu canlı olarak bana getirecek adam hayatının geri kalanını şahane bir lüks içinde geçirecek;" Romany bunu söylerken arkasını döndü ve soğuk bakışıyla tüm topluluğu süzdü, "ama birisi onu öldürecek olursa, öyle bir sonu olacak ki" –uygun bir benzetme arıyor gibiydi– "ihtiyar Dungy’nin yerinde olmayı dileyecek."

Kalabalıktan, geçinmek için masa kurup aptal aptal dans etmekten daha kötü şeyler de olduğu yolunda mırıltılar yükseldi, ama masadaki adamlar endişeyle kaşlarını çattılar, birçoğu Dungy şefleriyken de o masada oturmuşlardı ve bu adamı yakalamanın bu riske değip değmeyeceğini düşünüyorlardı.

Romany sözüne devam etti, "Uluslararası ilişkilerimiz yolunda gidiyor, böyle devam ederse bir ay içinde oldukça önemli sonuçlar elde ederiz." Biraz durup gülümsedi. "Çılgınca bir abartma olarak görüp umursamayacağınızı bilmesem, bu yeraltı meclisinin kış gelmeden bu adayı yöneten meclis olacağını söylerdim."

Gölgelerde sıkışmış duran kimsesizlerden biri birdenbire delice bir kahkaha patlattı ve bir şey bir böcek çevikliğiyle hoplayarak ışığa çıktı. Bu, çok yaşlı bir adamdı. Yüzü uzun zaman önce korkunç bir yara almıştı, öyle ki bir gözü, burnu ve çenesinin yarısı yoktu. Eski püskü giysileri öyle bol ve sarkıktı ki, içlerinde insan yokmuş gibi duruyorlardı. "Benden geriye," nefesi kesiliyor, kendisini oldukça yoran kahkahasını bastırmaya çalışıyordu, "benden geriye pek bir şey kalmadı, hee hee, ama senin palavranın kaç paralık değeri olduğunu söyleyeyim, seni züppe budala!" Öyle yüksek sesle geğirdi ki, neredeyse yere devriliyordu. Kalabalık kahkahaya boğuldu.

Doktor Romany bu davetsiz misafire öfkeyle baktı. Sakin bir şekilde, "Şu sefilin sesini kesemez misin Horrabin?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Yapamazsın, çünkü yapmadın!" diye kesik kesik güldü.

Horrabin "İzninizle efendim," dedi, "onu sadece dışarı çıkarttıracağım. Çok uzun zamandır burada ve Surrey-side dilencileri ona Uğurumuz diyorlar. Ender olarak konuşur, konuştuğunda da söyledikleri bir papağanın gevezeliğinden daha anlamlı olmaz."

Romany kızgınlıkla, "Yap öyleyse," dedi.

Horrabin başıyla işaret edince, gülen adamlardan biri Surrey-side'ın Uğuru'na yaklaştı ve tuttuğu gibi kaldırdı; adamın hafifliği karşısında duyduğu şaşkınlık yüzünden belli oluyordu.

Yaşlı adam aceleyle uzaklaştırılırken, dönüp tek gözünü Doktor Romany'ye kırptı. Herkesin duyabileceği şekilde, "Daha sonra başka şartlar altında görüşelim," diye fısıldadı ve kendisini taşıyan adamla birlikte aceleyle bir tünelden inerken tekrar atmaya başladığı delice kahkahası tuhaf yankılara dönüştü.

Hâlâ öfkeli olan Doktor Romany yaylı ayakkabılarını giyerken, "Akşam yemeğinde ilginç konuklar ağırlıyorsun," dedi.

Palyaço omuzlarını silkti –omuzları zaten iyice şişirilmiş olduğundan acayip görünüyordu. "Horrabin'in salonundan kimse geri çevrilmez," dedi. "Bazılarının gitmesine asla izin verilmez, ya da nehir yoluyla giderler, ama kapımız herkese açıktır. Gidiyor musun, yemek yemeden?"

"Evet ve sence sakıncası yoksa merdivenlerden gideceğim. Yapacak çok işim var. Polisle bağlantı kurup, şu adam için onlara da büyük bir ödül önereceğim. Ve senin sunduğun... domuz etiyle hiçbir zaman ilgilenmem." Palyaçonun yüzünde bir uyarı ifadesi oluşmuş gibiydi; Romany gülümsedi ve yere indi, tuhaf ayakkabıları taşlara temas edince hafifçe yaylandı. Dungy hemen pelerinini getirdi, o da açıp sırtına geçirdi. Tünellerin birinde kaybolmadan önce arkasına dönerek, bakışlarını alışılmadık derecede sessiz olan topluluğun üzerinde gezdirdi –yukarıdaki dilenci lordlarına bile baktı. Tüm gözler üzerindeydi. Sakince, "Bana o Amerikalıyı getirin," dedi. "Köpek Yüzlü Joe'yu şimdilik unutun –Amerikalıyı getirin, canlı olarak."

Güneş arkasındaki St. Paul's kubbesinin siluetini çizerken, Doyle bitkin bir halde Thames Caddesi'nden Billingsgate'e doğru yürüyordu. On dakika önce aldığı bira büyük ölçüde ağzındaki berbat tadı, biraz da duyduğu müthiş utancı gidermişti.

Cadde o sabahki kadar kalabalık olmasa da dolu sayılırdı –çocuklar bir topun peşinde koşturuyorlardı, bazen bir araba geçiyordu ve yayalar

işçilerin fıçı indirdikleri bir arabanın yanından dolaşmak zorunda kalıyorlardı. Doyle yoldan geçenleri izliyordu.

Birkaç dakika sonra ıslık çalan bir adamın yaklaştığını gördü ve önünden geçip gitmeden Doyle adama, "Affedersiniz bayım, Horrabin'in Punch gösterisinin bu gece nerede oynandığını söyler misiniz?" diye sordu; bu sorduğu dördüncü kişi olduğu için biraz sıkılmıştı.

Adam Doyle'u baştan aşağı süzdü ve merakla başını salladı. "O kadar kötü ha? Bak ahbap, gösterinin gece oynadığını hiç görmedim, ama her dilenci seni ona götürebilir. Tabiî pazar geceleri etrafta ancak birkaç dilenci olur, ama galiba Billingsgate'de bir iki tane görmüştüm."

"Teşekkürler." Adımlarını hızlandırarak yürürken, *Horrabin'in sürüngenleri*, diye düşündü. Diğer yandan da, *Yapmayı göze alacağın fedakarlıklara göre, günde bir pound bile kazanabilirsin.* Acaba ne tür fedakarlıklar? Morning Post'un editörüyle yaptığı görüşmeyi düşündü, sonra düşünmemeye çalıştı.

St. Mary-at-ill'in köşesinde yaşlı bir adam oturuyordu. Doyle adama yaklaşınca göğsüne asılı yaftayı gördü: BİR ZAMANLAR ÇALIŞKAN BİR TERZİYDİM, diyordu, ŞİMDİ İSE KÖRLÜK YÜZÜNDEN İŞİMİ YAPAMIYORUM. KARIMA VE HASTA ÇOCUĞUMA BAKMAK İÇİN NANE SATMAK ZORUNDAYIM. HIRİSTİYANLAR, CÖMERT OLUN. Pis görünüşlü pastillerle dolu bir tepsi tutuyordu. Doyle önünde durduğu anda tepsiyi uzattı, öyle ki, durmamış olsa ister istemez hepsini dökecekti.

Yaşlı adam bu gerçekleşmediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Doyle çevresine bakınınca bunun nedenini anladı; akşamın ilk saatlerinde gezintiye çıkmış iyi giyimli birkaç kişi vardı ve kuşkusuz yaşlı adamın yola saçılmış şekerlerini görünce acıyacaklardı. Gözlerini yalvarırcasına gökyüzüne döndürerek, "Zavallı bir körden birkaç güzel nane alır mıydınız?" diye sızlandı yaşlı adam.

Doyle "Hayır, teşekkürler," dedi. "Ben Horrabin'i arıyorum." Dilenci ilgili bir ifadeyle başını kaldırınca, "Horrabin," diye tekrarladı. "Sanırım bir tür dilenci başı."

Dilenci "Ben nane satarım bayım," dedi. "Onlardan başımı kaldıracağım zaman karşılığında bir peni almadan insanları hatırlamaya çalışamam."

Doyle dudaklarını sıktı, yine de yaşlı adamın avcuna bir peni bıraktı. Gece yaklaşıyordu ve yatacak bir yere ümitsizce ihtiyacı vardı.

Dilenci sesini alçaltarak, "Horrabin mi?" diye sordu. "Evet, onu biliyorum. Bu gece pazar gecesi olduğuna göre, mecliste olduğunu söyleyebilirim."

"Meclis mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sizi oraya götürüp gösterebilirim efendim, ama nane satışlarından en az bir şilin yitirmem anlamına gelir bu."

Doyle çaresizlik içinde, "Bir şilin mi?" dedi. "Sadece on penim var!"

Dilencinin açık avcu çabucak uzandı. "İki peni borcunuz olsun efendim."

Doyle tereddüt etti. "Bana yemek ve yatacak yer verebilir mi?"

"Tabiî, Horrabin'in salonundan kimse geri çevrilmez."

Titreyen avuç hâlâ bekliyordu. Doyle iç çekerek elini cebine soktu ve on peniyi dikkatle yaşlı adamın eline bıraktı. "Şey... yolu göster."

Yaşlı adam paraları ve naneleri hemen cebine koydu, tepsiyi paltosunun altına sokuşturdu, sonra arkasındaki kaldırımdan bir sopa aldı ve ona dayanarak kalktı. "Gel o zaman," dedi ve sopasını önünde adeta laf olsun diye sallayarak batıya, Doyle'un az önce geldiği yöne doğru hızla yürümeye başladı. Yetişmek için Doyle'un uzun adımlarla yürümesi gerekti.

Çorba ve haşlanmış patatesten oluşan öğle yemeğini Morning Post bürosunda bıraktığı için açlıktan sersemlemiş haldeki Doyle günbatımının parıltısı karşısında gözlerini kırpıştırıyor ve dilenciye ayak uydurmaya konsantre oluyordu, bu yüzden yakından gelen yüksek sesli bir tıkırtıyı belli belirsiz duymasına rağmen, tanıdık bir el paçasına yapışana kadar, arkasından birinin geldiğini fark etmedi. Dengesini yitirdi ve acıyla elleriyle dizlerinin üzerine düştü.

Öfkeyle başını çevirince, kendini Skate Benjamin'in sakallı yüzüne bakarken buldu. Bacaksız adamın arabası Doyle'un ayak bileğine sertçe çarpınca durmuştu. Doyle nefes nefese, "Lanet olsun," dedi, "bıraksana. Dilenmiyorum ve şu adamı izlemem–"

Skate, "Horrabin olmaz ahbap," dedi, alçak sesinde içten bir endişe vardı. "O tayfaya takılacak kadar kötü değilsin. Benimle–"

Yaşlı dilenci geriye dönmüş yaklaşıyordu. Skate ve Doyle'a o kadar isabetli bakıyordu ki, Doyle geç de olsa adamın körlüğünün numara olduğunu anladı. Yaşlı adam öfkeli bir sesle, "Sen karışma Benjamin," dedi. "Kaptan Jack şimdi de yeni adam aramaya mı başladı?"

Skate. "Bırak onu Bugs," dedi. "Sana göre değil o. Ama al işte adam bulma ücretin, Kopenhag Jack'in hediyesi." Yeleğinin cebinden iki tane altı

peni çıkardı ve fırlattı. Bugs ikisini de tek eliyle havada yakaladı.

"Tamam," diyerek, paraları nanelerinin yanına koydu. "Böyle olduktan sonra her zaman karışabilirsin." Kıkırdadı ve dönüp Billingsgate'e doğru yürümeye başladı, otuz metre kadar uzaklaştıktan sonra sopasını yere vurmaya başlamıştı. Doyle ayağa kalktı, ağırlığını ayak bileğine yavaş yavaş veriyordu.

"Şu senin Kopenhag Jack bana yemek ve yatak verebilir mi?"dedi. "O gözden kaybolmadan önce söylesen iyi olur."

"Evet, hem de Horrabin'in vereceğinden daha iyisini. Tanrım, gerçekten çaresizsin değil mi? Buradan, gel haydi."

Dilencilerin Pye Sokağı'ndaki evinin yemek odasının boyu eninden fazlaydı. Sokağa bakan uzun duvarda aralıklarla dizilmiş, bir araya yapıştırılmış cam karelerden oluşan sekiz pencere vardı. Dışarıdaki bir sokak lambasından gelen birkaç ışık huzmesi küçük camların oluşturdukları dönen şekillerden geçiyorlardı, ama odanın aydınlığı tavandan sarkan zincirlere asılı parlak gaz lambalarından ve sekiz uzun masanın her birinin üzerindeki ikişer mumdan geliyordu. Salonun dar olan doğu ucu zeminden bir metre kadar yükseltilmişti ve ortasındaki dört basamakla çıkılabiliyordu; basamakların iki yanından duvara kadar uzanan parmaklıklar da odaya bir gemi güvertesi görünümü veriyordu. Yüksek bölüm de baş kasaraydı.

Uzun tahta masalarda toplanmış dilenciler çağdaş giyimin bir parodisi sunuyorlardı: Yamalı ama tertemiz resmi redingotları ve beyaz eldivenleri olan dilenciler, yani Çökmüş Centilmenler, iyi yetişmiş fakat parasal sorunlar ya da alkol yüzünden batmış aristokrat rolü yapıyorlardı, bazıları için bu doğruydu da; mavi gömlek ve pantolon, ipten kemer ve üzerinde altın renkli solmuş harflerle bir geminin adı yazılı olan siyah gemici şapkalarıyla dans gösterilerinden ve bir penilik baladlardan[9] öğrendikleri denizcilik terimlerini burada bile konuşmalarında kullanan Gemisi Batmış Denizciler ve Dertli Hintlilerin türbanları, küpeleri ve sandaletleri de eksik değildi ve tabiî ki sıradan dilencilerin birbirine benzeyen paçavra giysileri. Doyle sıralardan birinin ucuna otururken, birkaçının da kendisi gibi balık satıcısı kılığında olduğunu fark etti.

Ama en etkileyici figür, güvertenin yüksek kısmında, yüksek arkalıklı bir sandalyede oturan ve şimdi kalkıp parmaklıklara yaslanmış, topluluğu süzmekte olan kum rengi saçlı ve bıyıklı adamdı. Biraz abartılı –ama gülünç olmayan– bir şekilde bileklerinden ve yakasından kabarık danteller çıkan

yeşil, saten bir redingot, beyaz satenden dar külot pantolon, beyaz ipek çoraplar ve altın tokaları olmasa bale ayakkabılarına benzeyen küçük ayakkabılar giyiyordu. O ayağa kalkınca konuşmalar susmuştu.

Arabasını Doyle'un yanına getirmiş olan Skate gururla "O Kopenhag Jack'tir," dedi, "Pye Sokağı dilencilerinin kaptanı."

Dikkati birden ılık havadaki kızarmış hindi kokusuna yönelen Doyle, boş boş başını salladı.

Kaptan, "İyi akşamlar dostlar," dedi. Bir elinde uzun saplı bir şarap kadehini çeviriyordu.

Topluluk bir ağızdan, "İyi akşamlar kaptan," dedi.

Kaptan gözlerini salondakilerden ayırmadan kadehini yan tarafa uzattı, kırmızı bir ceket ve topuklu çizmeler giymiş bir çocuk koşup bir sürahiden biraz kırmızı şarap koydu. Kaptan şarabı tadıp, başıyla onayladı. Çocuk aceleyle uzaklaşırken, "Kızarmış et ve sek Medoc," dedi kaptan, "hindiyle de herhalde geçen hafta gelen beyaz şarapları bitiririz."

Topluluk alkışladı, Doyle da en az onlar kadar içtendi.

"Raporlar, cezalar ve yeni üyeler yemekten sonra görüşülecek." Bu duyuru da dilencilerin işine geliyordu. Kaptan yüksek masasına oturur oturmaz mutfak kapısı açıldı ve dışarıya her biri büyük, düz bir tabak üzerinde bütün bir kızarmış hindi taşıyan dokuz adam çıktı. Her masaya bir tane geldi ve başta oturanlara dilimlemeleri için uzun birer bıçak ve çatal verildi. Doyle oturduğu masanın başındaydı ve tüm Noel ve Şükran Günü becerisini kullanarak iyi bir iş çıkardı. Skate'in masa hizasının altından uzattığı da dahil, önüne gelen bütün tabaklara birer parça koyduktan sonra kendininkine de biraz aldı ve iştahla yemeye koyuldu. Yiyeceğini, mutfak çocuklarından oluşan küçük bir ordunun yarıdan az dolu olan tüm bardaklara durmadan doldurduğu soğutulmuş Fransız şarabından aldığı büyük yudumlarla birlikte yutuyordu. Hindinin arkasından dışı çıtır çıtır kızarmış ve içi az pişmiş kızarmış et, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sıcak ekmekler ve tereyağı ve Doyle'un son derece sek ve güçlü olduğunu kabul ettiği şişeler dolusu Bordeaux geldi. Tatlı olarak da sıcak erikli puding ve kremalı İspanyol şarabı vardı.

Tabaklar toplandıktan sonra, oturanların çoğu, doldurdukları kil pipolarını Doyle'u imrendirerek masalardaki mumlardan yakıp arkalarına yaslandıklarında, Kopenhag Jack yüksek sandalyesini yükseltilmiş bölümün önüne çekti ve dikkatleri toplamak için ellerini çırptı. "İş," dedi. "Fairchild nerede?" Sokak tarafındaki kapı açıldı ve genç bir adam aceleyle içeri girdi.

Doyle bir an onun Fairchild olması gerektiğini düşünmüştü, ama arka masaların birinden kaba saba, tıraşsız bir adam kalkıp, "Buradayım efendim," dedi. İçeri giren çocuk boynundan bir fular çıkardı ve salonun ön tarafına geçerek, yüksek bölüme çıkan basamaklara oturdu.

Kaptan yeni geleni başıyla selamladı ve bakışlarını yeniden elindeki eski bir şapkayı huzursuzca mıncıklayıp duran Fairchild'a çevirdi. "Bu sabah bir su borusuna beş şilin sakladığın görülmüş Fairchild."

Fairchild başını eğik tutuyor, ama gür kaşlarının arasından Kopenhag Jack'e bakıyordu. "Kim tarafından görülmüşüm, efendim?"

"Kim olduğunu boşver. Sakladığını inkâr mı ediyorsun?"

Adam durup düşündü. Sonunda "Şey... hayır efendim," dedi. "Ama onları... Marko'dan saklamıyordum, şey, beni rahatsız eden birkaç çocuk vardı ve beni soyacaklarından korkmuştum."

"Öyleyse neden öğle üzeri Marko geldiğinde ona sadece birkaç peni kazandığını söyledin?"

"Unutmuşum," dedi, "şilinleri yani."

Basamaklarda oturan genç adam birini bulmaya çalışır gibi kalabalığı tarıyordu. Doyle onun kim olduğunu merak etti. İnce bıyığına rağmen yirmisinden az gösteriyordu ve Doyle delikanlının giydiği paltonun ilk sahibinin, ki o da en az yirmi yıl önce ölmüştü herhalde, şimdiki sahibinden daha iri biri olduğunu düşündü.

Kaptan nazikçe, "Burada unutkan olan sadece sen değilsin Fairchild," dedi. "Görünüşe bakılırsa ben de son birkaç ayda iki defa daha benzer sorunlar çıkardığını unutmuşum."

Basamaklardaki delikanlının bakışları Doyle'da durdu; onu inceler gibi, sonra da kuşkuyla süzdü. Doyle endişelenmeye başlamak üzereyken, delikanlı bakışlarını çevirdi.

Kopenhag Jack konuşmaya devam ediyordu: "Korkarım başka şeyleri de unutmamız gerekecek: Bizden biri olduğunu unutacağız, karşılığında sen de evimin yolunu unutabilirsin."

Fairchild, "Ama Kaptan," diye yutkundu, "böyle olsun istemedim, beş şilin sizin ol–"

"Sende kalsın. Onlara ihtiyacın olacak. Git artık." Fairchild öyle çabuk çıktı ki, Doyle, kaptanın gitmesi söylendiğinde gitmeyenleri dışarı attırmak için sert bir yöntemi olduğunu anladı. Kaptan Jack gülümseyerek, "Şimdi sıra daha hoş konularda," dedi. "Aramıza katılmak isteyenler?"

Skate elini kaldırabildiği kadar, yani masadaki mumlara kadar kaldırıp salladı. "Ben birini getirdim kaptan," diye kükredi ve kupaları titreten derin sesi işaretinin etkisizliğini giderdi.

Kaptan merakla masanın ucuna doğru baktı. "Ayağa kalksın öyleyse."

Doyle kalktı ve Kopenhag Jack'le yüzleşti.

"Doğrusu fazlasıyla acınacak bir haldeymiş Skate.

Adın nedir?"

"Brendan Doyle efendim."

Doyle'un ağzından henüz ilk iki hece çıktığında, ona bakan genç adam dönüp çevik bir hareketle güverteye çıktı ve aceleyle kaptana birşeyler fısıldadı.

Kaptan Jack ona doğru meyledip başını eğdi, birkaç saniye sonra doğruldu ve Doyle'a adeta inanamayarak baktı; sonra delikanlıya birkaç kelime fısıldadı, ne dediği duyulmamıştı ama, *Emin misin?* gibi bir şey olduğu apaçıktı. Genç adam heyecanla başını sallayarak onayladı ve birşeyler daha söyledi.

Doyle bu gelişmeleri giderek artan bir tedirginlikle izliyor, bıyıklı gencin kel çingene için çalışıp çalışmadığını düşünüyordu. Sokak kapısına bir göz attı ve tam olarak kapanmadığını fark etti. Beni yakalamaya kalkışırlarsa, şu herifler masalarından kalkamadan o kapıdan çıkmış olurum, diye düşündü.

Kaptan omuzlarını silkti ve giderek meraklanan konuklarına döndü. "Genç Jacky bana yeni dostumuz Brendan Doyle'un şehrimize Bristol'den yeni geldiğini söyledi, orada geri zekalı bir sağır+dilsiz rolü yapmakta çok başarılıymış. Son beş yıldır, neydi, Dilsiz Tom adıyla Bristol halkının acıma duygularını sömürüyormuş, ama oradan ayrılmak zorunda kalmış, çünkü –nedendi Jacky? Ha, hatırladım –bir arkadaşını genelevden çıkarken görmüş ve adamın birlikte olduğu kız elinde mermerden bir kapla pencereden sarkıyormuş, zavallı altından geçerken başına bırakacakmış, o da tam geçmek üzereymiş. Anlaşılan ücret konusunda bir anlaşmazlık olmuş ve kız dolandırıldığını düşünmüş. Her neyse, Doyle sokağın başından arkadaşına seslenmiş: 'Dikkat et!' diye bağırmış. 'Arkana bak dostum, orospu beynini dağıtacak!' Eh, arkadaşının hayatı kurtulmuş, ama sokaktaki herkes zavallı Doyle'u duymuş ve kendileri gibi konuşabildiğini hemen anlamışlar, o da kasabadan ayrılmak zorunda kalmış." Yanındaki dilenciler Doyle'a iyi bir adam olduğunu söylediler, Skate de, "Hikâyeni bu sabah anlatsaydın ya ahbap," dedi.

Şaşkınlığını ve şüphelerini gizleyen Doyle, Skate'e cevap vermek için ağzını açtı, ama kaptan elini öyle ani ve etkili bir şekilde kaldırdı ki, tüm gözler yeniden ona döndü.

"Ve Jacky diyor ki, Doyle dilencilik işini burada, Londra'da da sürdürmeye niyetli olduğuna ve konuşmadığı zaman başarılı olduğu halde bir kelime eder etmez sürgün edildiğine göre, iletişim kurmak için işaretlerle konuşma alışkanlığına geri dönmesi gerek. Yeniden Dilsiz Tom olmak için çalışmalısın Bay Doyle. Sence de öyle değil mi?"

Herkes Doyle'a döndü ve o da kaptanın bir gözünü hafifçe kırptığını gördü. Bütün bunların nedeni aksanımı gizlemek olmalı, diye düşündü. Ama neden? Ve o çocuk aksanım olduğunu nereden biliyordu? Belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı.

Kopenhag Jack, "Sen akıllı birisin Dilsiz Tom," dedi. "Jacky bana eskiden Bristol'de çok yakın dost olduğunuzu da söyledi, ben de sana yöntemlerimizi açıklaması için seni bir süre yanımızdan almasına izin vereceğim. Bu arada da diğer katılım istekleriyle ilgileneceğim. Başka biri kalksın!"

Başka bir masadan yorgun gözlü ihtiyar bir adam ayağa kalkmaya çalışırken, Jacky platformdan aşağı atlayıp hızla Doyle'a yaklaştı; bol paltosu sıska bedeninin üzerinde bir kuşun kanatları gibi dalgalanıyordu. Hâlâ tetikte olan Doyle bir adım gerileyerek kapıya tekrar göz attı.

Jacky, "Haydi Brandon," dedi. "Ben o kız meselesini unuttum bile – hem seni de bir hafta sonra herifin teki için terk etti." Skate yüksek sesle kıkırdadı ve Jacky göz kırparak, *bana güven* gibi birşeyler geveledi.

Doyle rahatladı. Birine güvenmen gerek, diye düşündü –ve bu insanlar en azından iyi bir Bordeaux'nun kıymetini biliyorlar. Başını sallayıp onu izledi.

Fairchild kapıyı yavaşça kapadı ve yemek salonunun önündeki kaldırımda düşünceli düşünceli durdu. Gökyüzündeki son gri ışık da kaybolmuştu ve hava soğuyordu, yüzünü buruşturdu, sonra borudaki beş şilini hatırlayıp neşelendi. Onunla iki gün boyunca bira, biftek ve eğlenceyle rahat bir hayat sürebilirdi, ama –bu düşüncenin boşluğu ve saçmalığı karşısında yüzünü yeniden buruşturdu– beş şilin bittikten sonrası da vardı. O zaman ne yapacaktı? Kaptana danışabilirdi... hayır, öyle ya, kaptan onu az önce dışarı atmıştı, zaten bu yüzden ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Pye Sokağı’ndan aşağı inerken hafifçe sızlanıyordu ve aklını yapıcı düşüncelere verebilmek için kendi yüzünü birkaç kere tokatladı.

"Aksanım olduğunu biliyordun." Mangalda için için yanan kömürlere rağmen oda soğuktu; Doyle fitilli paltosuna sıkıca sarındı.

Sönmekte olan közlerin üzerine odunları düzgünce yerleştiren Jacky "Tabiî," dedi. "Kaptana konuşturulmaman gerektiğini söyledim, o da bunu sağlamak için oracıkta bir hikâye uydurdu. Şu pencereleri kapatsana. Sonra da otur."

Doyle pencereleri çekip kapattı ve mandallarını indirdi. "Peki nereden biliyordun? Ve neden insanların beni duymamaları gerek?" Küçük bir masanın iki yanında birer sandalye vardı, kapıya daha yakın olanına geçti.

Ateşi istediği kadar canlandıran Jacky kalkıp bir dolaba doğru yürüdü. "Birkaç sorumu cevaplarsan söylerim."

Öğrencilerinin çoğundan daha genç olan bir çocuğun karşısında böyle dik başlılıkla konuşması üzerine Doyle’un gözleri öfkeyle kısıldı –ve çocuğun raftan indirdiği şişe öfkesini sadece biraz hafifletti.

Alt kattan boğuk bir tezahürat ve ıslık sesleri geldi, ama ikisi de ilgilenmediler.

Jacky oturdu ve iki kadehe konyak doldurup birini Doyle’a doğru iterken, ona hem şaşkın hem de sert bir ifadeyle baktı.

Doyle, "Teşekkürler," diyerek aldı ve kadehi burnunu altına tutarak çevirdi. Kokusu gerçekten güzeldi. İmrenerek, "Çok rahat bir hayatınız var," dedi.

Jacky daracık omuzlarını silkti. Biraz sabırsızlıkla, "Dilencilik de diğerleri gibi bir iş," dedi, "bu işi en iyi ayarlayan da Kopenhag Jack’tir." Kendi bardağından bir yudum aldı. "Şimdi bana gerçeği söyle Doyle, Doktor Romany’nin seni ele geçirmeyi bu kadar istemesini sağlayacak ne yaptın?"

Doyle gözlerini kırpıştırdı. "Doktor Romany de kim?"

"İngiltere’deki en güçlü çingene grubunun şefi."

Doyle ensesinde buz gibi parmakların dolaştığını hissetti. "Bu uzun boylu, kel, yaşlı bir adam mı? Yaylı ayakkabıları olan?"

"Ta kendisi. Horrabin’in tayfasındaki her dilenci ve hırsıza büyük olasılıkla Amerikan aksanı olan, tıpkı... senin tarifine uyan birini aratıyor. Ve ele geçmen için büyük bir ödül vadediyor."

"Horrabin mi? Şu palyaço mu? Tanrım, bu sabah rastladım ona, şu kahrolası kukla gösterisini gördüm. Ama beni yakalamaya–"

"Doktor Romany herkese seni yakalamasını daha bu akşam söyledi. Horrabin seni Billingsgate'de gördüğünü söylemiş."

Doyle duraksadı, bu durumdan çıkabilecek sonuçları düşünmeye çalışıyordu. Bir uzlaşma yapılabilecek olursa, Doktor Romany ile konuşmaktan kaçınmazdı, adamın –her nasılsa– kapıların ne zaman ve nerede açılacaklarını bildiği ortadaydı ve kanca hâlâ Doyle'un koluna bağlıydı. Bir kapının yerini öğrenebilir ve kapandığında alanı dahilinde olursa, 1983'de I,ondra'daki o araziye dönerdi. California'yı, Call State Fullerton'ı ve Ashbless Biyografisini düşününce sıla özlemi hissetti... Diğer yandan şu Doktor Romany de pek uzlaşılacak birine benzemiyordu, hele o purosuyla. Ya bu gencin olayla ilgisi neydi? Herhalde "büyük" ödül.

Doyle çocuğa kuşkuyla bakmış olmalıydı ki, o da başını sallayıp, "Hayır, seni ona vermeyi planlamıyorum," dedi. "O yaratığın eline kuduz bir köpeği bile teslim etmem... ödül hakkındaki sözünü tutsa bile, ki bunun olacağını sanmıyorum. Gerçek ödül parayı Thames'in dibinde aramak olacaktır herhalde."

Doyle "Bağışla," diyerek konyaktan bir yudum aldı. "Ama o insanlarla görüşüyormuşsun gibi konuşuyordun."

"Görüşüyorum. Kaptan Jack rakiplerinin neler yaptığını izlemem için para ödüyor bana. Horrabin Bainbridge Sokağı'nın altındaki bir lağımda toplantılar düzenler, ben de sık sık katılırım. Ama soruyu geçiştirmekten vazgeç –seni neden istiyor?"

"Şey..." Doyle bardağını kaldırdı ve alevlerin içkinin koyu topaz renginin içinde parlayışlarını boş bir hayranlıkla izledi. "Ben de tam olarak emin değilim, ama benden bir şey öğrenmek istediğini biliyorum." Sarhoş olmaya başladığını fark etti. "Kensington yakınlarında bir araziye... nasıl geldiğimi bilmek istiyor."

"Ee? Nasıl geldin? Ve bununla neden ilgileniyor?"

"Jacky oğlum, sana gerçeği söyleyeyim. Büyüyle geldim."

"Evet, öyle olmalı. Nasıl bir büyü? Ve nereden geldin?"

Doyle şaşırmıştı. "Bunu inanılmaz bulmuyor musun?"

"Doktor Romany içinde büyü olmayan bir konuda bu kadar heyecanlanacak olursa işte bunu inanılmaz bulurum. Ve büyü diye bir şeyin var olmalıdığını düşünecek kadar... deneyimsiz değilim." Öylesine acı bir

ifadeyle gülümsedi ki, Doyle çocuğun ne görmüş olabileceğini merak etti. "Nasıl bir büyü?" diye tekrarladı Jacky.

"Aslında bilmiyorum. Ben bir gruptaydım ve işin büyücülük kısmıyla bir başkası ilgileniyordu. Ama aradaki yolu almadan bir yerden başka bir yere... atlamamızı sağlayan büyü ya da onun gibi bir şeydi."

"Ve Amerika’dan buraya kadar olan yolu bu şekilde atladınız, öyle mi?"

Doyle, neden olmasın, diye düşündü. "Evet öyle. Ve şu Doktor Romany bizim o alanda ortaya çıktığımızı görmüş –sanırım orayı izliyordu, çünkü canının istediği gibi oradan oraya atlayamazsın, belli yerlerden atlayıp belli yerlere inebilirsin; işin başındaki adam bunlara kapı diyordu ve bence Romany bütün kapıların nerede olduklarını biliyor– ve bizi oradan itibaren izlemiş olmalı, çünkü diğerlerinden bir an ayrıldığım sırada beni yakaladı ve bir çingene kampına götürdü." Doyle biraz konyak içti; hikâyeyi anlatmak kel kafalı ihtiyara duyduğu korkuyu canlandırmıştı.

"Peki diğerlerine, birlikte geldiğin insanlara ne oldu?"

"Bilmiyorum. Herhalde kapıya ulaşıp şeye, Amerikaya geri döndüler."

"Neden gelmiştiniz?"

Güldü. "Uzun hikâye, ama gelmemizin nedeni bir konuşmayı dinlemekti."

Jacky bir kaşını kaldırdı. "Bir konuşma mı? Ne demek istiyorsun?"

"Samuel Taylor Coleridge diye birini duydun mu hiç?"

"Tabiî. Gelecek cumartesi Crown and Anchor’da Milton hakkında bir konuşma yapacak."

Doyle kaşlarını kaldırdı. Bu dilenci çocuktan etkilenmeye başlamıştı. "Doğru. Şey, o tarihleri karıştırdı ve konuşmayı yapmak için geçen gece geldi, biz de oradaydık, o da konuşmasını yaptı... Doğrusu çok ilginçti."

"Sahi mi?" Jacky konyağını bitirdi ve düşünceli bir ifadeyle bir parmak daha koydu. "Peki tarihleri karıştıracağını nereden biliyordunuz?"

Doyle ellerini iki yana açtı. "İşin başındaki adam biliyordu."

Jacky bir süre sessiz kaldı, yavaşça bıyığının altını kaşıyordu, sonra başını kaldırıp sırıttı. "Atlara bakmak için getirilmiş bir uşak falan mıydın, yoksa konuşmayla mı ilgileniyordun?"

Doyle bu ukala çocuğa Coleridge’in bir biyografisini yayınladığını söylemeye niyetlendi. Elinden geldiğince gururlu bir sesle, "Ben konuklara

Coleridge'in kim olduğunu açıklamak ve döndükten sonra hakkındaki soruları cevaplamak için oradaydım," demekle yetindi.

Jacky keyifle güldü. "Demek modern şiirle ilgileniyorsun! Sende göründüğünden çok daha fazlası var Doyle."

Doyle'un arkasındaki kapı açıldı ve içeriye Kopenhag Jack girdi. Küçük odada daha da uzun boylu ve geniş omuzlu görünüyordu. Masanın köşesine oturup konyak şişesini alarak, "İki yeni üye," dedi. "İyi bir Çökmüş Centilmen, sesini bu kadar iyi titreteni yıllardır görmemiştim – tarzını göstermek için bize yaptığı numarayı görmeliydiniz. Şaşırtıcı. Dilsiz Tom'dan ne haber?"

Doyle ürktü. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Kalacaksan evet. Horrabin'in peşinde olması hikâyesi de neymiş?" Kaptan şişeyi dikti ve büyük bir yudum aldı.

Jacky konuştu: "Onu isteyen Horrabin'in efendisi Doktor Romany. Bizim Dilsiz Tom'un bir sürü büyülü işler bildiğini sanıyor ve yanılıyor, ama ortaya büyük bir ödül koymuş ve bu yüzden Horrabin'in sıçan yuvasındaki her yaratık Brendan Doyle'u arayacak." Doyle'a döndü. "Kabul et ahbap, Dilsiz Tom rolü sadece bir hayatta kalma taktiği."

Kaptan güldü. "Ve şükret ki ben işlerimi Horrabin'in babası gibi yürütmüyorum."

Jacky de güldü ve Doyle'un anlamayan ifadesini görünce açıkladı. "Palyaçonun babası da St. Giles'de bir dilenci başıymış ve sahtelerle çalışmazmış –kör adamlarının hepsi gerçekten körmüş, sakat çocukları koltuk değneklerini sırf rol olsun diye taşımazlarmış. Bu çok güzel diyebilirsin, ama şunu dinle, adam sağlıklı insanları kaçırıp, dilendirmek için sakatlıyormuş. Üstelik Londra'nın aşağısında bir yerlerde bir hastanesi varmış ve sağlam erkekleri ve kadınları dehşet ve acıma duygusu uyandırmak üzere şekillendirilmiş yaratıklara dönüştüren teknikler geliştirmiş." Konuşurken Jacky'nin yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Kaptan, "Yani ihtiyar Teobaldo Horrabin senin Dilsiz Tom olmana karar verseydi," dedi, "herhalde dilini keser, sonra da başının bir tarafına vurarak ya da seni beyninin ölmesine yetecek kadar bir süre boğarak gerçekten geri zekalı yapardı. Jacky'nin de dediği gibi, o bu işin uzmanıydı." Şişeden biraz daha konyak içti. "Dediklerine göre kendi oğlunun bile üzerinde çalışmış ve Horrabin o bol giysileri ve makyajı babasının yaptığı sakatlıklarını gizlemek için kullanıyormuş."

Jacky omuzlarını silkti. "Bütün bunlar ben doğmadan önce olmuş."

Kaptan "Bazıları onun öldüğünü ve Horrabin'in onun yerini aldığını söylediler," dedi. "Bazıları da, yerine geçmek için ihtiyar Teobaldo'yu onun öldürdüğünü söylediler. Hatta ihtiyar Teobaldo'nun hâlâ o lağımlarda yaşadığını bile duydum... herhalde ölmüş olmayı tercih ederdi." Doyle'un sorgulayan bakışlarını gördü. "Oh, ihtiyar Horrabin çok uzun boyluydu ve dar yerlerde, hatta kalabalık bir koridorda bile sinirleri bozulurdu."

Jacky şişeyi hâlâ iki bardağı dolduracak kadar doluyken kaptanın elinden alarak, "Bu adamı dilsiz olarak çalıştırmaktaki bir kaybımız, okuyabiliyor olması," dedi.

Kaptan, Doyle'a tüm gece boyunca hiçbir şeye göstermediği bir ilgiyle baktı. "Gerçekten mi? Hızlı mı?"

Akıcı demek istediğini anlayan Doyle başıyla onayladı.

"Mükemmel! Bana okuyabilirsin. Edebiyat hayattaki belki de en büyük ilgi alanım, ama sayfalardaki işaretlerin ne anlama geldiklerini bir türlü çözememişimdir. Hiç şiir biliyor musun? Ezbere?"

"Tabiî."

"Oku bir tane."

"Şey... tamam." Boğazını temizledi ve başladı,

"Sokağa çıkma yasağı çanları günün bittiğini
haber veriyor,
Böğüren sürü çayırda yavaşça kıvrılarak
ilerliyor,
Bitkin çiftçi evine dönüyor
Ve dünyayı bana ve karanlığa terk ediyor..."

Doyle Gray'in *Ağıt*'ını baştan sona okurken, kaptan ve Jacky oturup bütün dikkatlerini vererek dinlediler. Bitirdiğinde kaptan alkışladı ve kendisi de *Samson Agonistes*'den bir bölümle karşılık verdi.

Sıra Jacky'deydi. "Bakalım beğenecek misiniz," dedi ve ezberden okumaya başladı,

"Bir zamanlar ışıklarla ve içkilerle neşe dolu olan
Bu soğuk ve karmaşık sokaklarda şimdi adımlarım yankılanıyor
Tek başıma geçerken. Gece esintileri
Tozlu odalardan yalnızlık içinde geçip
Kırık pencerelerden dışarı, sokağa

Eski düşünceleri ve anıları taşıyor."

Jacky durakladı ve Doyle sekiz dizeyi otomatikman tamamladı:

"Bunların tadını çıkaran çocuk şimdi çok uzaklarda
Ve ruhundan geriye bir şey kalmadı."

Doyle bitirdikten sonra bunu nerede okuduğunu anımsamaya çalıştı. Ashbless hakkında bir kitaptaydı, ama yazan o değildi... Buldum, diye düşündü –bu, Elizabeth Tichy'nin William Ashbless'le evlenmeden önceki nişanlısı Colin Lepovre'un çok az sayıdaki çalışmalarından biriydi. Lepovre, ne zamandı, 1809'da, düğün gerçekleşemeden kaybolmuştu; yirmi yaşındaydı ve birkaç yerde acımasız eleştiriler alan ince bir şiir kitabı bırakmıştı ardında sadece.

Jacky'ye baktı ve genç adamın kendisine şaşkınlıkla ve ilk kez saygıya benzer bir ifadeyle baktığını gördü. "Tanrım, Doyle, Lepovre mu okudun?"

Doyle havalı bir ifadeyle "Tabiî," dedi. "Geçen yıl kaybolmuştu, değil mi?"

Jacky ciddileşmişti. "O resmi hikâye. Aslında öldürüldü. Ben onu tanıyordum, anlarsın ya."

"Gerçekten mi?" Doyle günün birinde 1983'e dönecek olursa, bu hikâyenin Ashbless biyografisinde iyi bir dipnot olacağını düşündü. "Nasıl öldürüldü?"

Genç adam konyağını bir dikişte bitirdi ve kayıtsızca yeniden doldurdu. "Belki bir gün seni bunu söyleyecek kadar iyi tanırım."

Doyle hâlâ çocuktan yayınlanmaya değer birşeyler öğrenmeye kararlıydı, "Nişanlısı Elizabeth Tichy'yi de tanıyor muydun?" diye sordu.

Jacky şaşkına dönmüştü. "Eğer Amerikalıysan bütün bunları nereden biliyorsun?"

Doyle mantıklı bir cevap vermek için ağzını açtı, bir şey bulamadı ve "Belki bir gün Jacky, seni bunu söyleyecek kadar iyi tanırım," demekle yetinmek zorunda kaldı.

Jacky kaşlarını kaldırdı, alınıp alınmamakta kararsız gibiydi, sonra güldü. "Dediğim gibi Doyle, sende göründüğünden çok daha fazlası var. Evet, Beth Tichy'yi tanıyordum –çok yakından. Onu Lepovre'la tanışmadan yıllar önce tanıdım. İlişkimiz hâlâ devam ediyor."

Kopenhag Jack, "Anlaşılan ikinizin eski dost olduğunuzu söylerken haklıymışım," dedi. "Doyle, benimle gel. İhtiyar Stikeleather bana Dallas'ın *Aubrey*'ini yarıya kadar okudu, ama öyle bir okuyor ki, bitirmesi en az bir yıl sürer. Sen biraz daha hızlı okuyabiliyor musun görelim."

Çalılıktaki Dilenci'nin basık tavanlı mutfağı kalabalıktı, ama insanların çoğu bir kağıt oyununun döndüğü masanın çevresinde toplanmışlardı ve karanlık bir köşede, kucağında bir kupa cin ile duran Fairchild arkaya uzanıp ayaklarını duvarın tuğlalarına dayayacak kadar yer bulmuştu. Kumar oynamamayı uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü kurallarını bir türlü anlayamamıştı ve eline nasıl kartlar gelirse gelsin, her seferinde kaybettiğini söyleyip parasını alıyorlardı.

Fleet Sokağı'ndaki su borusundaki şilinlerden sadece birini almıştı, çünkü bir planı vardı: Horrabin'in dilenciler ordusuna katılacak ve şilinleri et, cin, bira –bunu düşününce cinden bir yudum daha aldı –ve bazen de bir kız gibi özel şeyler için saklayacaktı.

Cini bitmişti ve bir tane daha almamaya karar verdi. Tahta bacaklı palyaçonun adamlarına bu gece katılamazsa, sırf yatacak yer için parasının bir kısmını harcamak zorunda kalırdı ve planında bu yoktu. Kalktı ve bağrışıp gülen kalabalığın arasından kapıya ulaşıp dışarı çıktı.

Lambanın titreşen ışığı Buckeridge Sokağı boyunca uzanan kapı önlerine adeta isteksizce düşüyor, gecenin siyah örtüsü üzerinde ancak çok hafif kuru fırça darbeleri bırakıyordu –orada aşağısı aydınlık olduğu halde ardındaki oda karanlık olan bir pencere; şurada içinde bir başka lamba daha olan ve ancak sokağı geçmeden önce bir an için durmuş kurbağalar, gibi sarımsı bir renkle parlayan ıslak parke taşları sayesinde belli olan dar bir sokak girişi ve serseri rüzgâr arada bir lambanın alevini canlandırdığında görünen kırık dökük çatılarla sıvaları dökülmüş duvarlar.

Fairchild sokağın karşı tarafına geçti. Bir sonraki sokağa yaklaşırken, Dowling Ana'nın pansiyonunun camsız pencerelerine çakılı tahtaların ardından gelen horlama seslerini duyabiliyordu. Tecrübelerinden bildiği kadarıyla yatağını iki ya da üç, odayı da on iki kişiyle paylaşmak için her biri üçer peni ödemiş olan, bu kayıtsız uykuculara dudak büktü. Başka planları olmasının gururuyla, eski bir evde yarasalar gibi bir araya tıkılmak için para ödemek ha, diye düşündü.

Ancak bir an sonra huzursuzca Horrabin'in ne gibi uyuma şartları sağlayacağını düşünmeye başlamıştı. O palyaço korkunçtu; herkesi

tabutlarda falan uyutuyor olabilirdi. Bu düşünce üzerine korkudan ağzı açık kalarak durdu ve haç çıkardı. Sonra saatin geç olduğunu ve ne yapacaksa bir an önce yapması gerektiğini hatırladı. Horrabin en azından bedava, diye düşünerek tekrar yürümeye başladı. Horrabin'in yeri herkese açıktır.

Lağım meclisi bu saatte dağılmış olmalıydı, bu yüzden Maynard'dan sağa, Bainbridge Sokağına sapmak yerine, sol omzunun değdiği duvarı izleyerek köşeden kuzeye, Ivy Yolu'nun uzak ucunda civarda Horrabin Oteli, ya da Sıçanlar Şatosu olarak bilinen, karanlık bir ambara benzeyen yapının yükseldiği yere doğru ilerledi.

Şimdi de onu aralarına almayacaklar diye endişelenmeye başlamıştı. Ne de olsa akıllı değildi. En azından iyi bir dilenci olduğunu düşününce rahatladı, burada geçerli olan da buydu. Ayrıca Kopenhag Jack'in yeni sağır-dilsizinin sahte olduğunu ve kandırılıp konuşturulabileceğini öğrenmek Horrabin'in ilgisini çekebilirdi.

Fairchild, evet, diyerek karar verdi, mutlaka bunu söyleyerek palyaçonun gözüne girmem gerek.

Jacky uzun süre Doyle'un kapattığı pencerenin yanında durup, gözlerini yer yer bir fenerin buğulu kırmızı noktası ya da perdesiz, baklava şeklindeki bir pencerenin kehribar rengiyle bezenmiş sisli çatıların ötesine dikti. Şu anda ne yapıyor acaba, diye düşündü, hangi karanlık köşede yürüyor, hangi sarhoş yuvasında zavallı saf bir şeytana bir içki alıyor. Ya da bir çatı aralığında uyuyor mu... ve nasıl rüyalar görüyor olabilir? Yoksa onları da mı çalıyor?

Jacky döndü ve kağıt, kalem ve mürekkebin beklediği masaya oturdu. İnce parmaklar kalemi kavradı, ucunu mürekkebe batırdı ve kısa bir tereddütten sonra yazmaya başladı:

2 Eylül 1810

Sevgili Anne

Sana hâlâ bana ulaşabileceğin bir adres veremesem de, iyi olduğumu, karnımı doyuracak kadar kazandığımı ve bir çatı altında uyuduğumu bitmeni isterim. Bunu tehlikeli ve tesir altında varılmış bir Delilik olarak gördüğünü biliyorum, ama Colin'i öldüren adamı –tabiî ona adam denilebilirse– bulmaya giderek yaklaşıyorum ve bunun polisin görevi olduğunu defalarca söylediğini de bilmeme rağmen, polisin bunun gibi bir

adamla başa çıkmaktan –hatta onun gibilerin var olabileceğini anlamaktan– aciz olduğu konusunda bana güvenmeni bir kez daha rica ediyorum. Onu en kısa zamanda ve kendimi minimum tehlikeye sokarak öldürmek ve sonra hâlâ sıcak bir şekilde karşılanacağıma inandığım evime dönmek niyetindeyim. Şimdilik dostlar arasındayım, durumum tahmin ettiğinden çok daha güvenli ve şu anda çok pişman olduğum bir hareketle isteklerine karşı gelmiş olmama rağmen geçmişte cömertçe verdiğin yakınlık ve sevgini saklarsan, beni memnun etmiş olursun. Seni çok seven ve özleyen kızın,

Elizabeth Jacqueline Tichy.

Jacky mektubu mürekkebi kuruyana kadar salladı, sonra katladı, adresini yazdı ve erimiş mum damlatarak mühürledi. Kapıyı kilitledi, bol giysilerinden kurtuldu ve duvara menteşeli yatağı indirmeden hemen önce bıyığını çıkardı, üst dudağını sertçe kaşıdı ve bir bez parçasına yapıştırılmış saç şeridini duvara yapıştırdı.

5

"İnsanlar genelde yumurtaların İçini yedikten sonra kabuklarını kırar. Bunun sebebi onların cadılar tarafından kayık olarak kullanılmasını engellemektir."

–Francis Grose

Cumartesi gecesi Covent Garden şafak vakti olduğundan tamamen farklı bir görünüm sergiliyordu –neredeyse o kadar kalabalık ve en az o kadar gürültülüydü, ama on iki saat önce satıcı arabalarının dizildiği kaldırımın önünden şimdi boy ve renkleri uyacak şekilde özel olarak seçilmiş midillilerin çektiği en seçkin faytonlar geçiyor, West Endli aristokratlar Jermyn Sokağı ve St. James'deki evlerinden tiyatroya geliyorlardı. Yırtık pırtık giysili temizlikçiler yolun zorlukla elde ettikleri bölümlerinde, bahşiş vermesi en olası görünen hanım ve beylerin önünde çalışıyor, parke taşlarını iki dakikada bir çılgınca süpürüyorlardı. 1808'de yanıp kül olduktan sonra geçen yıl yeniden inşa edilmiş olan Covent Garden Tiyatrosu'nun Dor tarzı girişi, fener ışıkları ve içerideki avizelerin altın rengi ışıltısıyla bu harika yapıyı gün ışığının şiddetli parıltısında olduğundan çok daha ihtişamlı gösteriyordu.

Yol temizlikçileri aldıkları peni ve şilinler için en azından çalışıyor gibi yapıyorlardı, ama açıkça dilenenler de vardı. En başarılılarından biri de meydanda gezinen, hiç sadaka istemeyen ama ne zaman birisi bakacak olsa çamur içindeki bir parça bayat ekmeği ümitsizce kemiren veremli bir zavallıydı. Ona çok acıyan bir hanım, yanındaki refakatçisinden bu talihsiz adamın hastalığının ne olduğunu sormasını isteyecek olursa, gözleri çökmüş, kimsesiz zavallı yalnızca ağzını ve kulağını işaret ederek, ne konuşabildiğini ne de duyabildiğini ima ediyor ve dikkatini yeniden dehşet verici ekmek parçasına çeviriyordu. Gösteriye dönüşmediği ve açıklanamadığı için o berbat hali daha da gerçek görünüyordu ve öyle çok para –aralarında birkaç beş şilinlik ve yepyeni bir altın lira da vardı– topluyordu ki, on ya da yirmi dakikada bir gidip ceplerini Marko'nun çantasına boşaltması gerekiyordu..

Doyle bir kez daha yan yan yürüyerek Marko'nun beklediği sokağa girince, Marko yumuşak bir sesle, "Vay, Dilsiz Tom," dedi. Torbasını uzattı

ve Doyle ceplerinden avuç avuç bozuk para çıkarıp içine boşalttı. "Harika gidiyorsun ahbap. Dinle, şimdi Bedford Sokağı’ndaki Malk Yolu’na gidiyorum ve önümüzdeki yarım saat orada olacağım. Anladın mı?"

Doyle başını salladı.

"Böyle devam et. Ve arada bir öksür. Öksürüğün muhteşem."

Doyle yine başını salladı, göz kırptı ve sokağa döndü.

Altı gündür dileniyordu ve bu işi ne kadar iyi becerdiğine ve bu hayatın böylesine rahat olmasına hâlâ şaşırıyordu. Şafakta uyanıp her gün on iki mil –Londra Köprüsünün batısının her iki tarafını– yürüme fikrine bile yavaş yavaş alışıyordu, çünkü Kopenhag Jack’ın Pye Sokağı’ndaki evindeki akşam yemekleri çalışmanın getirdiği açlığı daima fazlasıyla doyuruyordu ve kaptan dilencilerinin arada bir hanlara gidip bir içki içmelerine ya da sokaktan sokağa uzanan boş çatı köprülerinde veya Blackfriar’s Köprüsü kıyısındaki kömür mavnaları arasında şekerleme yapmalarına karışmıyordu.

Ama gözlerinin çevresindeki makyaj cildini çatlatıyordu. Doyle’un başına diş ağrısı sargısı gibi beyaz bir bez sarıp bir de siyah kasket giydirmek, böylece zaten solgun olan yüzünü veremli gibi göstermek Jacky’nin fikriydi. Gözlerinin çevresine de pembe, hafif bir makyaj yapmışlardı. Jacky kokulu maddeyi Doyle’un göz çukurlarına sürerken, "Seni daha hastalıklı gösterir," demişti, "ve Horrabin seni görecek olursa, umalım ki seni tanımasına da engel olsun."

Jacky Doyle’u şaşırtıyordu. Çocuk doğal jestleri ve sözcük seçimleriyle bazen kadınsı bir izlenim bırakıyordu ve genç kadınlarla ilgilenmediği de açıktı, ama Çarşamba akşamı yemekten sonra ateşli ve yakışıklı bir Çökmüş Centilmen onu koridorda sıkıştırıp ona küçük tatlı popolum diyerek öpmeye çalıştığında, Jacky sadece sert bir reddedişle değil tiksintiyle, sanki bu tür şeyleri iğrenç buluyormuş gibi tepki vermişti. Ve Doyle, Jacky gibi zeki birinin, Kopenhag Jack’inki gibi rahat bir çalışma tarzında bile olsa neden dilencilik yapmakla yetindiğini anlayamıyordu. Doyle’un ise bu işte uzun zaman kalmaya niyeti yoktu. Üç gün sonra, on bir Eylülde William Ashbless Londra’ya gelecekli ve Doyle onunla tanışmaya, arkadaşlık kurmaya ve onun bir şekilde kendisine doğru dürüst bir iş bulmasını –Ashbless paraya çok değer veren biri olarak tanınmazdı– sağlamaya kararlıydı. Onun Sandoval firkateyniyle sabah saat dokuzda Londra Dokuna geleceğini ve on buçukta, Jamaika Çayevinin ön tarafındaki odada, en ünlü şiiri "Gecenin On iki Saati"nin ilk taslağını yazacağını

biliyordu. Doyle dilencilik parasının birazını biriktirip, idare edecek bir takım elbise almayı ve orada Ashbless'le tanışmayı planlıyordu. Onu öyle detaylı araştırmıştı ki, zaten çok iyi tanıyor gibiydi.

Ashbless'in kendisine yardım edemeyeceği ya da etmek istemeyeceği olasılığını düşünmemeye çalışıyordu.

Kiralık bir arabadan yola inen bir kadın, "Aman Tanrım, Stanley, şu zavallı yaratığa baksana!" dedi. "Ona bir şilin ver."

Duymamış gibi davranan Doyle, Kaptan Jack'in altı gün önce verdiği pis ekmek parçasını kemirmeye devam etti. Stanley ise, Doyle'a bir şilin verecek olursa gösteriden sonra bir şey içecek parası kalmayacağından şikayet ediyordu.

"Zıkkımına ruhunun kurtulmasından daha çok değer veriyorsun ha? Beni iğrendiriyorsun. Hey sen, ekmek ya da her neyse onu yiyen! Bununla kendine gerçek bir yemek al."

Doyle kadın yaklaşana kadar beklemeye özen gösterdi, sonra şaşırmış gibi birden başını kaldırıp baktı, ağzına ve kulağına dokundu. Kadın ona bir bilezik uzatıyordu.

"Şuna baksana Stanley, üstelik ne duyabiliyor ne de konuşabiliyor. Zavallıcık bir köpek kadar sefil."

Bileziği Doyle'a doğru salladı, o da minnettar bir gülümseyişle aldı. Çift, tiyatroya doğru yollarına devam etti; Doyle ağır bileziği cebine atarken, Stanley homurdanıyordu.

Ayaklarını sürüyerek yürürken, sonra da, diye düşündü, Ashbless'in yardımıyla bu lanet olası yüzyılda ayaklarımın üzerinde durmayı bir kez becerdikten sonra evime, hastabakıcıların, anestezi uzmanlarının, doktorların, filmlerin, sifonlu tuvaletlerin ve telefonların olduğu zamana gitmeye karar verirsem –ki herhalde öyle olacak– şu dehşetli Doktor Romany ile tedbiri elden bırakmadan bir bağlantı kurarım ve ondan yakındaki zaman Kapılarından birinin yerini öğrenebileceğim bir pazarlık yaparım. Lanet olsun, kapı kapandığında içinde olmamı sağlaması için bile kandırabilirim onu! Ama kancayı bulup almayacağından emin olmam gerek. Acaba yutulamayacak kadar büyük müdür?

Boğazını gıcıklandıran kaşıntı son birkaç dakikadır artıyordu ve şık giyimli bir çift ağır ağır yaklaşıyorlardı; o da meşhur öksürüğünü koyverdi. Bunu pek sık yapmamaya çalışıyordu, çünkü sahte rahatsızlığı ciğerlerini parçalayan ciddi bir nöbete dönüşebiliyordu ve son birkaç gündür giderek

kötüleşiyordu. İçi sıkılarak, bunu bir hafta önce Chelsea Deresi'ndeki soğuk gece yarısı banyosunda kaptığını tahmin etti.

"Tanrının Kutsal Anası, James, şu yürüyen ceset ciğerlerini yola tükürecek neredeyse. Ona bir içecek alması için bir şey ver."

"Bu cenazeye mi? Paraya yazık olur. Sabah olmadan ölür bu."

"Şey... belki de haklısın. Evet, kesinlikle haklısın."

***

Tiyatronun yan taraflarını saran parmaklıkların demir çubuklarına iki adam yaslanmıştı. Biri purosunun külünü silkeleyip bir nefes çekince, gölgelerin içinde parlak, kırmızı bir nokta oluştu. Yanındakine, "Bir dostuma sordum," dedi, "bu çocuk Dilsiz Tom denilen sağır-dilsizin biriymiş. Onun o kişi olduğuna emin misin?"

"Patron emin."

İlk konuşan adam yolun karşısına, kendini toparlayan ve yine ekmeğini kemirir gibi yaparak ağır ağır uzaklaşan Doyle'a baktı. "Hiç de belalı birine benzemiyor."

"Onun varolması bile yeterince bela Kaggs. Burada olmaması gerek."

"Öyle olsun." Kaggs kolunun içinden ince, uzun bir bıçak çekti, ucunu baş parmağıyla anlamsızca denedi ve bıçağı yerine soktu. "Nasıl yapmak istiyorsun?"

Diğer adam bir an düşündü. "Zor olmayacak. Ben ona çarpıp yere devireceğim, sen de yardım ediyormuş gibi yaparsın. Palton sarksın ki kimse görmesin ve bıçağı köprücük kemiğinin hemen arkasına, bıçak kemiğe dik olarak sonuna kadar sok ve biraz ileri geri oynat. Oradaki büyük atardamara mutlaka rastlarsın ve birkaç saniyede ölür."

"Tamam. Gidelim." Puroyu sokağa fırlattı ve yaslandıkları çitten kalkıp uzun adımlarla Doyle'un peşine düştüler.

Rengarenk makyaj boyalarıyla kaplı yüzündeki kırmızı halkalı gözlerini kısarak bakan Horrabin iki adım öne çıktı. Flütü andıran sesinden çok farklı olan hırıltılı bir fısıltıyla, "Onu gözlüyorlardı, şimdi de peşinden gidiyorlar," dedi. "Bizden olmadıklarına emin misin?"

Altındaki kaldırımda duran adamlardan biri, "Daha önce hiç gözüme çarpmadılar efendim," dedi.

Palyaço tıslayarak, "Öyleyse şu kalabalık içeri girene kadar beklemeyi boşverin," dedi. "Dilsiz Tom'u hemen getirin." Üç adam Doyle ve arkasındaki iki kişinin peşinden giderken, Horrabin beyaz eldivenli

yumruğunu sokağın tuğla duvarına vurarak, "Lanet olsun sana Fairchild, dün hatırlayamaz mıydın?" diye fısıldadı.

Doyle sıkıntıyla, bu öksürük beni öldürmeden 1983'e dönmeliyim, diye düşündü. Bir penisilin iğnesi ya da başka bir şey bunu bir iki günde geçirirdi, ama burada bir doktora gidecek olsam, piç herif herhalde sülük kullanmamı tavsiye eder. Boğazındaki gıcıklanmanın yine arttığını hissetti, ama zorla direndi. Acaba ilerleyip zatürreeye dönüşmüş müdür. Kahretsin, artık iş için bile yararlı olmuyor. On dakika sonra ölecekmiş gibi görünen bir dilenciye kimse bir şey vermek istemiyor. Belki kaptan–

Birisi önüne ayağını uzattı ve kenara çekilemeden sert bir omuz darbesi yiyerek parke taşlarının üzerine uzanıverdi. Avuçları sıyrılmıştı. Çelmeyi takan kişi yürümeye devam etti,– ama başka biri yanına gelip diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu.

Doyle sersemlemiş bir halde sağır-dilsiz işaretini yapmaya çalıştı, ama adam bir anda bir elini Doyle'un yüzüne bastırıp elinin alt kısmıyla ağzını kapattı, diğer eliyle de Doyle'un omzuna bir bıçak indirdi. Doyle bıçağı bir an fark edip geriye sıçrayınca, bıçak paltosunu ve derisini kestiyse de köprücük kemiğinden geri sekti. Bağırmaya çalıştı ama ağzı hâlâ kapalı olduğu için sadece yüksek sesli bir homurtu çıkarabildi; saldırgan, dizini Doyle'un serbest olan koluna dayadı ve bir daha denemek için bıçağı tekrar kaldırdı.

Birdenbire arkadan gelen bir şey adama sertçe vurdu ve bıçağı taşların üzerine fırlarken, adam ummf! diyerek hızla öne doğru yuvarlandı. Doyle'un başında bu kez üç adam vardı ve ikisi hemen ellerini kollarının altından geçirip onu kaldırdılar. Biri nefes nefese, "Hayatını kurtardık Tommy," dedi. "Şimdi bizimle gel."

Doyle geldiği yoldan hızla götürmelerine karşı koymadı, bunların Kopenhag Jack'in kendisini kurtarmaya gelmiş olan adamları olduğunu sanmıştı; sonra ilerideki sokakta bekleyen Horrabin'in dimdik duran bir çekirgeyi andıran siluetini gördü ve Doktor Romany'nin kendisini bulduğunu anladı.

Bir kolunu açtı, sol kolunu tutan adamın karnına dirseğini indirdi ve adam devrilirken, sol yumruğuyla da sağındaki adamın boğazına vurdu. O da yere indi ve Doyle tam panik halinin verdiği sınırsız enerjiyle koşmaya başladı. Romany'nin purosunu öyle iyi hatırlıyordu ki, sıcaklığını sol

gözünde hisseder gibiydi. Yaklaşan üçüncü adamın ayak seslerini arkasında duyabiliyordu.

Ana caddeye çıkıp, bir ara sokağa daldı. Peşindekinin ayak seslerinin yankısı çok yakından geliyordu, bunun üzerine, bir duvarın dibine yığılmış, sebze kabuklarıyla dolu kutular görünce koşarken elini uzatıp kutuları devirdi; hareketin hızıyla savruldu, dengesini kaybetti ve kalçasının, ardından da kesik omzunun üzerine inerek sertçe düştü. Bununla birlikte, kutular Horrabin'in adamının tam yoluna devrilmiş, onun da ayakları takılmış ve yuvarlak kaldırım taşlarının üstüne gürültüyle karın üstü düşmüştü. Yüzüstü, hareketsiz yatıyordu; bayılmış, belki de ölmüştü. Doyle inleyerek ayağa kalkıp topallayarak sokağın aşağısına doğru elinden geldiğince hızla uzaklaştı.

İki dar sokağı geçti, yolunu değiştirmeden bir blok daha ilerledi ve kendini Crown and Anchor'ın sadece birkaç blok doğusunda, Strand'in lamba ışıklarıyla pırıl pırıl aydınlatılmış kaldırımında buldu. Bu kadar koşmak öksürüğünü yeniden başlatmıştı ve kontrol altına alana kadar, yoldan geçen şaşkına dönmüş insanlardan bir şilin ve dört peni topladı. Nefesi düzeldiğinde Strand'de batıya doğru yürümeye başladı, çünkü birden bugünün Coleridge'in konuşma yapmasının planlandığı cumartesi günü olduğunu fark etmişti ve Coleridge henüz kimseye önemli bir yardımda bulunabilecek bir konumda olmasa da, en azından Kaptan Jack'in evine görünmeden gitmesine yardım edebilirdi. Belki de, diye düşündü Doyle, beni geçen haftadan hatırlar.

Önünden geçtiği aydınlık dükkân ve lokanta pencerelerine aldırmadan kaldırım boyunca yürümeye başladı, yan tarafındaki kesiğin acısını azaltmak için iki büklüm olmuştu, topallıyordu ve nefes darlığından hızlı hırıltılarla soluyordu. Bir kadının apaçık bir korkuyla kendisinden uzaklaştığını gördü ve makyajı, yırtık pırtık giysileri ve topal hamam böceği yürüyüşüyle çok korkunç göründüğünü anladı; birden kendine gelerek doğruldu ve daha yavaş yürümeye başladı.

Önünden hızla çekilen kalabalık otobüs yollarını gösteren bir pano kadar karışıktı, yine de bir sokaktan şaşırtıcı derecede uzun boylu birinin yoluna çıktığını fark etti. Süslü bir paskalya yumurtasına benzeyen bir kafanın üzerinde beyaz, koni şeklinde bir şapka vardı. Doyle'un nefesi kesildi, döndü ve koşmaya başladı; peşindeki tahta bacakların yola vurdukça çıkardıkları tıkırtıları duyuyordu.

Horrabin tahta sırıkların üzerinde rahatça koşuyor, kaldırımdaki trafiğin içinden geçerken bile aşağı yukarı yaylanarak üç metrelik adımlar atıyor ve koşarken sürekli bir ince bir kalın, kulak tırmalayıcı ıslık sesleri çıkarıyordu. Dehşet içindeki Doyle'a bunlar İkinci Dünya Savaşı hakkındaki filmlerdeki Nazi Gestapo sirenleri gibi geliyordu.

Islık bazı dilencileri uyarıyor, onları ara sokaklardan ve kapı önlerinden oraya çekiyordu; sessiz, güçlü görünen yaratıklardı ve bir tanesi sokağın karşısından hızla gelirken, ikisi ağır ağır Doyle'a doğru yaklaşıyordu.

Omzunun üzerinden arkaya bakan Doyle, bir an için Horrabin'in bir Çin ejderhası gibi manyakça sırıtan yüzünü ve öne uzanan beyaz pençesini yalnızca, bir dev adımı ötede gördü. Yana, sokağa doğru atladı, tökezledi, bir arabanın atının balyoz gibi inen toynaklarından sadece birkaç santimetre farkla kurtuldu ve ayağa kalkıp bir arabanın basamaklarına doğru atıldı. Bir eliyle penceresinin pervazına, bir eliyle de tavan parmaklığına tutunarak kendini basamaklara çekti.

Arabada yaşlı bir adam ve bir genç kız vardı. Doyle nefes nefese, "Lütfen hızlanın," dedi, "peşimde bir–"

Yaşlı adam öfkeyle eline ince bir baston alıp kaldırmıştı ve sivri olmayan ucunu bir bilardo oyununun açılış vuruşunun gücüyle Doyle'un göğsüne indirdi. Doyle tünediği yerden bir kurşun yemiş gibi savruldu ve ayaklarının üzerine inmeyi becermesine rağmen, hemen ellerinin ve dizlerinin üstüne kapaklanıp iki kez yuvarlandı.

Bir kapı ağzına çökmüş bozuk yüzlü, tek gözlü ihtiyar yaratık kıkırdadı ve yıpranmış ellerini sessizce çırptı. Surrey-side dilencilerinin uğuru, "Ah evet, evet! Şimdi de nehire git Doyle –öbür tarafta sana göstermek istediğim bir şey var," diye mırıldandı.

Horrabin, "Tanrı bizi korusun, onu vurdular!" diye bağırdı. "Gebermeden yakalayın onu, sizi bok böcekleri!"

Doyle ayağa kalkmıştı, ama her nefes adeta göğsündeki bir çatlağı biraz daha derinleştiriyordu ve şimdi öksürmeye başlarsa bunun onu öldüreceğini düşünüyordu. Peşindekilerden biri sadece birkaç adım uzaktaydı ve kendine güvenen bir gülümsemeyle yaklaşıyordu. Doyle elini cebine soktu, ağır bileziği çıkarıp tüm gücüyle adamın yüzüne doğru

savurdu ve ne olduğunu görmek için duraksamadan döndü, topallayarak yolun uzak ucuna yürüdü, kaldırımı geçti ve bir ara sokakta kayboldu.

***

Kuzey kaldırımında step dansı yaparcasına öfkeyle sırıklarını takırdatan Horrabin, parlak kırmızı dudaklarından köpükler saçarak, "Onu bana getiremezseniz yarınki akşam yemeği siz olursunuz!" diye bağırıyordu tiz sesiyle.

Dilencilerinden biri aceleyle atıldı, ama yaklaşan Chaplin Şirketi arabasının hızını yanlış hesapladığı için toynakların altında kaldı ve sürücü atları dizginleyip aracı durduramadan, ön tekerleklerden biri adamın üstünden geçti. Strand’in bu bölümünde artık bütün trafik durmuştu, sürücüler birbirlerine bağırıyorlar, hatta bazıları kamçılarını savuruyorlardı.

***

Doyle iki binanın arasından çıktı ve eski, ahşap merdivenlerden inerek, ışıl ışıl nehir yatağının üst kısmı boyunca uzanan bir tür kaldırıma geldi. Hemen iskelelerden birinin ucuna gidip, yüksek, tahta bir kutunun arkasına çöktü ve bir süre sonra nefesi düzelerek ağzını kapatabileceği kadar yavaşladı. Nehirde hava soğuktu ve Kopenhag Jack’in, dilencilerinin soğuk havalarda sokaklarda yarı çıplak dolaşmalarında –bu etkili bir numara olsa da– ısrar etmemesine sevinmişti. Köprücük kemiğinin üzerinden ceketini ve gömleğini sıyırdı –kesik hâlâ durmadan kanıyordu, ama derin değildi.

O kahrolası herif kimdi acaba, diye düşündü. Doktor Romany’nin ya da Horrabin’in adamlarından biri olamaz, Jacky onların beni mutlaka canlı istediklerini söylemişti. Belki onların bir rakibiydi... belki de sadece manyak bir katildi, ya da Karındeşen Jack’in atasıydı. Doyle uzun kesiğe büyük bir dikkatle dokundu. İçinden, Tanrıya şükür ki Horrabin'in adamı zamanında yetişti, diye geçirdi.

Göğsünü ovuşturdu ve alıştıra alıştıra nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu. Göğüs kemiği batıyordu ve hayatının en ciddi yarasını –şimdilik– almıştı ama öfke duymuyordu; huysuz ihtiyarın bastonu bir yerini kırmamıştı anlaşılan. Nefesini verdi ve bitkin bir halde kutuya yaslanarak ayaklarını suya sallandırdı.

Geçen kayıklardaki fenerlerin sarı noktacıkları ve sudaki yansımaları nehrin siyahlığını bir Monet tablosu gibi lekelendiriyordu. Lambeth’in ışıkları yakındaki ufukta alevden bir zincir gibiydi. Soluk, turuncu bir hilal olan ay, yarım mil doğudaki Blackfriars Köprüsü’nün parmaklıklarının tam

ortasında duruyordu sanki. Sağ arka tarafında, yukarıda Adelphi Taraçalarının su seviyesinden bakılınca fantastik bir eğlence gemisini andıran ışıkları vardı ve esinti hafiflediğinde oradan hafif bir müzik geldiğini duyabiliyordu.

Yeni bir öksürük nöbetinin yaklaştığını boğazında ve göğsünde hissediyordu, ama arkasındaki tahta iskelede yaklaşan yavaş, sert bir tıkırtı duyunca, korku öksürüğü bastıracak gücü verdi.

Jacky yeraltı kanalındaki suyun dümeni kullanmaya gerek kalmayacak kadar hızlı akmasına seviniyordu, çünkü eğer iskele tarafına doğru biraz fazla kırılacak olsa başına çarpardı ve kayıktakiler akıntı aracı duvarlara fazla yaklaştırdığında kontrol etmek için mavna kürekleriyle itmekten fazlasını yapacak olsalar, gizli yolcularının ağırlığını hissederlerdi. Boynunun çevresinde girdap gibi dönen su nehre yaklaştıkça daha da soğuyordu ve dişlerinin takırdamasına engel olmak için tek yapabildiği buydu. Türbanının içine gizlenmiş küçük bir çakmaklı tabanca vardı ve çakmak kısmının kuru kalmasını istediği için başını suyun üzerinde tutmaya dikkat ediyordu. Kayığın baş ve kıçındaki lambalar kükürtlü rüzgârda titreşiyor, bazen sadece loş, kırmızı bir ışık veriyor, bazen de hemen üzerindeki kemerli tavandaki her taşı aydınlatacak kadar parlıyordu.

Beş dakika önce Maynard Sokağı'ndaki Horrabin'in Sıçanlar Şatosu'nun mutfağında ateş başında bir tava dolusu sosis pişirirken kuru ve sıcaktı. Hintli Dilenci Ahmet kılığındaydı; türban, sandaletler ve basma yatak örtüsünden yapılmış bir cüppe giymişti, ayrıca yüzünde ve ellerinde cevizle yapılmış lekeler ve her zamanki takma bıyığının yanında bir de takma sakalı vardı; kovulan Fairchild'ı Sıçanlar Şatosu'nda görmüştü ve Kopenhag Jack'in adamlarından biri olarak tanınmak istemiyordu. Doktor Romany yarım saat önce gelmiş, Horrabin'in salıncaklarından birine oturmuş, acayip ayakkabılarını çıkarıp, gemilerle ilgili bir yığın rapora gömülmüştü.

O sırada Horrabin'in dilencilerinden biri, kırmızı suratlı, güçlü bir ihtiyar birden içeri dalmış, koşmaktan nefesi tükenmiş olmasına rağmen, mesajını neredeyse daha odaya girmeden söylemişti. "Doktor Romany... acele edin... Strand ve güneye, nehire doğru gidiyordu... bir adam vuruldu... "

"Kim? Kim vuruldu?" Romany? yaylı ayakkabılarını giymeden salıncaktan aşağı atladı ve yaşlı yüzü acıyla kasıldı; hemen salıncağa binip

ayakkabılarını giydi. "Kim, kahrolası?" diye gürledi.

"Bilmiyorum... Simmons görmüş ve... sizi çağırmam için beni yolladı. Başına ödül... koyduğunuz adam."

Romany bu arada ayakkabılarını giyip bağlamış ve yine salıncaktan aşağı atlamıştı, güçlü yayların üzerinde çevik hareketlerle yaylanıyordu. "Hangisi? Ama mutlaka Köpek Yüzlü Joe'dur. Amerikalıyı vurmaya asla cesaret edemezler. Ee, nerede? Strand mi demiştin?"

"Evet efendim. Ve Adelphi'den güneye gidiyor. Sayın efendim, en çabuk yol bir kayıkla doğruca Adelphi Kemerleri'ne çıkan yeraltı kanalından gitmek olur. Yağmurlardan beri tüm su yolları hızlı akıyor... "

"Yolu göster ve acele et. İhtiyar Joe'yu yıllardır tanırım ve onu öldürmeyi beceremedilerse onlardan kurtulacaktır."

İki adam kiler merdivenlerinden inerlerken, Hintli Ahmet sadece birkaç metre arkalarındaydı. Sosisleri unutmuştu. İzlediğini görüp duyamayacakları kadar arkada kalmaya çalışırken kalbi hızla çarpan Jacky, zamanı geldi galiba, diye düşünüyordu. "Tanrım, lütfen hâlâ yaşıyor olsun ve beynine bir kurşun sıkacak kadar yaklaşabileyim. Ve önce ona birşeyler fısıldayacak kadar zamanım olursa, ona kim olduğumu ve onu neden öldüreceğimi söyleyebileyim... ve sonra da, diye düşündü özlemle, evime döneyim."

Alt kattaki eski taş doka ulaştıklarında, iki dilencinin kayığı çözüp fenerleri yaktıkları ve Doktor Romany'nin karanlık tünele sabırsızlıkla baktığı bir anda Jacky taş zeminde sessizce ilerleyip soğuk, karanlık sulara sessizce girmeyi başarmıştı. İki adamın çekip Doktor Romany'nin binmesi için doka yanaştırdığı kayığın küpeştesinin dış tarafında muşamba asmak için halkalar vardı. Jacky iki parmağını bunlardan birine geçirdi ve kayık küreklerle güçlü akıntıya doğru götürülürken o da birlikte sürüklendi.

Palyaçonun tiz, kuşa benzeyen sesi "Ha ha!" diyordu. "Eski dostum Dilsiz Tom neredeymiş bakalım?" Horrabin tahta iskelenin üzerinde ileri geri yürüdükçe tahtanın tahtaya vuruşunun sesi geliyordu. Bunun dışında sadece yakında demirlemiş balıkçı kayıklarının donanımlarının arasında dolaşan rüzgârın ve iskele kazıklarına çarpan suyun sesi duyuluyordu.

İskelenin ucundaki kutunun arkasında oturan Doyle nefes bile almıyordu ve ayağa fırlayıp, gel de şu işi bitir, burada olduğumu çok iyi biliyorsun! diye bağırmadan ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu, çünkü palyaçonun sesinde gerçekten biliyormuş gibi alaylı bir ifade vardı.

Palyaço bir o yana bir bu yana yürüdükçe ağır, tok tahta sesi devam ediyordu. Doyle, Tanrım, diye düşündü, eğer o yaratık bu iskelede bana doğru yürümeye başlarsa, o daha üç adım atmadan suya girip Lambeth'e doğru yüzmeye başlamış olurum. Sonra palyaçonun karanlık sularda kendisini takip ettiğini düşündü, başını çevirip baktığında kendisi giderek kötüleşen omzuyla yüzmeye çalışırken, o sırıtan boyalı suratın inanılmaz bir hızla yaklaştığını görür gibi oldu. Kalbinin çarpışı onu bir yıkım güllesinin eski bir binaya çarpışı gibi sarsıyordu.

Doyle'un sağ tarafında birisi, "Horrabin!" diye bağırdı. "Nerede o?" Doyle, Doktor Romany'nin sesini korkuyla tanıdı.

Palyaço yüzlerce azgın çekirgeyi andıran bir sesle kıkırdadı ve "Tam burada," diye seslendi. Tahta bacakların sesi iskeleye doğru gelmeye başladı.

Kendisini bile şaşırtan müthiş bir çığlıkla Doyle iskelenin ucundan atladı. Soğuk sulara dalmadan hemen önce nefes alabilmişti. Yüzeye fırladı ve çılgınca yüzmeye başladı.

"O da neydi?" Suyun karşı tarafından Romany'nin sesi açıkça duyulmuştu. "Neler oluyor?"

Horrabin tahta bacaklarıyla iskelenin ucuna kadar gelmişti. "Nehire girdi. Yerini göstereceğim." Strand'de dilencileri toplamak için çaldığından daha tiz ve karışık bir ıslık çaldı ve nehir boyunca bir aşağı, bir yukarı bakarak beklemeye başladı.

Kayık tünelden çıkar çıkmaz, Adelphi Kemerleri'nin altından geçip nehre çıkmadan hemen önce Jacky uyuşmuş parmaklarını açtı ve aracın uzaklaşmasını bekledi. Tam zamanında, diye düşündü, çünkü bir an sonra dilencilerden biri bir adım gerileyip dümen yekesini kavramış, diğeri de kayığın alt tarafından iki kürek çıkarmış ve ıskarmozları küreklerdeki yuvalarına oturtmaya başlamıştı. Doktor Romany bağırarak bir şey sormuş, Jacky belli belirsiz bir cevap duymuştu, ama kısmen su altında yüzdüğü için sözcüklerin hiçbirini anlayamamıştı. Sonra bir çığlık duyuldu, kısaydı ama öyle yüksek çıkmıştı ki, bir millik bir alandaki hiç kimse duymamış olamazdı. Ardından da Horrabin'in sesinin "Nehire girdi. Yerini göstereceğim," dediğini belli belirsiz işitti.

Kıyıya ulaştığında küreklerin ilk takırtılarını duydu ve kendini yukarı çekerek sudan çıktı.

Doyle on beş metre kadar uzaklaşınca biraz sakinleşti ve sessizce köpekleme yüzmeye başladı. Eğer herhangi bir şey, bir kayık ya da yüzücü yaklaşacak olursa, olduğum yerde dalıp su altından gidebildiğim kadar giderim ve sonra başımı yavaşça çıkarır ve sessizce nefes alırım, diye düşündü. Kahretsin, biraz şansla onları atlatabilirim... Ve çok daha fazla şansla da gücüm bitmeden bir yerlerde kıyıya çıkabilirim. Akıntı onu soluna doğru götürüyor, Doktor Romany'den uzaklaştırıyordu.

Yeni bir ses duydu –arkasında, sağdan ritmik kürek sesleri geliyordu.

Sol tarafındaki ikinci iskelenin altında soluk bir ışık belirince Horrabin gülümsedi ve açığa çıkınca bunun karanlık su yüzeyine dağılmış düzinelerce minik ışık olduğu anlaşıldı. Palyaço Doyle'un son kez suda ses çıkardığını duyduğu yeri işaret etti ve minik ışıklar ordusu nehirde parlak bir çiçeğin rüzgâra kapılmış yaprakları gibi hızla ilerlemeye başladılar.

Horrabin neşeyle, "Işıkları izleyin, Doktor Romany!" diye seslendi.

Doyle, hangi ışıkları? diye düşündü. En yakın ışıklar nehrin karşı yakasında. Tabiî Doktor Romany, sen onları izle, ben de doğuya doğru yüzeyim.

Sol kolunu dinlendirerek sağ kolunu ve bacaklarını sessizce çırpıyordu. Suyun üzerinde kalmak sorun değildi; dönüşümlü olarak köpekleme, sırtüstü ve yavaş kulaçlarla yüzerse hiçbir kas grubunu fazla zorlamadan yüzünü su yüzeyinin üzerinde tutabildiğini keşfetmişti. Akıntı onu Blackfriars Köprüsü'ne doğru sürüklüyordu ve kazıklardan birine tırmanacağına ve peşindekiler boğulduğuna inanınca da kazıktan kazığa yüzerek kıyıya çıkacağına az da olsa ümidi vardı.

Birden Horrabin'in hangi ışıkları kastettiğini anladı, su yüzeyinde yol alan iki düzine kadar küçük, muma benzer şey hızla bulunduğu yere doğru geliyorlardı. Başını suya daldırdı ve bacaklarını çırpıp yerini belli ederek daldı ve ışıkların izlediği yola dik açı çizerek su altında ilerledi.

Zayıf olan ümidini de yitirmişti. Bunda büyü kokusu vardı. Jacky Doktor Romany'nin büyücü olduğunu söylememiş miydi? Belli ki Horrabin de öyleydi. Kendisini yumruk yumruğa bir kavga için esneyip ısınma hareketleri yaparken, rakibinin doldurduğu silahın namlusunu kapattığını gören biri gibi hissediyordu.

Kurbağalama yüzerek elinden geldiğince uzaklaştı ve yine de nefesi kesilmeden yüzeye kadar yükselebildi, başını yavaşça su yüzeyinin üzerine

çıkardı. Bir elini ağır ağır kaldırarak gözünün önündeki ıslak saçları kenara sıyırdı.

Bir an için suda öylece donakaldı. Işıklar onu izlemekle kalmamış, çevresini de sarmışlardı ve en yakındaki iki tanesine bakınca onların minik fenerler, saman çöpünden direkler ve katlanmış kağıttan yelkenlerle donatılmış yarım yumurta kabukları olduklarını ve –bunu yüksek ateşe bağlı bir delilik olarak görmek aklına bile gelmedi– her birinin içinde diz çökmüş, küçücük araçlarını rüzgâr altında idare edebilmek için oyuncak direklerini ustaca döndüren, ancak serçe parmağı boyunda küçük adamlar olduğunu gördü.

Doyle çığlık attı ve onları devirmek için kolunu savurdu ve hareketinin etkisini görmeyi beklemeden içini çekerek derin bir nefes aldı ve tekrar daldı.

Ciğerleri sımsıkı kapalı boğazını zorlayıp başını köprünün kazıklarına çarpmak üzere olduğunu düşünürken bir kez daha yüzeye çıktı. Yumurta kabuklu minik denizciler yine çevresinde toplanmışlardı. İki kol boyundan daha fazla yaklaşmıyorlardı ve Doktor Romany’nın kayığının giderek yaklaşan klank... klank... klank seslerine rağmen suyun içinde güçsüzce çırpınarak duraksadı... nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Sol yanağının iki santimetre kadar yanında suya sertçe bir şey çarptı ve fışkıran su gözüne geldi. Bir an sonra kıyıda patlayan bir silah sesinin su yüzeyinde yayılışını duydu. Hemen arkasından Romany’nin kayığından da bir atış geldi, ama kayık hareket ettiği için iyi nişan alamamışlardı ve atış ışıklı yumurta kabuklarının arasına düşüp su fışkırtarak bir tanesini havaya savurdu.

Doyle bir kez daha ciğerlerini doldurup dalarken, Tanrım, her taraftan ateş ediyorlar, diye düşünüyordu. Beni artık canlı da istemiyorlar.

Balıkçı kayıklarının arasından silah atılınca Horrabin bakışlarını sol tarafına çevirmişti, ama Doktor Romany’nin kayığından da silah sesi gelince başını hemen geri döndürdü. Palyaço minik ışığın yüzeyden yukarı fırladığını ve aşağı inince söndüğünü gördü ve çingene şefinin sudaki adama ateş ettiğini anladı.

Horrabin hemen elleriyle ağzını kapadı ve "Onu canlı istediğini sanıyordum!" diye bağırdı.

Bir an için sessizlik oldu, sonra suyun ötesinden Romany’nin sesi yankılandı. "Bu Köpek Yüzlü Joe değil mi?"

"Hayır, Amerikalı."

"Apep beni yutsun. Öyleyse neden ateş ettin ona, seni lanet olası salak?"

Horrabin’in korkuyla iyice tizleşen sesiyle, "Kahretsin, ben değildim Sayın Lordum, yemin ederim! Şuradaki kayıkların arasından birisiydi –işte bir kanoya binmiş size doğru geliyor!" diye bağırdığını duyduğunda, Jacky yakındaki kayıklardan birinden sık örgülü bir balık ağı kapıp bir kanoya fırlatmış ve dar aracı suya itmeye başlamıştı bile.

Jacky elindeki tek küreği hızla ve ustaca kullanıyor ve kanoyu daha da doğuya, köprüye doğru yol alan küçük ışıklardan oluşan halkaya doğru hızla sürüyordu. Nefes nefese içinden, Tanrım, üzgünüm Tom, yani Doyle, diye geçiriyordu. Köpek Yüzlü Joe’yu öldürmeyi çok fazla istiyordum, hepsi bu. Üzgünüm, lütfen ölmüş olma.

Ama belli belirsiz görünen kafanın tam ortasına nişan almıştı ve iyi bir atış gibi gelmişti. Korkuyla içinde bir boşluk ve soğukluk hissetti.

Kanosu Doktor Romany’nin büyük kayığından daha hızlı ilerliyordu ve ondan daha doğudan yola çıkmıştı, bu yüzden Doyle’un kafası yeniden su yüzüne çıktığında –yine şaşmaz ışık çemberinin tam ortasında– ona Romany’den neredeyse yüz metre daha yakındı.

"Doyle!" diye seslendi, hâlâ hayatta olduğunu gördüğüne çok sevinmişti. "Benim, Jacky. Beni bekle."

Doyle öyle bitkindi ki, Jacky’nin sesini duymak onu neredeyse kızdırıyordu. Yakalanmaya razıydı. Jacky’nin bu kurtarma girişiminde yeni koşuşturmalar olacak ve bunlar Doktor Romany’yi kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak gibi görünüyordu.

Jacky’nin sesi bu kez daha yakından, "İnebildiğin kadar derine in ve sonra çık," dedi.

Doyle başını çevirdi ve Lilliputvari refakatçilerinin mumlarının ışığında, bir kanoda oturan sakallı bir adam gördü.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, ama tekrar dalmadan önce kanodaki gölge, "Bekle!" dedi ve elini uzatıp sakalını çıkardı. "Benim Doyle. Şimdi dediğimi yap ve acele et!"

Doyle bitkin bir halde, anlaşılan henüz rahat yok, diye düşünerek yüzeyden aşağıya doğru indi ve söyleneni yaparak ciğerlerindeki havanın yarısını kabarcıklar halinde burnundan dışarı verdi, böylece soğuk, kara suyun içinde kolayca batıyordu; sonra aşağıda basıp kendini yukarı iteceği bir havuz dibi olmadığını hatırlayınca bacaklarını makas gibi açıp çırparak inişini kesti. Ya çok derine indiysem, diye düşündü ve ciğerlerim isyan edip nehir suyunu emmeden önce yüzeye çıkmayı başaramazsam? Hemen kollarını ve bacaklarını çırparak yukarıya doğru çıkmaya başladı ve elinin arkasına ipten bir ilmeğin sürtündüğünü hissettiği anda su yüzeyine fırladı.

Yakında bir kafes dolusu ürkmüş kuşun ötüşünü andıran çılgın bir gürültü vardı; Jacky kenardan eğilmiş, düğümlerinin arasında hâlâ birkaç küçük ışık yanan, suyla ağırlaşmış bir balıkçı ağını topluyordu. "Gir içeri," diye emretti. "Ön taraftan tırman, ben arkada dengelerim. Ağdan da uzak dur –küçük piçlerin bıçakları var. Ve acele et."

Doyle bir an nehrin yukarısına baktı –küreklerinin uyumlu takırtısı artık iyice yaklaşmış olan Romany'nin kayığını elli metre kadar uzakta görebiliyordu– ve kendini çekip kanonun içine yuvarlandı.

Kanonun iki yana yalpalaması kesilir kesilmez Doyle nefes nefese, "Bas gaza," dedi.

Jacky küreği ümitsizce çekmeye başladı. Ama tamamen durmuş ve daha da ağırlaşmış olan kanonun hareket etmeye niyeti yok gibiydi.

Doktor Romany, "Bir tabancam daha var," diye seslendi. "Küreği bırakırsan ateş etmem."

Jacky küreği durgun suda kolları titreyerek hareket ettirirken nefes nefese, "Cesaret edemez," dedi. "Seni canlı... istiyor."

Dikkatle doğrulan Doyle, "Artık değil," dedi. "Bir dakika önce hepsi bana ateş ediyorlardı."

"Seni başka biri... sanmışlardı."

Kano artık yavaş da olsa hareket ediyordu. Doyle yaklaşan kayıktaki siluetler arasında üç kafa seçebiliyordu. Çaresizlik içinde, "Yedek kürek var mı?" diye sordu.

"Hiç... kano kullandın mı?"

"Hayır."

"Sus öyleyse."

Doyle, Jacky'nin sol baldırının dışında, pantolonunun üzerindeki uzun bir yırtıktan görünen uzun, feci bir kesit fark etti. Sormak için ağzını açtığı

anda kanonun bezinde kıç tarafına yakın bir yerde yuvarlak bir delik gördü. "Aman Tanrım, Jacky, sen vurulmuşsun!'

"Farkındayım" Jacky'nin yüzü yükselen hilalin solgun ışığına rağmen yorgunluktan belirgin biçimde kararmıştı ve terden parlıyordu, ama kano Doktor Romany'nin kayığının hızına ulaşmıştı. Her iki araç da suyu yararak ve sarsılarak hızla ilerlerken aradaki mesafeyi bir iki dakika kadar korudular, ıskarmozlar Jacky'nin çaresiz nefes alışıyla aynı ritmde takırdıyorlardı; sonra kano biraz daha hız kazandı ve daha hantal olan kayığı geride bırakmaya başladı.

Blackfriars Köprüsü önlerinde yükseliyordu ve peşlerindeki kayığı atlatacakları belli olunca Jacky arkasına yaslanıp, gözlerini acımasızca sürüklendikleri dev taş kemerlere dikti. Nefes nefese "Kuzey orta kemeri," diyerek, küreği sancak tarafından suya daldırdı. Bir roket gibi ilerleyen kano yön değiştirdi ve geniş bir yay çizerek sancak tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Sözünü ettiği kemerle aynı hizaya gelmek üzerelerdi ve Doyle nehrin taş sütunlara vurduğu yerlerde suyun patlayarak dağılışını görebileceği kadar yaklaştıkları sırada Jacky küreği sudan çıkarıp diğer taraftan soktu; araç yeniden düzeldi ve çevrelerini bir anda karanlık siyahlık, kükreyen sular sardı; her yanı saran sert kayaların arasından hızla geçiyorlardı –hızlı bir yükseliş ve düşüş Doyle'u neredeyse suya geri gönderecekti– ve artık köprünün doğu tarafındalardı. Nehre çıkmışlardı ve kano ağır ağır yavaşlarken Jacky enerjisini nefesini toparlamaya vererek, gözleri kapatıp, ellerini kenarlardan sarkıtarak gevşedi.

Doyle dönüp baktı ve Doktor Romany'nin geniş orta kemere doğru yaptıkları keskin dönüşü tekrarlayamayacağını ve önünde uzanan dar kemerin arasından köprüyü geçmeye de cesaret edemeyeceğini anladı. Takibe devam etmek istiyorsa yan dönerek durması ve kürek çekerek kanonun geçtiği kemere gitmesi gerekecekti. Şaşkınlıkla, "Onları atlattın Jacky," dedi. "Tanrım, onları geride bıraktın."

Jacky bir süre sonra nefes nefese, "Bir nehirde... büyüdüm ben," dedi. "Kayıklardan... anlarım." Bir süre daha derin derin soluduktan ve terden sırılsıklam olmuş saçlarını geriye çektikten sonra, "Kaşıkboylu Çocukların bir efsane olduklarını sanıyordum," diye devam etti.'

Doyle Jacky'nin küçük yumurta kabuklu denizcileri kastettiğini anlamıştı. "Onlardan söz edildiğini duymuş muydun?"

"Tabiî, onlar hakkında bir şarkı bile var. ‘Ve ateş başındaki kedi uyurken Kaşıkboylu Çocuklar oyuncakları çaldılar ve atladılar yumurta kabuklarına ve geçerek lağımlardan kaçtılar yeraltına.’ Böyle uzayıp devam ediyor, onları bir sürü şeyle suçluyor. İnsanlar o yaratıkları Horrabin’in yaptığını söylüyorlar –bu gece onun isteklerine uydukları da ortada, senin yerini sürekli belli ettiler. Nasıl yapacağını öğrenmek için şeytanla pazarlık ettiği söyleniyor."

Doyle’un gözleri aklına gelen bir düşünceyle büyüdü. "Onun Punch gösterisini gördün mü Hiç?"

"Tabiî. Gerçekten çok –oh! Evet... evet, haklı olabilirsin. Aman Tanrım. Ama Punch kuklaları daha büyük."

"Cepboyu çocuklar."

"Ben de ne kadar usta bir kuklacı diyordum." Jacky küreği alıp tekrar çekmeye başladı. "Kıpırdasak iyi olacak, seni gerçekten istiyor."

"Herkes bana –bize– öyle ateş ediyordu ki, beni ölü istediklerini düşündüm. Hayatımı kurtardın Jacky. Bacağın nasıl?"

"Şey, acıyor, ama sadece sıyırıp geçti. Sen suyun altındayken ve ben sana eşlik eden minik adamların üzerine ağ atarken bana üç kez ateş etti. Hayatımda ilk kez bana ateş edildi. Hoşuma gitmedi."

Doyle titriyordu. "Ben de hoşlanmadım. Horrabin’in atışı birkaç santimetreyle ıskaladı."

"Şey... kanoya atlayıp seni almamın nedeni buydu. Aslında sana ateş eden Horrabin değildi. O kim olduğunu biliyordu. Ateş eden bendim."

Doyle'un ilk tepkisi sinirlenmek oldu, ama Jacky'nin yarasının görüntüsü bunu hemen geçirdi. "Sen –ve herhalde Doktor Romany de– kim olduğumu sanıyordunuz?"

Jacky bir süre sessizce kürek çekmeye devam etti, sonra isteksizce cevap verdi: "Sanırım artık hikâyeyi dinlemeye hakkın var. Senin Köpek Yüzlü Joe olarak bilinen biri olduğunu sandık. O–"

"Köpek Yüzlü Joe mu? Hani şu kurtadam olduğuna inanılan katil mi?"

Jacky’nin gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü görebiliyordu. "Bunu da nereden öğrendin?"

"Oh, iyi bir dinleyiciyim, hepsi bu. Peki senin ya da Romany’nin onunla ne sorununuz var?"

"Bir dostumu öldürdü. Lanet olsun. O beni kandırıp bir dostumu öldürmeme neden oldu. O –Doyle, bundan, bu kısmından kimseye söz

etmedim. Her şeye lanet olsun. Sen Colin Lepovre'un şiirlerini okumuşsun –şey, Colin benim... yakın bir dostumdu ve... Köpek Yüzlü Joe'nun nasıl hayatta kaldığını biliyor musun?"

"İnsanların bedenlerine girdiğini duymuştum."

"Gerçekten de gösterdiğinden çok daha fazla şey biliyorsun Doyle. Londra'da bunu bilen insanların sayısının bir elin parmaklarını geçeceğini sanmam. Evet, öyle yapıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama birkaç gün birlikte zaman geçirmeyi becerebildiği herkesin bedenine girebiliyor. Ve bunu sık sık yapmak zorunda, çünkü yeni bir bedene girer girmez kılları uzamaya başlıyor... her yerinde. Böylece birkaç gün sonra ya tüm vücudunu tıraş etmekle taze bir beden bulmak arasında bir seçim yapması gerekiyor." Jacky derin bir nefes aldı. "Geçen yıl Colin'inkine girdi. Sanıyorum Köpek Yüzlü Joe eski bedenini terk etmeden önce zehirlemişti. Colin bana geldi, büyük acılar çektiği her halinden belliydi" –Jacky'nin sesini kontrol etmek için büyük çaba harcadığı açıktı ve bakışlarını St. Paul's'un kubbesine çevirmiş olmasına rağmen, Doyle genç yanağından süzülen gözyaşlarının pırıltısını görebiliyordu– "ve saat gecenin yarısıydı. Ailemin evindeydim, okuyordum ve o birden kapıyı açıp üzerime geldi, iri bir köpek ya da ona benzer bir hayvan gibi inliyor, ağzından feci şekilde kan geliyordu. Kahretsin, terk edilmiş bedendeydi Doyle, Joe'nun yeni terk ettiği bedendeydi ve tıpkı bir maymun gibi kıllarla kaplıydı! Anlıyor musun? Kahrolası gecenin yarısında! Onun Colin olduğunu... nereden... bilebilirdim? Her şeyin canı cehenneme!"

İnanılmaz öykü karşısında şaşkına dönen, ama tanık olduğu acının gerçek olduğunun farkında olan Doyle çaresizlik içinde "Jacky," dedi. "Bilemezdin." Londra Köprüsü'ne yarım milden az kalmıştı. Doyle sağında, Surrey-side kıyısında karaya çekilmiş kömür mavnalarının ağır cüsselerini görebiliyordu. Jacky o yöne doğru yol almaya başladı. Duygusuz bir sesle, "Bir silah vardı," diye devam etli, "çakmaklı bir tabanca –şurada, ayağının yanındaki– örtünün üzerinde duruyordu ve bu kıllı yaratık birden eve dalınca fırladım, silahı kaptım ve tam göğsüne ateş ettim. Yaratık düştü, kanı her yere bulaşmıştı. Gidip başına dikildim, fazla yaklaşmadım ve birkaç kez titrer gibi olup hareketsiz kalmadan önce bana bir an... baktı. Her yer berbat olmuştu. Ama bana bakınca onu tanıdım–Colin olduğunu anladım. Gözlerinin rengi değişikti tabiî, ama ben onun... hayır, ifadesini değil... onu tanıdım işte." Mavnaların en doğu ucundan sonra, aydınlık bir evin altında bir iskele vardı ve Jacky oraya yönelmişti. Dar pencerelerden

gelen parıltılar yağlı kara suda sıcak, altın rengi yansımalar oluşturuyordu. "Bundan sonra iki hafta boyunca sadece uyudum. Başka kimse ise uyuyamadı– gece gündüz çığlık çığlığa bağırıyor, yiyecekleri etrafa fırlatıyordum ve öyle küfürler savuruyordum ki, zavallı annem çoğu zaman ne dediğimi bile anlamıyordu... ama uyuyordum. Kendime gelince de Colin'i öldüren –öldürdüğüm– silahla Köpek Yüzlü Joe'yu öldürmek üzere yola çıktım." Jacky acı acı sırıttı. "Dinliyor musun?"

"Evet." Doyle, bu Lovecraftvari fantezinin ne kadarının doğru olabileceğini –belki de tam Lepovre başını alıp gitmeye karar verdiği sıralarda esrarengiz Danseden Maymun yaratıklarından biri Jacky'nin evine girmişti– ve bunun yakın bir dostun ölümünün acısından daha öte bir şey olduğundan şüphelenmekte haklı olup olmadığını merak ediyordu. Acaba Jacky hakkındaki ilk kuşkuları doğru olabilir miydi? "Üzgünüm Jacky. Bu çok basit bir ifade, ama doğru."

"Teşekkürler." Jacky küreği suyun dibine sürterek kanoyu yavaşlatmış ve kano artık iskeleye yanaşmıştı; neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Jacky kazıkların arasından sarkan bir ipi yakalayıp, kanonun ağırlığını koluna binince ipi sıkıca tutarak, tamamen durdurdu. "Sen de kendi tarafını çek Doyle –başından bir metre kadar yukarıda başlayan bir merdiven var."

İkisi de dar iskeleye çıktıklarında Jacky "Şimdi seni ne yapacağımızı düşünmeliyiz. Kaptan Jack'in evine dönemezsin –Horrabin senin için bir düzine casus koymuştur." Bir tür nehir hanına benzeyen yapıya doğru yavaşça yürüyorlardı, ayakları çıplak olan Jacky parçalanmış eski kütüklerin üzerinde adımlarını dikkatle atıyordu. "Şu arkadaşın şehre ne zaman geliyor? Adı neydi, Ashbin mi?"

"Ashbless. Onunla bu salı buluşacağım."

"Bu hanın sahibi ihtiyar Kusiak'ın yakında bir ahırı var ve her zaman yardıma ihtiyacı vardır. At pisliği temizleyebilir misin?"

"Bunu yapamayan insanlar varsa, onlardan biri olduğumu düşünmek istemezdim."

Jacky hanın doka bakan kapısını açtı ve şömineli küçük bir odaya girdiler, Doyle hemen şömineye koştu.

Önlüklü bir kız geldi ve konukların ikisinin de nehire düşmüş olduğunu, birinden hâlâ sular damladığını görünce sıcak gülümseyişi biraz bozuldu.

Jacky, "Merak etmeyin bayan," dedi, "sandalyelere oturmayacağız. Lütfen Kusiak’a nehrin karşısından Jacky ve bir arkadaşının geldiğini söyler misiniz ve iki sıcak banyo istiyoruz –ayrı odalarda–" Doyle sırıttı. Şu Jacky doğrusu pek utangaçtı. "–Ve kuru giysiler, nasıl oldukları pek fark etmez," diye devam etti. "Sonra da yemek odasında mükemmel balıklı sebze çorbanızdan iki tabak istiyoruz. Ha, beklerken de biraz sıcak kahve, içine rom da koyun."

Kız başını sallayarak bütün istenilenleri hancıya iletmek üzere aceleyle ayrıldı.

Jacky şöminenin önünde Doyle’un yanına çöktü. "Ashbin denilen bu adamın sana iyi bir iş bulacağından kesinlikle emin misin?"

Doyle emin değildi ve biraz da kendini savunarak, "Paraya çok önem verdiğini sanmıyorum. Ve onu gerçekten çok iyi tanıyorum," derken, Jacky’den çok kendini inandırmaya çalışıyordu.

Dostları ve nüfuzu var, diye kendi kendine ekledi. Bana ihtiyar Romany ile –silahlı güvenlik altında!– bir buluşma ayarlayabilir ve onunla benim şartlarımla pazarlık edebiliriz. Ona önemsiz, küçük bilgiler veririm –hatta düpedüz yalan söylerim; evet, böylesi daha güvenli olur– karşılığında da bir kapının yerini öğrenirim. Çadırın dışında dostum olarak bekleyenler doğru kişiler olursa, göze puro sokma numarası gibi bir şey denemeye cesaret edemez. Ve böyle bir şeyi yapacak gücü yardım görmeden elde etmem aylar, hatta yıllar sürer. Darrow da 1802’den sonra kapıların azaldığını söylemişti, zaten önümde aylar olduğunu sanmıyorum –şu öksürük beni bu geceki banyodan önce de öldürüyordu. Şimdi gerçekten zatürreeye dönüşebilir. Bir an önce hastanelerin olduğu zamana dönmeliyim.

Doyle aynı zamanda Ashbless’le ilk dönemleri hakkında görüşmek ve bilgiyi 1983’de yeniden "keşfedene" kadar kimsenin göremeyeceği bir yere gizlemek istiyordu. Schliemann ve Troya, diye hayal ediyordu, George Smith ve Gılgamış, Doyle ve Ashbless belgeleri.

Jacky, "O zaman sana onunla iyi şanslar," dedi. "Belki gelecek ay bu zamanlarda borsada bir işin ve St. James’de odaların olur. Dilencilik ve ahır temizlikçiliği günlerini artık hatırlamazsın." Gülümsedi. "Ha, bir de pek başarılı olamadan balık satıcılığı yaptığın sabahı... başka neler yapmıştın?"

O sırada romlu kahve geldi; kızın gülümseyişi ve banyolarının hemen hazırlanmakta olduğunu belirtmesi Kusiak’ın Jacky’yi riske değer biri

olarak gördüğünü gösteriyordu. Doyle kahvesini yudumladı. "Bir şey yaptım sayılmaz," diye cevap verdi.

Tüm St. Giles mahallesinde Sıçanlar Şatosu olarak bilinen yapı on ikinci yüzyılda inşa edilmiş bir hastanenin temelleri ve kalıntıları üzerine yapılmıştı; hastanenin çan kulesi hâlâ ayaktaydı ama aradan geçen yüzyıllar boyunca yerin sahipleri, genellikle depo amaçlı olarak çevresine sürekli yeni katlar ve duvarlar eklemişlerdi ve Normandiya stili pencereleri artık şehrin manzarasına değil, tam önlerine, tarihi taşlar üzerine dikilmiş dar odalara bakıyorlardı; yapının hâlâ açık havayı gören tek parçası kulenin tepesiydi, o da çatılar arasındaki baca başlıkları, havalandırmalar ve tamamen uyumsuz yapılar ormanı içinde zorlukla seçilebiliyordu.

Çan ipleri yüzyıllar önce çürümüşlerdi ve yere inen makaralar hurda metal olarak götürülmüşlerdi, ama haç şeklindeki eski kütükler kubbeyi hâlâ destekliyorlardı ve Horrabin ile Doktor Romany'yi yerden on beş metre kadar yukarıda, tepesi kapalı kulenin yaklaşık dörtte üçü yükseklikte asılı tutmak üzere yeni ipler bağlanmıştı. Bu sayede yerden rahat edecekleri kadar yüksekte konuşabildikleri için toplantı salonu olarak bunları tercih ediyorlardı. En tepedeki pencerelerin pervazlarına petrol lambaları yerleştirilmişti ve bu akşamki toplantıya Lanetli Richard da katılıyordu. Lambaların bir kat aşağısında bir pencerenin pervazına oturmuştu, böylece asılı duran şeflerin yarım metre kadar yukarısında duruyordu.

Horrabin, "O iki adamın kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok, Saygıdeğer Efendim," derken, zaten tuhaf olan sesi taş kubbede bir kabus gibi yankılanıyordu. "Kesinlikle benim ekibimden değildiler."

"Peki onu gerçekten öldürmeye mi kalktılar?"

"Oh evet. Dennessen'in dediğine göre, ikinci adamı Amerikalımızın üzerinden kaldırdığında onu bir kez bıçaklamış bile ve ikinci darbeyi indirmeye çalışıyormuş."

Doktor Romany içbükey taşlardan güç alarak birkaç saniye ileri geri sallandı, adeta meditasyon yapıyordu. "Kim olabileceklerini bilemiyorum. Belli ki bana karşı çalışan veya Amerikalının neler bildiğinden haberi olan... ya da sadece benim öğrenmemi istemeyen biri. Birlikte geldiği insanlar olamaz, kapı yok olurken hepsinin ortadan kaybolduğunu görmüştüm çünkü, o zamandan beri de tüm kapıları izliyorum ve hiç kimse gelmedi. Antaios Kardeşliği de bildiğim kadarıyla yüzyıldan uzun bir süredir bizim için bir tehlike olmadı."

Horrabin "Onlar bir avuç ihtiyar," diyerek onayladı, "topluluklarının esas amacını unutmuşlardır." "Pekâlâ, adamın Dennessen'e Amerikalıyı öldürmeye çalışan adamı tanıyıp bana sağ olarak getirebilirse, ödülünün Köpek Yüzlü Joe'yu öldürmüş kadar olacağını söyle." Sallanışını durdurmak için kollarını savurdu. "Amerikalıya ateş edip sonra onu alan sakallı adam da aynı gruptan olabilir. Cesur kanocuyu tanıdığını mı söylemiştin?"

"Öyle sanıyorum Majesteleri. Her zamanki türbanını giymiyordu, ama bazen buraya gelen bir dilenciye benziyordu, adı da Ahmet. Sahte bir Hintli. Yakalanması için emir verip ödül koydum bile."

"İyi. Set'in de yardımıyla hikâyeyi bu kuşlardan birinden öğreniriz; onu sadece ciğerleri, dili ve beyni kalana kadar yontmamız gerekse bile."

Lanetli Richard bir tütsü evinde asılmış jambonlar gibi duran iki büyücünün mucizelerini görebilmesi için pencerenin çıkıntısına koyduğu tahta maymununa dikkatle uzandı ve başparmağıyla işaret parmağını kulaklarının üzerine koydu; vahşi sözler onu üzerdi çünkü. Richard'ın kendisi de pek mutlu sayılmazdı. Tam bir haftadır şehirdeydi, Sıçanlar Şatosu'na ve Bainbridge Sokağı'nın altındaki salona tıkılmıştı. Romany ise en azından kapılar açıldığında orada bulunmak için dolaşıyordu, bu da zamanının önemli bir bölümünü kırlarda geçirmek demekti.

Doktor Romany, "Bu girişimin... ortağımın Türkiye'deki çabaları sonucu olduğunu düşünmekten –öyle olup olmadığını merak etmekten– kendimi alamıyorum," dedi.

Horrabin, "Ama onların ne olduklarını kimse bilmiyor ki," diye söze karıştı. Ve daha yumuşak bir şekilde devam etti: "Ben bile sadece ikiz kardeşinizin yalnız başına gezip tozan ve işinize yarayabilecek genç bir İngiliz lordu bulduğunu biliyorum. Sanırım planlarınız hakkında daha detaylı bilgilendirilmem gerek."

Romany onu duymamış gibiydi. Düşünceli bir ifadeyle, "Önemli olan her şeyi sadece benim biliyor olmam, bizim tarafımızda aşırı bir gizlilik olduğunu göstermez bence. Fakat işin Türkiye'de, Doktor Romanelli'nin tarafında olup biten kısmı hakkında ben de fazla bir şey bilmiyorum; anladığım kadarıyla bu genç lord mektup yazmaya meraklıymış. Umarım benim... kardeşim dışarı sızmaması gereken bazı önemli bilgilerin bu mektuplardan biri aracılığıyla bu adadaki bazı kişilerin eline geçmesine göz yummamıştır."

Horrabin şaşırmış görünüyordu. "Bu sorunlu genç soylu nerede demiştiniz?"

"Atina'dan birkaç gün önce ayrılmış, itaatkar bir şekilde Korint Körfezi'nden Patras'a dönüyor; nedense beyefendi o küçük bölgedeyken fiziksel olarak çok zayıf: Patras, Patras Körfezi, Mesolongion. Temmuz ayında, oraya son gidişinde Romanelli adamlarından biri olan imparatorluk konsolosunun beyefendiyi uyutmasını sağlamış, önce onun müzikli bir saatin işleyişine konsantre olmasını sağlamış ve uyurken de kardeşim beyefendinin aklına bir komut yerleştirmiş, düşünce seviyesinin altına yerleştirmiş ki haberi olmasın –eylülün ortasında Patras'a dönmesini emreden bir komuttu; o zamana dek buradaki işler iyice ısınmış olacak ve her şey bir anda olup bitecek. Bu soylu şu anda o emre uyuyor, Patras'a dönme kararını kendisinin verdiğini sanıyor."

Horrabin sabırsızlıkla başını sallıyordu. "Sormamın nedeni, şey, onun bir mektubunun burada sorun çıkarmış olması için... ne zaman gönderilmiş olabilir ki? Herhalde aylar önce. Her yerde sürüp giden bir sürü savaş yok mu? Yani temmuzda hemen birisine yazmış olsa bile, mektubun buraya ulaşacağı ve buradaki birinin sizin kim olduğunuzu ve ne istediğinizi anlayacağı kadar zaman geçmedi daha."

Romany kaşlarını kaldırdı ve başıyla onayladı. "Haklısın – uluslararası postanın bugünlerde ne kadar yavaş olduğunu hesaba katmamıştım." Yüzünü buruşturdu. "Öyleyse kimdi o herifler ve benimle neden uğraşıyorlar?"

Palyaço kol ve bacaklarını adeta dev, boyalı bir örümcek gibi ağır ağır büküp esneterek, "Bilemiyorum," dedi. Lanetli Richard maymununun gözlerini kapattı. Horrabin "Ama," diye devam etti, "benimle de uğraşıyorlar. O lanet olası Hindu bu gece en minik adamlarımdan dört düzinesini boğdu. Kahire'deki efendine şu maddeden biraz daha getirtmen gerek –adına ne diyordunuz?"

Doktor Romany, "Paut," dedi. "Bugünlerde, büyü bu kadar boğulmuşken bu maddeyi üretmek oldukça zor." Şüpheli bir ifadeyle başını salladı.

Horrabin'in boyalı yüzü somurtmaya benzer bir ifadeyle gerildi, yine de yavaş yavaş denemeye devam etti. Açıkça, "Yeni minik adamlar yapmak için –senin için çalışmam için– ona ihtiyacım var," dedi. "Cüceleri ve benzeri şeyleri elimdeki insanlardan yapabilirim, ama bir çay fincanına saklanıp konuşmaları dinleyebilen, birisini şapkasının kıvrımına saklanarak

takip edebilen," palyaçonun sesi giderek yükseliyordu, "lağımlardan bankalara sızıp gerçek altın liraları senin çingenelerin yaptığı sahteleriyle değiştirebilen çocuklar için–" ve başı Romany'nin yanına gelip ayakları geri uzanacak şekilde eğilerek fısıldadı, "ya da bir hemşirenin giysisine saklanarak bir kralın odasına girebilecek, kimseye görünmeden çorbasına akıl çürütücü ilaçlar katabilecek, sonra da ister böcek, ister on iki havari kılığına girip, kralın erişemeyeceği bir masanın üzerinde dans ederek gördüğü çılgınca hayallere renk katacak birilerini istiyorsan, bu tür işler için benim Kaşıkboylu Çocuklarıma ihtiyacın var."

Romany kısık bir sesle, "İşler Patras'ta planladığımız gibi giderse artık bunları yapmamız gerekmeyecek," dedi. "Ama yaratıklarının işe yaradığını kabul ediyorum. Durumu Efendime açıklayacağım, cevabını sana yarın söylerim."

Horrabin turuncu kaşlarını şapkasına kadar kaldırarak ilgiyle, "Postadan daha hızlı bir yolla haberleşiyorsunuz," dedi.

Romany küçümseyen bir ifadeyle omuzlarını silkerek, "Tabiî," dedi. "Meslektaşlarımın ve ben dilediğimiz zaman, dilediğimiz yerde kurabildiğimiz büyülü bağlantılar kullanarak konuşabilir, hatta aynı anda boşluktan cisimler bile gönderebiliriz. Böylesine mükemmel bir haberleşme, vuracağımız darbenin hatasız, zamanında ve koordineli olmasını sağlıyor." Biraz rahatlayıp gülümsedi. "Elimizde Büyücülerin Kralı var, bu da John Bull'un[10] elinde olabilecek her kartı yener."

Lanetli Richard maymununa baktı ve başını salladı. Ne palavra ama, değil mi maymun? diye düşündü. Şu korkunç palyaçoya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmesini hiç istemiyor. İkimiz de üzerinde Mısır yazıları olan gülünç mumuna bağırdığını ve iki saat sonra yuvarlak alevden "Ne? Ne?" diyen kısık bir sesten başka bir şey gelmediğini kaç kez gördük maymun... Ya uzak yerlerdeki arkadaşlarından birşeyler almaya ya da yollamaya çalıştığı zamanlar? Efendisinin ona küçük bir heykel yollamaya çalıştığı, ama ortaya sadece bir avuç kızgın kum çıktığı zamanı hatırlıyor musun? Hah! Büyüymüş!

İğrenerek tükürdü ve Doktor Romany'nin öfkeli bağırışını duydu. Richard hemen, "Bağışla efendi," dedi. Maymuna bakıp yüzünü buruşturdu. Beni lafa tutma, diye düşündü. Ne yaptığını gördün mü? Başımı derde soktun.

Doktor Romany kel kafasının üstünü silerek, "Her neyse," dedi, "Amerikalıyı gizlendiği delikten çıkardık ve bu gece, hâlâ korku içinde

kaçıyorken ciddi bir arama yapılmasını istiyorum. Şimdi, üçümüz –dinliyor musun Richard? Çok iyi– üçümüz onu tanıyoruz, bu yüzden her birimiz bir arama ekibinin başında olacağız. Horrabin, sen sefillerini harekete geçirip St. Martin's Sokağı'ndan St. Paul's Katedraline kadar olan bölgeyi tarayacaksın. Tüm pansiyonları kontrol edin, publara bakın; tüm dilencileri dikkatle gözleyin. Richard, sen güney kıyısında, Blackfriars Köprüsünden Wapping'in aşağısındaki tahıl ambarlarının ötesine kadar bir araştırma yürüteceksin. Ben de doktaki adamlarımın bazılarıyla birlikte güneydoğuya, St. Pauls'tan Clare Pazarı mahallesine, Kuleye, Doklara ve Whitechapel bölgesine kadar gideceğim. Açıkçası onu orada bulacağımı umuyorum; nehrin kuzey yakasında dostlar edinmiş olacak ve onu son kez gördüğümüzde doğuya doğru götürülüyordu, senin bakacağın bölgenin ters yönüne, Horrabin."

Şafak vaktinden iki saat sonra Lanetli Richard tekrar merdivenlere tırmanıyor, cebindeki tahta maymunun uyuduğunu düşündüğü için yumuşak adımlar atıyordu. Bitkin bir halde penceredeki yerini aldığında, iki büyücü iplerine yerleşmişlerdi bile; ama Doktor Romany ileri geri sallanıyordu, az önce gelmiş olmalıydı.

Çingene şefi bitkin düşmüş yüzünü ona çevirerek, "Sanırım Surrey-side'da şansın bizimkinin kuzeyde olduğundan daha iyi gitmedi."

"Kek, efendi."

Romany Horrabin'e "Bu, hayır demek," dedi.

Kulenin kubbesinden geniş bir taş eksikti ve parlak ışık noktası güneşin aydınlattığı duvardan yavaş yavaş inerken ve uzaktan Holborn Sokağı'ndaki pazarcıların sebzelerinin özellikleri hakkındaki bağrışları duyulurken, iki büyücü stratejilerini tartışıyorlardı. Lanetli Richard ise uyanan maymununu gömleğinin yakasına sokmuş, duyulamayacak kadar sessiz fısıltılarla uzun bir sohbete dalmıştı.

6

"Geçen gece merdivende bir adam çıktı karşıma
Orada değildi aslında..."

–Eski bir uyak

İki gün sonra, salı sabahı hava kapalıydı ve yağmur yağacak gibi görünüyordu, ama Borsa civarındaki çayevlerinde komisyoncular ve müzayedeciler her zamanki gibi hararetle iş görüşüyorlardı. Açlık ve uykusuzluktan aptallaşmış olan Doyle, Jamaika Çayevi'nin bir köşesinde oturmuş, bir düzine tüccarın Thames'de batmayı başarmış bir gemiden kurtarılan bir tütün yükü üzerine fiyat arttırmalarını izliyordu; arttırma kısa bir mum sönmeden önce sürülmüş olan son fiyatın kabul edildiği Mum Boyu yöntemiyle yapılıyordu ve mum artık iyice kısalmıştı, fiyat sürüşler de hızlı ve yüksek sesliydi. Doyle soğumaya yüz tutmuş kahvesinden bir yudum daha aldı. Küçük bir yudum almaya çalışmıştı, çünkü bitirecek olursa masasında kalmak için bir kahve daha alması gerekecekti ve üzerindeki giysileri –hepsi kullanılmış ama temiz ve iyi durumda olan kahverengi bir pantolon ve ceket, beyaz bir gömlek ve siyah çizmeler– alınca elinde sadece bir şilin kalmıştı. Ashbless geldiğinde, ona bir fincan kahve ısmarlayabilmek istiyordu.

Omzu yakıcı bir sancıyla yanıyordu ve sargısını batırdığı konyağın bıçak yarasındaki enfeksiyonu öldürememiş olduğundan korkuyordu. İçinden, konyağı içsem daha iyiydi, diye geçirdi. Gözleri sulanıyor ve burnu sızlıyordu, ama vücudu hapşırmayı unutmuş gibiydi. Acele et William, diye düşündü, biyografi yazarın ölüyor. Zorlukla arkasına dönerek duvardaki saate baktı –onu yirmi geçiyor. Ashbless on dakika sonra gelecekti.

Kendi kendine, en azından buraya kadar canlı olarak gelebildim, dedi. Bunun olamayacağını düşündüğüm anlar oldu. Cumartesi gecesi bıçaklandım, üzerime ateş açıldı, neredeyse boğuluyordum ve aynı gece daha sonra o çingenenin eline düştüm.

Karşılaşmayı hatırlayınca, kahvesine bakarak biraz da şaşkınlıkla gülümsedi. Cuma öğle saatinde Londra Köprüsü'nün tam ortasında buluşmak üzere sözleştikten sonra Jacky'ye teşekkür ve veda etmişti ve tam Kusiak'ın ahır şefiyle tanıştırılırken, çingene aceleyle içeri girmiş, üç

yorgun atı yenileriyle değiştirmek istemişti. Ahır şefi önce reddetmiş, ama çingene bir keseden sabırsız hareketlerle bir avuç dolusu altın lira çıkarıp vermeyi önerince tekrar düşünmüştü. Doyle'un belli belirsiz ilgisi adamı tanıyınca içini ürperten bir dehşet duygusuna dönüşmüştü –bu, bir hafta önce Doktor Romany ona işkence yaparken acımasızca izleyen çingeneydi; Doyle sessizce lamba ışığının aydınlattığı alandan çekildi ve çıkmak üzere geriye döndü, ama yan kapıya ulaştığında kendisi de tanınmıştı. Koşarak bir ara sokağı geçti ve bir kaldırımdan doğuya, Londra Köprüsü'ne saptı, ama ihtiyar çingene daha hızlıydı. Doyle'un arkasındaki koşan ayak sesleri giderek yaklaştı ve sonunda bir el yakasına yapışıp onu yere savurdu.

Neredeyse nefesi bile hızlanmamış olan çingene üzerine çökerek, "Beng'in köpeği, bir tek büyülü söz edecek olursan kafanı şu kaldırıma yapıştırırım," demişti.

Doyle nefes nefese, "Durma," demişti. "Tanrım, neden beni rahat bırakmıyorsunuz?" Yavaş yavaş nefesini toparladı. "Bir büyü bilsem senden kaçar mıydım? Kahretsin, tabiî ki hayır, bir... kanatlı araba falan yaratırdım. Seni de bir öbek at pisliğine çevirirdim ki, kürekle alıp bir gübre arabasına fırlatma zevkini yaşayayım."

Çingenenin sırıtması Doyle'u şaşırtmıştı. "Duyuyor musun maymun? Herif bizi at pisliğine döndürmek istiyor. Bu büyücü takımının çoğu birşeyleri altına çevirmek ister, ama bu hasta ihtiyar küçük düşünüyor." Doyle'u çekip ayağa kaldırmıştı. "Şimdi gel bakalım, seninle konuşmak isteyen biri var."

Doyle'un koşarak önünden geçtiği arka kapıdan birkaç kişi uzanmış ve biri öfkeyle bir şey sormuştu. Yaşlı çingene de onu nehirden uzak bir sokağa sokmuş, sonra sağa dönmüşler, böylece Kusiak'ın ön kapısına yaklaşmışlardı. Doyle önden yürüyordu.

Kusiak'ınkinden iki bina ötedeki bir hanın açık kapısının önünden geçerlerken Doyle durdu. Biraz yalpalayarak, "Eğer beni geçen sefer gözümü yakmaya kalkışan o manyağa götürüyorsan," dedi, "önce iki biraya ihtiyacım var. En az iki. Onca altının olduğuna göre, herhalde alabilirsin ahbap."

Arkasında bir an için bir sessizlik oldu, sonra çingene, "İyi fikir bu. Girelim haydi," dedi.

İçeri girip, barın bulunduğu yüksek tavanlı odadan iki basamak yukarıdaki, ahşap zemin üzerinde bir sürü masanın rastgele yerleştirildiği daha küçük bir odaya doğru yürüdüler. Çingene karanlık gözlerini köşedeki

bir masaya çevirdi, Doyle da başıyla onaylayıp masaya geçti ve oturarak ellerini mumda ısıtmaya başladı.

Bir kız gelip siparişlerini –Doyle için bira, çingene için şarap– aldıktan sonra Doyle'un avcısı, "Bana Lanetli Richard derler," dedi.

"Ha? Şey, tanıştığımıza memnun –hayır olmadım. Ben Brendan Doyle."

Çingene cebinden tahtadan oyulmuş bir maymun çıkararak, "Bu da benim dostum," dedi. Doyle Richard'ı geçen cumartesi gecesi gördüğünde, onun da yanında olduğunu anımsadı. "Maymun, bu Doyle. Doyle, efendinin bulmayı o kadar çok istediği adam ve efendi onu avlamamıza çok memnun olacak." Doyle'a oldukça neşeli bir ifadeyle gülümsedi. "Ve seni bu sefer götüreceğimiz yerde bağrışını duyacak *prastamengrolar* olmayacak."

Doyle yavaşça, "Şey, dinle Lanetli," dedi, "beni yakalamadığını farz edersen seni zengin ederim. Söz veriyorum." Bunu söyledikten sonra sandalyesinde şiddetle geriye doğru sarsıldı, çünkü çingene kapanan bir fare kapanı kadar hızla fırlayıp yumruğunun boğumlarıyla Doyle'un burnunun kemerine sert bir darbe vurmuştu.

Richard "Sizler hepiniz çingenelerin aptal olduğunu sanıyorsunuz," dedi.

O sırada şarap ve bira gelmişti. Doyle kızı bekletip birasını iki uzun, zorlu, gırtlak yakıcı yudumda bitirerek, nefes nefese bir tane daha söyledi.

Richard onu süzüyordu. "Sanırım seni ona sarhoş olarak götürmemde bir sakınca yok." Kızın arkasından arzuyla baktı, "Onca koşmanın arkasından biraz soğuk bira iyi gider." Şarabını isteksizce yudumladı.

"Fena değil. Biraz alsana."

"Hayır. Bira Bessie'min en sevdiği içecekti ve o öldüğünden beri ağzıma bir damla bile koymadım." Şarabı uzun bir dikişte bitirdi, sarsıldı ve kız Doyle'un ikinci birasını getirdiğinde, o da bir bardak daha şarap istedi.

Doyle birasından biraz daha içti ve bunun üzerinde düşündü. Dikkatle konuşarak, "Benim Rebecca'm," dedi, "hemen hemen tüm içkileri severdi ve o... öldüğünden beri ikimize de yetecek kadar içtim. En az o kadar."

Richard kaşlarını çatarak bir süre bunun üzerinde düşündü ve başını salladı. "Bu aynı şey," dedi. "Unutulmamalarını sağlamak için." Kız masalarına geldiğinde bu defa biraz para istedi, aldı ve masaya bir testi ile bir şişe bıraktı. Düşüncelere dalmış iki adam kadehlerini doldurdular. Lanetli Richard, "Ölmüş karılarımıza," dedi.

Doyle bardağını kaldırdı. Kadehleri başlarına diktiklerinde bir an sessizlik oldu, ardından iki kadeh de boşalmış olarak masaya indi ve törensel bir havayla yeniden dolduruldu.

Doyle "Bessie... ne zaman öldü?" diye sordu.

Richard cevap vermeden önce bardağının yarısını içti. Kısık bir sesle "On yedi yıl önce," dedi. "Crofton Ormanı yakınında attan düşmüştü. Atlarla her zaman arası iyiydi, ama geceydi, *prastamengro*lardan kaçıyorduk ve atının bir ayağı çukura girdi. Düşüş... onun... kafasını kırdı."

Doyle kendi bardağını tekrar doldurduktan sonra şarap şişesine uzanarak çingeneninkini de doldurdu. Yumuşak bir sesle, "Ölmüş karılarımıza," dedi. Bir kez daha bardakları boşalttılar ve yeniden doldurdular.

Doyle yavaş konuşur ve sözcüklerini bir golfçünün zor bir vuruş için doğru sopayı seçişi gibi dikkatle seçerse, hâlâ anlaşılır bir şekilde konuşabildiğini fark etti. "Rebecca'nın da kafası kırılmıştı," dedi. "Hem de başlığına rağmen –başlığı da kırılmıştı– kafasını bir otoban direğine çarptı. Ben kullanıyordum, o arkadaydı." Çingene acıyarak başını salladı. "Eski bir 450 Honda kullanıyorduk ve sokaklar yolcu taşıyorsan gidemeyeceğin kadar ıslaktı. Bunu o zaman da biliyordum, ama acelemiz vardı ve, lanet olsun, başlığı vardı ve yıllardır motor kullanıyordum. Şerit değiştiriyordum, çünkü Santa Ana Otobanına Beach Bulvarı'ndan çıktığında kendini hız şeridinde bulursun, ben de yavaş bir şeride geçmek istiyordum ve sağa kırıp o şerit ayıran tümseklerden birinden geçerken motorun... yana doğru yattığını hissettim. Korkunç bir his, deprem gibi, anlarsın ya? Ölümcül... ve beklenmedik bir hareket. Ve eski 450'ler her yerlerini saran o millerle zaten çok ağırdı ve –öylece– devriliverdi." Birasından büyük bir yudum aldı. "Rebecca sağ tarafa yuvarlandı ve ben ileriye fırladım. Deri ceketim yolda eriyip kağıt gibi inceldi –yol kuru olsaydı herhalde benden geriye sadece kaburgalarım kalırdı. Arabalar beni çiğnemeden durabildiler, ayağa kalktım ve seke seke –başka şeylerin yanında ayak bileğimi de kırmıştım– onun yanına gittim. Kafası..."

Bardağının ağzına çarpan sürahinin sesi onu hatıralarından çekip çıkardı. Richard bardak dolunca sürahiyi çekerek, "Söylemene gerek yok," dedi. "Gördüğün şeyi ben de gördüm." Bardağını kaldırdı. "Rebecca ve Bessie'ye."

Doyle "Huzur içinde yatsınlar," dedi.

Bardaklar bir kez daha masaya vurduklarında, Richard Doyle'u dikkatle süzdü. "Sen büyücü değilsin, değil mi?"
"Tanrım, keşke olsaydım."
"Ama birlikte olduğun insanlardan biri büyücü olmalı. O arazide iki arabanın elimin üstündeki pireler gibi bir anda yok olduklarını gördüm."
Doyle somurtarak onayladı. "Evet. Beni almadan gittiler."
Çingene ayağa kalktı ve masaya altın bir lira fırlattı. "Al şunu," dedi. "Onlara sen olduğunu sandığım bir adamı kovaladığımı ve yakaladığımı, ama yanlış adam olduğunu ve *prastamengro*lara gitmesine engel olmak için ona bir içki almak zorunda kaldığımı söylerim." Gitmek üzere arkasını döndü.
Doyle düşünmeden, "Beni–" dedi. Çingene döndü ve anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. "Beni bırakıyor musun? Sadece birlikte bir içki içtikten sonra?" Çenesini kapaması gerektiğini biliyor, ama bu sırrı çözmeden rahat edemeyeceğini hissediyordu. "Seni zengin etme teklifimin blöf olduğunu mu sandın?"
Lanetli Richard, "Aptal olan biz değil sizsiniz," dedi. Gülümsedi ve odadan çıktı.
***
Mum, erimiş parafin birikintisinde söndü. Arttırma bitmişti. Kazanan, kırtasiye işlerini halletmek üzere kalktı, sürdüğü son fiyatın en son fiyat olmasına sevinmiş olmaktan çok şaşırmış görünüyordu.
Doyle saate baktı ve göğsünde hafif, soğuk bir ürperme hissetti –onu otuz beş dakika geçmişti. Bakışları hemen odayı taradı, ama ortalıkta yüzünde Ashbless'in meşhur kaba sakalı olan, ya da olmayan sarışın dev bir adam yoktu. Doyle içinden, lanet olsun, diye geçirdi, orospu çocuğu geç kaldı. Son birkaç dakika içinde mi kaçırdım yoksa? Hayır, sadece girip çıkmaması gerek; oturup lanet olası "Gecenin On İki Saati''ni yazması gerek. O da, ne kadardı, iki yüz satır mı?
Yüzünü ateş basmıştı ve ağzında pis bir tat vardı. Ne pahasına olursa olsun burada sızıp kalmaması gerektiğini düşünerek çok değerli iki peni karşılığında bir kupa siyah bira aldı. Birası geldiğinde saat on bire yirmi vardı ve kendine gelmesini sağlayan bir ilaç gibi yavaş içmeye çalışmasına rağmen, çeyrek kala bardağı boşalmıştı. Alkolün kafatasının duvarlarına baskı yaptığını hissedebiliyordu –yirmi dört saattir bir şey yememişti– ve Ashbless hâlâ gelmemişti.

Kendine gel, diye düşündü. Artık bira yok, sadece kahve. Tamam biraz gecikti; gelişiyle ilgili kayıtlar, okuduğunda yüz yıldan daha eskiydi – onlar da Ashbless'in Bailey tarafından 1830'larda kaydedilen hatıralarına dayanıyordu. Biraz hata payı şaşırtıcı bir şey değil. Aslında saat on bir buçuk da olabilir. Mutlaka on bir buçuktur. Sakinleşip beklemeye başladı. İdareli içilen üç fincan kahvenin ardından saat on bir otuzu vurmuştu ve William Ashbless hâlâ görünmemişti.

Alım satım işleri tüm canlılığıyla sürüyordu. Bir ara Bahamalar'daki bir çiftliği müthiş bir kârla satan iri yarı bir beyefendi herkese birer bardak rom ısmarladı ve Doyle yanan boğazına içkiyi memnuniyetle boşalttı.

Sinirlenmeye başlamıştı. Bu durum şairin dikkatsizliğinin, okuyucularını umursamadığının bir göstergesiydi ona göre. Saat... bir bakalım –neredeyse öğlen olmasına rağmen hâlâ görünmediği halde on buçukta burada olduğunu söylemesi... küstahlıktı. Zihni bulanarak, insanların beklemesi umurunda mı sanki, diye düşündü. O ünlü bir şair, Coleridge ve Byron'un da dostu. Doyle onu gözünde canlandırdı; ateş ve bitkinlik görüntüye neredeyse hayali bir netlik kazandırdı –geniş omuzlar, aslan yeleli ve Viking sakallı keskin hatlı yüz. Daha önce bu yüz Hemingway'inki gibi, temelde bildiğini okuyan, hınzır ve sıcak görünmüştü, şimdi ise sadece kaba ve yaklaşılamaz görünüyordu. Doyle, mutlaka dışarıda, diye düşündü, zahmet edip içeri girerek lanet şiirini yazmadan önce düşüp ölmemi bekliyor.

Birden aklına bir fikir geldi ve bir çocuğu durdurup, bir kalem ve birkaç sayfa kağıt istedi. Gelince de, "Gecenin On İki Saati"nin tüm metnini ezberden yazmaya başladı. PMLA'deki ilk Ashbless makalesini hazırlarken ve daha sonra da biyografiyi yazarken bu şiiri yüzlerce kez okumuştu ve hastalığın verdiği sersemliğe rağmen her sözcüğü hatırlamakta zorluk çekmiyordu. Saat on iki buçuk olduğunda, biraz uyumsuz olan son sekiz satırı yazıyordu:

Fısıldadı "Ve bir nehir uzanır
Alacakaranlıkla şafak arasında.
Ve saatler mesafedir, değişken gecenin
Engin gelgitinde ölçülen–
Korku duymayacak kadar felakete mahkûm
İhtiyaçları kalmamış bu deniz yolcuları hızla çekiliyor
Gözkamaştırıcı bir ışık gibi parlayan karanlığın içine

Gecenin On İki Saati'nde."

Tamam, diyerek kalemi masaya bıraktı. Piç herif tarihi randevularına gelmeye başladığında ona bunu vereceğim ve diyeceğim ki, eğer bununla ilgileniyorsanız canına yandığımın Sayın Bay William Ashbless'i, beni Southwark, Fickling Sokağı'ndaki Kusiak'ın yerinde bulabilirsiniz. Ho ho.

Kağıtları katladı ve kendini beğenmiş bir ifadeyle yerine oturdu. Artık beklemeye razıydı.

Hırıltılı çığlıklar başlayınca, Jacky Kenyon Meydanı'na çıkan dar bir sokağa dalarak koşmaya başladı. Omuz çantasındaki eski çakmaklı tabanca sol omuz küreğine çarptıkça canını yakıyordu. Bir küfür savurdu; sesten anladığına göre geç kalmış olmalıydı. Sokaktan fırlayıp karmakarışık meydana çıktığı anda yıkık dökük binaların arasında bir silah sesi yankılandı.

Neles nefese "Lanet olsun," dedi. Perçeminin aralıklı perdesinden sağa sola bakınarak, meydandan özellikle fazlasıyla sakin bir havayla ayrılan birini –ister yeni yürümeye başlayan bir çocuk, isler yaşlı bir kadın olsun– fark etmeye çalıştı; ama civardaki herkes silah sesinin geldiği eve doğru koşturuyor ve yüzlerini toz kaplı pencerelere dayayarak, orada oturan insanlara bağıra bağıra birşeyler soruyorlardı.

Jacky koştu, kollarıyla dirseklerini kullanarak yolunu açtı ve evin ön kapısına ulaştı. Kapı kolunu indirince kapı ardına kadar açıldı ve içeri girdi. Kapıyı kapatıp sürgüledi.

İsterik bir ses, "Sen de kimsin lanet olası?" dedi. Ön odanın diğer ucundaki merdivenlerin ilk basamağında biracı önlüğü takmış iri yarı bir adam duruyordu. İnsanın bıyığındaki bir hardal lekesini fark etmeyişi gibi, sağ elindeki dumanı tüten silahın henüz farkında değildi sanki ve şimdilik sadece sağ elinin de diğeri gibi savrularak anlamsız hareketler yapmasına engel olan bir ağırlık işlevi görüyordu.

Jacky nefes nefese, "Az önce ne öldürdüğünü biliyorum," dedi; aceleyle konuşuyordu. "Ben de bir tane öldürmüştüm. Ama şimdi boşver bunu. Ailenden burada olmayan biri var mı? Son birkaç dakikada evden çıkan oldu mu?"

"Ne? Yukarıda kahrolası bir maymun var! Az önce onu vurdum! Tanrım! Azizlere şükürler olsun ki ailemden hiç kimse evde değil! Karım çıldıracak. Ben de çıldırabilirim."

"Tamam, peki... maymun ne yapıyordu? Onu vurduğunda?"

"Yoksa senin miydi o? Seni orospu çocuğu, o şeyi başıboş bıraktığın için seni içeri tıktıracağım!" Koşarak merdivenleri inmeye başladı.

Jacky yüksek sesle, "Hayır, benim değildi," dedi, "ama ona benzer bir tane daha görmüştüm. Ne yapıyordu?"

Adam silahı duvara dayayarak ellerini salladı. "Sanki –Tanrım!– yanıyormuş gibi çığlıklar atıyor ve ağzından kanlı tükürükler saçıyordu ve oğlum Kenny'nin yatağına girmeye çalışıyordu. Hay lanet, hâlâ da orada – yatak berbat–"

Jacky, "Kenny nerede şimdi?" diye sözünü kesti.

"Onun eve gelmesine saatler var. Ben şimdi–"

"Lanet olsun, Kenny nerede? Başı çok büyük belada!"

Adam ağzı açık bakakaldı. "Maymunlar Kenny'nin peşinde mi? Böyle bir şey olacağını biliyordum." Jacky'nin yine bağırmak için ağzını açtığını görünce hemen, "Minories köşesindeki Barking Ahab'da," dedi.

Jacky kapıya fırlayıp, geldiği sokaktan geriye koşarken, seni zavallı piç, öldürdüğün şeyin yabancı, kıllarla kaplı ve zehirlenmiş bir bedene hapsolmuş ve yatağına girmeye çalışan Kenny olduğunu hiçbir zaman bilmeyecek olman büyük bir nimet, diye düşünüyordu.

Cutler Sokağı'ındaki Eski Giysi Pazarı'ndan Londra Dok'una giysi balyaları taşıyan bir dizi yük arabası Minories'i tıkamışlardı. Jacky en yakındaki arabaya koştu, yan tarafına tırmandı ve saklandığı yerden sokağa bir uçtan bir uca baktı. İşte oradaydı –üzerinde adeta İncilden fırlamış ve başını geriye atıp ağzını O şeklinde açmış yaşlı bir adam resmi olan, sallanan bir tabela. Arkadaki sürücü, hırsız var diye bağırmak üzereyken arabadan atladı ve doğruca Barking Ahab'a doğru yürümeye başladı.

Kapı açık olmasına ve rüzgâr pencerelerdeki dumandan sararmış perdeleri savurmasına rağmen, içerisi ucuz cin ve maltlı bira kokuyordu. Jacky nefes nefese ve gürültüyle içeri girdiğinde, hanın sahibi tezgâhın arkasından başını kaldırıp rahatsız bir ifadeyle baktı, ama nefesi kesilmiş, gözleri dışarı uğramış yabancı, cilalı tahtaya bir iki buçuk şilin fırlatınca ifadesi kararsız bir gülümsemeye dönüştü.

Jacky yutkunarak, "Buraya takılan Kenny diye biri var mı?" dedi. "Kenyon Meydanı'nda oturuyor." Burada ol Joe, diye geçirdi içinden. Lütfen gitmiş olma.

Arkasındaki masalardan birinden bir ses geldi. "Sen aynasız mısın ahbap?"

Döndü ve masadaki eski püskü giyimli genç adamlara baktı. "Aynasıza benziyor muyum dostum? Bu kanun meselesi değil –babasının başı dertte ve onu almam için beni gönderdi."

"Ya. Şey, belki Kenny’nin haberi vardır, beş dakika önce kalktı ve ateşte bir şey unuttuğunu hatırlamış gibi fırlayıp gitti."

Bir diğeri, "Öyle," dedi, "ben içeri giriyordum ki, yüzüme bile bakmadan beni omuzlayıp geçti. Neredeyse on yıldır dost olduğu birine pek iyi bir hoşgeldin sayılmaz."

Jacky donakaldı. "Beş dakika önce mi?" Herhangi bir yöne doğru yarım mil uzaklaşmış olabilir, diye düşündü ve onu bulsam bile, emin olacak kadar iyi bir tarifini bulmam imkânsız. Üstelik onu bulduğuma emin olsam bile sırf Kenny’nin yatağında öldürüldüğüne ve bedeninin şimdi Köpek Yüzlü Joe’ya ait olduğuna hemen hemen eminim diye vuramam onu. Onu sorguya çekmem, kandırmam, bir şekilde kendi kendisiyle çelişmesini sağlamam gerek. Eskiden olsa hemen hemen emin olmam onu öldürmem için yeterliydi belki, ama artık değil –zavallı Doyle'un kafasında bir delik açmaya bu kadar yaklaştıktan sonra değil.

Yine de Kenny’nin iyi sayılabilecek bir tarifini aldı –kısa boylu, şişman, kızıl saçlı– ve oradan ayrıldı. Önümüzdeki bir iki hafta boyunca görünüşü böyle olacak demek, diye düşündü. "Maymun"ların ortaya çıktıkları yerlere bakılırsa East End’i seviyor –herhalde ortadan kaybolma olayları burada normal sayıldığı ve mahallelerin labirent gibi ara sokaklarında, meydanlarda ve çatı köprülerinde takip edilmek daha zor olduğu ve bölgede türeyen çılgınca öykülerin içki, afyon ya da delilik ürünü olarak görülme olasılığı daha yüksek olduğu içindi –yani önümüzdeki iki hafta boyunca Whitechapel, Shoreditclı ve Goodman Bahçeleri’ndeki kirası ucuz evlerde kısa boylu, şişman, kızıl saçlı ve hiç yakın dostu olmayan, biraz geri zekalı, kendisini dinleyecek herkese ölümsüzlükten bahseden ve belki de alnını ve ellerini tıraş etmesi gereken –belli ki bedene girer girmez kalın post oluşmaya başlıyordu– birini arayacağım. Acaba nasıl bir yaratık ve nereden gelmiş, diye düşündü.

Omuzlarını silkti ve ağır ağır doğuya, oturup sessizce iki konyak içebileceği, Crutchedfriars Sokağı’nda bildiği bir hana doğru yürümeye başladı. Avına ilk kez bu kadar yaklaşmıştı ve zavallı Kenny’nin babasının hezeyanları, Köpek Yüzlü Joe’nun terk ettiği bedenlerden biriyle kendisi

arasında geçenleri hatırlatmıştı. Bunun ağzından da kan geliyordu, diye anımsadı. Acaba hepsinin öyle mi ve neden?

Durdu, birden benzi atmıştı. Tabiî ya, dedi kendi kendine. İhtiyar Joe, terk ettiği bedene tıktığı insanın zehir etkisini gösterinceye kadar kendisiyle ilgili bir şey söylemesini istemez. Bir bedenden... çıkmadan önce, öldürücü dozda zehir içmenin yanında, dilini de çiğneyip parçalamalı ki yeni sahibi konuşamasın...

Mary Wollstonecraft’ı okumuş, takdir etmiş ve kadınların Kırılgan çaresiz hallerini küçümsemiş olan Jacky, sıkıntıyla bayılmak üzere olduğunu hissetti.

***

Jamaika Çayevi saat beşte kapandı ve Doyle pek de nazik olmayan bir şekilde çıkarılarak kendisini kapının dışında buldu. Amaçsızca sokağın başına doğru yürüdü ve Threadneedle Sokağı’nın kaldırımında durup, bir süre boş gözlerle hâlâ kalabalık olan sokağın karşı tarafındaki İngiltere Bankası’nın etkileyici ön cephesine baktı. Elinde savrulup duran müsvedde kâğıtlarını unutmuştu.

Ashbless gelmemişti.

Doyle, Ashbless’in geleceğine emin olmasını sağlayan tarihi kaynaklarını uzun gün boyunca yüz kez aklından tekrarlamıştı: Bailey biyografisi, Jamaika Çayevi, 11 Şubat 1810 Salı günü sabah saat on otuz olduğunu açıkça belirtiyordu –ama tabiî ki Bailey biyografisi Ashbless’in kimbilir kaç yıllık hatıralarına dayanıyordu; fakat Ashbless şiiri Courier’e ekim ayının başlarında teslim etmişti ve Doyle kapağındaki mektubu okumakla kalmamış, elinde de tutmuştu. Ashbless, "Gecenin On İki Saati’ni geçen ayın on ikisinde salı günü Borsa Sokağı’nın çıkışındaki Jamaika'da yazdım; buna yazmaya iten neden de, yeni döndüğüm uzun yolculuktu..." diye yazmıştı. Canı cehenneme, diye geçirdi içinden, tarihi on ya da yirmi yıl sonra yanlış hatırlayabilir, ama aradan bir ay bile geçmeden nasıl yanılmış olabilir! Özellikle günü ve tarihi bu kadar kesin söylerken!

Kısa, tıknaz ve kızıl saçlı biri borsanın önündeki köşeden ona bakıyordu ve yabancıların dikkatli bakışlarına karşı uyanık olmayı öğrenen Doyle hemen doğuya, Gracechurch Sokağı’na doğru yürümeye başladı. Oradan Londra Köprüsü’nü geçerek Kusiak’ın yerine çıkabilirdi.

Ashbless kasıtlı olarak yalan söylemiş olabilir miydi? Ama böyle bir şeyi neden yapsın? Doyle belli etmeden arkasına baktı, ama kızıl saçlı adam peşinden gelmiyordu. Biraz rahatla, dedi kendi kendine, ne zaman birisi

baksa, hemen onun Horrabin'in dilenci ajanlarından biri olduğunu sanıyorsun. Bilmeceye geri dönerek, eh, diye düşündü, Ashbless kronolojisinde emin olduğum bir sonraki şey bu ayın yirmi ikisinde, Cumartesi günü Borsa Sokağı çayevlerinden birinde Danseden Maymunlardan birini vurduğunun görülmüş olduğu. Ama bir buçuk hafta bekleyemem. Bu zatürree yirminci yüzyıl ilaçlarının bile işe yaramayacağı kadar ilerlemiş olur herhalde. Doktor Romany ile –Tanrım, yardım et!– görüşmem gerekecek. Düşünce midesini bulandırmıştı. Belki de, mesela, boynuma bir silah bağlar ve parmağımı tetikte tutarsam ve ona, pazarlık edeceğiz yoksa kafamı uçururum ve hiçbir şey öğrenemezsin, dersem... Blöfümü yutar mı? Bu gerçekten blöf mü olur?

Aldgate'ten sonraki dar bir sokaktan geçiyordu ve çatı köprülerinden birinden geçen birisi ıslık çalıyordu. Tanıdık bir melodiydi; öyle melankolik ve nostaljikti ki, yalnız akşam yürüyüşüne eşlik etmesi için özellikle seçilmişti sanki. Yürürken bir yandan da, adı neydi bunun, diye dalgın dalgın düşünüyordu. *Greensleeves* değil, *Londonderry Air* de değil...

Donakaldı ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Bu *Yesterday*'di, John Lennon ve Paul McCartney'in yazdığı Beatles şarkısı.

Kumdaki ayak izine bakan Robinson Crusoe gibi, bir an afallayarak orada öylece durdu.

Sonra geri dönüp koşmaya başladı. Küçük köprünün altına geldiğinde, artık üzerinde kimse olmamasına rağmen, "Hey!" diye bağırdı. "Hey, geri gel! Ben de yirminci yüzyıldanım!" Yoldan geçen iki kişi insanların sokak delileri için sakladıkları dikkatli ama alaycı bakışla bakıyorlardı, ama çatılardan aşağı bakan kimse yoktu. Doyle, "Lanet olsun," diye bağırdı, "Coca Cola, Clint Eastwood, Cadillac!"

Binaya girdi ve üst kata çıkan yolu arayıp buldu, hatta çatıya açılan bir kapı bile buldu, ama yukarıda görünürde kimse yoktu. Nefes nefese olmasına rağmen avazı çıktığı kadar yüksek sesle Yesterday'i söyleyerek küçük köprüyü geçti ve diğer binadan aşağı indi, şarkının sözlerini tüm yan koridorlara bağırıyordu. Birçok kişi ona çıkıştı, ama şarkıyı tanıyan kimseyi bulamamıştı.

Doyle'un bunu özellikle kendisini kızdırmak için yaptığını zanneden çılgına dönmüş bir ihtiyar yumruklarını sıkarak, "Buradan hemen şu anda defolup gitmezsen, uzun süre kalacak bir yerin olacak oğlum!" diye bağırdı.

Doyle son basamakları da aceleyle indi ve sokağa çıkan kapıyı açtı. Artık şarkıyı duyduğundan bile emin değildi. Kapıyı arkasından çekip

kapatırken, ona benzeyen bir şey duydum mutlaka, diye düşünüyordu ve 1810'a gelmenin yolunu bulmuş olan biri daha olduğuna inanmayı öyle çok istedim ki, kendimi bunun Beatles'ın şarkısı olduğuna inandırdım.

Gökyüzü çatıların ötesinde hâlâ gri bir aydınlıktı, ama hava kararıyordu. Güneye, Londra Köprüsü ne doğru adımlarını hızlandırdı. Yorgun bir halde, Kusiak'ın ahırındaki altı buçuk vardiyasını kaçırmak istemiyorum, diye düşündü, o işe ihtiyacım var.

Salı günü öğleden sonra, Bloomsbury Meydanındaki ağaçların kalan yaprakları güneşin altında kırmızı ve altın renginde parlarken Hintli Dilenci Ahmet, Paddy Corvan’ın yerinden çıktı. Bir an yuva özlemiyle otlara ve ağaçlara baktı, sonra takma sakal ve bıyığındaki bira köpüğünü dikkatle sildi ve kararlı bir şekilde sola, Buckeridge’den Maynard Sokağı ve Sıçanlar Şatosu’na doğru yürümeye başladı. Rüzgâr karşıdan, St. Giles mahallesinin kalbinden geliyordu ve lağımların, ateşlerin ve çöpe atılmaları gerekirken pişirilen şeylerin kokusu meydanın ormanı andıran havasını tozuyordu.

Jacky Sıçanlar Şatosu’na beş gün önce Köpek Yüzlü Joe’yu öldürmek amacıyla Doktor Romany’nin peşinden merdivenlerden yeraltı dokuna inmesinden beri gitmemişti; şimdi de şekil değiştiren tüylü yaratığın bulunması konusunda bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için gidiyordu.

Sağındaki, yer seviyesinde dar olan ama yukarıda daha da daralan karanlık boşluğa, yani Maynard Sokağı'na döndüğünde, köşedeki boş bir deponun üçüncü katındaki uyduruk bir yükleme iskelesinden küçük bir çocuk dışarı uzandı. Başında çok büyük duran üç köşeli korsanvari şapkasının altında neredeyse tamamen dişsiz bir aralık olan ağzı bir gülümsemeyle açıldı. "Ahmet," diye fısıldadı, "benimsin."

Üç kat yukarıdaki asma çatının altındaki paslı makaradan hâlâ bir ip sarkıyordu –her katta bulunan iskelelerden uzanılamayacak kadar uzakta ve uçları da yolda bir adam başka bir adamın omuzlarına çıksa bile erişemeyeceği kadar yüksekte olduğu için orada kalmıştı– ve Horrabin’in koyduğu ödülün büyüklüğünden güç alan çocuk ellerini dayadığı tahtaya çıktı ve boşlukta iki metre uçarak eskimiş ipi yakaladı.

Makara pastan kaynamıştı ve çocuk, ip kesik kesik boşaldığı için şanslıydı; böylece aşağı inerken taş duvara sertçe çarpıp üç kat aşağıdaki yola düşmesine rağmen bacağını kırmadı. Toparlanıp oturdu, sertleşmiş ip salınarak çevresindeki taşlara çarparak inmiş; şapkasını gözlerine indirmişti.

Çocuk ayağa fırlayıp Ahmet’in peşinden koşmaya başlarken, bir kilerin merdiveninden çıkan üç yaşlı kadın ipi almak için kavga etmeye başlamışlardı. Ahmet alçak bir duvarın yanında yürüyordu. Çocuk duvara çıktı, üzerinde koştu ve Hintli Dilenci’nin sırtına atlayıp, bir maymun gibi tiz çığlıklar atmaya başladı. "Ahmit’i tuttum! Orrbin’i çağırın!"

Yankılanan patırtıyı duyunca, Sıçanlar Şatosu’nun girintili ön kapısından çıkan birçok adam, sırtına yapışmış, çığlık çığlığa boğazını tırnaklayan çocuğun altında çırpınıp duran Hintliye bir süre bakakaldılar, sonra fırlayıp Hintlinin kollarına yapıştılar. İçlerinden biri sevgi dolu bir sesle, "Ahmet!" dedi. "Palyaço seninle biraz sohbet etmeyi ne çok istiyor bilsen."

Çocuğu ayırmaya çalıştılar, ama o tırnaklarını Ahmet’e iyice geçirip, yaklaşan her eli ısırmaya başladı. Sonunda birisi, "Canın cehenneme Sam," dedi, "bırak artık. Bir bacaksıza ödül falan vermez o."

Jacky paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Türbanıma bir uzanabilsem, diye düşünüyordu –belki– tabancayı çıkarıp şu heriflerden birini öldürebilir ve belki şu kabus çocuğu da üzerimden atabilirim. Giderek yaklaşan kalabalık artık binadan sadece birkaç adım ötedeydi. Türbanın altına uzanıp tabancanın kabzasını buldu, aşağı çekti –namluya dolanan türban da silahla birlikte aşağı indi– ve sağındaki adamın kaburgalarına dayayıp tetiği çekti.

Horoz buruşmuş kumaşa çarptı, çakmağı harekete geçirdi ama kıvılcım çıkmadı. Çaresizlikle kumaşı çekti ve adam "Tanrım, silahı var, tutun!" diye bağırırken tetiği tekrar çekti. Kıvılcımlar uçuştu, ama tüm barut açık çakmaktan dökülmüştü ve silah ateş almadı. Bir an sonra da sert bir yumruk Jacky’nin karnına indi ve ani bir tekme silahı elinden fırlattı.

Silah kaldırım taşlarına çarptı, sırtındaki çocuk yere atladı, silahı kaptı ve koşarak uzaklaştı. Parayı almaya niyetli olduğu belliydi. İki adam, iki büklüm olmuş, zorlukla nefes alan Hintli Dilenci’yi kaldırdılar –"Herif tüy sikletmiş, değil mi?"– ve içeri taşıdılar.

Horrabin şatoya henüz birkaç dakika önce dönmüş ve salıncağına daha yeni kurulup rahatlamıştı ki –Dungy katlanmış Punch sahnesini götürüyordu– Ahmet odaya getirildi. Palyaço "Ah!" diye bağırdı. "Güzel iş, dostlarım! Kaçak Hintli, nihayet." Jacky’yi salıncağın önünde yere bıraktılar ve Horrabin öne uzanıp aşağı bakarak ona doğru sırıttı. "Cumartesi gecesi Amerikalıyı nereye götürdün?"

Jacky hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Adamlardan biri, "Bize tabanca çekti efendim," diye açıkladı. "Ben de karnına tekme atmak zorunda kaldım."

"Pekâlâ. Tamam, onu –Dungy, sırıklarımı getir!– onu zindana kapatalım. Ne de olsa ona en çok soruyu soracak olan" dedi ve kıkırdayarak ekledi, "ve en etkili sorgulama tekniklerini kullanacak olan Doktor Romany."

Küçük, tuhaf tören alayı dört kat merdiveni inip Roma öncesi olabilecek bir yeraltı koridorunda yüz metre kadar yürüdü. Başının üzerinde alev alev yanan bir meşale taşıyan kambur cüce Dungy en öndeydi. Basma perdelere sarılmış, ceviz lekelerinin ve takma sakal ve bıyığının ardında yüzü korkudan kül rengi olmuş Ahmet'i aralarına almış olan iki adam, kurbağa adımlarıyla onun arkasından geliyorlardı. En arkadan da, şapkasını taştan tavana sürtmemek için iyice öne eğilmek zorunda kalan Horrabin geliyordu.

Sonunda bir kemerden geçerek geniş bir odaya çıktılar; Dungy'nin meşalesi tavanın ve yakındaki duvarın eskimiş taşlarını aydınlatıyordu, ama uzaktaki duvar, tabiî orada bir duvar varsa, kesif karanlığın içinde kaybolmuştu. Yankılara bakılırsa oda çok genişti. Birkaç metre yürüdükten sonra durdular. Jacky damlayan su sesini ve, bundan emindi, kısık ama heyecanlı fısıltıları duyabiliyordu.

Horrabin "Dungy," dedi, palyaçonun sesi bile huzursuzdu, "boş olan en yakın misafir odası –kapağını kaldır. Ve acele et."

Cüce topallayarak öne çıktı, diğerleri karanlıkta kalmışlardı. Yedi metre kadar ileride durdu, yerdeki bir delikten küçük bir metal plaka kaldırdı ve diz çökerek, yağlı saçlarını tutuşturmadan hem başını hem de meşaleyi deliğe yaklaştırmaya çalıştı. "Evde kimse yok." Meşaleyi kaldırım taşları arasındaki bir deliğe dik olarak yerleştirdi, iki elinin parmaklarını yere kaynamış bir demir çubuğa geçirdi, dengesini dikkatle yeniden ayarladı ve yukarı doğru asıldı. Bütün bir taş yerinden kalktı –belli ki menteşelere bağlıydı– ve bir metre genişliğinde yuvarlak bir delik ortaya çıktı. Taş doksan dereceden biraz daha geniş bir açıda durdu ve Dungy alnını silerek geri çekildi.

Horrabin, "Odan hazır Ahmet," dedi. "Tutunup kendini aşağı bırakırsan, zemin sadece iki metre aşağıda. İster bunu yaparsın, istersen aşağı atılırsın."

Jacky'yi tutan adamlar onu öne çıkardılar ve deliğin önüne gelince bırakıp geri çekildiler. Jacky zorla gülümsemeye çalıştı. "Akşam yemeği ne

zaman? Giyinmem gerekecek mi?"

Horrabin soğuk bir ifadeyle, "Dilediğin hazırlığı yap," dedi. "Dungy yemeği saat altıda aşağı atacak. Şimdi gir içeri."

Jacky yanında geldiği iki adama bakıp, aralarından kaçıp kaçamayacağını hesaplamaya çalıştı, ama adamlar bakışını fark ettiler ve bir adım geri çekilerek kollarını hafifçe yana doğru açtılar. Bakışları çaresizce yere dönerek ayaklarının dibindeki çukura yöneldi ve utanç içinde ağlamak üzere olduğunu hissetti. Öksürerek, "Orada... sıçanlar var mı?" dedi. "Ya da yılanlar?" Ben bir kızım sadece, diye bağırmak istiyordu, ama bunun sadece kendisi bekleyen işkenceleri arttıracağının farkındaydı.

Horrabin, "Hayır, hayır," dedi. "Buraya inen sıçanlar ve yılanlar başka türden yaratıklar tarafından yenirler. Sam, kendisi yapmak istemiyor; it onu aşağı."

"Durun." Jacky deliğin ağzında dikkatle diz çöküp oturdu, sandaletli ayakları karanlıkta sallanıyordu. Bacaklarının basma örtünün altında nasıl titrediğini kimsenin görmediğini umuyordu. "Gidiyorum, sizin... nazik yardımınıza ihtiyacım yok." Uzanıp karşıdaki kenarı yakaladı. Bir an durup derin bir nefes aldı ve oturduğu yerden kayarak kendini boşluğa bıraktı; elleriyle asılı duruyordu. Aşağıya bakınca hiçbir şey göremedi, yalnızca o güne dek baktığı en koyu siyahlık vardı. Yer ayak parmaklarının on santimetre ya da yüz metre aşağısında olabilirdi pekâlâ.

Horrabin, "Ellerini tekmeleyin," dedi. Kimse buna fırsat bulamadan, Jacky ellerini bıraktı.

Uzun bir saniye süren bir serbest düşüşten sonra bükülmüş dizleriyle çamurlu zemine düştü ve sertçe yere otururken, diz kapaklarını çenesine çarptırmamayı başardı. Çamurlu zemindeki bir şey hızla kaçtı. Yukarı bakınca taş kapağın alt yüzünün kızıl meşale ışığıyla bir an aydınlandığını gördü ve ardından şok edici, kulak zarını yırtan bir gürültüyle kapak yerine oturdu; küçük, kırmızı bir ışık karesi birkaç saniye daha yukarıda kaldı, ama birisi metal kapağı gözetleme deliğine yerleştirdi ve kendini şekilsiz, yön duygusunu yok eden karanlığın içinde buldu.

Sonuna kadar kurulu bir saat kadar gergin olmasına rağmen hareket etmedi; sadece açık ağzından nefes alıyor ve dinliyordu. İçeri atladığında, düşüşünün yakından yankılanışı, odanın beş metreden daha geniş olamayacağını düşündürmüştü, ama yüzlerce sessiz nefes alıştan sonra çok daha geniş olduğuna, hatta oda değil, geniş bir yeraltı düzlüğü olduğuna emindi. Uzaklardaki ağaçların arasında esen rüzgârı ve çok daha

uzaklardan, düzlüğün çok ötesinde dolaşan hüzünlü bir koronun şarkısının boğuk yankısını sık sık duyuyor gibiydi... Yukarıdaki taş çatının varlığı hakkındaki anılarından şüphelenmeye başladı –tabiî, bu üzerinde görülen yıldızların sadece retina üzerindeki anlamsız pırıltılar olduğu –belki de her zaman öyleydiler– kapkara, sonsuz gökyüzüydü.

Duyduğu dalga sesinin yalnızca kendi nefesinin hırıltısının bir tür su dalgalanması üzerinden yansıması olduğundan şüphelenmeye başlamıştı –ve kendisini çok daha önemli şüphe ve kayıpların beklediğini biliyordu– ki gerçek bir ses onu giderek derinlere battığı iç gözleminden kopardı. Ses sadece hafif bir sürtünme ve tıkırtı olmasına rağmen, o ana kadar sessiz olan çukurda şaşırtıcı derecede yüksek çıkmış ve hücresinin boyutlarını ilk tahminindeki gibi yaklaşık beş metreye indirmişti.

Gözetleme deliğinin kapağı açılıyor gibi gelmişti, ama yukarı baktığında bir şey göremedi, karanlık bir parça olsun azalmamıştı. Ama bir an sonra nefes sesleri ve ardından da ıslığa benzeyen ama anlaşılmaz fısıltılar duydu.

Jacky endişeyle, "Kim var orada?" diye sordu. Durmadan kendi kendine, Dungy yemeğimi getirmiştir mutlaka, diyordu.

Fısıltılar sessiz, hırıltılı kıkırdaşmalara dönüştü. Açıkça duyulan bir fısıltı, "Bizi içeri al tatlım," dedi. Kız kardeşimle beni içeri al."

Jacky’nin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Sürünerek bir duvara doğru ilerledi ve sırtını dayadı. Hıçkırarak "Hayır," dedi, "defolun buradan."

"Senin için hediyelerimiz var tatlım. İnsanların çok eski zamanlardan beri lağımlarda kaybettikleri altın ve elmaslar. Artık ihtiyaç duymayacağın iki şey karşılığında hepsi senin, tıpkı büyüyüp genç bir hanım olduktan sonra ihtiyacın kalmayan oyuncak bebeklerin gibi."

Daha sert sesli olan bir başka fısıltı, "Gözlerin!" dedi.

İlk konuşan ses, "Evet öyle," dedi. "Sadece gözlerin. Böylece kız kardeşimin ve benim birer tane olacak ve bütün merdivenleri çıkıp Haymarket'a giden bir gemiye binecek ve güneşin altında dansedeceğiz."

Diğeri gıcırtılı sesiyle, "Çok yakında," dedi.

"Oh evet, çok yakında tatlım, çünkü karanlık balçık gibi sertleşiyor ve taşlar kadar sertleşmiş olduğunda uzaklarda olmak istiyoruz."

Sert ses, "İçinde kalmayacağız," diye ekledi.

"Hayır, kalmayacağız, kız kardeşim ve ben taşların içinde, yani sertleşen gecede sonsuza dek kalamayız! Bu yüzden aç kapıyı."

Jacky köşede diz çökmüş, neredeyse hiç ses çıkarmadan ağlıyordu, taş kapak yerine oturduğunda iyice sıkışmış olmasını ve bir daha asla açılamamasını umuyordu.

Sonra uzaktan hafif bir ayak sesi duyuldu ve iki ses korkuyla konuşmaya başladılar. İlk ses, "Kardeşlerinden biri geliyor," dedi. "Ama geri geleceğiz... yakında."

Diğer gıcırtılı ses, "Yakında," diye onayladı. Bunu yolda uçuşan yaprakları andıran bir ses izledi. Artık Jacky kapağı açılan gözetleme deliğinden giderek güçlenen kızıl bir parıltı görebiliyor, Horrabin'in Dungy'nin her zaman söylettiği aptal şarkıyı cücenin sinirli sinirli ıslıkla çaldığını duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra meşale ve Dungy'nin harap olmuş yüzü küçük deliğin ağzında belirdi. Cüce "Kapağı nasıl oynattın?" diye sordu.

Bu noktada gelenin kim olduğu fark etmezdi ve Jacky ayağa kalkıp tam altında durarak, "Oh Dungy," dedi, "ben yapmadım. Kardeş olduklarını söyleyen iki yaratık yaptılar ve gözlerime karşılık hazineler vermeyi önerdiler."

Cücenin doğrulup huzursuzca etrafa bakındığını gördü ve yukarıdaki odanın genişliğini hatırlayınca böyle bir araştırmanın ne kadar faydasız olduğunu anladı. Sonunda "Evet," dedi, "buralarda böyle şeyler dolaşır. Horrabin'in başarısız deneyleri –kahretsin, hatta benimkilerden bile hâlâ birkaç tane kalmıştır belki." Tekrar çukurun içine baktı. "Doktor Romany ve Horrabin onlara karşı çalışan bir grubun üyesi olduğunu düşünüyorlar. Öyle misin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama önemli olan Horrabin'in ne düşündüğü." Cüce bir şey söylemeye çalışıyordu. "Eğer seni... çıkarırsam, onu öldürmeme yardım eder misin?"

Jacky tüm içtenliğiyle, "Bundan zevk duyarım Dungy," dedi.

"Söz veriyor musun?"

Cüce ne bedel isterse istesin, Jacky kabul edecekti. "Evet, söz veriyorum."

"Tamam. Ama birlikte çalışacaksak bana Dungy demekten vazgeç. Adım Teobaldo. Bana 'Tay' de." Cücenin yüzü kayboldu, Jacky bir zorlanma sesi duydu ve yukarıdaki taş kapak kalktı. Cüce delikten aşağı baktı ve Jacky onun ortasına ucu görünmeyen, uzun bir ip bağlanmış olan

kalın bir sopa taşıdığını gördü. Teobaldo, "Umarım ipe tırmanabiliyorsundur," dedi.

Jacky, "Tabiî ki," dedi ve birazdan göreceğiz, diye düşündü.

Cüce sopayı deliğin ağzına yatırıp ipi aşağı sarkıttı. Fazla gelen ilmekler çamurlu zemine, Jacky'nin ayaklarının dibine yığıldılar. Jacky derin bir nefes aldı, sallanan ipe yaklaştı, uzanabildiği en yüksek yerini tuttu ve ellerini üst üste koyarak kendini çekmeye başladı. İki saniye içinde bir eli, bir an sonra da diğeri sopaya yapışmıştı.

Teobaldo "Kenara tutun," dedi, "sopayı kaldıracağım, sen de kendini yukarı çek."

Jacky ayaklarından güç almadan kendini yukarı çekip bir delikten çıkabileceğini keşfetmişti. Ayağa kalkınca kurtarıcısına sıkıntıyla baktı; Teobaldo adını nerede duyduğunu anımsamıştı. Yavaşça, "Eskiden buranın hakimiymişsin," dedi.

Yaşlı cüce ipi çekip hızla eli ve omuzunun arasında toplarken, ona sert bir bakış attı. "Haklısın."

"Senin... uzun olduğunu duymuştum da."

Cüce topladığı ipi yere bıraktı ve taş kapağın karşı tarafına geçip deliğin ağzında durdu. Kollarını kıvırdı ve isteksizce, "Şunu itsene. Yakalayıp yerine sessizce yerleştirmeye çalışacağım. Sana akşam yemeğini getirip delikten atmış olmam gerek, yani taşın düştüğünü duyacak olurlarsa hepsi buraya doluşurlar."

Jacky taş bloka dayandı, sandaletli ayaklarını iki kaldırım taşı arasındaki bir boşluğa yerleştirdi ve kaldırdı.

Cüce taşı açık avuçlarıyla yakaladı ve ağırlığı altında diz çöktü. Birkaç derin nefes aldı ve biraz kaldırdı, altından çıktı ve kenarından yakaladı. Harcadığı aşırı güç yüzünden dudakları gerilmişti ve kolları titreyerek taşı yere doğru indirirken, alnında ter damlacıkları belirdiğini görebiliyordu Jacky; sonra bıraktı ve geri sıçradı. Taş ağır bir kapının kapanışını andıran bir sesle yerine oturdu.

Tay nefes nefese yere çöktü. Zorlukla konuşarak, "Bu... iyiydi," dedi. "Bunu... duymamışlardır." Acı içinde ayağa kalktı. "Bir zamanlar uzundum." Meşaleyi çıkardı ve taşın karşı tarafındaki Jacky’ye baktı. "Büyü yapabilir misin?"

"Korkarım hayır."

"Öyleyse onu kandıracağız. Ben şimdi yukarı çıkıp senin konuşmak istediğini söyleyeceğim –ama Doktor Romany ile değil, o seni sadece

öldürür. Senin Horrabin'e çok bilgi vererek özgürlüğünü satın almak istediğini söyleyeceğim, öyle ki Romany'ye eşit –lanet olsun, hatta ondan daha güçlü– olabileceği kadar çok bilgi. Senin büyülü sözler bildiğini söyleyeceğim. Horrabin Romany'nin sağ kolu olarak geçirdiği sekiz yılda iyi bir büyücü oldu, ama yine de ihtiyarın kendisine bir iki büyülü söz öğretmesi için uğraşıp duruyor. Romany bunu hiç yapmadı. Biz de senin grubunun Romany'nin Türkiye'deki tüm planlarını bildiğini söyleyeceğiz; çünkü Horrabin'i rahatsız eden bir başka konu da bu. Romany ona işlerin Londra kısmıyla ilgili bilmesi gerekenler dışında hiçbir şey söylemez." Yaşlı adam sıkıntıyla, "Evet," dedi, "bunu yutar. Böyle güçlü bir büyücüysen nasıl olup da yakalandığını soracaktır, ben de ona şu anda yıldızların buna uygun olmadığı gibi şeyler söylediğini söylerim. Sence iyi mi?"

Jacky, "Sanırım öyle, ama bu karmaşık hikâyeye ne gerek var?" diye sordu. Daha şimdiden bu tehlikeli işte ona yardım etme sözü verdiğine pişman olmuştu.

Tay hemen, "Buraya yalnız gelmesini sağlamak için," diye açıkladı, "muhafızları olmadan. Onların büyülü sözleri duymalarını, hele Doktor Romany'nin düşmanlarından biriyle anlaşma yaptığını öğrenmelerini hiç istemez."

"Peki buraya inince ne yapacağız? Hemen öldürecek miyiz?" Jacky çukurdan çıktığına memnundu, ama sinirleri gerilmişti ve midesi bulanıyordu. "Silahın var mı?"

"Hayır, zaten silah ona karşı bir işe yaramaz. Doktor Romany ona kurşunlardan korunma büyüsü verdi. Göğsünün tam ortasına ateş edildiğini görmüştüm, ama kurşun ona değmedi bile, kenardaki bir pencereyi kırdı. İki kez de büyük bir güçle inen hançerlerin ona değmek üzereyken, sanki üzerinde kalın, şeffaf, camdan bir giysi varmış gibi birden durduklarını gördüm. Sadece bir kez, birkaç yıl önce çingenelere şehrin kurallarını açıklamak için –o zamanlar çingenelerin organize hırsızlık için yararlı olabileceklerini düşünüyordu– Hampstead kırlarına gittiği zaman yaralandığını gördüm. Fikrinden hoşlanmayan bir çingene Horrabin'in Beng olduğunu söyledi. Bu, şeytan demekmiş. Çingene yerinden fırladı, yerden bir çadır kazığı söktü ve palyaçonun baldırına sapladı. Geri sekmedi, birkaç santimetre kala da durmadı, doğruca etine girdi. Palyaço yırtık bir şarap tulumu gibi kan kaybediyordu ve neredeyse tahta sırıklarının

üzerinden düşecekti. Çingene ikinci bir darbe vurabilseydi, Horrabin'i temizleyecekti."

Jacky şüpheyle başını salladı. "Kazığın özelliği neymiş peki?"

Tay sabırsızlıkla, "Üzerindeki toprak tabiî ki!" dedi. "Doktor Romany kendisini büyücü yapmadan önce Horrabin'in bütün gün tahta sırıklar üzerinde yürümesi gerekmiyordu. Ama hayatını büyüye adadıktan sonra bunun karşılığında... yeryüzüyle, toprakla ilişkini kesmen gerekir. Yeryüzüne temas etmek bu büyücü çocuklar için müthiş acı vericidir, Romany'nin o yaylı ayakkabıları giymesi ve Horrabin'in tahta sırıklar üzerinde yürümesi de bu yüzden. Toprak üzerindeyken büyüleri işe yaramaz, bu yüzden o çamurlu kazık onun büyülerini örümcek ağı gibi dağıtıverdi." Cüce biçimsiz paltosunun altından bir bıçak çıkardı ve Jacky'ye uzattı. "Bu kaldırım taşlarının arasında bol bol çamur var. Bıçağa bolca sür ve gölgelerin içinde saklan. Çukura bakmak için eğildiğinde onu devireceğim, sen de koş ve sapla. Yeraltı doku şuradaki kemerin altında, nehirden kaçabiliriz. Her şeyi anladın mı?"

Jacky cılız bir gülümsemeyle, "Neden sadece kaçmıyoruz? Hemen şimdi?" dedi. "Yani, neden onu öldürmeyi denemek gibi bir riske girelim ki?"

Tay öfkeyle kaşlarını çattı. "Tamam, her şeyden önce, söz verdiğin için –ama sana daha iyi nedenler de göstereceğim. Yeraltı kanalından Thames'e ulaşmamız en az yirmi dakika sürer ve bir an önce yukarı dönmezsem neler olup bittiğini öğrenmek için aşağıya adam yollar ve gittiğimizi öğrenince de kuzeye koşup ilerideki lağımlardan girerek önümüzü kesmeleri için adamlar gönderir. Ama onu öldürürsek ve hele rahatsız edilmemek için emir vermiş olursa, cesedi de saklarsak, saatlerce onu kimse özlemez."

Jacky mutsuzca başını salladı ve çömelip bir parmak çamur alarak bıçağın iki tarafına da sürmeye başladı.

"Güzel. Şurada dur." Jacky yumuşak zemin üzerinde hiç istemeyerek yavaş yavaş ilerleyerek cüceden yirmi metre kadar uzak bir noktaya gitti. "Hayır, seni hâlâ görebiliyorum. Daha uzağa! Evet, biraz daha uzağa. Bu yeterli."

Jacky titriyor ve her yanını saran belirsiz gölgelere ürkek bakışlar atıyordu. Cüce kemere doğru dönünce bağırdı: "Bekle!" Neredeyse çığlık atmıştı. "Meşaleyi burada bırakmayacak mısın?"

Cüce başını salladı. "Bu şüphe çeker. Üzgünüm, ama sadece birkaç dakika sürecek, hem elinde de bir hançer var."

Kemerden geçip uzaklaştı. Korkudan donakalan Jacky tek ışık noktası olan kemerin yavaş yavaş kararışını izlerken, ilerideki koridorda uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Oda tamamen karanlığa gömüldükten birkaç saniye sonra Jacky çok yakından gelen sert bir fısıltı duydu: "Hazır yalnızken." Ve yerde sürünerek yaklaşan uzun, kolalanmış etekleri andıran bir ses duyuldu.

Jacky çığlığını bastırarak dok kemerinin olduğunu tahmin ettiği yöne doğru koştu. Düşe kalka on adım gittikten sonra tuğla bir duvardan geri sekti. Önce dizi ve omzuyla çarpmasına rağmen, hemen arkasından başını çarptı ve yarı sersemlemiş bir halde yere yuvarlandı. Başını sallayıp toparlanmaya ve kulaklarındaki çınlamayı geçirmeye çalıştı. Dok kemerinin yönünü yanlış hesapladığını anlamıştı –ama sağda mıydı, solda mı? Duvardan sektiğinde yarım tur mu, tam tur mu dönmüştü? Duvar bir metre mi iki metre mi önündeydi, yoksa arkasında mıydı, ya da yanında?

Birden gözüne bir şey battı. Ağlayarak hançeri yukarı doğru savurunca, ucunun balon gibi esnek bir şeyi yırtıp patlattığını hissetti; eli ve kolu soğuk bir sıvıya bulanmıştı. Ardından tiz, boğuk bir çığlık koptu ve rutubetli hava, dev bir böceğin kanat çırpışının vızıltısını andıran bir uğultuyla sarsıldı. Jacky tekrar ayağa fırlayıp koşmaya başlamıştı. Yumuşak zeminde tökezliyor ama düşmüyordu. Ümitsizce hıçkırarak ağlıyor, hançeri önündeki karanlığa doğru ileri geri savuruyordu. Zemin birden alçalıp meyil kazandı ve parmak uçlarında attığı birkaç adım boyunca dengesini korumasına rağmen sonunda dengesini yitirdi, tökezledi ve elleriyle dizlerini sıyırarak düştü. Yuvarlanmıştı, ama hançer hâlâ elindeydi. Çaresizlik içinde, pekâlâ, gelin bakalım, diye geçirdi içinden. En azından canınızın yandığını biliyorum. Herhalde o odadan çıktım ve ışığın hiçbir zaman girmediği ve girmeyeceği bir tünele girdim, ama ölene kadar siz canavarları doğrayacağım.

Yakınlarda bir yerden çekingen hışırtılar duydu. Fısıldayan bir ses birşeyler mırıldanıyordu, Jacky sadece, ‘‘Öldürdük onu..." kısmını duyabildi.

Bir başka ses yavaşça, ‘‘Gözleri hâlâ yerinde –gözlerini kırpışının rüzgârını hissediyorum."

İhtiyar bir kadını andıran bir ses, "Gözleri senin olsun," diyerek sızlandı, "ama çocuklarımın onun kanına ihtiyacı var."

Jacky birden nehir suyunun kokusunu fark etti ve uzaklarda taşa çarpan su sesi duydu. Geriden geliyor gibiydi. Arkaya döndü ve şaşkınlıkla görebildiğini fark etti.

Hayır, tam olarak görüyor sayılmazdı, görmek için ışık gerekir; gözleri karanlığın içinde, ışığın yokluğuyla parlayan daha derin bir karanlık seçiyordu ve nehirde yaklaşan cisim yer seviyesinin üzerine çıkacak olursa, kara ışınlarıyla en güçlü güneş ışığını bile yutup karartacağını biliyordu. Yavaş yavaş yaklaştıkça, onun bir kayık olduğunu gördü.

Onun arkasında, karşı kıyıyı belli eden başka bir karanlık tabakası belirdi; şekli dev bir yılanı andırıyordu ve yavaşça açılıp uzadıkça Jacky kanaldan törpü sesini andıran metalik bir yankının geldiğini duyabiliyordu.

Jacky’nin çevresindeki fısıltılar dehşet içinde bağrıştılar. Bir tanesi, "Apep!" diye bağırdı. "Apep uyanıyor!" Jacky bir kapağın açıldığını ve hızlı ayak seslerini duyduğunda, peşindekiler kaçmaya başlamışlardı.

Jacky de arkalarındaydı.

Zemin oda seviyesine çıkınca, ışık –kızıl-turuncu, gerçek ışık– göründü ve Jacky otuz metre kadar uzaktaki bir kemerden cücenin ve tahta sırıklar üzerindeki palyaçonun belirdiklerini gördü. Uğursuz bir şekilde uzun ve kısa olan iki figür durup Jacky’nin olduğu tarafa doğru baktılar. Jacky o kadar uzaktayken gölgelerin arasında kendisini göremeyeceklerini bilmesine rağmen çömeldi.

Horrabin, "Onları bu kadar ürküten ne acaba?" dedi.

Tay huzursuzca, "Senin kahrolası beceriksizliklerin," dedi. "Hintli gelip gözetleme deliğinden onunla konuştuklarını söyledi."

Horrabin bir kahkaha attı, ama neşesi yapmacık görünüyordu. "Arkadaş istemiyor musun Ahmet? Seni bunun farkına bile varmayacağın hale getirmediğimiz için minnettar olmalısın."

Horrabin ile Tay eğri büğrü zeminde ilerlediler ve durdular. Jacky kapatıldığı deliğe gelmiş olduklarını anladı. Hançere sımsıkı sarılarak ileri atıldı; koşuşturmacada sandaletlerini kaybetmişti ve çıplak ayakları taşlar üzerinde ses çıkarmıyordu.

Jacky on beş metre kadar yaklaşıp, meşalenin turuncu yansımasıyla aydınlanan zeminde ilerlemeye başladığında Horrabin öne doğru eğildi –tahta sırıkları arkaya doğru eğildiği için tuhaf bir görüntüydü– ve "Çık ortaya Ahmet ve en iyi önerini yap dedi."

Cüce açıkça istavroz çıkardıktan sonra iki elini de Horrabin’e dayadı ve itti.

Palyaço tiz, korkunç bir çığlıkla öne doğru devrildi, tahta sırıklarını altına çekmeye çalıştı, beceremedi ve gürültüyle yere kapaklanırken, Jacky de koşarak son birkaç metrelik yolu aştı; palyaço sırtüstü yuvarlandı, başı arkaya devrilince acıyla buruşmuş yüzündeki sarı dişleri ortaya çıktı ve Jacky gergin karnının üzerinden atılarak hançeri önüne serilen beyaz boyalı gırtlağa sapladı.

Sanki kaldırım taşlarından birine saplamaya çalışmış gibi bıçak kırıldı ve yerde yuvarlanıp uzaklaşırken kırmızı damarlı gözler çenesindeki beyaz nokta üzerinden ona döndüler ve açığa çıkmış dişler kana bulanmış olmasına ve boyalı kulaklardan da kan gelmesine rağmen yayılan ağzındaki ifade kesinlikle bir gülümsemeydi.

Horrabin, "O elinizdeki de nedir öyle, sayın Lordum?" diye fısıldadı.

Jacky hâlâ sımsıkı kapalı duran sağ yumruğunun içinde birşeylerin şiddetle tırmaladığını hissetti ve hançerin bıçaksız sapının olması gereken yerdeki her biri erik büyüklüğünde bir avuç siyah arıyı ihtilaçlar içinde savurdu. Bir tanesi uçmadan önce elini soktu, diğerleri vızıldayarak başının çevresinde uçuşurken, yuvarlanarak palyaçonun üzerinden kalktı ve uzaklaşmaya çalıştı.

Tay doka giden kemerin ağzında duruyordu, meşale hâlâ elindeydi. "Tek yapabileceğimiz kaçmak!" diye bağırdı. "Haydi, kalkamadan!"

Jacky peşinde arılarla kemere doğru yönelip Tay'la birlikte dokun ucuna doğru koşmaya başladığında, Horrabin'in arkalarından bağırdığını duydular. "Seni geri alacağım Baba! Ve seni havuzda yaşayan bir şeye dönüştüreceğim!"

İki kaçak bir sal bulup binmişler ve yola çıkmışlardı bile. Tay pek de umursamayan bir ses tonuyla, "Bıçaktaki çamura ne oldu?" diye sordu.

Jacky inatçı bir arıyı bir tokatla salın tahtasına yapıştırarak nefes nefese, "Oradaki yaratıklardan birini bıçaklamak zorunda kaldım," dedi. "Kan yerine soğuk su vardı sanki. Herhalde çamuru silmiş."

"Ya. Yine de iyi denemeydi." Cüce kemerindeki küçük bir şişeyi açtı ve bir hap çıkarıp yuttu. Bir an sarsıldı ve hapların birini de Jacky'ye uzattı.

"Nedir o?"

"Zehir. Al haydi, seni canlı ele geçirirse vereceğinden çok daha kolay bir ölüm."

Jacky dehşete kapılmıştı. "Hayır! Sen de yutmamalıydın! Tanrım, belki kusabilirsin. Haydi–"

"Hayır, hayır." Tay meşaleyi saldaki iki kütüğün arasına sıkıştırdı ve sert yüzeye uzanarak, üzerinden geçen tavana baktı. "Bu sabah ölmeye karar verdim. Bu gece tam kostümlü bir gösteri için hazırlanmamı söyledi –etek, peruk, tırnak cilası– ve karar verdim... hayır. Bir kez daha yapamazdım. Onu öldürmeyi denemeye karar verdim, böylece ne olursa olsun ölecektim; dört yıl önce bir şey kurdu, adı ne demişti, tek yönlü yaşam bağı. Büyülü sözler. Yani o ölürse ben de öleceğim. Bununla benden kurtulacağını sanıyordu.. Şu lanet olası şarkı ve dans numaralarını sürekli yaptırmasaydı kurtulabilirdi de. Tanrım, uykum var." Huzurla gülümsedi. "Ve son dakikalarımı geçirmek için... genç bir bayanla bir kayık gezintisinden daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Jacky gözlerini kırpıştırdı. "Sen... bunu biliyor musun?"

"Ah, başından beri biliyordum kızım. Şu Jacky de sensin. Takma bıyıklı. Oh evet." Gözlerini kapadı.

Jacky sessiz cüceye korku ve hayretle bakakaldı. Sal döndü ve kanala girdi. Öldüğüne kanaat getirince yumuşak bir sesle, "Gerçekten onun babası mısın?" dedi.

Cevap verince irkildi. Zayıf bir ses, "Evet kızım," dedi. "Ve doğrusu bana böyle davrandığı için onu suçlayamam. Daha iyisini hak etmedim ki. Kendi oğlunu... sırf daha inandırıcı bir dilenci yapmak için bozan bir adam... ah, kesinlikle hak ettim bunları." Tay'ın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Çocuk da iyi ödetti doğrusu! Dilenci ordumu ele geçirdi... ve beni bodrumdaki hastaneye kapattı... defalarca... evet, bir zamanlar uzundum..." Derin bir nefes aldı ve sol topuğu tahta üzerinde birkaç kez sekti. Jacky artık iki kişinin ölümünü görmüş oluyordu.

Tay'ın önlerini kesmek için lağımlara adamlar yollanacağı tahminini hatırlayan Jacky ilerideki dokların birine ulaşana kadar beklemedi ve yavaşça suya girdi. Soğuktu, ama yeraltı nehri cumartesi gecesi girdiğinden beri yavaşlayıp eni azaldığı için keskin soğukluğu da gitmişti. Bir an sala asılı kaldı.

"Huzur içinde uyu Teobaldo," dedi ve salı itti.

Sırılsıklam olmuş Ahmet kıyafetinden kurtulunca akıntıya karşı kolayca yüzmeye başlamıştı ve kısa sürede salı –ve meşaleyi– geride bırakmış, karanlıkta nehrin yukarı kısmına doğru yüzüyordu. Ama tehlikeli bir karanlık değildi ve Jacky kayığı "gördüğü" daha derin olan nehrin, bu kanalla –hatta belki Thames'le bile bağlantısı olmadığını içgüdüsel olarak biliyordu.

Kanalın içinden sesler yankılanıyordu –"Kim olduğunu söylemişti?" "İhtiyar Dungy ve şu Hintli." "O zaman Pete'in adamları Covent Garden’ın aşağısındaki dokta durdururlar."– Ve suda, ilerideki ıslak duvarlarda ve tavanda sarı bir ışık parıldıyordu. Sessizce köpekleme yüzerek bir köşeyi döndü ve ileride kaçarken sala bindikleri doku gördü. Her biri meşale taşıyan bir sürü adam vardı, ama Horrabin görünürde yoktu.

İçlerinden biri, "Delirmiş olmalılar," dedi; sesi tünel boyunca rahatlıkla duyuluyordu. "Belki de Hintlinin daha iyi büyüleri olduğunu düşünüyorlardı. Onları dinlemek ilginç olacak –off! Lanet olsun, bu arı nasıl girmiş buraya?"

"Tanrım, bir tane daha! Haydi, burada yapılacak bir şey yok. Yukarı çıkıp getirilişlerini izleyelim.

Güzel olacak –palyaço hastanenin açılmasını emretti."

Adamlar aceleyle çıktılar ve tünel karardı; kemer altı bir an turuncu bir parıltıyla aydınlandı, sonra meşaleler koridordan yukarı çıkınca orası da tekdüze karanlığa büründü. Jacky doğruca gözlerinde kalan görüntüye doğru yüzdü, takma sakalın sıyrılıp omzunun yanından sürüklenerek gittiğini hissettiğinde bile başını çevirmedi. Birkaç dakika sonra elini dokun kazıklarına çarptı. Kendini yukarı çekti ve nefes nefese oturdu. Kısa bir pantolon dışında çıplaktı ve saçını toplamak için uzanınca, sakalıyla birlikte bıyığının da düştüğünü fark etti.

Bunun Sıçanlar Şatosu’ndan fark edilmeden çıkmasına uygun bir kostüm olmadığını düşündü.

Ürkek adımlarla kemerin altından geçti, hançerin hâlâ yanında olmasını diliyordu. Sessizliğin içinde bir yerlerde bir arının vızıldadığını duyabiliyordu. Uzun koridor belli ki boştu ve herhangi bir yönden, özellikle arkadan izlenip izlenmediğini anlamak için sık sık durup dinleyerek ilerledi.

Bir dizi taş basamağı tırmanarak geniş bir düzlüğe çıktı ve el yordamıyla bir sonraki basamakları ararken bir kapının tahta yüzeyine sürtündü. Ne kasada ne de tahtaların arasında en küçük bir ışık sızıntısı bile yoktu, yani ya kapının ardındaki oda karanlıktı ya da bu fazlasıyla sıkı bir kapıydı.

Mandala bastırdı –kilitli değildi!– ve kapıyı bir parmak araladı. Merdivenlere ışık yayılmamıştı. Hemen içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Cesaret edecek olsa bile ışık yakması mümkün değildi, o da küçük odayı dokunarak, dört duvar boyunca ilerleyip tekrar kapıya gelerek ve

odanın ortasından dikkatle bir köşegen çizerek keşfetti. Dar ve derli toplu bir yatak, üzerinde iki kitap olan bir şifonyer, bir de masa vardı ve Jacky'nin nazikçe yoklayan elleri masanın üzerinde bir şişe ile bir kupa hissetti –kupayı kokladı: keskin cin– ve köşedeki bir sandalyenin üzerinde de –Jacky el yordamıyla eşyaları tanıdıkça Tanrı'ya şükrediyordu– kısa bir elbise, bir peruk, bir makyaj takımı ve eski bir çift deri kadın terliği vardı.

Bu giysilerin karşıma çıkması kesinlikle bir mucize, diye düşündü. Hemen sonra ihtiyar Teobaldo'nun bu gece tamamen kostümlü bir gösteri yapmak için emir aldığını söylediğini anımsadı –burası onun odası olmalıydı, kostümü de kendi deyişiyle ölmeye karar vermeden önce hazırlamış olmalıydı. Görememesine rağmen merakla çevresine bakındı ve şifonyerin üzerindeki kitapların ne olduklarını bilebilmeyi diledi.

Len Carrington ön odanın ortasında oturdu ve birilerinin görebilecek olmasına aldırmadan cep şişesinden uzun bir yudum aldı. Neden birdenbire palyaçonun ikinci adamı olduğunu ve aynı anda hem öfkeli Doktor Romany'yi sakinleştirmesinin, hem iki kaçağı yakalamaya çalışan gruptan birkaç dakikada bir gelen yetersiz haberleri değerlendirmesinin, hem de öfkeli –ve her yanını saran feci yanıklarla bir hamakta inleyen– Horrabin'i duruma hakim olmak için gereken her şeyin yapıldığına inandırmasının beklendiğini bilmek istiyordu. Carrington durumun ne olduğunu bile bilmiyordu. Dans eden cücenin palyaçoyu öldürmeye çalıştığını ve ardından bir Hintliyle birlikte yeraltı nehrinden kaçtığını duymuştu. Tanrı aşkına, fakat bu doğruysa, Doktor Romany'yi neden yalnızca Hintliyle konuşmak ilgilendiriyordu?

Bodrum merdivenlerinden birisi geliyordu. Carrington ayağa kalkmayı düşündü, sonra vazgeçti.

Gele gele bir kadın gelmişti. Saçları bir hayvan yuvasını andırıyordu ve elbisesi bir şapkaya dolanmış bir muşamba gibi duruyordu, ama kat kat pudra ve allığın altındaki yüzü çok güzeldi.

Sıçanlar Şatosu'nda bir kadın olması Westminster Katedrali'nde bir at olması kadar beklenmedik bir şey değilmiş gibi sakin sakin "Alt katta Horrabin'i bulmamı söylediler," dedi. "Onu göremedim." Carrington ayağa fırlayarak, "Hayır," dedi. "O... biraz hasta. Hem sen burada ne arıyorsun?"

"Beni Piccadilly civarındaki tüm evleri işleten Katie Dunnigan gönderdi. Bir toplantı ayarlamam gerekiyor –anlaşılan şu Horrabin ortak olacakmış." Carrington gözlerini kırpıştırdı. Bildiği kadarıyla palyaço

fuhuşa el atmamıştı, ama bu kesinlikle onun tarzında bir işti. Ve bir genç kızın böyle bir neden olmadan buraya gelmesi mantıklı değildi. Rahatladı – kızın iki kaçakla bir ilgisi olamazdı. "Korkarım onu şimdi göremezsin. Gitsen iyi olacak –ve şu Dunnigan karısına söyle de gelecek sefer bir erkek göndersin! Bu binadan çıkana kadar on defadan az tecavüze uğrarsan şanslı sayılırsın!"

"Bana bir bıçak ver öyleyse."

"Ne –neden verecekmişim?"

Jacky gözünü kırptı. "Piccadilly’ye uğrar mısın hiç?"

Carrington’un yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı ve uzanıp bir elini kızın omzuna koydu.

Kız telaşla, ‘‘Hayır hayır, benimle olmaz," dedi. "Bende, şey – hastalık var. Ama Piccadilly’de temiz kızlarımız var. Bir kez bedava yapmanı sağlayacak olan parolayı söylememi ister misin, istemez misin?"

Carrington kızdan uzaklaşmıştı, ama şimdi dişlerini sıkıp ceketinin altına uzandı ve deri bir kılıf içinde bir bıçak çıkardı. "Al," dedi. ‘‘Parola nedir?"

Jacky o güne kadar duyduğu en ağıza alınmaz bileşik ismi söyledi. "Biliyorum kulağa çok çılgınca geliyor, ama bu işte. O yerlerden birine git, ön kapıdaki fedaiye yaklaş ve kulağına bunu fısılda yeter."

Jacky sakin sakin yürüyerek Sıçanlar Şatosu’ndan çıktı, gösterişli bir şekilde bıçakla tırnaklarını temizliyordu.

7

"Gençlik. Doğa ve merhametli Jüpiter
Lambamı yanık tutmak için canla başla çalıştı,
Ama *Romanelli* öyle güçlüydü ki
Üçünü de yendi – lambamı *söndürdü.–"*

–Lord Byron'ın Patras'ta yazdığı bir mektuptan
3 Kasımm 1810

Cumartesi sabahı Doyle ottan şiltesinde uyandı ve kararını vermiş olduğunu anladı; yapmaya karar verdiği şeyin düşüncesi ağzının kurumasına ve ellerinin titremesine neden olmuştu, ama zor bir engel temiz bir şekilde aşılmıştı ve bir haftadır süren kasvetli kararsızlığın arkasından rahatlatıcı bir etkisi de olmuştu.

Tüm umutlarını Ashbless'ten yardım almaya bağlamış olmasının bir hata olduğunu artık anlamıştı. Şairi bulabilse bile Ashbless'in ona yardım edeceğini, ya da edebileceğini düşünmek bir fanteziydi. Sorun onunla Doktor Romany'nin arasındaydı ve çözmenin tek yolu da onunla yüzleşmekti. Doyle'un sağlığı gerçekten kötüye gidiyordu ve bu yüzleşme ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Doyle Kusiak'tan bir gün izin istedi. Kuru öksürüğü o kadar kötüleşiyordu ki, müşteriler sanki bir tür veba taşıyormuş gibi onun yanındayken huzursuz oluyorlardı; bu yüzden ihtiyar memnuniyetle izin verdi. Doyle biriktirdiği az miktardaki parayla bir sigorta olarak gördüğü şeyi aldı: Limandaki dükkânın sahibinin ateş edebileceğinde ısrar ettiği, kırık dökük, paslı ve eski çakmaklı bir tabanca. Doktor Romany onu yakalatmaya çalışacak olursa, Doyle bu tabancayla kendini öldürmekle tehdit edecekti onu. Dün Londra Köprüsü'nde Jacky başarısızlıkla sonuçlanan Horrabin'i öldürme girişimini anlatmıştı ve Doyle cücenin Jacky'ye önerdiği zehire sahip olmayı diledi; onu dişlerinin arasında taşıması, başına dayalı bir tabancayı sürüklemekten daha kolay olurdu.

Ağır tabancayı uzun süre kendine çevrili tutarsa kolunun yorulacağını fark edince kemerini çıkardı, ucunu silahın tetik muhafazasından geçirdi ve boynunun çevresinden geçirerek tokasını kapattı. Ceketini de üzerine giyip düğmeleyince ve atkısını silahın çenesinin arkasındaki yumuşak noktaya

soğuk soğuk bastıran ağzının üzerine çekince hem dikkat çekmiyor, hem de tabancayı, ceketinin ikinci ve üçüncü düğmelerini başparmağıyla bir kez çekmekle ağzından girip damağını, geniz boşluğunu, beynini dağıtarak alnının tepesinden günışığına çıkacak bir kurşun sıkabilecek pozisyonda tutmuş oluyordu.

Bishopsgate Sokağı'nda Kaptan Jack'in evinden bir dilenciye rastladı. Selâmlaştıktan sonra, adam Doktor Romany'nin çingene kampının şu sıralarda Goswell Yolu'nun kuzey ucundaki bir arazide olduğunu, West End'li aristokratların fallarına bakıp Golden Lane mahallesi halkına aşk iksirleri ve zehirler sattıklarını söyledi.

Doyle teşekkür etti, gruplakilere selam yolladı ve doğuya, London Wall Sokağı'na döndü. Coleman Sokağı'ndan geçerken –Keats'in doğum yerinden sadece bir blok ötede olduğunu fark etmişti– sokağın kuzey tarafından keskin bir ıslık sesi duydu.

Yesterday'in tiz–pes–pes diye giden ilk üç notasıydı bu.

Ve aşağı yukarı bunu izleyen dokuz notayla Coleman Sokağı'nın karşı tarafından cevap verildi.

Bu defa şüphe yoktu. 1810'daki tek yirminci yüzyıl insanı kendisi değildi. Kalbi hızla çarparak sokak boyunca koştu ve kuzeydeki kaldırımda durup çılgınca etrafa bakındı. Birçok insan onu süzüyordu. Alaycı ya da kınayan yüzler arasında o zamanda bulunmaması gereken birini görme umuduyla hepsine tek tek baktı; ama hepsi oraya ait insanlardı.

Kararsızlıkla Coleman Sokağı'na doğru iki adım atmıştı ki, karşı kaldırımdaki arabayı fark etti. Yan penceresi açıktı ve Doyle içeride bir yolcu olduğunu belli belirsiz görebiliyordu. Ayakları yerden kesilmeden bir an önce arabanın içinde bir silahın parıltısını gördü, ama duyduğu patlama merminin çarpmasıyla çakmağı parçalanıp barutu ateş alan gömleğinin altındaki tabancanın patlamasıydı; silah patladığı anda hızla dönüyordu ve namlu çenesinin altına değil yanına çevrilmişti ve kızgın kurşun yalnızca yüzünün yan tarafını yaladı ve başını dağıtmak yerine sağ kulağını kopardı.

Uzaklaşan arabanın sesini fark etmeden iki büklüm yere yığıldı. Bir patlama olduğunu, yaralandığını ve her yerinin kan içinde kaldığını belli belirsiz kavrıyordu. Göğsü fena halde acıyordu, ama hissiz elleriyle gömleğinin barut yanığı olmuş parçalarını sıyırıp, dumanı tüten, parçalanmış silahı kenara ittiğinde ölümcül bir yara göremedi –yalnızca bir sürü yanık ve çizik. Kulakları çınlıyordu ve sağ kulağı soldan daha kötüydü;

hatta yüzünün o tarafı bir Novokain iğnesi olmuş kadar hissizdi. Eliyle yokladı ve eline durmadan akan sıcak kan ve parçalanmış etler geldi, ama kulak yoktu. Ne olmuştu Tanrı aşkına?

Yana dönmüş ayağa kalkmaya çalışırken birkaç kişi gelip dostça ama sertçe yerden kaldırdılar. Doyle sersemlemiş olmasına rağmen söylediklerini anlıyordu. "Yaşıyor musun ahbap?" "Sorduğun şeye bak, görmüyor musun kafasından vuruldu." "Şu arabadaki adam ateş etti." "Palavra, ben her şeyi gördüm –göğsü patladı. Bir bomba taşıyordu. Leicester Meydanı’ndaki Fransız casuslarından biri o."

Biri, "Hey, şuna bakın," diye bağırdı. "Boynuna bağlı parçalanmış bir tabanca var." Doyle’un yüzünü kendininkine doğru çevirdi. "Ne halt etmeye bu şekilde tabanca taşıyorsun?"

Doyle uzaklaşmak istiyordu. "Daha... yeni almıştım," diye mırıldandı. "Eve böyle rahatça götürebileceğimi düşünmüştüm. Şey... sanırım kazayla patladı "

Soruyu soran adam, "Herif salağın teki," dedi ve Doyle'a dönerek, "Zaten işine yaramazmış," diye ekledi. "Baksana, sadece bir kez ateşlendi ve darmadağın oldu. Şimdi benimle gel de başını yamayacak bir doktor bulalım."

"Hayır!" Doyle 1810’da antiseptik kullanımının yaygın olup olmadığını hatırlamıyordu ve sağlıklı düşünememesine rağmen, yıkanmamış parmaklardan ve dikiş ipliğinden lanet bir enfeksiyon kapmaya niyeti olmadığının farkındaydı. "Lütfen... biraz konyak verin yeter. Sert konyak. Ya da viski –alkollü herhangi bir şey."

Olup bitenleri anlamayan yaşlı bir adam, "Biliyordum!" diye atıldı. "Numara bu. Kulağını yıllar önce kaybetmiş mutlaka ve ahmaklar ona bir içki ısmarlasın diye tüm Londra’yı dolaşıp yeni kopmuş numarası yapıyor."

Başka biri, "Hayır," diye karşı çıktı. "Bakın, şurada kulağından bir parça duruyor. Hoop! Dikkat edin! Fenalaşıyor.!"

Gerçekten öyleydi. Birkaç saniye sonra ilgisi giderek azalan kalabalığı yarıp geçecek kadar güç topladı. Her yandan üzerine çevrilmiş meraklı bakışlardan habersiz bir halde paltosunu çıkardı, yola damlayan ve ellerine bulaşan kanı durdurmak için gömleğinden geri kalan parçaları yırtıp başının çevresine sıkıca bağladı, paltosunu tekrar giydi, şoktan ve kan kaybından yarı sersemlemiş bir halde, bir meyhane bulmak üzere sendeleyerek uzaklaştı; o anda çok az şeyden emindi ama boynunda sallanan silahı aldıktan sonra cebinde hâlâ iki konyağa yetecek kadar para

kaldığını biliyor ve bu onu rahatlatıyordu: Biri bandajını batırmak, biri de hemen boğazını ıslatmak için.

İki gün sonra Beatles şarkısını bir kez daha duydu.

Pazar günü öğleden sonra Kusiak'ın yerine dönüp, ön kapıyı iterek girişteki salona daldığında, ihtiyar han sahibi önündeki hesaplardan başını kaldırıp korku dolu bir ifadeyle bakmış ve ifadesi hemen sessiz bir öfkeye dönüşmüştü. Doyle'un anlamsız açıklamalarını sert bir emirle keserek, "Ruhu tavandan fırlayana ya da lanet ayakları onu arka kapıdan çıkarana kadar" ayrı bir odada yatırılıp bakılmasını istedi. Bir parmağıyla Doyle'un çenesini kaldırıp solgun yüzüne bakmıştı. "Doyle, burayı olabildiğince çabuk terk etmeni istiyorum ve bunu nasıl yapacağın da umurumda değil – anlıyor musun ha?"

Doyle adamın karşısında dimdik durmuş ve –daha sonra bir türlü hatırlayamadığı– soylu bir cevap vermiş ve gözleri kapanarak, baltayla kesilmiş bir ağaç gibi sırtüstü yere yığılmıştı; vücudunun tüm ağırlığıyla yere çarpınca yer davul gibi inlemiş ve cilalı tahtaları bir an tırmalayan tırnakları kastanyetler gibi ses çıkarmıştı.

Biraz rahatlayan Kusiak onun öldüğünü açıklamış ve polisin gelmesini beklerken arka taraftan çıkarılmasını emretmişti; ama iki komi hareketsiz bedeni dışarı çıkarırlarken Doyle ayağa kalkmış, aceleyle çevresine bakınarak, "801 sefer sayılı Londra uçuşu –benim biletim ayrılmış olmalıydı. Parası ödendi– DBAY'den Darrow tarafından. Sorun nedir?" demiş ve tekrar kendinden geçmişti.

Kusiak bıkkın bir halde Doyle'a ve orada olmayan Jacky'ye sövmüş, komi çocuklara üşütük ve istenmeyen konuğu lütfedip de ölene kadar boş odalarının en küçüğüne götürmelerini ve arada bir kontrol etmelerini emretmişti.

Doyle iki gün boyunca ana merdivenlerin altındaki penceresiz, garip şekilli bir odada hasta yatmış, Kusiak'ın mükemmel balıklı sebze çorbası ve siyah bira ile beslenmişti; Salı akşamı kalkıp salona çıktığında bir önlük takmış olan Kusiak onu görmüş ve odadan çıkacak kadar iyileştiyse herhalde hanı tamamen terkedebilecek kadar sağlıklı olduğunu söylemişti.

Paltosunu giyip sokakta yalpalayarak birkaç adım atmıştı ki arkasındaki yolda bir tıkırtı duydu. Döndü ve Kusiak'ın parçalanmış tabancasını arkasından attığını gördü. Dönüp yerden aldı, her köşebaşında bulunan hurdacılardan biri birkaç peni verebilirdi ve şu durumda üç peni kazanmak servetini iki katına çıkarmak demekti.

Tabancayı yerden alırken, gerçekten mahvolmuş, diye düşündü. Horoz ve çakmak gitmiş, kundak parçalanmıştı ve silahın tahtasına iyice saplanmış olan merminin eğri büğrü olmuş leşi görünüyordu. Bu silah arada olmasa kurşunun doğruca göğsüne girmiş olacağını hatırlayan Doyle ürpererek titredi.

Kurşuna daha yakından baktı –dibi kovandan atılmış bir mermininki gibi düzdü– yuvarlak mermi değildi.

Gergin bir halde, tamam, diye düşündü, işte delili. Bu tür mermiler 1850 civarına kadar kullanılmayacak. Burada –yani bu zamanda– yirminci yüzyıldan gelen başkaları da var ve her nedense bana düşmanlar. Acaba benden ne istiyorlar?

Ve kim bu kahrolası herifler.?

Borough Caddesi'ne gelmişti. Sağında St. Thomas Hastanesi'nin kasvetli binası vardı, solunda ise silah metali grisi, dalgalı yüzeyi akşamın ilk ışıklarıyla şimdiden parıldamaya başlayan koca Thames'in iki yakasını bağlayan Londra Köprüsü alaca karanlıkta yükseliyordu. Nehrin karşısı daha çok ümit vadediyor gibiydi; Doyle sola döndü.

Nehre doğru yürürken, fakat neden, diye düşünüyordu, zaman gezginleri neden 1810 yılının Londra'sında oyalanıyorlar? Ve Tanrı aşkına, beni neden öldürmeye çalışıyorlar? Neden geri götürmüyorlar? Burada... bu zamanda kalmak istediğimi mi sanıyorlar?

Birden aklına bir fikir geldi. Belki de, dedi kendi kendine, Ashbless'i aradığım içindir. Belki de Jamaika'ya gelecekti, ama onu kaçırdılar ve ben gelecekten geldiğim için yokluğunu fark edecektim, bu yüzden bundan başkalarına söz etmemi engellemeleri gerek.

Londra Köprüsü'nün hafif meyilli zirvesinde durdu ve hâlâ sıcak olan taş parmaklıklara yaslanıp nehrin üzerinden batıya bakarak, yavaş yavaş kararırken nehrin yarım mil yukarısındaki Blackfriars Köprüsü'nün beş kemerinin siluetini çizen günbatımını izledi. Galiba Doktor Romany ile konuşmayı yine denemem gerekecek. Tabiî ki başaramayacağım, ama 1983'e dönmeyi denemem gerek. Bir an iç çekerek haline acıdı. Sadece bu bronşit ya da zatürree ya da her neyse o olsa, kalıp onu yenmeye ve burada, bu zamanda bir hayat kurmaya çalışabilirdim; ama biri seni öldürmek isteyen, diğeri ise işkence yapmakla yetinebilecek olan iki güçlü grup birden peşindeyken idare etmek kolay değil.

Parmaklıklardan kalktı ve köprünün kuzey eğimine doğru yürümeye başladı. Tabiî hemen şehri terkedebilirim, diye düşündü. Hemen şimdi

sahile dön, bir kayık çal ve açıl –akıntı seni Gravesend'e ya da başka bir yere götürsün. Yeni bir hayata başla.

Hayallerinden sıyrıldığında köprüyü geride bırakmış, Thames Sokağı'nda yürüyordu. Lambaların ışığıyla aydınlanan sokakta aşağı ve yukarı baktı; iki buçuk hafta önce kör taklidi yapan o dilencinin peşinden Horrabin'e gitmek üzereyken Skate Benjamin tarafından kurtarıldığı günü hatırladı.

Bu salı akşamı ise sokaklarda fazla insan yoktu. Gracechurch Sokağı'ndaki pub ve lokantalardan sokağa ışık sızıyor, ama fazla gürültü gelmiyordu. Doyle ıslığı oldukça uzaktan duyabilmişti. Yine *Yesterday.*

İlk şuursuz panik anı geçince, Doyle o kahrolası Beatles şarkısı karşısındaki tepkisinin bu kadar Pavlovvari oluşuna acı acı gülümsedi –bir anda kuytu bir kapı ağzına sinmiş, paltosunun cebinden parça parça olmuş silahını çekmiş ve sopa gibi başının üzerine kaldırmıştı. Sesin en az bir mahalle uzaktan geldiğini fark edince silahı indirip rahat bir nefes aldı – yine de kalbinin çarpıntısı hafiflemedi. Gizlendiği yerden usulca baktı, dikkat çekeceği korkusuyla tamamen çıkmaya henüz cesaret edemiyordu. Islığı çalan, birkaç saniye sonra Eastcheap'ten köşeyi döndü ve Gracechurch boyunca, Doyle ile aynı yönde fakat sokağın karşı tarafından yürümeye başladı.

Adam uzun boyluydu ve görünüşe bakılırsa sarhoştu. Geniş kenarlı şapkası yüzünü kapatıyordu ve yürürken bir o yana bir bu yana yalpalıyordu; bir iki defa da ıslıkla çaldığı şarkı eşliğinde beceriksizce bir step dansı parodisi yaptı. Tam Doyle'un saklandığı yeri geçmek üzereyken, başını abartılı bir hareketle yana çevirince, sağında bir pub fark elti.

Vigilant Rowsby adında dar, loş bir mekandı. Adam ıslık çalmayı kesti, cebini yokladı ve paraların şıkırtısıyla rahatlayınca, penceresi hedef tahtası şeklindeki kapıyı iterek açtı ve içeride gözden kayboldu.

Doyle aceleyle güneye, nehire ve Gravesend'e doğru uzaklaşmaya başladı, ama birkaç adım sonra durdu ve dönüp puba baktı.

Bundan kaçabilir misin, diye kendi kendine sordu. Bu adam yalnız ve şu anda tehlikeli de görünmüyor. Aklının korkan kısmı ise, aptal olma, diye karşı çıkıyordu, çek git hemen buradan!

Bir an bocaladı, ardından tereddüt ederek, neredeyse parmak uçlarında yürüyerek sokağın karşısına geçti ve Vigilant Rowsby'nin ahşap kapısının önünde durdu. Zincirlerle asılı eski isim tabelası başının üzerinde

ileri geri ağır ağır sallanırken, S şeklindeki demir kapı kolunu tutacak cesareti toplamaya çalışıyordu.

Kapı içeriden açılıp uzun boylu, iri yarı bir adam çıkınca karar elinden alınmış oldu. Çevresini dalga dalga saran biftek, bira ve mum yağı kokuları üzerine sinmiş olan adam, dışarı vuran sıcak havayla adeta dışarı itilmişti. Yüksek sesle, "Derdin ne ahbap?" diye bağırdı. "Bira için paran mı yok? Al bakalım. Morningstar içince herkes içer." Doyle'un cebine bir avuç bakır para koydu. "Gir bakalım." Morningstar dev elini Doyle'un kürek kemiklerinin arasına koyup onu içeri itti.

Doyle yüzünü masa ve bölmelerin çoğundan gizleyerek, odanın bir ucundaki uzun tezgaha yaklaştı ve bezgin görünüşlü meyhaneciden bir bira aldı. Saçlarını alnına doğru indirdi, ağır bira bardağını kaldırıp yüzünün önüne getirdi, yalnızca gözleri görünerek tezgaha sırtını döndü ve ilk büyük yudumunu alırken odayı yavaşça taramaya başladı.

Yarısına gelmişti ki donakaldı, bira neredeyse boğazına kaçıyordu. Islık çalan adam, karşı duvara dayalı yüksek arkalıklı bir bölmede oturmuş, bir bira içiyordu; şapkası bardağının yanındaydı ve masasındaki mum uykulu gözlerini ve gevşek yüzünü iyice aydınlatıyordu. Bu Steerforth Benner'dı.

Doyle, yanılmadığına, hayal de görmediğine ikna olunca biraz daha bira içti. Benner neden grubun geri kalanıyla birlikte dönmemişti? Gemiyi kaçıran başkaları da var mıydı? Tezgâhın önünden kalktı ve birasını da alarak Benner'ın masasına geçti. Boştaki elini paltosunun cebine soktu ve parçalanmış tabancayı kavradı.

İri yarı, kum rengi saçlı adam, Doyle başına dikilince bakmadı, Doyle da paltosunun içindeki tabancayı namlusu kumaşın içinde bir yüzük gibi görünene kadar kaldırdı ve adamı omzundan sarstı.

Benner başını kaldırdı, buğday rengi kaşları anlamaya çalışan, gergin bir ifadeyle kalkmıştı. "Evet?" dedi ve dikkatle "Ne vardı?" diye sordu.

Doyle sabırsızlanmıştı. Sarhoş olması şart mıydı sanki? "Benim Steerforth. Ben Doyle." Masada karşısına geçti ve saklı duran silahın namlusunu tahtaya çarptırarak olurdu. "Burada bir tabanca var," dedi, "ve gördüğün gibi kalbine çevrili. Şimdi bazı sorularıma cevap istiyorum."

Benner ona korkudan gözleri büyümüş, çenesi sarkmış bir halde bakıyordu. Sözcükler ağzından birbiri ardınca, hızla dökülerek, "Tanrım

Brendan, bana işkence etme, sen gerçek misin," dedi, "yani var mısın, Tanrı aşkına hayalet ya da DT[11] falan değilsin ya? Kahretsin, birşeyler söyle!"

Doyle tiksinerek başını salladı. "Sırf aklını oynattığını görmek için hayalet rolü yapmalıyım aslında. Kendine gel. Ben gerçeğim. Hayaletler bira içerler mi?" Doyle gözlerini Benner'dan ayırmadan bunu yaptı. "Pazar günü vurulduğumu biliyorsun demek. Söyle, bunu kim ve neden yaptı –ve başka kimler ıslıkla *Yesterday*'i çalarak dolaşıyor?"

Benner içtenlikle, "Bunu hepsi yapıyor Brendan," dedi. "Darrow'un buraya geri getirdiği tüm çocuklar. Bu şarkı birbirlerini tanımaları için bir işaret, tıpkı Batı Yakası'nın Hikâyesi'nde Jetlerin ıslıkla çaldıkları o üç notalı şey gibi."

"Darrow mu? O burada mı? Dönüş yolculuğunun yolunda gittiğini sanıyordum."

"Senin de geldiğin yolculuk mu? Tabiî ki yolunda gitti. Sen hariç herkes sağ salim geri döndü." Benner ağır ağır başını salladı. "Neden burada kalmak istediğini hiçbir zaman anlayamayacağım Brendan."

"Ben istemedim ki. Çılgın bir çingene kaçırdı beni. Ama sen neden söz ediyorsun? Yani Darrow geri mi geldi? Nasıl yapabildi? Atlayış için yeni kapılar mı buldu?"

"Hayır. Buna neden gerek duysun ki? Bak, bütün o Coleridge konuşması meselesi sadece Darrow'un gerçek amacı –yani bu bin sekiz yüz bilmem kaç yılına temelli gelmek– için para bulmanın şanslı bir yoluydu. Yeni fikirlere açık, tarihten anlayan adamları kişisel refakatçisi –yani doktor bodyguardlar– olarak işe alıyordu. Sana söz etmediğim işim buydu işte, hatırlıyor musun? Sonra kapının açık kaldığı dönem sırasında Coleridge'in Londra'da bir konuşma yaptığını fark etti. Her şeye para yetiştirmek sorun oluyordu ve çözümünü bulmuştu: Coleridge'i dinlemenin karşılığında on kültür manyağından adam başı birer milyon al. Bunun için bir Coleridge uzmanına ihtiyacı olduğuna karar verdi, seni de o zaman işe aldı. Ama başından beri esas... niyeti seçme ekibiyle birlikte kalmak üzere geri dönmekti. Bu yüzden Coleridge grubu 1983'e dönünce hepsini arabalara tıkıp yolladı, aynı bir eylül kapısına bir atlayış daha ayarladı ve tekrar atladık. Ama bu kez kapının ortasında, hepiniz –yani hepimiz– Coleridge'i görmek üzere yola çıktıktan aşağı yukarı bir saat sonra oraya vardık ve gelişimizin izlerini yok ettik. İki araba bir Coleridge uzmanı eksikle geri gelip kapının kapanmasını beklemeye başladıklarında da çoktan uzaklaşmıştık." Benner sırıttı. "Crown and Anchor'a gidip kendimizi

görmek eğlenceli olurdu. İki Benner ve iki Darrow! Hatta senin kaçmadığını görünce Darrow bunu yapmayı düşündü de, ama tarihin o kadarcık bir parçasını bile değiştirmenin fazlasıyla tehlikeli olacağına karar verdi."

Doyle sabırsızlıkla, "Öyleyse Darrow neden ölmemi istiyor?" diye üsteledi. "Ve tarihin dokunulmazlığına o kadar önem veriyorsa, William Ashbless'i neden kaçırdı?"

"Ashbless mi? Hakkında yazdığın şu hıyar şair mi? Onunla uğraşmadık. Ne oldu, ortalıkla yok mu?"

Benner samimi görünüyordu. Doyle "Hayır," dedi. "Soruyu geçiştirmeyi bırak şimdi. Darrow neden ölmemi istiyor?"

Benner birasının içine doğru mırıldanarak, "Sanırım hepimizin ölmesini istiyor," dedi. "Ekibine sürekli 1814 yılındaki bir kapıdan 1983'e dönecekleri sözünü veriyor, ama niyetinin bize ihtiyacı kalmadıkça hepimizi teker teker öldürmek olduğuna eminim. Hepimizin kancaları onda, üstelik Bain ile Kaggs'i öldürdü bile –bu ikisinin iki hafta önce seni öldürmeleri gerekiyordu. Bu sabah da görüldüğüm yerde öldürülmemi emrettiğini duydum. Yüklü miktarda para çalıp kaçmayı başardım, ama artık ona yaklaşmaya cesaret edemem." Benner mutsuzca başını kaldırdı. "Anlamışsındır, burada yirminci yüzyıla ait şeylerden, radyodan, penisilinden, fotoğraflardan ve bunun gibi şeylerden haberi olan başka birilerinin bulunmasını istemiyor. Havadan daha ağır bir uçuş aracının patentini almandan, 'Dover Beach'i kendi adınla yayınlamandan ya da buna benzer bir şey yapmandan korkuyordu. Ama sonunda çok rahatlamıştı çünkü–"

Sessizlik huzursuz edici bir şekilde uzarken, Doyle'un yüz hatları sert bir gülümsemeyle gerildi. "Çünkü ona beni kalbimden vurduğunu söyledin."

Benner gözlerini kapayarak "Tanrım," diye fısıldadı, "bana bunu yapma Brendan. Yapmak zorundaydım, bu nefsi müdafaa idi: Yapmazsam o beni öldürtecekti. Hem seni öldürmedim." Gözlerini açtı. "Nerenden vuruldun? Iskalamamıştım."

"Hayır, iyi bir atıştı, ama ceketimin altında bir şey taşıyordum ve kurşunu durdurdu."

"Ya. Şey, buna sevindim." Benner geniş bir gülümsemeyle sandalyesini arkaya devirdi. "Coleridge yolculuğundan kaçmanın senin

tercihinin olmadığını söylüyorsun. O zaman ikimizin birbirimize müthiş yardımımız dokunabilir."

Doyle kuşkuyla, "Nasıl?" diye sordu.

"Geri dönmek istiyor musun? 1983’e?"

"Şey... evet."

"Güzel. Ben de öyle. Vay be, elindekinin değerini kaybedince anlarmışsın, ha? En çok neyi özlüyorum biliyor musun? Müzik setimi. Tanrım, eve dönünce Beethoven senfonilerimin dokuzunu birden çalabilirim, ertesi gün de Çaykovski’leri. Ve Wagner! Ve Gershwin! Janis Joplin! Kahretsin, arabayla Dorothy Chandler’e gidip konser dinlemek de eğlenceliydi, ama onları dinleyebilmenin tek yolu bu olunca sıkıyor."

"Planın ne Benner?"

"Şey –Brendan, bir puro al– ve," bir garson kıza işaret etti, "birer tane daha söyleyeyim, sonra anlatacağım."

Doyle uzun, şeritsiz ve selofan ambalajsız, Churchill boyu puroyu aldı ve ısırarak ucundan bir parça kopardı; ardından yine gözlerini adamdan ayırmadan mumu kaldırdı ve puroyu yaktı. Tadı fena değildi.

Doyle mumu bırakınca Benner bir tane de kendisi yakarak, "Pekâlâ," diye başladı, "her şeyden önce, o ihtiyar aklını oynatmış. Çılgın. Tabiî son derece zeki, çok akıllı biri, ama bir iki tahtası eksik. Buraya geldiğimizden beri bize ne yaptırıyor biliyor musun? Sutter's Mill ya da Klondike’a bilet ayırtmak varken hem de? Leadenhall Sokağı’nda lanet bir dükkân satın aldı ve içini, Tanrı aşkına, tüy temizliği salonu olarak döşettirdi –anlıyor musun? İstenmeyen tüyleri aldırmak için gidilen yerlerden hani?– ve dükkânda sürekli iki adam çalıştırıyor, sabah dokuzdan akşam dokuz buçuğa kadar!"

Doyle düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Peki... nedenini de söyledi mi?"

"Tabiî söyledi." Biralar geldi ve Benner coşkuyla bir yudum aldı. "Tüm vücudundaki tüyler hafifçe uzamış ve komple bir temizlik isteyecek olan bir adam için gözümüzü dört açmamızı söyledi. Darrow onu bayıltıcı bir silahla vurup bağlamamızı, üst kata taşımamızı ve uyuşturucu mermi atmak dışında kesinlikle canını yakmamamızı söyledi, yani onu yüzünden ya da boğazından vuramazdık. Ve şunu dinle Brendan: Patron, bu adam neye benziyor, diye sordum. Yani her yerinin kıllarla kaplı olması dışında. Bana ne dedi biliyor musun? Dedi ki, bilmiyorum ve bilsem bile tarifi ancak bir hafta kadar işe yarar. Şimdi –bu sözler ve hareketler aklı başında bir adama ait olabilir mi?"

Doyle ağır ağır, "Belki öyledir, belki de değil," dedi, kaşlarını kaldırarak. Darrow'un planları hakkında Benner'dan çok daha fazlasını bildiğini ima ediyordu. "Bütün bunların eve dönme planınla ilgisi ne?"

"Şey –bir dakika, kancan hâlâ duruyor mu? Güzel– Darrow bütün kapıların yerlerini ve zamanlarını biliyor. Şu sıralarda ve oldukça sık kapılar, 1814'teki kapı en yakın olanı değil. Darrow'la pazarlık edeceğiz, bir sonraki kapının yerini ve zamanını öğreneceğiz, kapanırken orada olacağız ve pat! Modern Londra'daki o boş araziye dönmüş olacağız."

Doyle purodan –kabul etmeliydi ki mükemmeldi– uzun bir nefes çekti, ardından birasından bir yudum aldı. "Peki ona ne satıyoruz?"

"Ne? Ha, söylemedim mi? O kıllı adamı buldum. Dün geldi, tıpkı ihtiyarın söylediği haldeydi. Kısa boylu, tıknaz, kızıl saçlı bir adam; her yeri fazlasıyla kıllıydı. Uyuşturucu silaha doğru uzandığım sırada ürktü ve kaçtı, ama," Benner gururla gülümsedi, "onu kaldığı yere kadar takip ettim. Ve bu sabah Darrow'un odasını dinliyordum –kancamı verip bir kapının yerini söylemesi karşılığında ona kıllı adamın yaşadığı yeri söyleyerek pazarlık edilebilecek bir havada mı anlamaya çalışıyordum ve Tanrım, Darrow'un Clitheroe'ya tüm çocuklara görüldüğüm yerde vurulmamı söylemesini emrettiğini duydum! Anlaşılan bana güvenmiyor. Ben de para kutularından birini boşaltıp sıvıştım ve gidip kıllı adamla konuştum. Daha birkaç saat önce onunla yemek yiyordum."

"Öyle mi?" Doyle, Köpek Yüzlü Joe ile yemek yemektense Karındeşen Jack ile yemek yemeyi tercih edeceğini düşündü.

"Evet. Fena biri değil, gerçekten –bakışları çılgın gibi ve sürekli ölümsüzlükten ve Mısır tanrılarından söz edip duruyor, ama çok iyi eğitimli biri. Ona Darrow'un aşırı tüylenmesini tedavi edecek gücü olduğunu, ama ona birkaç soru soracağımı söyledim. İhtiyarın niyetinin ona işkence etmek olduğunu ima ettim –ki bildiğim kadarıyla bu mümkün– ve Darrow'la görüşmek için bir aracıya, bir sözcüye ihtiyacı olduğunu söyledim. Darrow'un adamlarından biri olduğumu, ama onun bu zavallı hergele hakkındaki dehşetli planlarını duyunca ondan ayrıldığımı söyledim. Anlıyor musun? Ama Darrow'un adamlarına beni gördükleri yerde vurmaları için verdiği emir hâlâ geçerli." Benner sırıttı. "Ve sen ortağım olacaksın. Darrow'la konuşacaksın, pazarlığı yapacaksın ve payına düşeni alacaksın –eve dönüş yolculuğu. Herhalde şöyle bir şey dersin." Benner arkasına yaslandı ve Doyle'a bakarak bir kaşını kaldırdı. "Darrow, ihtiyar King Kong'a bizden bir mektup alana dek seni görmemesini söyleyeceğiz. O

mektubu da bir dostumuza –bu iş için çok uygun bir kız tanıyorum– verecek ve ancak bir kapıda gözden kaybolduğumuzu görürse postaya vermesini söyleyeceğiz. Sen bize bir kanca ver ve bir kapının yerini söyle. Bizim kız giysilerimizin içi boş olarak düştüğünü görürse –yüz metre uzakta, bir ağacın üzerinde ya da bir pencerede olabilir, yani onu görmeyi umma– işte o zaman senin kıllı adam 'git Darrow'u gör' mesajını alacak."

Doyle durmadan sözünü kesmeye çalışıyordu. Sonunda, "Ama Benner," dedi, "Darrow'un bir de Doyle'u öldürün emri verdiğini unutuyorsun. Ona yaklaşamam ki."

Benner sabırla, "Kimse senin peşinde değil Brendan," dedi. "Her şeyden önce herkes seni öldürdüğümü sanıyor, ayrıca seni Coleridge hakkındaki o konuşmayı yapan tıknaz, sağlıklı görünümlü adam olarak hatırlıyorlar. Son günlerde aynaya baktın mı? Bir deri bir kemik kalmışsın ve Fritz Eichenberg'in gravürlerindeki tipler kadar solgunsun, yüzünde de belki yüz tane yeni kırışık oluşmuş –devam edeyim mi? Pekâlâ –artık gerçekten kelsin ve hepsinden önemlisi, kahrolası kulağın artık yok. Nasıl becerdin bunu? Geçen gün yürüyüşünün de komik olduğunu fark ettim. Gerçekten yirmi yıl yaşlanmış görünüyorsun. Kimse sana bakıp da, İşte, Brendan Doyle demez. Bu yüzden endişelenme. Sadece o tüy temizleme salonuna gir ve 'Selam, bir arkadaşımın tüm vücudunda kıllar çıkıyor, patronunuzla görüşeceğim.' gibi birşeyler söyle. Darrow'u görünce de işi bağla. Bu noktada Doyle olduğunu açıklayabilirsin –Mighty Joe Young ile tek bağlantısına zarar vermeye cesaret edemez."

Doyle düşünceli düşünceli onayladı. "Fena değil Benner. Karışık, ama fena değil." Doyle Darrow'un ne yapmaya çalıştığını ve tabiî ki ihtiyarın Lord Robb'un Günlüğü'nün bir kopyasına neden sahip olduğunu anladığından kesinlikle emindi. Kendi kendine, kanser yüzünden, dedi. Tedavi edemiyor, ama zaman yolculuğunu bulduğu anda vücut değiştirebilen birini de bulmuş oldu. Bu yüzden Lord Robb'un kitabını ele geçirdi, çünkü Köpek Yüzlü Joe'nun 1811'de yasadışı bir şekilde idamının yeri, zamanı ve şartlarından söz eden tek kaynak o. Pazarlıkta kullanmak için iyi bir bilgi doğrusu!

"Kahretsin, beni dinliyor musun Brendan?"

"Affedersin. Ne diyordun?"

"Dinle, bu kısmı önemli. Şimdi, bugün salı. Cumartesi buluşalım. Borsa Sokağı'nda, bankanın yanındaki Jonathen'ın yerini biliyor musun? Tamam, öğlen civarı orada buluşalım. O zamana kadar benim kızla mektup

meselesini ve tüylü adamı ayarlamış olurum ve Darrow’u görmeye gidebilirsin. Tamam mı?"

"Cumartesiye kadar nasıl yaşayacağım peki? Beni vurduğunda işimi de kaybettirdin."

"Oh, üzgünüm. Al." Benner elini cebine soktu ve masaya beş tane katlanmış beş poundluk banknot fırlattı. "Bu idare eder mi?"

"Etmeli." Doyle paraları cebine sokup ayağa kalktı. Benner elini uzattı, ama Doyle gülümsemekle yetindi. "Hayır Benner. Seninle işbirliği yapacağım, ama kendi kıçını kurtarmak için eski bir dostunu öldürmeye kalkan biriyle el sıkışmam."

Benner elini sessizce kapadı ve gülümsedi. "Bunu bir de kendini aynı durumda bulup da başka türlü hareket edince söyle, eski dostum. Belki o zaman utanırım. Cumartesi görüşürüz."

"Tamam." Doyle çıkmak üzere yürümeye başladı, sonra Benner’a döndü. "Bu iyi bir puro. Nereden aldın? 1810’da puroların nasıl olduğunu hep merak ederdim ve artık alacak param var."

"Üzgünüm Brendan. O bir Upmann, 1983 ürünü. Ayrılırken Darrow’dan bir kutu çalmıştım."

"Ya." Doyle kapıya doğru yürüdü ve dışarıya çıktı. Ay yükselmişti. Yarışan bulutların gölgeleri, bir an önce nehre girmeye çalışan hayaletler gibi sokaktan ve evlerin önlerinden hızla geçiyorlardı. İhtiyar bir adam sokağın ortasındaki su oluğunun yanında iki büklüm olmuş yürüyordu. Doyle onu izlerken adam eğildi ve ezilmiş bir puro izmariti aldı yerden.

Doyle ona yaklaştı. Kendi yanan purosunu uzatarak, "Al," dedi. "Bırak o pisliği. Bir Upmann yak."

İhtiyar adam başını kaldırıp hiddetle baktı. "Up mah ne?"

Açıklama yapacak halde olmayan Doyle hızla uzaklaştı.

Artık kendisiyle ilgilenebilecek kadar parası olan Doyle, Pancras Yolu’ndaki Hospitable Squires’da bir oda tuttu. William Ashbless’in Londra’ya geldikten sonraki ilk iki hafta burada kaldığında tüm kaynaklar hemfikirdi; otel sahibinin Ashbless diye birini hiç duymadığını ve ne sakallı ne de sakalsız uzun boylu, iri yarı sarışın bir adama oda kiralamadığını öğrenince şaşırdıysa da, artık Benner’la işbirliği yaptığına göre Ashbless’in yokluğu onun için ikinci plandaydı.

Sonraki üç gün boyunca sadece dinlendi. Öksürüğü kötüleşmemişti, hatta azalıyor gibiydi. Kusiak’ın balıklı sebze çorbası ve birası, iki haftadır

devam eden yüksek ateşini düşürmüşe benziyordu. Horrabin'in ya da Darrow'un adamlarının korkusundan handan çıkmıyordu, ama penceresinin dışında dar bir balkon vardı. Oradan tahta saçaklara tırmanarak binanın çatısına çıkabileceğini keşfetmişti ve iki baca başlığı arasındaki düz bir yüzeyde onlarca yıllık Londra havasıyla tahtaları beyazlayıp çatlamış bir sandalye bulmuştu. Alaca karanlık zamanlarında uzun süre burada oturuyor, Fish ve Thames caddelerinden aşağıya, kayıkların akıntıyla birlikte ağır bir dinginlikle ilerlediği puslu nehre bakıyordu; solundaki baca başlığının tuğladan yapılmış ağzına tütününü ve kav kutusunu koyuyor, sağ kolunun altındaki çatıda da bir kova soğuk bira bulunduruyordu. Kah piposunu tüttürüp, kah seramik kupasından yudumlar alarak şehirdeki dumanlı çatıların, kulelerin ve sütunların oluşturduğu Bizansvari karışıklığa ve sağ tarafındaki, hepsini bastıran St. Paul's Katedrali'nin kubbesine bakıyor ve hemen karar vermesi gerekmeyen birinin rahatlığıyla Benner'la buluşmamayı ve yaşamını Napoleon, Goethe ve Byron ile tanımlanacak olan bu yüzyılda geçirmeyi düşünüyordu.

Üç günlük dinlenme sadece bir tek tatsız olayla bozuldu. Perşembe akşamı Doyle Cheapside'daki bir kitapçıdan eve dönerken, dehşet verici bir şekilde deforme olmuş, ayakları kadar yüzüyor gibi hareket eden ellerini de kullanarak hareket eden yaşlı bir adam iki büklüm bir halde Doyle'a çarptı. Eski püskü giysilerin arasından bir gübre yığınında bitmiş bir mantar gibi beliren kel kafa geçmişte müthiş yaralar almıştı; burun, sol göz ve çenenin sol yarısı gitmiş, yerlerini erimiş, boğum boğum yara kabukları kaplamıştı. Yaşlı harabe önüne geçip durduğunda, Doyle elini cebine sokup bir şilin çıkarmıştı bile.

Ama yaratık dilenmiyordu. "Bayım, sen evine dönmek isteyen birine benziyorsun," diye cırladı. "Ve sanırım," göz kırptı, "evin parmakla gösterilemeyecek bir yönde, ha?"

Doyle panik içinde etrafına bakındı, ama bu perişan adamla birlikte çalışır gibi görünen kimse yoktu. Belki de sadece anlamsız zırvaları Doyle'un durumuna uyan, her yerde rastlanan sokak delilerinden biriydi. Herhalde cenneti ya da ona benzer bir şeyi kastetmişti. Doyle ihtiyatla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hehheh! Anubis kapılarının nerede ve ne zaman açılacağını sadece Doktor Romany'nin bildiğini mi sanıyorsun? Emin misin, bunu tekrar düşünmelisin! Seni bir tanesine götürebilirim, çünkü ben onları biliyorum,

oğlum!" Kıkırdadı –metal bir merdivenden yuvarlanan bilyeleri andıran, ürkütücü bir sesti. "Hemen nehrin karşısında. Görmek ister misin?"

Doyle şaşkına dönmüştü. Bu adam gerçekten de bir kapının yerini biliyor olabilir miydi? En azından onlardan haberi olduğu kesindi. Ve şu sıralarda kapıların sık olması gerekiyordu; Surrey-side'da açık bir kapı olması pekâlâ mümkündü. Tanrım, bugün eve dönebilsem! Bu Benner'ı yüzüstü bırakmak olur... ama o piçe sadakat borcum yok. Ve bu Horrabin ya da Darrow'un bir tuzağıysa, fazlasıyla dolambaçlı. "Ama," dedi, "sen de kimsin? Ve bana eve dönüş yolumu göstermekten ne kazancın olacak?"

"Ben mi? Ben sadece büyü hakkında birşeyler bilen bir ihtiyarım. Sana neden böyle bir hizmette bulunmak istediğime gelince," tekrar kıkırdadı, "belki de Doktor Romany'nin pek de iyi bir dostu değilimdir, öyle değil mi? Bunu Romany'ye borçlu olduğumun düşünülmesi de mümkün tabiî." Yüzünün parçalanmış tarafını gösterdi. "Şimdi. İlgileniyor musun? Seni eve götürecek olan –ya da götürmüş, ya da götüren– kapıyı görmek istiyor musun?"

Doyle başı dönerek "Evet," dedi.

"Haydi öyleyse." Doyle'un enkaz halindeki rehberi, yine yürümekten çok yüzmeyi andıran enerjik hareketlerle yola koyuldu. Doyle da peşinden hareketlendi, ama bir şeyi fark edince durdu.

Yol dalga dalga kuru yapraklarla kaplıydı, ama ihtiyar üzerlerinden geçerken kırılmıyorlardı.

Doyle'un durduğunu fark edince, adam korkunç yüzünü ona çevirerek, "Kımılda biraz," dedi.

Doyle omuzlarını silkti, birdenbire duyduğu istavroz çıkarma isteğini bastırdı ve onu izledi.

Blackfriars Köprüsü'nden nehri geçtiler. İkisi de pek konuşmuyordu, ama yaşlı adam, Noel sabahı herkes ayinden döndüğüne göre hediyelerin bulunduğu odaya gitmesine nihayet izin verilen bir çocuk gibi neşeliydi. Doyle'u Great Surrey Sokağı'ndan geçirdi, sonra dar sokakların birinden sola döndüler ve sonunda oldukça geniş bir arsayı tamamen çevreleyen yüksek bir tuğla duvarın önüne çıktılar. Duvarda sağlam görünen bir kapı vardı ve yaşlı adam korkunç bir ifadeyle iki kaşını birden kaldırıp sırıtarak, elindeki pirinç anahtarı kaldırdı.

"Krallığın anahtarı," dedi.

Doyle yerinde kaldı. "Bugünkü kapı, elinde anahtarını tuttuğun bir kapının ardında mı yani?"

Yaşlı adam adeta dinsel bir saygıyla, "Burada olan şeyi... oldukça uzun!... bir süredir biliyordum," dedi. "Ve geleceğini bildiğim için bu arsayı satın aldım."

Doyle sinirli bir sesle "Nedir öyleyse?" diye sordu. "Yani bu uzun süreli bir kapı mı? Öyleyse kapanana kadar işime yaramaz."

"Sen girince bir kapı olacak Doyle, bundan endişen olmasın."

"Burada ölecekmişim gibi konuşuyorsun."

Rehberi, "Bugün ölmeyeceksin," dedi. "Başka bir gün de."

Yaşlı adam anahtarı kilide sokmuş çeviriyordu. Doyle geri çekildi, ama huzursuzca izlemeye devam etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Kilit açıldı ve ihtiyar adam kapıyı iterek açtı.

Doyle'un görmeyi beklediği şey her ne ise, kesinlikle kapı ağzından görülen, cılız eylül güneşinin uzun zaman önce çatlamış, rüzgârlarla aşınmış duvarlarına yansıdığı, otlarla kaplı arazi değildi. Yaşlı adam içeri seğirtmiş, yeşil tümsekler üzerinde ilerliyordu; Doyle cesaretini topladı, yumruklarını sıktı ve eşikten geçti.

Duvarlarla çevrili arazi yaşlı adam, kendisi ve otların arasından yükselen eski duvar yıkıntıları dışında bomboştu. Yaşlı adam Doyle'un aniden girmesi karşısında şaşırmış, tek gözünü kırparak ona bakıyordu. Sonunda dikkatini tekrar toprakta eşeleyip durduğu şeye çevirdi ve "Kapıyı kapat," dedi.

Doyle kapıyı kapatmadan itti ve uzun adımlarla tuhaf rehberinin yanına döndü. Sabırsızca "Kapı nerede?" diye sordu.

"Şu kemiklere bak." Yaşlı adam çok eski görünen, bazıları ateşle kararmış bir kemik yığınının üzerindeki bez parçasını kaldırmıştı. Yanak ve çene kemiklerinin hafifçe tıkırdadığı ezilmiş, kapkara bir küreyi kaldırarak, "İşte bir kafatası," dedi.

Doyle biraz da tiksinerek, "Tanrım," dedi, "kimin umurunda? Nerede şu lanet kapı?"

Yaşlı adam kafatasına doğru dalgın dalgın konuşarak, "Burayı yıllar önce satın almıştım," dedi, "sırf sana bu kemikleri gösterebilmek için."

Doyle uzun bir tıslamayla nefesini bıraktı. Bıkkın bir halde "Kapı falan yok, öyle değil mi?" dedi.

Yaşlı adam başını kaldırıp ona baktı, yaralarla kaplı yüzünde bir ifade varsa bile anlamak mümkün değildi. "Burada bir kapı bulacaksın. Umarım

ondan geçmeye o zaman da şimdi olduğu kadar istekli olursun. Bu kafatasını yanına almak ister misin?"

Londra'nın büyülü hiyerarşisini az çok bilen Doyle, altı üstü bir sokak delisi, diye düşündü. "Hayır, teşekkürler." Döndü ve uzamış otların arasından yavaş yavaş yürümeye başladı.

Yaşlı adam, "Başka şartlar altında beni yine bul," diye seslendi.

Steerforth Benner sözleştikleri gibi cumartesi öğleyin Jonathen'ın yerine geldiğinde, Doyle onu görüp el salladı ve yarım saattir oturduğu masanın diğer ucundaki boş sandalyeyi gösterdi. Benner, çizmeleri ahşap zeminde takırdayarak yaklaştı, sandalyeyi çekti ve oturdu.

Kuşkusunu gizleyen sert bir ifadeyle Doyle'a baktı. "Erken mi geldin Doyle, yoksa randevumuzun saatini yanlış mı anımsamışım?"

Doyle bir garsona gözleriyle kahve fincanını ve Benner'ı işaret etti; garson başıyla onaylayarak ana kata doğru üç basamak çıktı. "Erken geldim Benner. Öğleyin demiştin." Masadaki arkadaşına biraz daha yakından baktı –Benner'ın bakışları dalgın gibiydi. "İyi misin? Sanki... akşamdan kalma gibisin."

Benner şüpheli bir ifadeyle baktı. "Akşamdan kalma mı dedin?"

"Evet. Dün gece geç saatlere kadar içtin herhalde?"

"Ha. Evet." Garson dumanı tüten kahvesini getirdi ve Benner iştahla iki böbrekli börek istedi. "Müptelalığın etkilerine karşı bir parça yiyecekten daha iyi bir çare bulunmaz, öyle değil mi?"

Doyle soğuk bir tonla, "Tabiî," dedi. "Sanırım dönünce uyum sağlamak için biraz çalışmamız gerekecek –burada aksan kapmış olman bir yana, modası geçmiş terimler kullanıyorsun."

Benner güldü, ama zorlama bir gülüştü. "Elbette. Bu eski döneme... aitmiş gibi görünmek niyetindeyim."

"Bence abartıyorsun, neyse boşver. Her şeyi ayarladın mı?"

"Oh evet, elbette, hiçbir sorun yok."

Doyle sabırsızlıkla garsona bakıp duran Benner'ın çok aç olduğunu düşündü. "Kız işi yapacak mı?" diye sordu.

"Yapacak kuşkusuz, fevkalade yapacak. Börekler de nerede kaldı?"

Doyle sabırsızca, "Koyayım kızartmalara," dedi. "Neler oldu? Sorun mu çıktı? Ne diye böyle garip davranıyorsun?"

Benner, "Hayır hayır, sorun yok," dedi. "Açım, hepsi bu."

Doyle, "Öyleyse Darrow'la görüşmeye ne zaman gidiyorum?" diye sordu. "Bugün mü? Yarın mı?"

"O kadar erken değil, birkaç gün mühlet vermeli. Hah, işte börekler geldi! Teşekkürler. Yumulsana Doyle, soğutma."

Böbrek yeme düşüncesine hiçbir zaman dayanamayan Doyle, "Benimkini de al," dedi. "Peki neden birkaç gün beklememiz gerekiyor? Tüylü adamı kayıp mı ettin?"

"Ye şu lanet böreği. Onu senin için söylemiştim."

Doyle sabırsızlıkla gözlerini devirdi. "Konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç. Neden bekliyoruz?"

"Darrow, şey, salı gecesine kadar şehir dışında olacak. Peki çorba ister misin?"

Doyle çok kesin bir ifadeyle, "Hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler," dedi. "Öyleyse onu görmeye çarşamba sabahı mı gideyim?"

"Evet. Ha, bir de beni endişelendiren bir adam var, sanırım beni takip ediyor. Kim olduğunu bilemiyorum –kara sakallı, kısa boylu bir adam. Sanırım buraya gelirken onu atlattım, yine de emin olmak istiyorum. Gidip buralarda mı diye bir bakar mısın? Eğer öyleyse onun farkında olduğumu bilmesini istemem."

Doyle sıkıntıyla iç çekti, ama kalkıp kapıya doğru yürüdü ve yola çıkarak güneş ışığıyla aydınlanan Threadneedle Sokağı'nı bir uçtan bir uca süzdü. Sokak kalabalıktı, yine de Doyle özür dileyerek kah eğilip kah parmak ucunda yükselmesine rağmen kısa boylu, kara sakallı bir adam göremedi. Sağ tarafla biri çığlık çığlığa bağırıyor ve başlar o tarafa doğru çevriliyordu, ama Doyle patırtının nedenini bulmak niyetinde değildi. İçeri girdi ve masaya döndü.

"Onu göremedim." Doyle oturdu. Benner Doyle çıkarken orada olmayan bir fincan çayı karıştırıyordu. "Seni ne kadar zamandır takip ediyor? Ve onu ilk olarak nerede fark ettin?"

"Şey..." Benner çayından oldukça sesli bir yudum aldı. "Vay canına, burada gerçekten güzel çay yapıyorlar. Sen de dene." Fincanı Doyle'a uzattı.

Dışarıdaki bağrışmalar giderek yükseliyor ve yayılıyordu. Doyle sesini duyurmak için öne eğilmek zorunda kaldı. "Hayır, teşekkürler. Cevap verecek misin?"

"Evet vereceğim. Ama önce lütfen şunu bir dene. Gerçekten çok güzel. Kendini benimle yiyip içemeyecek kadar büyük gördüğünü

düşünmeye başlıyorum."

"Of, Tanrı aşkına Benner." Doyle fincanı alıp sabırsızca dudaklarına götürdü ve bir yudum almak üzere ağzını açtığı anda Benner uzanıp fincanı altından itti ve Doyle gerçekten büyük bir yudum aldı. Ağzından püskürtmemeyi zorlukla başardı. Yuttuktan sonra tükürükler saçarak, "Lanet olsun," dedi, "delirdin mi sen?"

Benner neşeyle, "Yalnızca tadını iyice almanı istedim," dedi. "Nefis, değil mi?"

Doyle büzüşmüş dudaklarını şapırdattı. İçtiği şey fazlasıyla baharatlıydı ve içi yapraklarla doluydu. Bol tanenli kırmızı şarap gibi öyle kuruydu ki dişlerini kamaştırmıştı. "Berbat bir şey," dedi ve birden aklına sinir bozucu bir düşünce geldi. "Seni orospu çocuğu, sen de biraz iç de göreyim."

Benner bir elini kulağına götürdü. "Pardon ne dedin? Dışarısı biraz–"

"Biraz iç, hemen şimdi!" Doyle sesinin artık çok yakından gelen gürültüyü bastırması için neredeyse bağırmıştı.

"Seni zehirlemek istediğimi mi düşünüyorsun?

Hah! İzle." Benner hiç duraksamadan bütün fincanı içince Doyle oldukça rahatladı. "Şurası kesin ki Doyle, çaydan hiç anlamıyorsun."

"Öyle görünüyor. Dışarıda neler oluyor böyle? Neyse, sen bana şu sakallı adamdan–"

Doyle’un arkasında kalan ön kapının yanındaki odadan panik halinde bağrışmalar geliyordu. Arkasını dönmeye fırsat bulamadan, patlamayı andıran bir gürültü ve gümbürdeyen metalik bir şangırtıyla ön pencere içeriye doğru parçalandı. Sokaktaki kavganın sesi iki kat artmıştı. Doyle sandalyesinden fırlayarak ayağa kalkarken, Benner’ın da fırlayıp ceketinin altından küçük bir çakmaklı tabanca çektiğini göz ucuyla fark etti.

"Aman Tanrım," diye bağırıyordu birisi, "öldürün onu, galiba mutfağa doğru gidiyor!"

Doyle, odanın sokağa bakan tarafında bir kalabalığın çılgınca çalkalandığını ve kırık sandalye parçalarının sopa gibi savrulduğunu görüyordu, ama ilk birkaç gergin saniye boyunca ortalarındakinin kim ya da ne olduğunu göremedi; sonra bir garson havada savrularak yarım düzine insanın üzerine düştü ve Doyle kargaşanın ortasındaki küçük bir açıklıkta kızıl seter renginde bodur bir maymun gördü. Karşısındakilerin çoğundan daha kısa olmasına rağmen, anlaşılmaz sesler çıkararak tüm gücüyle atıldı ve fırlayan garsonun boşalttığı yerden geçmeyi başardı. İki sıçrayışta Doyle

ve Benner'ın masasıyla arasındaki yolun yarısını almıştı. Benner'ın silahı kulağının dibinde patlamadan bir an önce Doyle maymunun postunun birkaç yerde kanla lekelenmiş olduğunu fark etti, ağzından ise daha da fazla kan geliyor gibiydi.

Doyle sarsılan havanın yanağına çaptığını hissetti ve kurşun maymunun ayaklarını yerden kesip arkaya savurduğu anda yaratığın göğsünden kan fışkırdığını gördü. Durduğu yerin üç metre gerisinde omuzları yere çarptı ve yaratık bir an neredeyse başının üzerinde durduktan sonra gürültüyle devrilip hareketsiz kaldı.

Bunu izleyen kulakları çınlatan sessizlik anında Benner Doyle'un kolunu dirseğinin üzerinden tuttu ve onu hemen mutfağa, oradan da arka kapıdan çıkılan çok dar, gölgeli bir ara sokağa çıkardı.

"Git," dedi Benner. "Bu sokak Cornhill'e çıkar."

"Bekle bir dakika!" Doyle az daha eski, kırık ve her nasılsa çöp karıştırıcılardan kurtulmuş bir araba tekerleğine takılıp düşüyordu. "O, Köpek Y–yani kıllı adamın kurbanlarından biriydi! Neden gelip de–"

"Bunun önemi yok. Şimdi lütfen–'

"Ama bu demektir ki artık yeni bir bedende! Anlamıyor musun–"

"Doyle, inan bana senden daha iyi anlıyorum, her şey kontrolüm altında, daha sonra açıklarım."

"Ama –of, tamam. Hey, bekle! Kahretsin, seni bir daha ne zaman göreceğim? Ne demiştin, salı mı?"

Benner sabırsızlıkla "Salı olsun," dedi. "Fırla!"

"Salı günü nerede?"

"Bunu düşünme, ben seni bulurum. Of, tamam. Salı sabah onda tam burada, şimdi için rahat etti mi?"

"Tamam. Ama bana biraz daha para verebilir misin? Bende fazla–''

"Oh tabiî tabiî, açlıktan ölmene izin veremem. İşte. Orada ne kadar var bilmiyorum, ama kafi gelecektir. Artık gider misin lütfen?"

Kır saçlı garson bir çöp kovası dolusu cam parçası süpürmüştü ve başına bir türban gibi sardığı peçeteyle elindeki kabaca kesilmiş bir yığın elması sunacak bir sultan arayan bir Sadrazama benziyordu. "Üzgünüm evlat, ama her şey not alamayacağım kadar hızlı olup bitti, değil mi?" Bir kova dolusu camı çöp variline boşalttı ve bir kova daha süpürmek için eğildi.

"Ama bir masada oturan iki adama doğru yönelmiş?"

Garson iç çekti. "Onlara doğru yönelmiş, ya da daha büyük bir olasılıkla, onların olduğu yönden kaçmaya çalışmış."

"Peki onu vuran adam hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Dediğim gibi, sarışın ve uzun boylu. Yanındaki adam da kısa boylu, esmer ve sıskaydı, hasta gibiydi. Artık evine git, ha?"

Görünüşe göre burada öğrenilecek bir şey kalmamıştı. Jacky adama teşekkür etti ve adı Kenny –her– ne ise olan, bir hafta önce Kenny, bugün ise Köpek Yüzlü Joe tarafından terk edilen kızıla boyanmış cesedin birkaç adam tarafından dikkatle bir arabaya yüklendiği Borsa Sokağı'nın parke taşları üzerinde isteksizce yürümeye başladı.

Lanet olsun, diye düşündü. Kurtuldu ve artık kimin vücudunda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ellerini üzerine büyük gelen paltosunun ceplerine iyice soktu ve arabanın çevresinden dolaşıp, şaşkına dönmüş izleyicilerin arasından geçerek, Threadneedle Sokağı'ndan aşağı doğru ağır ağır yürüdü.

Doyle eve dönüş yolunun yarısında titremeye başladı. Çatı katındaki yerine çıkıp, ilk birayı hızla midesine indirince, yüzünü avuçlarının arasına alarak titremesi geçene kadar derin derin soludu. Tanrım, diye düşündü, demek lanet şeyler ortaya çıkınca böyle oluyor. Zavallı Jacky'nin bir tanesini öldürdükten sonra ölen yaratığın gözlerinden Colin Lepovre'un ruhunun baktığını gördüğüne inanacak kadar çıldırmasına şaşmamalı. Hatta, lanet olsun, belki de öyle oldu. Doyle bir kupa bira daha doldurdu ve içti. Umarım Benner ne yaptığını biliyordur, diye geçirdi içinden. Umarım nasıl bir ateşle oynadığının farkındadır.

Doyle kupasını bıraktı ve bakışlarını sol tarafına doğru çevirdi. Ya şimdi nerede, diye düşündü huzursuzca, yeni bedeninde de kir gibi tüyler çıkmaya başladı mı ve şimdiden ele geçirecek yeni bir beden aramaya koyuldu mu?

Doyle'un çatıdaki kuş yuvasından kabaca iki bin mil kadar güneydoğudaki küçük, beyaz badanalı bir evin aşınmış taş eşiğinde kel kafalı yaşlı bir adam oturmuş, ifadesiz bir yüzle uzun kil piposunu içiyor, çakıllı sahildeki ve tozlu sarı otlarla kaplı bayıra ve suya bakıyordu. Ilık, kuru rüzgâr uzun dalgalanmalar halinde batıdan, rüzgârsızken pürüzsüz olan Patras Körfezi'nden esiyordu ve hafiflediği anlarda bazen ardındaki

Mora’nın eteklerinden koyunların çanlarının sessiz çınlamalarını duyuyordu.

Genç Nikola o uzun öğleden sonra üçüncü kez evden koşarak çıktı, bu sefer açıkça doktorun kolunu da tekmeledi, öyle ki doktor az daha piposunu düşürüyordu. Ve özür bile dilemedi. Doktor bu Yunanlı oğlandan bir tek kabalık daha görecek olursa, bunun oğlanın sevgili "padrone"si[12] için çirkin, acılı ve uzun bir ölümle sonuçlanacağına dair kendi kendine söz vererek, üzgün çocuğa soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

Nikola nefes nefese, "Doktor," dedi, "çabuk gel! Padrone yatakta dönüp duruyor ve odada olmayan insanlarla konuşuyor! Sanırım ölecek!"

Doktor, ben izin verene kadar ölmeyecek, diye geçirdi içinden. Gökyüzüne baktı. Güneş bulutsuz Yunanistan göğünün batı tarafında iyice alçalmıştı. Artık başlayabileceğine karar verdi; günün hangi saatinde yaptığının bir önemi olduğundan değil, eski kurallar batıl inançlar olarak yerleştikleri için. Tıpkı Pharmuthi ayının yirmi dördüncü gününde Set’in adını anmaya cesaret edemeyeceği ya da Tybi’nin on ikisinde kendi isteğiyle bir fare göremeyeceği gibi, güneş tanrısı Ra yukarıdayken onun gözünün önünde kara büyü yapmayı göze alamıyordu.

Doktor piposunu bırakıp zorlukla ayağa kalktı. "Gidip onu göreyim."

Nikola "Ben de geleceğim," dedi.

"Hayır. Onunla yalnız kalmalıyım."

"Ben de geleceğim."

Deli çocuk, sağ elini her zaman kırmızı kuşağının altında taşıdığı eğri hançerin sapına götürmüştü. Doktor neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Madem ısrar ediyorsun... Ama ben tedaviye başlayınca çıkman gerekecek."

"Neden?"

Doktor bu bahanenin çocuğu ikna edeceğini –ama içerideki milord anglais[13] duyacak olsa hemen silahlarına davranacağını– bilerek, "Çünkü," dedi, "ilacı büyü ve odada üçüncü bir ruhun bulunması iyileştirici büyüleri zararlı büyülere dönüştürebilir."

Çocuğun yüzü asıldı, ama "Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Haydi öyleyse."

Eve girip koridorun ucundaki kapısız odaya gittiler. Taş duvarlar içerideki havayı serin tutuyor olmasına rağmen, dar demir yatakta yatan adam terden sırılsıklam olmuş, kıvırcık saçları alnına yapışmıştı. Nikola’nın

söylediği gibi, sinirli hareketlerle başını sağa sola savuruyordu ve gözleri kapalı olmasına rağmen kaşlarını çatmıştı ve birşeyler mırıldanıyordu.

Doktor, çocuğa "Artık gitmelisin," dedi.

Nikola eşiğe kadar gidip durdu ve yatağın başucundaki masada dizilmiş tuhaf cisimleri güvensiz bakışlarla inceledi –bir neşter ve kase, küçük cam şişelerde renkli sıvılar, ortasında tahta bir boncuk olan metal bir halka. "Gitmeden önce son bir şey," dedi, "bu hastalığını tedavi ettiğin insanların çoğu öldü. Pazartesi günü İngiliz George Watson parmaklarının arasından kayıp gitti. Padrone da," yataktaki adamı işaret etti, "senin hastalıktan daha büyük bir periculo, bir tehlike olduğunu söylüyor. Ben de sana şunu söylüyorum –onda da başarısız olacak olursan, aynı gün onun ardından sen de öleceksin. Capeesh?"

Doktor Romany’nin sert ve keskin hatlı yüzündeki ifade alayla can sıkıntısı arasında gidip geliyordu. "Bizi yalnız bırak Nikola."

Nikola, "Dikkatli ol Doktor Romanelli," dedi ve dönüp koridorda uzaklaştı.

Doktor bir fincanı masada duran bir leğen suya daldırdı, kemerindeki küçük bir şişeden birkaç tutam öğütülmüş ot çıkarıp suya kattı ve işaret parmağıyla karıştırdı. Ardından bir kolunu hasta adamın omuzlarının altından geçirerek onu kaldırdı, yarı oturur pozisyona getirdi ve fincanı hâlâ mırıldanan dudaklarına götürdü.

Fincanı kaldırarak yumuşak bir sesle, "İçin lordum," dedi. Yataktaki adam kaşlarını çatsa da, refleksif bir hareketle hemen içti. Doktor Romanelli boş kabı çekince adam öksürdü ve hoşlanmadığı bir şeyi koklayan bir kedi gibi başını salladı. "Evet, tadı acı, değil mi lordum? Sekiz yıl önce ben de bir fincan içmiştim, tadını hâlâ hatırlıyorum."

Doktor ayağa kalkıp hemen masaya doğru yöneldi, artık zaman çok önemliydi. Romanelli bir tabakta duran küçük bir kav yığınına kıvılcımlar çakarak bir alev oluşturdu ve özel mumunu, fitili alevden yuvarlak bir aylayla taçlanıncaya dek bunun içinde tuttu, sonra mumu yerine yerleştirdi ve dikkatle izlemeye başladı. Alev normal bir mum alevinin yapacağı gibi yukarıya doğru yükselmedi, her yöne eşit şekilde dağılarak küçük, sarı bir güneşi andıran bir küre oluşturdu. Hem aşağıya hem de yukarıya doğru ısı dalgaları yayıyor, mumun gövdesindeki hiyeroglif figürlerin çıkış kutusunda bekleyen yarış atları gibi kıpırdaşıp, huysuzlanır gibi görünmelerine neden oluyordu.

Bir de Londra’daki ka’sı kendi üzerine düşeni doğru yapıyor olsa!

Aleve doğru konuştu. "Romany?"

Cılız bir ses karşılık verdi. "Burası hazır. Küvetteki karışım taze ve gerekli sıcaklığa getirildi."

"İyi, ben de öyle düşünmüştüm. Onun için gerekli hazırlıklar yapıldı mı?"

"Evet. Bu hafta başlarında Kral George ile bir görüşme talep edildi ve onaylandı."

"Tamam. Bu kanalı deneyelim."

Romanelli tahta bir ayağa sıkıca oturtulmuş olan metal halkaya doğru döndü ve küçük bir metal çubukla ona vurdu. Uzun, temiz bir nota çıktı, bir an sonra da alevden gelen bir notayla karşılığı geldi.

Karşılık olarak gelen nota daha tizdi. Romanelli, tahta boncuğu halkanın içinde iki santimetre kadar yükseltti ve tekrar vurdu; bu defa sesler aynıydı ve alev topu bir an için kaybolur gibi oldu, ama notalar susunca tekrar parladı.

Gergin bir sesle "Sanırım oldu," dedi. "Şimdi bir daha."

Biri Yunanistan'da, diğeri Londra'da vurulan iki nota tekrar çaldılar, hemen hemen aynıydılar –alev titreşen, soluk bir griye dönüştü– ve vurulan metal hâlâ çınlarken, boncuğa hafifçe dokunarak kıl payı kadar oynattı. Notalar şimdi aynıydılar ve havada, alevin olduğu yerde içinden tozlu bir zeminin bir parçasını görebildiği bir delik oluşmuştu. İkili çınlama yavaş yavaş kesilip susarken, tuhaf şekilli alev yeniden ortaya çıktı.

Romanelli heyecanla, "Oldu," dedi. "Net olarak görebildim. Söylediğim zaman bir daha vur, ben de onu yollayayım."

Neşteri ve bir tabağı aldı ve yataktaki baygın adama dönerek hareketsiz elini tuttu, bıçakla bir parmağını kesti ve hemen düşen kan damlalarını tabakla yakaladı. İki kaşık kadar birikince, eli ve bıçağı bırakıp, yüzünü tekrar muma döndü.

"Şimdi!" dedi ve çubukla halkaya vurdu. Bir kez daha notanın karşılığı geldi ve mumun alevi tekrar deliğe dönüşürken çubuğu bıraktı, parmaklarını tabaktaki kana batırdı ve delikten diğer tarafa doğru bir düzine kırmızı damla serpti.

"Geldi mi?" diye sordu, parmakları tekrar denemek üzere hazır duruyorlardı.

Çınlama sona erip alev parlamaya başlarken diğer taraftaki ses, "Evet," diye karşılık verdi. "Dört damla, küvetin tam içinde."

"Mükemmel. Başarılı olduğunu duyar duymaz onu öldüreceğim." Romanelli uzandı ve mumu üfleyerek söndürdü.

Arkasına yaslandı ve düşünceli bir ifadeyle gözlerini yatakta huzursuzca uyuyan adama dikti. Bu genç adamı bulması gerçekten büyük şanstı. Amaçları için çok uygundu. Bir İngiliz asilzadesi, ama geçmişi karanlık ve yoksulluk sınırında olan biri ve –belki de sakatlığı yüzünden– utangaç ve içedönük, fazla dostu yok. Harrow’da geçirdiği günler sırasında, İngiltere’deki birçok nüfuzlu insanı rahatsız etmeyi başaran bir hiciv yayınlamıştı ve bunlar arasında kendisine parasal destek sağlayan Lord Carlisle da vardı. Bu insanların hepsi, Romanelli ve İngiliz ka’sının işleyip onun üzerine yıkacakları dehşet verici suçu gerçekten de onun işlediğine inanmaya hazır olacaktı.

Romanelli yumuşak bir sesle, "Doktor Romany ve ben seni isimsizlikten kurtaracağız," dedi. "Seni ünlü yapacağız, lordum Byron."

Duvardaki yüksek bir oyuğa yerleştirilmiş olan Teobaldo’nun kesik başındaki oldukça huzurlu gülümseyişin altında, palyaço Horrabin ve Doktor Romany, içinde kan damlalarının kararıp katılaştığı, orta seviyeye kadar indiği ve şimdi de birbirleriyle birleştiren ince kırmızı ağlar oluşturmaya başladıkları, bir tabut büyüklüğündeki küvete bakıyorlardı.

Romany kısık bir sesle, "On iki saat içinde belirgin bir insan şekli alacak," dedi; öyle hareketsizdi ki, yay tabanlı ayakkabılarının üzerinde hiç kıpırdamıyordu. "Yirmi dört saat sonra da bizimle konuşabilecektir."

Horrabin tahta bacaklarını düzeltti. Düşünceli bir tonla, "Gerçek bir İngiliz lordu," dedi. "Sıçanlar Şatosu’nun daha önce de seçkin konukları olmuştu, ama şu genç Byron buradaki ilk," Romany onun alaycı ifadesini katılaşmış makyajının altında bile görebiliyordu, "İngiliz asilzadesi olacak."

Doktor Romany gülümsedi. "Seni yüksek derecelere çıkardım."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, ardından palyaço sızlayan bir ses tonuyla "Uyumadan geçireceğimiz şu projeyi yarın gece yapmamız gerektiğinden emin misin?" dedi. "Her zaman hamakta on saat yatmam gerek, yoksa korkunç sırt ağrıları çekiyorum ve lanet olasıca babam beni yere devirdiğinden beri," kurumuş kafayı işaret etti, "ağrılar iki kat daha kötüleşti."

Doktor Romany sıkıntıyla, "Sekiz saat boyunca sırayla dörder saat uyuyacağız," diye hatırlattı. "Bu da hayatta kalman için yeter herhalde. Sen

ona acı," diyerek küvetteki karışımı gösterdi. "Başından sonuna kadar uyanık kalacak, üstelik ona bağrılacak."

Horrabin iç çekti. "Yarından sonra bitmiş olur mu?"

"Akşama olur sanırım. Yarın gece boyunca ve ertesi gün boyunca sırayla beynini yıkayacağız. Sonunda kendisine ait bir iradesi kalmayacak ve iki gün dışarıda görünmesini sağladıktan sonra, ona emirleri ve şu minik tabancayı verecek ve salacağız. Ardından benim çingenelerim ve senin dilencilerin işe çıkacaklar ve hâzinedeki adamım ülkedeki altın liraların beşte birinin sahte olduğunu duyurduktan bir saat kadar sonra da yüzbaşılarım İngiltere Bankası'na bir hücum başlatacaklar. Bizim Byron da numarasını yapınca, ülke kelimenin tam anlamıyla diz çökecek. Napoleon Noele kadar Londra'ya girmiş olmazsa şaşarım doğrusu." Keyifle gülümsedi.

Horrabin tahta sırıklarının üzerinde kıpırdandı. "Bunun... bir gelişme olacağından emin misin? Ülkeye bir tokat patlatmaya bir sözüm yok, ama düpedüz öldürmek konusunda hâlâ şüpheliyim."

Romany, "Fransızları idare etmek daha kolay," dedi. "Bunu biliyorum –Kahire'de onlarla çalıştım."

"Ya." Horrabin kapıya doğru yöneldi, ama bir an durarak, kırmızı liflerin birleşip bir insan iskeleti müsveddesi oluşturmaya başladığı küvete baktı. "Tanrı aşkına, iğrenç bir şey bu," dedi. "Bir küvet dolusu sümükten doğduğunu düşünsene." Karnaval çadırını andıran başını sallayarak odadan çıktı.

Doktor Romany de küvete bakıyordu. "Oh," dedi sessizce, "daha kötüsü de var Horrabin. Bakalım bir ay sonra daha kötüsünün de olup olmadığını anlamış olacak mısın?"

Yirmi beş Eylül Salı günü Doyle Wassard'ın Tütüncü Dükkânı'nındaki dizi dizi tütün kavanozlarının önünde durmuş, nemlendirme ve Türk tütünü öncesindeki şu günlerde içilebilir bir harman bulmaya çalışırken, hemen yanında sürüp giden konuşmaya yavaşça kulak misafiri oluyordu.

Yanında duran orta yaşlı tüccarlardan biri, "Kesinlikle gerçek bir lord," diyordu. "Baksanıza domuz gibi içiyor."

Yanındaki kıkırdadı, ama düşünceli bir tonla, "Bilemiyorum. Sanki hasta –daha doğrusu deli gibiydi, evet öyle," diye karşılık verdi.

"Züppece giyindiği ise kesin."

"Evet, söylemek istediğim de bu zaten, bir panayır oyununda rol almak üzere giyinmiş bir aktör sanki." Başını salladı. "Etrafa saçıp durduğu altın liralar olmasa öyle düşünürdüm –lanet bir gösteride ilgi çekmek için yapılan bir numara. Siz bu Lorddan söz edildiğini duyduğunuzu söylüyorsunuz... adı neydi? Brian mı?"

"Byron. Evet, yazdığı küçük bir kitapta bütün modern şairlerle alay etmişti, hatta benim de beğendiğim Little'la bile. Bu Byron şu üniversitelilerden."

"Küstah, gösteriş budalası küçük piçler."

"Kesinlikle. Bıyığını gördün mü?"

Bütün bunlar karşısında aklı karışan Doyle, öne doğru yaklaştı. "Özür dilerim, ama Lord Byron'u gördüğünüzü mü söylüyorsunuz? Bugünlerde yani?"

"Oh, evet dostum, biz ve civardaki insanların yarısı. Lombard Sokağı'ndaki Gimli'nin Yeri'nde, utanç verici derecede sarhoş –ya da deli" diyerek arkadaşına başını salladı, "ve içerideki herkese içki üstüne içki ısmarlıyor."

Doyle gülümseyerek, "Gidip katılacak zamanım kalmıştır belki," dedi. "Birinizde saat bulunur mu acaba?"

Adamlardan biri yelek cebinden altın bir saat çıkarıp göz attı. "On buçuk."

"Teşekkürler." Doyle dükkândan aceleyle çıktı. Benner'la buluşmama daha bir buçuk saat var, diye düşünüyordu; bu da şu Byron taklitçisini bulup ne tür bir numara çevirdiğini anlamaya çalışmak için yeter. Byron'un kötü biri ya da sözde bir sanatçı olduğu düşünülemez, diye geçiriyordu içinden, çünkü gerçek Byron 1810'da henüz tanınmamıştı –üne kavuşması *Childe Harold'un Kutsal Yolculuğu* basılınca, yani iki yıl sonra olacaktı– yani sokaktaki adam Byron'un şu anda Yunanistan ve Türkiye'yi dolaştığını bilemezdi. Ama ne tür bir numara etrafa altın liralar "saçmaya" değecek kadar büyük olabilirdi ki?

Güneye, Lombard Sokağı'na geldi ve Gimli'nin Yeri'ni bulmakta hiç zorluk çekmedi. Önünde sokağı tıkayan bir kalabalık birikmiş olan tavernaydı bu. Doyle hızlı adımlarla yaklaşıp kalabalığın başları üzerinden bakmaya çalıştı.

Yanındaki şişman bir adam, "Geri dur ahbap," diye hırladı. "Herkes gibi sıraya gireceksin."

Doyle özür diledi ve çevreden dolaşarak pencerelerin birine yaklaştı, ellerini siper ederek içeri baktı.

Taverna tıklım tıklım doluydu ve Doyle yarım dakika boyunca sadece ya dolu kupalarını boşaltmakla ya da boşalanları garsonlara ve barmenlere doğru sallamakla meşgul olan gürültücü müşterileri görebildi; sonra kalabalık tesadüfen aralanınca esmer, kıvırcık saçlı bir adamın topallayarak bara yaklaştığını ve cilalı yüzeye bir kese para bıraktığını gördü. Kalın camın ardından bile duyulan bir tezahürat koptu ve genç adam sallanan kollardan oluşan bir ormanın ardında gözden kayboldu.

Doyle kalabalığı yararak zorlukla sokağa döndü ve bir lamba direğine yaslandı. Aklı yüzeyde sakin olmasına rağmen, içinde derinlerden gelen ürpertici bir basıncın yükseldiğini hissedebiliyordu ve yüzeye çıkan bir denizaltı gibi bilincine kadar yükselince paniğe dönüşeceğini de biliyordu. Bu yüzden konuşarak sakinleşmeye çalıştı. Kendi kendine sert bir şekilde, Byron Türkiye’de ya da Yunanistan’da bir yerlerde, dedi, ve bu herifin onun bütün portrelerine bu kadar çok benzemesi sadece bir rastlantı. Ve bu taklitçi ya gerçekten topal, ya da modelini öyle iyi incelemiş ki Byron’un topallığı detayını da eklemiş... tabiî 1810’da kimse bunu bilip de beklemez. Ama şu bıyığı nasıl açıklayabilirim? Byron seyahatteyken bıyık bırakmıştı gerçekten –Phillips portresinde görülebilir– ama bir taklitçi bunu bir şekilde biliyor olsa da, gerçek Byron’u görmemiş olan, görmüşlerse bile tıraşlı haliyle görmüş olan insanları kandırmak için kullanmazdı herhalde. Ve bıyık bir hataysa, Byron İngiltere’de son olarak görüldüğünde bıyığı olmadığından taklitçinin haberi yoksa, topallık gibi ince bir detayı nasıl açıklamalı?

Panik ya da her neyse, büyümeye devam ediyordu. Ya bu Byron’sa, diye düşündü ve tarihin yazacağı gibi Yunanistan’da falan değilse? Neler dönüyor? Ashbless’in burada olması gerek, ama o yok; Byron’un burada olmaması gerek, ama o burada. Yoksa Darrow bizi tarihin farklı şekilde gelişeceği alternatif bir 1810’a mı yolladı?

Başı dönüyordu ve lamba direğinden destek aldığına memnundu, ama o tavernaya girip bu gencin gerçek Byron olup olmadığını anlaması gerektiğini de biliyordu. Kendini zorlayarak kaldırıma çıktı, iki adım atmıştı ki, birden içinde büyüyen korkunun hangi zaman akışı içinde olduğu meselesi gibi soyut bir şey olamayacak kadar ciddi ve güçlü olduğunu fark etti. Ona birşeyler oluyordu; bilincinin sezemediği, ama bir kuyunun dibinde patlamış bir bomba gibi bilinçaltını sarsan birşeyler.

Birden kalabalığın ve önündeki binanın derinliği ve renkleriyle netlikleri büyük ölçüde kayboldu. Karşısındaki görüntünün sadece sarı ve kahverengi tonlarıyla yapılmış izlenimci bir tablosuna bakıyordu adeta. Ve içinden, birisi ses düğmesini kapatmış, diye geçiriyordu.

Hem görüntü hem ses tamamen kaybolup da, desteksiz kalarak darağacının altında açılan kapaktan aşağı düşen biri gibi bilinçsizlik uçurumuna düşmeden hemen önce bir an, ölmek böyle bir şey mi, diye düşündü.

Doyle arada bir sıçrayarak, ama sol bacağında yeni, gıcırdayan bir eklem oluştuğu için daha çok yarı ezilmiş bir hamamböceği gibi tek ayağı ve iki eli üzerinde sürünerek, yağmurdan kayganlaşmış asfaltın üzerinde öğüre öğüre hızla nefes nefese ilerliyor, üstüne gelen arabaların lastiklerini çığlık çığlığa bağırtarak fren yapmasıyla yola doğru eğilen ön tamponlarını görmüyordu.

Mıcırlı bankette, dikkatsizce savrulmuş bir eşya gibi gelişigüzel bir şekilde iki büklüm yatan bedeni görebiliyordu ve iyi olup olmadığına bakmak için kendi kendine işkence ederek zorlamasına rağmen, biliyordu ki iyi olmayacaktı. Bu olayı gerçek yaşamda bir kez, rüyalarda ise defalarca yaşamıştı; aklı endişe, korku ve umutla yanıyordu, ama bir yandan da ne bulacağını biliyordu.

Ama bu defa farklıydı. Hatırladığı asfalta ve otoban direğine saçılmış kan, kemik ve parlak renkli kask parçaları karışımının yerine kafası hâlâ bir bütündü ve omuzların üzerindeydi. Ama yüzü Becky’nin yüzü değildi – dilenci çocuk Jacky’nin yüzüydü.

Şaşkınlıkla olduğu yere çöküverdi; sonra aslında bankette olmadığını fark edince her nedense şaşırmadı. Camsız pencerelerinde kirli perdeler uçuşan dar bir odadaydı. Pencere durmadan şekil değiştiriyordu; kimi zaman yuvarlak oluyor, mimari büzücü bir kas gibi daralıp genişleyerek bazen bir dikiz deliği, bazen de Chartres Katedralindeki gül pencere kadar oluyor, kimi zaman da dörtgen denilebilecek tüm şekillere giriyordu. Zemin de keyfine göre hareket ediyordu; bir an öyle yükseliyordu ki, Doyle tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu, bir an ise cansız bir trambolin gibi sarkıp onu bir çukurda bırakıyor, o da başını kaldırıp göbek dansı yapan pencereyi izliyordu. Eğlenceli bir oda olduğuna şüphe yoktu.

Ağzı hissizdi ve taktığı iki ameliyat maskesi yüzünden Doyle’un yalnızca parlak gözlerini görebildiği dişçi ona dokunmamasını söylemiş

olmasına rağmen, Doyle kürklü bir eldiven giymiş olduğu elini belli etmeden dudaklarına götürdü ve altın rengi kürkün üzerinde parlak kan lekelerini görünce korkuya kapıldı. Dişçiye bak, diye geçirdi içinden ve kendini zorlayarak bu görüntüden çıkıp küçük odaya dönmesine rağmen, kürklü eldivenler hâlâ ellerindeydi ve ağzından hâlâ hızla kan damlıyordu. Yeni bir mide krampına direnerek öne eğilince, kan birinin yerde bıraktığı tabak, çatal ve kaşığın üzerine sıçradı.

Birinin bulaşıklarını ortada bırakmış olmasına çok kızdı, ama sonra bunların kendi akşam yemeğinden kaldığını hatırladı. Uyuşukluğa ve kanamaya bu mu neden olmuştu? İçinde kırık camlar mı vardı? Çatalı aldı ve keskin pırıltılara karşı korkuyla gözlerini dört açarak, tabakta kalan yemek artıklarını karıştırdı. Bir süre sonra içinde cam olmadığına karar verdi.

Peki ama bu yemek neydi? Kokusu soteyi andırıyordu, ama kiviye benzeyen, daha küçük, sert ve daha tüylü bir şeyden ve yapraklardan yapılmış bir tür soğuk türlüydü. Aklı tüylü ve türlü kelimelerinin kafiyesine takıldı. İki kelimenin bariz bağlantısı bir elektrikli süpürgenin emiş borusunda sağa sola çarpan madeni para gibi dikkatini çekiyor, başka bir şey düşünmesine engel oluyordu. Sonunda kurtuldu ve tuhaf meyveyi tanıyınca bir an ürpererek aklının berraklaştığını hissetti. Bunları daha önce Hawaii'deki Nuuanu Bahçelerinde, uzun bir ağaçta görmüştü ve ağacın bilimsel adını hâlâ hatırlıyordu: *Strychnos Nux Vomica,* en zengin ham striknin kaynağı.

Striknin yemişti.

Su berbat kokuyor, birkaç günlük balık leşleri ve çürümüş yosunlarla dolu bir akıntıyı andırıyordu, ama kaldırım rengarenk mayolar giymiş neşeli insanlarla doluydu. Doyle, Yo–Ho büfesinin önünde kuyruk olmadığını görünce sevindi. Sendeleyerek dar pencereye yaklaştı ve adamın dikkatini çekmek için elindeki çeyrekliği tahta tezgaha vurdu. Adam arkasını döndü ve Doyle karşısında önlüğü ve kağıttan beyaz şapkasıyla J. Cochran Darrow'u görünce şaşırdı. Üzüntüyle, sonunda iflas etti, diye düşündü ve artık kahrolası bir muz tezgâhı işletmek zorunda. Doyle, "Bana bir–" diye başladı.

Darrow, "Bugün sadece aktif hale gelmiş kömürlü shake'imiz var," diye araya girdi. Başını dikti. "Sana söylemiştim Doyle "

"Doğru ya. Öyleyse onlardan bir tane alayım."

"Kendin yapmak zorundasın. Benim bir gemiye yetişmem gerek –on dakika sonra batacak." Darrow pencereden dışarı uzandı, Doyle'un yakasına yapıştı ve kuvvetle asılarak, omuzları kenarlara sıkışana dek pencereden içeri çekti.

İçeride ışık yoktu. Bir kül bulutu yükseldi ve Doyle'u öksürttü. Kendini kurtarıp yere indi ve kendini odanın küçük şöminesine kafa üstü inmiş bir halde buldu. Tanrım, diye düşündü, bir o tarafta, bir bu tarafta halüsinasyon görüyorum. Striknin hezeyana yol açar mı? Yoksa iki zehir birden yemeyi mi becerdim?

Yine de Darrow haklıydı, diye düşündü. Bana gereken şey kömür, güçlü bir doz –ve çabuk. Bir defasında bir adamın ölümcül dozun on katı miktarda striknin yediğini ve ardından kömür tozu aldığını ve hiçbir rahatsızlık duymadığını okumuştum. Neydi adı? Touery, işte o. Peki ben nereden bulacağım? Oda servisini ara ve şu aktif hale yollamalarını kömür filtreli sigaradan on beş karton getirmesini söyle.

Dur biraz, diye düşündü. Burada gözümün önünde büyük miktarda var zaten. Şöminedeki şu yanmış odun parçaları. Aktif hale gelmemiş olabilir, ama yine de içinde milyarlarca mikroskobik gözenek vardır, seni daha iyi emebilmek için, sevgili strikninim.

Hemen bir kap ve Mısır ya da başka bir yerin tanrısına ait köpek başlı küçük, yuvarlak başlı bir heykel buldu, bunları havan ve havaneli gibi kullanarak, siyah, yanık ve gevrek odun parçalarını ezip toz haline getirmeye başladı. Bunu yaparken, ellerinde ve dirsekten aşağısında parlak sarı tüylerden bir kürk oluştuğunu fark etti ve biraz gerginlikle bunu halüsinasyonlara bağladı.

Durumun bir başka açıklaması, aklının bir köşesinde sabırla sırasını bekliyordu.

Bu arada ağzından sürekli kan damlıyor, damlalar sık sık taneli siyah toz yığınına düşüyorlardı, ama giderek azalıyordu ve düşüneceği daha önemli şeyler vardı. Taneli siyah maddeyi tüylü parmaklarının arasında gezdirirken, peki bunu nasıl yiyeceğim, diye düşünüyordu.

Önce küçük, hap kadar olan kömür parçalarını yutmakla başladı. Sonra bir köşede duran leğendeki suyu kullanarak siyah tozdan küçük toplar yaptı ve bunlardan düzinelerce yutmayı başardı.

Biraz suyla karıştırınca kolayca şekil verilebiliyordu ve bir süre sonra siyah parçaları yemeyi bırakıp, sıkıştırarak küçük bir insan figürü yapmaya koyuldu. Becerisi karşısında şaşırdı ve ilk fırsatta biraz heykel kili almaya

ve bir heykeltıraş olarak yeni bir hayata başlamaya karar verdi. Kol ve bacak parçalarını gövdeye tutturmadan önce parmaklarının arasında sadece birkaç saniye yuvarlamıştı, ama şimdi baldır ve pazıların dolgunluğunu, diz ve dirsek açılarının kusursuzluğunu görüyordu ve başın ön kısmına çabucak yaptığı birkaç tırnak izi de, her nasılsa Michelangelo'nun Şistine Şapeli'nin tavanındaki Adem'ini andıran bir yüz ortaya çıkarmıştı. Bu küçük heykeli saklaması gerekecekti –günün birinde Louvre'da ya da başka bir yerde gururla sergilenecekti: Doyle'un İlk Eseri.

Ama bu yüzün Adem'e benzediğini nereden çıkarmıştı? Yaşlı, korkunç derecede yaşlı bir adamın yüzüydü. Kol ve bacakları da yağmurun arkasından güneşin açtığı bir günde yolda bulduğunuz büzülmüş solucanları andıran kurumuş, çarpık birer karikatürdü. Dehşet içinde heykeli kırmak üzereydi ki, heykel gözlerini açtı ve ağzını yayarak gülümsedi. Yüksek sesli, çatlak bir fısıltıyla, "Ah, Doyle!" dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var!"

Doyle bir çığlık attı ve geri geri sürünerek neşeli şeyden uzaklaştı– zemin yükselip alçalma numaralarına yeniden başladığı için bu pek kolay değildi. Bir yerlerden ağır, dişlerini zangırdatan bir davul sesi geldiğini duydu ve duvarlarda dev asit damlaları oluşup yüzeyi eriterek aşağıya inmeye başladıklarında, çok geç de olsa tüm evin canlı bir organizma olduğunu ve kendisini sindirmek üzere olduğunu anladı.

Uyandığında yerdeydi ve son derece bitkin ve sıkıntılı bir haldeydi; gözlerinin önüne saçılmış kuru kan damlalarına ilgisizce bakıyordu. Dili sanki bir dişini kaybetmiş gibi ağrıyordu, ama acil bir şey olduğunu sanmıyordu. Zehirlenmeyi ve halüsinasyonları sağ olarak atlattığını biliyordu ve bu ağrı hoşuna bile gidecekti.

Yüzü kaşınıyordu, kaşımak için bir elini yüzüne götürdü –ve durdu. Halüsinasyonlar geçmesine rağmen eli hâlâ altın rengi tüylerle kaplıydı.

Bir anda, bütün bu olanların aklının bir köşesinde bekleyen açıklamasını gördü ve doğru olduğunu anladı. Sıkıntısı biraz artmıştı, çünkü bu kalkıp işlerle ilgilenmeye başladığında daha çok uğraşacağı anlamına geliyordu. Sadece emin olmak için yüzüne dokundu. Evet, tahmin ettiği gibi yüzü de tüylerle kaplıydı. Acı acı, tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündü.

Köpek Yüzlü Joe'nun son terk ettiği bedende olduğu çok açıktı; Joe da Doyle'un bedeninde ve kimbilir neredeydi.

Peki bu içinde olduğum kimin bedeni, diye düşündü. Kimin olacak, tabiî ki Steerforth Benner'ın. Benner bir hafta önce ihtiyar Joe ile yemek

yediğini söylemişti, Joe ona insan ruhunun bağlarını çözen, simyevi bitkilerden bir karışım falan içirmiş olmalı, cumartesi de değişimi gerçekleştirmiş.

Demek cumartesi günü Jonathen'in Yerinde buluştuğum kişi Benner'ın çalıntı bedenindeki Köpek Yüzlü Joe'ydu, diye mantık yürüttü. Sanki... kendisi değilmiş gibi görünmesine şaşmamalı. Ve tabiî orada bir şey yemem ya da içmemi o kadar istemesinin nedeni de buydu –bana ruh değiştirme ilacından bir doz verebilmek için ve ben bir şey istemeyince de kuşkusuz uydurma olan bir adamı aramam için beni dışarı yolladı ki, bir fincan çay alıp içine pis yapraklarını dökebilsin ve beni içmeye zorlayabilsin.

Doyle o gün vurulduğunu gördüğü kızıl maymunun, dikkatsizce Köpek Yüzlü Joe'nun son bedenine tıkılan zavallı piçin, Benner'ın ta kendisi olduğunu düşününce bitkin umursamazlığına rağmen ürpererek titredi.

Demek artık benim bedenimle ve gidip Darrow'u görüp anlaşmakta serbest, diye düşündü, Benner'ı ya da beni işin içine katmak zorunda kalmadan.

Doyle doğrulup umursamazca yüksek sesle bağırdı. Ağzında, burnunda ve boğazında kabuk bağlamış kurumuş kanlar ve paslı bir tat vardı ve eski dost Maymun Adam Joe'nun bedenden çıkmadan önce, bedenin yeni sahibi zehir işini bitirmeden önceki kısacık zamanda insanları meraklandırabilecek birşeyler söyleyemesin diye kendi dilini canına okuyana kadar çiğnemesi gerektiğini hatırlayınca sönük bir keyif duydu.

Ayağa kalktı –uzamış boyu yüzünden biraz başı dönüyordu–ve çevresine bakındı. Yatağın yanındaki rafta bir makas, bir fırça, bir ustura ve bir kalıp gri sabun bulunca şaşırmadı –Köpek Yüzlü Joe herhalde her hafta yeni bir ustura alıyordu. Rafta bir de ters duran bir ayna vardı ve Doyle eline alıp endişeyle kendine baktı.

Aman Tanrım, diye geçirdi içinden, korktuğu kadar şaşırmıştı da, kurtadama benziyorum –ya da Chewbacca'ya– ya da şu Fransız filmi *Güzel ve Çirkin*'deki adama –ya da hayır, buldum, Oz'un Korkak Aslanına.

Gür, altın rengi tüyler çenesinden aşağı dalga dalga iniyor, yanaklarına doğru yayılıp abartılı favorilere dönüşüyor ve burnuna doğru kıvrılıp, kaş çizgilerinden başlayarak vahşi bir yele halinde başının tepesine doğru uzanan ve dağılarak geniş omuzlarına dökülen altın rengi tüylerden

çağlayanla birleşiyordu. Boynu ve çenesinin altı bile kalın bir postla kaplıydı.

Makası eline alıp alnından bir tutam tüy çekerek, eh, diye düşündü, geciktirmenin anlamı yok. Şak. İşte bir avuç gitti bile. Umarım ustura kullanmayı unutmamışımdır.

Bir saat sonra alnını, burnunu ve yanaklarını temizleyip tıraş etmişti –kaş bırakmaya dikkat ederek– ve hassas bir iş olan ellerini tıraş etme işine başlamadan önce nasıl göründüğüne bakmaya karar verdi. Aynayı açısını değiştirerek duvara dayadı, bir adım geriledi ve bir kaşını kaldırıp baktı.

Birden göğsünün boşaldığını hissetti, öyle ki, hızlanan kalp atışları bir davulun vuruşları gibi yankılandı. İlk şoku atlatınca anlamaya başladı, her şey o kadar uyuyordu ki, neredeyse kahkahalarla gülecekti. Tabiî, gerçekten de ayın on biri olan salı günü Jamaika Çayevi’ne gittim, diye hayretle düşündü, hatta "Gecenin On İki Saati"ni –en azından ezberden bir kopyasını– orada yazdım. Ve gerçekten Pancras Yolu’ndaki Hospitable Squires’da kaldım. Ve gerçekten bu beden cumartesi günü Jonathen’ın yerinde Danseden Maymunlardan birini vurdu. Kaçırılma ya da alternatif bir 1810 falan yoktu.

Doyle aynadaki yüzü tanımıştı. Tabiî ki Benner’ın yüzüydü, ama vahşi, yele gibi saçları, Eski Ahit’ten fırlamış peygamber sakalı, yanakları ve alnındaki yeni, sert hatlarla ve gözlerindeki belli belirsiz uğursuz ifadeyle, bu aynı zamanda hiç kuşkusuz William Ashbless’in yüzüydü.

2
GECENİN
ON İKİ SAATİ

8

"Bana 1810 yılında, yanlış hatırlamıyorsa St. James Sokağı'nda bana rastladığını, ama konuşmadan geçtiğimizi söyledi. –Bundan sözetti– ve İmkânsız olduğu söylenilerek reddedildi –ben o sırada Türkiye'deydim çünkü– Bir iki gün sonra kardeşine yolun karşı tarafındaki birini göstermiş –"işte"– demiş, "Byron sandığım adam bu –ve kardeşi hemen 'Ama bu Byron'un ta kendisi," diye cevaplamış. –Üstelik hepsi bu değil– birisi benim adımı, Kralın Sağlığını İsteyenlerin arasına adımı yazdığımı görmüş –sonra da delirdiğimi. –Şimdi– tam o sırada, hatırlayabildiğim kadarıyla– Patras'daydım ve çok hasta bir haldeydim..."

–Lord Byron, John Murray'e bir mektuptan
6 Ekim 1820

Bütün motorları bulup doğru şekilde kurdurmak ve gizlenmiş düzinelerce mumun çevresindeki havalandırma deliklerini ayarlamak zor olmuştu, ama Mösyö Diderac'ın minyatür Bavyera köyü olarak adlandırdığı müthiş pahalı oyuncak, gösteriye hazırdı. Tek gereken mumların yakılması ve minyatür bir ağaç gövdesi olarak kamufle edilmiş olan ana şalterin sağa doğru çevrilmesiydi.

Doktor Romany arkasına yaslandı ve mekanizmaya somurtarak baktı. Lanetli Richard yaglar gelmeden maymunu görebilsin diye çalıştırmak istemiş, ancak bu kadar karmaşık bir şeyin bir defadan fazla çalışmayacağından korkan Romany reddetmişti. Uzanıp tahtadan oyulmuş küçük bir adamın başına hafifçe dokundu ve küçük figür sapı kürdandan yapılmış baltasını savurup, yayları boşalan bir saat gibi sesler çıkararak önündeki boyalı yoldan aşağı doğru birkaç santimetre yürüyünce korkuyla yutkundu.

Apep beni yutsun, diye düşündü öfkeyle, umarım kırmamışımdır. Hem neden bu kadar alçaldık ki? Yagların hizmetlerine karşılık güzel satranç takımları, sekstantlar ve teleskoplar istedikleri günleri anımsadı. Şimdi ne istiyorlar peki? Kahrolası oyuncaklar.

Zaten hiçbir zaman gerektiği kadar saygılı değildiler, diye düşündü üzüntüyle, ama şimdi düpedüz kabalar.

Kalktı ve başını salladı. Çadır tütsü dumanıyla kaplıydı. Yaylanarak giriş kanadına doğru yürüdü, kanadı kaldırıp kenara katladı ve Islington'ın süpürgeotu tarlalarının ani parlaklığı karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Zavallı Amenophis Fikee'nin sekiz yıl önce kendini kapıların köpek başlı tanrısına verip, aklının çoğunu ve şu lanet beden değiştirme büyüsü dışında tüm büyülerini yitirerek göbeğinde bir tabanca kurşunu ve her yerinde uzayan Anubis'in işaretiyle kaçtığı... Londralı annelerin yaramaz çocuklarını korkuttukları "kurtadam," yani Köpek Yüzlü Joe olarak isimsiz bir kariyer yaptığı... Fikee'nin kalesinin, yani bütün Birleşik Krallığın başına uzun zaman önce emekli olması gereken bir ka'yı, Romany'yi bıraktığı yer buradan fazla uzakta değildi, diye geçirdi içinden.

Efendi bu ka'yı çizerken iyi bir iş yapmış doğrusu, diye düşündü Romany kibirle; Fikee'nin –hatta Romanelli'nin bile– Efendi'nin İngiltere'deki menfaatlerini koruma işini daha iyi yapabileceklerini sanmıyorum. Herhalde bu haftaki darbeden sonra beni emekliye ayırıp yeniden ilk iksir halime dönüştürür. Gideceğim için üzülmüyorum. Sekiz yıl bir ka için yeterince uzun.

Yırtıcı gözlerini kısarak, yine de Fikee'nin gelişi güzel kapılarını kullanarak yolculuk eden şu şaşırtıcı derecede eğitimli büyücü grubunun sırrını çözmüş olmayı isterdim, diye düşündü. Şu yakaladığım Doyle, kendisiyle biraz zaman geçirebilsem kolayca açılacak gibi görünüyordu. Acaba hangi cehennemden gelmişlerdi.

Bir kaşını kaldırdı. Ama bu kolayca anlaşılabilir. Kensington'daki kapıyla aynı anda açık olan kapının hangisi olduğunu hesaplamak yeter. Şu ikili olanlardan olduğu belli; burada uzun, büyük bir kapı ve büyük olanı açıkken o tarafta açılan hızlı, küçük bir tane. Bunlar pek yaygın değil ve bu durumlarda hep büyük olanı gözlemeyi tercih etmişimdir, ama gerçekten oldukları da ortada ve olanlar da bunun açık bir örneğiydi. Nereden girdiklerini anlamak kolay olur ve benden sonra gelecek olana da faydalı olabilir.

Sırtını gün ışığına dönerek masasına oturdu ve kapı konumlarıyla ilgili son hesapların bulunduğu kağıtları karıştırmaya başladı. Eylülün ilk gününe ait olanı buldu ve kaşlarını çatarak dikkatle inceledi.

Bir süre sonra sabırsızlıkla dudağını ısırdı, bir kalemi hokkaya batırdı, işaretli bölümlerden birini baştan sona karaladı ve hemen tekrar hesaplamaya koyuldu. "Yüksek düzey matematik yaptırmak için bir ka'ya

güvenmemeli," diye mırıldandı. "Kensington'dakinin yerini kesin olarak bulduğum için şanslıyım..."

Ama bir cevap bulduğu anda yüzündeki tüm ifade kayboldu, çünkü yeni sonuçlar karardıklarıyla aynıydı. Hata yapmamıştı –o akşam gerçekten de sadece bir kapı açıktı. Eylülün ilk günündeki kapı ender olan ikiz kapılardan değildi.

Nereden geldiler o zaman? diye merakla düşündü. Ve cevabını o kadar çabuk anladı ki, daha önce aklına gelmediği için kendi kendinden nefret ederek yüzünü buruşturdu.

Arabalardaki insanlar bir kapıdan diğerine atlamışlardı kuşkusuz –ama iki kapının da aynı zamanda olduğunu da nereden çıkarmıştı?

Doyle’un büyücüler takımı 1810’da, eylülün ilk gününde, başka bir zamandaki bir kapıdan gelmişlerdi.

Romanelli heyecanla, bu numarayı onlar yapabiliyorlarsa biz de yapabiliriz, diye düşündü. Fikee, belki de fedakarlığın boşuna olmamıştır! Ra ve Osiris, neler yapabiliriz –neler yapmayız ki? Geriye atlayıp İngilizlerin Kahire’yi ele geçirmesini önleriz... ya da daha geriye gidip İngiltere’yi zayıflatırız, öyle ki bu yüzyılda hiçbir önemi olmayan bir ulus olur! Bir de Doyle’un takımının bu güçle tek yaptıklarının bir şairin konuşmasını dinlemeye gelmek olduğunu düşününce... Bir kurdu andıran ender bir sırıtış yüzüne yayılırken, biz daha çok... amaçlarımız doğrultusunda kullanacağız, diye düşündü.

Ama bu kendime saklayamayacağım kadar büyük bir şey, diye düşünerek uzandı ve Uzaklarla Konuşma Mumu’nu alıp yanına çekti. Masadaki kandilin aleviyle yaktı ve küçük yuvarlak ateş büyülü mumun fitilinin ucunda belirince, kandilin gözyaşı damlası şeklindeki alevi titreşerek geri çekilir gibi oldu.

Minimal, böceksi bir ölçüde her durumdan mutlu olmayı becerebilen, gülümseyen genç adam, Doktor Romany’nin kendisi üzerindeki baskısının zaten sıkıntı verici olan iradesinin yanında fiziksel rahatsızlıkları da ortadan kaldırmış olmasından memnundu. Açlık hissi ve ayaklarındaki kramp acıları uzak hislerdi, ve daha da uzaklardan, aklının en ücra köşelerinde dehşet içinde uluyan bir ses duyuyordu, ama bilincinin ateşi suyla söndürülmüştü ve ortaya çıkan buhar hayal bile edilemeyecek bir makineyi çalıştırabilirdi; hâlâ yanan birkaç kömür parçası makinenin iyi çalışıyor

olmasının verdiği uyuşuk bir tatmin duygusu dışında hiçbir şey hissettirmiyordu.

Yolcusu sonunda hazır olup bir evden çıkarak kendisini çağırana kadar belli bir blok çevresinde dolaşıp durması söylenen bir arabacı gibi, gülümseyen genç adam da ezberlemiş olduğu sayfanın en başından bir kez daha başladı: "Günaydın sevgili dostum," dedi. "Ben Lord Byron'ım. Sana bir bardak içki ısmarlayabilir miyim?" Sürekli gülümseyen genç adam karşısındakinin cevabını duymadı bile –sanki bir bölmenin diğer tarafından söylenmiş gibi boğuk geliyordu– ama beyninin, belki de makinenin bir bölümü bunun üç numaralı cevabı gerektirdiğini anlamıştı: "Tabiî öyleyim dostum –Rochdale'in altıncı baron Byron'ıyım; unvanı 1798'de, on yaşımdayken aldım. Bir İngiliz asilzadesinin neden böyle bir yerde oturup avam tabakasından işçilerle içki içtiğini merak ediyorsan, evet, nedeni şu ki bence bu ülkeyi oluşturanlar lordlar ve soylular değil, avam tabakasından işçiler. Ben diyorum ki–" Her zamanki gibi sözü kesilmişti ve bu da bir numaralı cevabı gerektiriyordu: "Hancı! Bu beyefendi ne içecekse ondan bir bardak getir!" Genç adamın eli kusursuz işleyen bir makine gibi yelek cebinden bir para çıkarıp en yakındaki yüzeye fırlattı ve ağzı üç numaralı cevaba tam kaldığı yerden devam etti: "–sadece çıktıkları rahimler sayesinde bizi yönetmeleri beklenen bu adamların canı cehenneme! Ben diyorum ki Kral, sen, ben, hiçbirimiz bir diğerinden daha üstün değiliz ve bazıları gümüş takımlarda yiyip hayatları boyunca tek gün olsun çalışmazken, onlar kadar iyi olan başkalarının her gün beli kırılana kadar çalışıp haftada bir kez bile doğru dürüst et yiyememesi doğru değil! Amerikalılar kendilerini bu yapay toplum yapısından kurtardılar, Fransızlar da denediler ve ben diyorum ki biz–"

Ezberden okuyarak konuştuğu adamın gittiğini fark etti. Ne zaman gitmişti? Fark etmez, şimdi bir başkası gelirdi. Arkasına yaslandı, ölü bir şeyin bir gölün yüzeyine çıkması gibi, ifadesiz gülümseyişi yüzüne geri döndü.

Bir süre sonra yanına bir başkasının oturduğunu fark etti ve tekrar başladı. "Günaydın sevgili dostum. Ben Lord Byron'ım. Sana bir bardak içki ısmarlayabilir miyim?"

Adamdan aldığı cevap sekiz numaralı cevabı gerektiriyordu, böyle cümleler duyabileceği konusunda uyarılmıştı: "Evet dostum, kısa süre öncesine kadar seyahatteydim. Bir hastalık yüzünden dönmek zorunda

kaldım, bir beyin hastalığı, hâlâ zaman zaman aklımı bulandırıyor. Bu rahatsızlığın başıma bela ettiği belirsizliği lütfen bağışla –tanışıyor muyuz?"

Gülümsemeye devam eden genç adamın içinde kendisine ait olmayan bir endişe duymasına neden olan uzun bir sessizliğin ardından olumsuz bir cevap geldi ve rahatlayarak devam etti. "Bir İngiliz asilzadesinin neden böyle bir yerde oturup avam tabakasından işçilerle içki içtiğini merak ediyorsan–"

Yeni gelenin, ezberden konuşmasını bölerek sorduğu sorunun boğuk olmaması korkutucuydu:

"Childe Harold'un Kutsal Yolculuğu nasıl gidiyor?" diye sormuştu yabancı. "Oh, bağışla. Bu noktada henüz *Childe Buron'un Kutsal Yolculuğu*, öyle değil mi? Ah– 'Bir zamanlar bir genç yaşardı İngiltere adasında, hiç keyif almazdı erdem yolunda...' Devamı nasıldı?"

Nedense bu cümleler genç adamda soğuk duş etkisi yapmış ve hem duyma hem de görme duyularını zorlayarak berraklaştırmıştı; çevresindekiler sakin bir bulanıklıktan çıkıp korkunç bir netliğe büründüler ve dört gündür ilk kez bir yüzü net olarak gördü.

Kendisiyle konuşan adamın etkileyici, geniş omuzların ve kaslı bir boynun üzerinde kalın, altın rengi bir yele ile çevrili olan, sanki inanılmaz ve ürkütücü sırlar taşıyan vahşi, sert hatlı ve çılgın bakışlı yüzü dikkat çekiciydi.

Artık gülümsemeyen genç adam bu durumda yapması gerekenlerin kendisine öğretildiğini biliyordu. Romany defalarca, "Eğer işler karışıp sıkışacak olursan," diye tekrarlamıştı, "ve rehberliğimin sağlayacağı koruyucu perdeyi yitirirsen, sokaklardaki insanlar seni sıçan yuvasına düşmüş sakat bir köpek gibi parçalara ayırmadan önce hemen buraya, kampa dön..."Ama bu sakallı adamın sözleri başka bir şeyi uyandırmıştı, Romany'nın emrinden daha önemli bir şeyi. Byron kendisinin konuştuğunu duyabiliyordu: " 'Günlerini en adi eğlencelerle geçirir, cümbüşlerle gecenin uyku mahmuru kulağını tırmalardı.' " Nedense çok tanıdık gelen bu sözler bastırılmış anılardan oluşan bir sürüyü serbest bırakmıştı ve birdenbire rahatlayan bir organda yeniden başlayan kan dolaşımı gibi canını yakıyorlardı; Fletcher ve Hobhouse ile birlikte Spider gemisinde olduklarını anımsıyordu... kemerleri gösterişli tabancalar ve hançerlerle kuşanmış, beyaz etekleri ve altın sırmalı pelerinleriyle Tepedelen'deki Arnavutlar... Mora'nın kuru sarı tepeleri ve engin mavi gökyüzü... ve bir hastalık gibi bir şey, ve... bir doktor? Anıların tam bu noktasında beyni neredeyse

duyulamayan bir kapı çarpmasıyla kapandı, ama sesi devam ediyordu, '"Aman! O gerçekten utanmaz biriydi, kapılmıştı şenliklere ve günahkar eğlenceye; kötülüğü överken kaçınırdı iyilikten..."'

Sanki bir el boğazını sıkıyordu ve biliyordu ki bu Doktor Romany idi. Kel kafalı doktorun emrini kafasının içinde duyabiliyordu: "Hemen buraya, kampa dön."

Alçak tavanlı meyhanede içki içen diğer insanlara şaşkın şaşkın bakarak ayağa kalktı, özürler mırıldanıp topallayarak kapıya doğru gitti ve sokağa çıktı.

Doyle ayağa fırladı, ama yeni boyu başını döndürüyordu ve masaya tutunmak zorunda kaldı. Derin bir nefes alıp, sendeleyerek genç adamın peşine düşerken, aman Tanrım, diye geçirdi içinden, bu gerçekten Byron; İngiltere'de kimsenin daha iki yıl boyunca görmeyeceği Childe Harold'u biliyor. Ama ne sorunu var? Ve tarihin ne sorunu var? Nasıl olup da burada olabilir?

Sallanarak kapıya kadar geldi ve kapının ahşap kasasına tutunarak yola indi. Sağdaki kalabalığın arasında Byron'un kıvırcık başının inip çıktığını gördü ve kendisi de dengesizce yürüyerek onu takip etmeye başladı; bu üstün bedeni Benner kadar ustalıkla kullanabiliyor olmayı diliyordu.

Sokaktaki insanlar yalpalayan, çılgın bakışlı, aslan başlı devin yolundan çekilmeye istekli görünüyorlardı. Bir sonraki tavernada Byron'u yakaladı; dirseğinden tutarak zorla içeri soktu. Gözlerini kırpıştırarak kendisine bakan garson kıza, "Bana ve arkadaşıma bira," dedi. İçinden, şu yaralı dile lanet olsun, diye geçirdi. Etkisizce direnen genç adamı bir masaya doğru götürüp oturttu ve kaçamaması için kaslı koluyla sandalyenin arkasını tutup yolunu kapatarak üzerine eğildi. Sert bir sesle, "Pekâlâ," diye gürledi Doyle, "derdin ne senin? O mısraları nereden bildiğimi merak etmiyor musun?"

Byron sinirli sinirli, "B–bende bir hastalık var, bir beyin hastalığı," dedi, gülümsemesi bariz bir endişeyle karışınca aptalca görünüyordu. "Ben... gitmeliyim, lütfen, ben... hastayım–" Sözcükler ağzından adeta Doyle'un boğazından çektiği bir ipe bağlanmış gibi tek tek çıkıyorlardı.

Birden Doyle bu boş gülümseyişi daha önce nerede gördüğünü anımsadı: Havaalanlarında ve bütün gece açık olan lokantaların önlerinde

bozuk para için dilenen tarikatçıların yüzlerinde. Olur şey değil –Byron sanki programlanmış gibi davranıyor.

Doyle "Havalar da güzel, değil mi?" diye sordu.

"Lütfen, gitmem gerek. Hastalığım–"

"Bugün günlerden ne?"

"–bir beyin hastalığı, hâlâ zaman zaman aklımı bulandırıyor–"

"Adın ne?"

Genç adam gözlerini kırpıştırdı. "Lord Byron, altıncı Rochdale baronu. Sana bir bardak içki ısmarlayabilir miyim?"

Doyle diğer sandalyeye oturdu. "Evet, teşekkürler," dedi. "İşte kız getiriyor."

Byron cebinden bir altın para çıkarıp biraların parasını ödedi, ama içkisine dokunmadı. "Bir İngiliz asilzadesinin neden–"

‘"Uzun günah labirentinden geçmişti o çünkü,’" diye sözünü kesti Doyle, ‘"yolunu şaşırdığında ise tövbe etmedi–’ Bunu kim yazdı?"

Bir kez daha Byron’un gülümsemesi kayboldu ve sandalyesini arkaya itti, ama Doyle kalktı ve çıkışını kapattı.

"Bunu kim yazdı?" diye tekrarladı.

"Şey..." Byron’un solgun alnını ter bastı ve sonunda verdiği cevap bir fısıltı olarak çıktı. "Ben... ben yazdım."

"Ne zaman?"

"Geçen Yıl. Tepedelen’de."

"Ne kadar zamandır İngiltere’desin?"

"Bilmi –dört gün? Sanırım hastaydım..."

"Buraya nasıl geldin?"

"Buraya nasıl mı..."

Doyle tüylü başını salladı. "Geldin. Bir gemiyle mi? Hangi gemi? Kara yoluyla mı?"

"Oh! Oh tabiî, ben..." Byron kaşlarını çattı. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun? Bunu bilmemen sana tuhaf gelmiyor mu? Ya şu şiirini nereden biliyorum sence?"

Byron "Şiirlerimi mi okudun?" dedi, tuhaf gülümsemesi geri gelmişti. "Bu çok hoşuma gitti. Ama artık hepsi çocukça geliyor; artık hareketin, doğru seçilmiş sözcükten çok doğru yere girmiş kılıcın şiirinin peşindeyim. Amacım, bizi bağlı tutan–"

Doyle "Kes şunu," dedi.

"–zincirleri kıracak olan darbeyi–"

"Kes şunu dedim. Bak, fazla zamanım yok ve kafamdaki tüm silindirler de çalışmıyor, ama burada bulunuşun –burada ne işin olduğunu bilmem gerek ve ayrıca... lanet olsun, bir çok şeyi..." Doyle bira kupasına uzanırken sesi giderek uzak bir fısıltıya dönüşüyordu. "Bu 1810'un gerçek mi, sahte mi olduğunu ..."

Byron bir an ona bakakaldı, sonra kararsızca diğer kupaya uzandı ve ağzına doğru götürürken durdu. "O bana içmememi söylemişti," dedi.

Doyle, "Onun canı cehenneme," diye mırıldanarak gür bıyığındaki köpükleri sildi. "Ne zaman içeceğine karışmasına izin mi vereceksin?"

Byron zorlanarak da olsa, "Onun canı... canı cehenneme," diye onayladı. Uzun, derin bir yudum aldı, kupayı indirdiğinde gözleri daha odaklanmış gibiydi. "Onun canı cehenneme."

"O kim?" diye sordu Doyle.

"Kim?"

"Kahretsin, seni programlayan –bağışla, sana koşum, göz siperi ve eyer takan adam?" Byron şaşkınlıkla kaşlarını çattı, gözlerine yeni gelmiş olan anlayış sönüyordu ve Doyle çabucak, "'Günaydın sevgili dostum,'" dedi. " 'Ben Lord Byron'ım. Sana bir bardak içki ısmarlayabilir miyim? Bir İngiliz asilzadesinin neden böyle bir yerde oturup' –bütün bunları kim söyledi?"

"Ben söyledim."

"Ya sana söyleten, ezberleten kimdi? Bunlar senin sözlerin değil, öyle değil mi? Bütün bunları sana kimin söylediğini hatırlamaya çalış."

"Hatırlamı–"

"Gözlerini kapat. Şimdi o sözleri duy, ama başka bir sesten. Ses neye benziyor?"

Byron dediğini yaparak gözlerini kapattı ve uzun bir sessizlikten sonra "Daha derin," dedi. "Yaşlı bir adam."

"Başka neler söylüyor?"

"'Lordum,'" ve Byron duyduklarını aktarırken bile sesi bir oktav derinleşti, " 'bu sözler ve cevaplar bu iki gün boyunca sana yeterli olacaktır. Eğer işler karışıp sıkışacak olursan ve rehberliğimin sağlayacağı koruyucu perdeyi yitirirsen, sokaklardaki insanlar seni sıçan yuvasına düşmüş sakat bir köpek gibi parçalara ayırmadan önce hemen buraya, kampa dön. Richard şimdi seni arabayla şehre götürecek ve bu akşam saat altıda Fish ve Bread Sokaklarının köşesinden alacak. İşte Richard da geldi. İçeri gir. Gitmeye hazır mısın? Evet, efendi. Efendi, yabancı adamın getirdiği şu

oyuncak –onu bir çalıştıralım, maymunum hareket edişini görmek istiyor. Dilersen bunu sonra konuşalım Richard. Şimdi lordumu şehre götür.’" Byron merakla gözlerini açtı. "Ve sonra," diye kendi sesiyle ekledi, "kendimi bir arabada buldum."

Doyle’un yüzü sakindi, ama aklı hızla işliyordu. Tanrı bizi korusun, gene Romany. Bunu neden yapıyor ki? Lord Byron’un beynini yıkayıp konuşmalar yapması için salıvermekle ne kazanmayı umuyor olabilir? Onun göz önünde olmasını istediği belli. Bugün onu bulmak için tek yapmam gereken, herkese içki ısmarlayan kaçık lord hakkında söylenenleri takip etmekti. Byron’un şu anda İngiltere’de olması da onun yüzünden mi? Ne olursa olsun, bu zavallı şeytanı bırakmamalıyım.

"Dinle," dedi, "hatırlayacağın çok anı var, ama bunu burada yapamayız. Birkaç sokak aşağıda bir odam var –bana bırakıldı sayılır– ve civardaki insanlar da pek meraklı sayılmazlar. Oraya gidelim." Hâlâ şaşkın olan Byron ayağa kalktı. "Pekâlâ, bay...?"

Doyle cevap vermek üzereydi ki iç çekti. "Ne farkeder. Sanırım bana William Ashbless diyebilirsin. Şimdilik. Ama bu işin sonuna kadar William Ashbless kalmaya niyetim yok. Tamam mı?"

Byron hayret içinde omuzlarını silkti. "Bence sakıncası yok."

Doyle’un bira paralarını ödemesini hatırlatması gerekti ve pansiyona doğru yaptıkları kısa yürüyüş boyunca Byron başını binalara ve koşuşturan kalabalıklara çevirip durdu. "Gerçekten de yine İngiltere’deyim," diye mırıldandı. Koyu kaşlarını çattı ve bu ifadesi yol boyunca değişmedi.

Döküntü binaya gelip merdivenlerden çıkarak –burayı kişisel odaları olarak gören birçok aile iki genç adam çıkarlarken küfürler savuruyor ve iğrenç yiyecek parçalarını kıskançlıkla saklıyorlardı– bir zamanlar Köpek Yüzlü Joe’ya ait olan odaya ulaşıp da şöminedeki kömürlerin üzerindeki hâlâ sıcak olan kahve kabından iki fincan doldurduklarında, Byron ilk kez olup bitenleri anlayan bir ifade taşıyan bakışlarını Doyle’a dikti.

"Bugünün tarihi nedir Bay Ashbless?"

"Bir düşüneyim... yirmi altısı." Byron’un ifadesi değişmedi, bu yüzden Doyle kahvesinden dikkatle bir yudum aldıktan sonra, "Eylülün," diye ekledi.

Byron, "Bu mümkün değil," dedi. "Yunanistan’daydım... Cumartesi günü, ayın, kaçıydı, yirmiikisinde Yunanistan’da olduğumu hatırlıyorum." Sandalyesinde kaykılarak ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. "Lanet olsun, bu ayakkabılar vuruyor," diye başladı, sonra birini eline alıp baktı. "Bunları

da nereden buldum? Küçük olmaları bir yana, bunlar en az yüz yıl eski moda. Üstelik kırmızı topuklu, bir de şu tokalara bak–! Ve Tanrı aşkına, bu ceketi nasıl olup da giydim?" Ayakkabıyı bıraktı ve "Lütfen Bay Ashbless," dedi, sesini öylesine zorlukla kontrol ediyordu ki Doyle korktuğunu anlamıştı, "bana gerçek tarihi ve Yunanistan'dan ayrıldığımdan beri bana olanlar hakkında ne bildiğinizi söyleyin. Hasta olduğumu hatırlıyorum. Ama neden arkadaşlarımın ya da annemin yanında değilim?"

Doyle ihtiyatla, "Gerçekten yirmi altı Eylül," dedi, "ve son zamanlarda yaptıklarınla ilgili bildiğim tek şey son iki gündür Londra nüfusunun yarısına içki ısmarladığın. Ama olanları kimin anlatabileceğini de biliyorum."

"Öyleyse hemen ona gidelim. Bütün bunlara daha fazla–"

"O burada. O sensin. Hayır, dinle –birkaç dakika önce bazı konuşmaları kelimesi kelimesine hatırlıyordun. Bunu tekrarla ve kendini dinle. Bir bakalım... 'Evet, efendi,'yi dene. Bunu farklı bir sesten duyuşunu hatırla."

Byron, "Evet, Efendi," dedi ve ifadesindeki uyanıklık kayboldu. " 'Evet, Efendi. O bu işte çok iyi. Belli ki daha önce eline silah almış. Bu iyi Wilbur. Zaten fazla becerikli olması gerekmeyecek –silahı kullanırken ondan sadece birkaç adım uzakta olacak. Yeterince hızlı çekebiliyor mu peki? Hemen cebinin içinde olmasını istiyorum, ama korkarım kralın karşısına çıkarken bir lord bile üzerini aratmak zorunda kalabilir. Oh, evet efendi, kolunun altındaki küçük kılıf hiç sorun çıkarmıyor. Onu bir görmelisiniz, bir yılan kadar hızla silah elinde beliriyor. Peki tereddütsüz ateş ediyor mu? Otomatik olmalı. Evet, atışlarıyla kuklayı parçalara ayırdı, hem de defalarca–' "

Byron sandalyeden fırladı. Kendi sesiyle, "Tanrı aşkına," diye bağırdı, "Kral George'u öldürecektim! Bu nasıl bir iğrençlik böyle? Bu şeytani emirleri tıpkı... yemek servisi yapması söylenen bir hizmetçi gibi uysallıkla kabul eden bir uyurgezer, bir kuklaydım! Tanrı adına, bu... korkunç hakareti ödeteceğim! Matthews ya da Davies onu düelloya davet ettiğimi bildirirler ona, o..." Sağ yumruğunu sol avucuna vurdu ve Doyle'a işaret etti. "Sanırım sen onun kim olduğunu biliyorsun."

Doyle başını sallayarak onayladı. "Sanırım biliyorum. Ama düşünmeden hareket etme. Hemen atılmadan önce bildiklerini değerlendirmelisin. Bak ne diyeceğim, son konuşmadaki soruları soran sesle bir de 'Evet, Horrabin,'i dene. Bundan bir şey çıkıyor mu?"

Byron hâlâ somurtuyordu, yine de yerine oturdu. "Evet, Horrabin." İfadesi tekrar kayboldu. "Evet Horrabin, onu da öldürtürüm. Bu iş saat gibi işlemeli ve onun bir noktada her şeyi bozabilecek kadar bilgi sahibi olması mümkün. Yanılıyor olsak da titizliği elden bırakmamalı, öyle değil mi? Aklıma gelmişken, Antaios Kardeşliği hâlâ varlığını sürdürüyor mu? Yani toplantı falan yapıyorlar mı? Eğer öyle ise onları da yok etmeliyiz. Bir zamanlar bize oldukça sorun çıkardıkları ortada. Yüz yıl önce olsa, belki sayın Lordum, ama onlar artık sadece bir ihtiyarlar kulübü. Eski hikâyeleri duydum, anlaşılan bir zamanlar gerçekten tehlikelilermiş; ama bugün sadece birer kalıntılar ve onları ortadan kaldırmak dikkatleri zararlı bir şekilde tarihlerine çekmekten başka bir işe yaramaz. Haklı olabilirsin... pekâlâ, yine de bu adamların bir araya geldikleri yerlere birkaç adamını yolla –Bedford Sokağında bir konfeksiyoncunun üst katındaki odalarda, sayın Lordum –eğer bir şey görecek olurlarsa buraya rapor... of, boşver. Gölgelere ateş ediyorum. Neden lord efendiyi dışarı çıkarıp sözlerini bir kez daha tekrarlatmıyorsun.’" Byron’un bakışları yeniden odaklanıp yoğunlaştı ve sabırsızca dilini şaklattı. "Bu bir işe yaramıyor Ashbless. Tek alabildiğim anlaşılmaz diyaloglar ve hâlâ Yunanistan’dan buraya nasıl geldiğim hakkında tek bir detay bile hatırlamıyorum. Ama bu adamın kampına dönüş yolunun öğretildiğini hatırlıyorum ve emin ol ki oraya döneceğim, ama bir düello tabancası takımıyla birlikte." Çevik bir hareketle ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü –Doyle tekrar şekil değiştirmeye başlayacağından korkuyordu hâlâ– ve kollarını kavuşturup hınç dolu bir ifadeyle gözlerini çatılara dikti.

Doyle sıkıntıyla başını salladı. "Lordum, bu adam bir beyefendi değil. Hiç şüphesiz düello davetini kabul edecek ve adamlarından birine işaret edip arkadan kafanı uçurtacaktır."

Byron dönüp gözlerini kısarak baktı. "Kim o? Bir isimle çağrıldığını anımsamıyorum. Neye benziyor?"

Doyle gür kaşlarını kaldırdı. "Neden kendin hatırlamıyorsun? Sesi duy: ‘Evet Horrabin, onu da öldürtürüm.’ Ama sadece duyma, görmeye de çalış."

Byron gözlerini kapadı ve neredeyse aynı anda konuşarak merakla, "Mısırlılara ait şeylerle dolu bir çadırdayım," dedi, "ve bir kuş kafesinin üzerinde dünyanın en iğrenç palyaçosu oturmuş. Biriyle konuşuyor, kel kafalı, ihtiyar bir –aman Tanrım, bu Yunanlı doktorum Romanelli!"

Doyle, "Romany," diyerek düzeltti. "O Yunanlı mı?"

"Adı Romanelli. Şey, hayır, İtalyan olduğunu sanıyorum; ama Patras'tayken beni tedavi eden oydu. Nasıl oldu da şimdiye dek tanıyamadım onu? Acaba onunla birlikte mi geldik... ama Romanelli kralın öldürülmesini neden istesin ki? Ve neden bunu yapmak için beni Patras’tan buraya kadar onca yoldan getirsin?" Tekrar oturdu ve Doyle’a sert, hatta kavgacı bir ifadeyle baktı. "Artık şakayı bırak dostum, gerçek tarihi bilmeliyim."

Doyle açıkça, "Bu emin olduğum birkaç şeyden biri," dedi. "Bugün 26 Eylül 1810, Çarşamba. Ve daha dört gün önce Yunanistan’da olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

Byron arkasına yaslanarak, "Lanet olsun," diye fısıldadı, "galiba sen ciddisin! Hem doğrusunu istersen, Patras’ta hasta yatışımın anıları en fazla bir hafta öncesi gibi. Evet, geçen cumartesi Patras’taydım, bu Romanelli canisi de öyle." Sırıttı. "Ah, bu işin içinde büyü var, Ashbless! Tüm kıta boyunca bir aktarma düzeniyle dizilmiş... toplar bile beni buraya dün Londra’da içki ısmarlayacak kadar kısa sürede getiremezdi. Julius Obsequens mucizelerle ilgili kitabında böyle olaylardan söz etmişti. Anlaşılan Romanelli görünmeyen ruhlara hükmediyor!"

Doyle, bu iş giderek karışıyor, diye düşündü. "Belki," dedi ihtiyatla. "Ama Romanelli oradaki doktorunsa, şey, herhalde hâlâ oradadır. Çünkü bu Doktor Romany hep buradaydı, belli ki onlar ikiz."

"İkiz, öyle mi? Pekâlâ, ben de her şeyi Londra’daki ikizden öğrenirim –gerekirse silah zoruyla." Kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı, ardından giysilerine ve çoraplı ayaklarına baktı. "Kahretsin! Bu kılıktayken birini düelloya davet edemem. Önce bir giysi dükkânına uğrayacağım."

Doyle alaycı bir ifadeyle, "Bir büyücüyü tabancayla mı korkutacaksın?" diye sordu. "Görünmeyen ruhları kafana bir kova geçirirler, nişan alamazsın. Bence önce şu Antaios Kardeşliğini bir ziyaret edelim. Bir zamanlar Romany ve adamları için bir tehlike oluşturmuşlarsa, hâlâ onlara karşı etkili bazı savunma yöntemleri biliyor olabilirler, değil mi?"

Byron sabırsızlıkla parmaklarını şıklattı. "Sanırım haklısın. Biz diyorsun, öyle mi? Senin de onunla görülecek bir hesabın mı var?"

Doyle ayağa kalkarak, "Ondan öğrenmem gereken bir şey var," dedi, "kendi isteğiyle... söylemeyeceği... bir şey."

"Pekâlâ. Neden çizmelerim ve giysilerim hazırlanırken biz de şu Antaios Kardeşliği'ni ziyaret etmiyoruz. Antaios, ha? Bahse girerim toprak zeminlerde, çıplak ayakla dolaşıyorlardır."

Bu Doyle’a bir şey anımsattı, ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamadan Byron küçümsediği ayakkabılarını giymiş ve kapıyı açmıştı bile.

"Geliyor musun?"

Doyle Benner’ın paltosunu alarak, "Tabiî," dedi. Ama şu çıplak ayaklar ve toprak zeminlerle ilgili sözü hatırla, dedi kendi kendine. Bana sanki önemli bir şeyi hatırlatıyor.

Doktor Romany’nin kel şakaklarındaki ter damlacıkları minyatür kristal salyangozlar gibi aşağı süzülüyorlardı ve fiziksel yorgunluk konsantrasyonunu dağıtıyordu; yine de Kahire’deki Efendi’siyle temasa geçmek için yeni bir deneme yapmaya koyuldu. Sorunun havanın fazla yayıcı olması olduğunu anlamıştı, mesajın ışını Efendi’nin odasında sürekli yanan muma doğru yöneleceğine herhalde daha on mil gitmeden bir koni şeklinde yayılıp yana doğru dağılıyordu; sonra da mesaj titreyerek duruyor ve Doktor Romany’yi öfkelendiren, çingeneleri ise korkutan yüksek sesli, acaip yankılar çıkararak Romany’nin mumuna geri dönüyordu.

Bir kez daha lambanın alevini mumun kararmış, kıvrık fitiline doğru tuttu ve bu on ikinci deneme olduğundan, yuvarlak alev belirdiği anda içindeki enerjinin tükendiğini hissetti.

Aleve doğru gıcırtılı bir sesle, "Efendi," dedi. "Beni duyabiliyor musun? Ben İngiltere’deki Romanelli ka’sıyım. Acil olarak görüşmemiz gerek. Şu andaki girişimi bırakmak istemenize neden olabilecek haberlerim var. Ben–"

"Venii guayabiliormasan?" Kendi sesi ağırlaşmış ve bozulmuş olarak geri geldi ve öyle yüksek sesle çıktı ki, irkilerek geri sıçradı. "Veningilteregeki Rubbervellika. Azi lolarak..." Aptalca yankılanış birden kesildi, geride sadece sanki dalgalanan bir perdenin ardından geliyormuş gibi tiz bir sesle alçalıp yükselen uzak bir rüzgârı andıran bir ses kaldı. Romany tekrar öne eğildi. Bu başarılı bağlantıyı bildiren netleşme değildi, ama en azından farklı bir şeydi. Ümitle "Efendi?" dedi.

Uzaklardan gelen uğultu bir insan sesine dönüşmediği, hâlâ sadece engin boşluğun sesi olduğu halde sözcükler oluşturmaya başladı. *"Kes ku sekher ser sat,"* diye fısıldıyordu boşluk, *"tuk kemhu a pet..."*

Romany’nin yumruğuyla fırlayan mum çadırın yan tarafına çarpınca tuhaf alev de söndü. Ayağa kalktı ve ter içinde, titreyerek ve dengesizce yaylanarak çadırdan çıktı.

Öfkeyle, "Richard!" diye bağırdı. "Lanet olası, neredesin? Çabuk buraya–"

Çingene hemen yanına gelerek, "Geldim, efendi," dedi.

Doktor Romany etrafına bakındı. Batıda alçalan güneş kararan fundalıklara uzun gölgeler düşürüyordu ve şüphesiz az sonra Taut'a girecek oluşuyla ve gecenin on iki saatinde yapacağı kayık gezintisiyle fazlasıyla meşguldü ki, dönüp de bu arazide olup bitenlere bakmıyordu. Otların üzerine yerleştirilmiş olan odunlar, bir köprünün yedi metrelik bir bölümünü andırıyorlardı ve akşam esintisindeki keskin konyak kokuları o kadar güçlüydü ki, tehditlerinin işe yaradığını, çingenelerin bütün fıçıları odunları ıslatmak için kullandıklarını ve içmek için hiç ayırmadıklarını anlamıştı.

"Ne zaman döktünüz?" diye sordu.

Richard, "Daha bir dakika oldu efendi," diye cevap verdi. "Sizi kimin çağıracağına karar vermek için kura çekiyorduk."

"Pekâlâ." Romany gözlerini ovuşturdu ve derin derin iç çekli; duyduğu fısıltıyı aklının derinliklerinden çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda, "Kömür mangalını ve neşteri getir," dedi. "Şu ateş varlıklarını çağırmayı bir deneyeceğiz."

"Tamam." Richard koşturarak uzaklaşırken, sarımsak diye mırıldandığı duyulabiliyordu. Romany, yüzünü artık karanlığa girmenin eşiğinde bekleyen güneşe çevirdi yine Muhafızı alçalınca, duymuş olduğu o sözcükler bir anda aklına geldi: *Kes ku sekher ser sat, tuk kemhu a pet...* Kemiklerin toprağa düşecek ve öbür dünyayı göremeyeceksin...

Arkasındaki uzun otların arasında Richard'ın ayaklarının sürtüşünü duydu ve kaderci bir ifadeyle omuzlarını silkerek, sağ elinin sivri tırnaklarıyla sol kolunu çizmeye başladı; iyi ve verimli bir damar bulmaya çalışıyordu.

Umarım ka kanını kabul ederler, diye düşündü.

Doyle küçük bardağını sürahideki ucuz şarapla tekrar doldurmaya kalkınca, eski püskü bir sabahlık giymiş olan yaşlıca adam beyaz kaşlarını indirip gözlerini açarak adeta maymunsu bir ayıplama ifadesi takındı. Oysa Byron kendininkini ikinci kez doldurduğunda sadece başıyla onaylayarak gülümsemiş ve "Çekinmeyin lordum," demişti.

Adam titrek sesiyle "Ah, hmm, neden söz ediyorduk demin...?" dedi. "Evet... bir arada hoşça vakit geçirmek, evet... ve hassas arkadaşlığın

huzurlu zevkleri bir yana, esas amacımız eski, köklü İngiliz ırkının adi günahlarca kirletilmesini engellemektir." Yaşlı adam titreyen eliyle diğer elinin şişmiş eklemlerinden birinin üzerine bolca enfiye döküp burnuna çekti ve öyle bir aksırık nöbetine tutuldu ki, Doyle adamın neredeyse öleceğini sandı.

Byron sıkıntıyla sessizce homurdandı ve şarabını bir dikişte içti.

"Aman Tanrım! Bağışlayın –hapşu –lordum." Yaşlı adam sırılsıklam olmuş gözlerini bir mendille sildi.

Doyle öne eğildi ve sabırsızca kükredi: "Peki bu kirlenme dediğiniz şeyi önlemek için neler yapıyorsunuz Bay Moss?" Gözlerini Antaios Kardeşliğini dışarıdaki taze sonbahar havasından ayıran tozlu perdeler, goblenler, tablolar ve kitaplar üzerinde gezdirdi. Mumların, İskoç enfiyesinin, çürüyen deri kitap ciltlerinin ve döşemelerin kokusu midesini bulandırmaya başlıyordu.

"Ha? Şey, biz... mektuplar yazarız. Gazetelere. Göç yasalarının... yumuşaklığını protesto eder... çingenelerin, zencilerin ve İrlandalıların büyük şehirlere girmelerinin yasaklanması için kanunlar öneririz. Ve kitapçıklar bastırıp dağıtırız ve tahmin edeceğiniz gibi bunlar," acıklı bir ifadeyle yüzünü buruşturarak Byron’a baktı, "kulübün kasasını boşaltıyor. Ayrıca ahlakı yücelten tiyatro oyunlarına parasal destek veririz–"

Doyle "Neden Antaios Kardeşliği ismini seçtiniz?" diyerek sözünü kesti; bu adı ilk duyduğu zamanki büyük umutları bu kadar boşa çıktığı için kızgındı.

"–bunlar da... ne? Oh! Evet, bizce İngiltere’nin gücü de klasik mitolojideki Antaios gibi yerle, toprakla bağlantısını korumasına bağlı... bilirsiniz, gerçek, yerli İngilizler... şey..."

Byron, "Toprak," diyerek sandalyesini hırsla geriye itip ayağa kalktı. "Mükemmel. Teşekkürler Bay Moss, oldukça ilham vericiydi. Ashbless, sen dilersen kal ve değerli bilgiler edinmeye devam et, bakarsın vahşi zenciler ya da İrlandalılar saldırır. Ben giysi dükkânında beklemeyi tercih ederim. Hiç olmazsa orada sadece canım sıkılır." Topuğunun üzerinde geriye döndü ve topallayarak odadan çıktı; vuran ayakkabısının acısını bastırdıysa da, yüzünden belliydi. Düzensiz ayak sesleri, yer yer halı kaplı basamaklarda bir tahtaya, bir halıya vuruyordu. Sonunda sokak kapısının çarparak kapandığı duyuldu.

Doyle şaşkınlıktan dili tutulan Moss'a, "Bağışlayın," dedi, "Lord Byron’un öfkesi ateşlidir."

Moss, "Ben... ah, gençlik," diye mırıldandı.

Adamın belirgin korkusunu gören Doyle sandalyesinde öne eğilerek ciddi bir ifadeyle, "Fakat dinleyin," dedi, "daha... sert hareket ettiğiniz zamanlar olmadı mı? Yani yüz yıl kadar önce Times'a yazılan bir mektuptan daha... bilmiyorum... ciddi şeyler olmuyor muydu?"

Moss ihtiyatla, "Şey, bilindiği kadarıyla Kardeşlik karargâhı Londra Köprüsü'nün Southwark ucundayken... aşırılıklar, şiddet olayları olmuş," dedi. "Arşivlerimizdeki bazı kayıtlar oldukça–"

"Arşivler mi? Onları inceleyebilir miyim lütfen?" Moss'un yüzünde yeniden beliren maymunsu somurtuşu görünce, hemen, "Şey, Lord Byron katılmaya karar vermeden önce Kardeşliğin tarihini bilmek istediğinden söz etmişti," diye ekledi. "Hem servetini bu tür bir kuruluşa yatırmadan önce kontrol etmek isteyecektir."

Moss bir baston yardımıyla sandalyesinden dengesizce doğrularak, "Oh? Şey, evet tabiî," dedi, "bunun kurallara aykırı olduğunu tahmin ediyorsunuzdur, ama sanırım bu durumda yalnızca üyeler girebilir kuralını bir defalık bozabiliriz..." Sonunda ayağa kalktı ve yalpalayarak arkasındaki kapıya doğru yürüdü. "Lambayı alıp bu tarafa gelin lütfen," dedi; bir servetten söz etmesi Doyle'a ayrıca gönülsüz bir "efendim" de kazandırmıştı.

Doyle kapının içeri doğru açılırken çıkardığı gıcırtıdan, oldukça uzun zamandır açılmamış olduğunu anlamıştı ve Moss'un arkasından içeri girip de lamba kapının ardındaki dar odayı aydınlatınca, bunun nedenini anladı.

Oda yerden tavana kadar yığılmış küflü, derilere sarılmış defterlerle doluydu; yer yer yıkılmışlar ve nemli yerlere kararıp çatlamış kağıt kırıntıları saçılmıştı. Doyle ancak göğüs yüksekliğindeki dikiti andıran bir yığının en üstündeki cilde uzandı, ama çatıdan kimbilir ne zaman sızmış olan yağmur tarihi ciltleri eritmiş ya da kaynaştırmış ve tek bir kütleye dönüştürmüştü. Doyle'un kitabı çekiştirmesi bir örümcek ordusunu heyecandan çılgına çevirmişti, o da durdu ve üzerinde derisi kurumuş birçok çift çizme duran bir rafa baktı. Birinin topuğunda bir pırıltı görünce yaklaştı ve eski derinin üzerinden on santimetrelik ince bir altın zincir sarktığını gördü. Bütün çizmelerde zincir yardı, ama bazıları uzun zaman önce yeşile dönmüş bakırdı.

"Zincirler neden?"

"Mm? Ha, bu... gelenekseldir, resmi bir vazife olarak çizmenin sağ tekine bir zincir takarız. Geleneğin nasıl başladığını bilmiyorum, herhalde

şu tuhaflıklardan biri olsa gerek, tıpkı kol düğmeleri gibi, onlar da–"

Doyle, "Bu geleneğin kökeni hakkında neler biliyorsunuz?" diye kükredi. Byron'un çıplak ayaklar ve topraklı zeminlerle ilgili sözü gibi bu da ona bir şey hatırlatıyor gibiydi. "Düşünün!"

"Bakın bayım... öfkeli konuşmanıza... gerek yok... bir düşünelim, sanırım üyeler İkinci Charles'ın hükümdarlığı sırasında her zaman zincir takarlardı... oh, tabiî, şimdiki gibi sadece topuğa tutturmazlardı, zincir bir delikten çizmenin içine girer ve çorabın içinden geçerek ayak bileğinin çevresine sarılırdı. Nedenini Tanrı bilir. Yıllar geçtikçe basitleşmiş... rahatsızlık vermemesi için..."

Doyle daha kuruca ve eski görünen kitap yığınlarından birini indirmeye başlamıştı. Aşağı yukarı kronolojik olduklarını, jeolojik katmanlarla aynı düzende yerleştirildiklerini anladı ve on sekizinci yüzyıldan itibaren kayıtların sadece giderek önemini yitiren sosyal olaylardan söz ettiklerini gördü –Samuel Johnson'un katılmasının beklendiği ama gelmediği bir akşam yemeği, su katışmış porto şarapları hakkında bir şikayet, erkek şapkalarını süsleyen altın ve gümüş sırmalar hakkında bir protesto, her ne demekse– ama üstteki on yedinci yüzyıl ciltlerini çıkardığında karşısına birdenbire seyrekleşmiş şifreli notlar çıkmıştı. Bunlar genellikle yazılı sayfalar değil, yapıştırılmış ya da kitapların arasına sıkıştırılmış kağıtlardı. Bir kodla yazılmış listelerden ya da sokak isimlerinin anlaşılmaz kısaltmalarla belirtildiği haritalardan oluşan bu eski kayıtlardan bir anlam çıkaramıyordu; ama sonunda baştan sona bir tek gecede, 4 Şubat 1684'te yaşanan olaylara ayrılmış bir cilt buldu. İçindeki kağıt parçaları genellikle aceleyle ve sade bir İngilizceyle yazılmışlardı; sanki bir şifre kullanacak zaman olmamıştı.

Yine de yazan kişi okuyacak olanların bu durumu anlayacağını ve sadece detaylarla ilgileneceğini biliyor olmalıydı.

Doyle ince, uzun kağıt parçalarından birinde yazanları okudu, "...Sonra onu ve şeytani tayfasını buzlardan geriye, Pork-Chopp Sokağı'ndaki merdivenlerden Southwark tarafına doğru takip ettik," diyordu. "B. ve isimsiz muhbirimizin önderliğindeki grubumuz dümenli bir Teknede ustaca ilerliyordu ve su üzerindeyken açıkça çarpışmaktan kaçınıp sadece onları karaya doğru sürmeye özen göstermemize rağmen... tabiî donmuş su yüzeyinde Bağlantılar da iyi değildi, bu da... Sorunlara neden oldu." Bir başka parçada ise şöyle diyordu: "...tamamen yok edildiler ve liderleri yüzüne yediği bir kurşunla öldürüldü..." Kitabın sonuna doğru

açıkça bir sayfanın üzerine yazılmış bir giriş vardı: "Sosisli ve biftekli bir akşam yemeğine oturmak üzereydik ki, o içeri dalarak bizi çağırdı ve güzel bir yemeğin başından üzüntüyle kaldırdı."

Doyle, Peki ama ne oldu dostlar, diye geçirdi içinden. "Şeytani tayfa" kulağa uğursuz geliyor... ya şu "Bağlantılar"ın anlamı ne? Ümitsizce kitabın sonunu açtı ve son sayfaya düzgünce yazılmış çok kısa bir not gözüne ilişti.

Okudu ve yaşadığı bütün maceralar ve şanssızlıklar boyunca ilk kez aklının yerinde olduğundan şüphe duydu.

Not şöyle diyordu: "IHAY, ENDANBRAY, ANCAY OUYAY? IGITDAY"{14} –Kitaptaki tüm diğer notlar gibi zaman içinde mürekkebi solmuş olsa da, yazı kendi el yazısıydı.

Birden başı dönmeye başlamıştı. Bir kitap yığınının üzerine oturdu, ağırlığı altında çökmesiyle birlikte arkaya devrilerek bir başka yığına çarptı; onlar da üzerine yığılınca, dağılan nemli parşömen yığınları ve paniğe kapılmış bir örümcek ve kitap kurdu yağmuru altında kaldı.

Anlamsızca bağıran dev adam, böcekler ve çürümüş kağıtlarla kaplanmış bir halde, Çürümeyi temsil eden Mahşerin Beşinci Atlısı gibi ayağa kalkınca, dehşet içindeki Moss düpedüz kaçtı.

Şu anda Doyle mu, Ashbless mi, yoksa Antaios Kardeşliği’nin uzun zaman önce ölmüş bir üyesi mi olduğunu bilmeyen adam ayaklarının üzerinde doğruldu ve hâlâ bağırmaya devam ederek, sakalındaki böcekleri savura savura arşiv odasından fırlayıp, oturma odasından geçerek koridora çıktı. Duvarda bir guguklu saat vardı ve nedenini düşünmediği bir dürtüyle sarkaç zincirlerinden birini yakaladı, ucundaki kozalak şekilli pirinç ağırlığı kopardı ve zincirin ucunu saatin içinden çekerek çıkardı. Sendeleyerek basamakları inerken zincir elindeydi ve ardında bıraktığı saat sonsuza dek durmuştu.

Yanan platformdaki ısı çok yüksekti. Doktor Romany dönüp birkaç adım uzaklaşınca, gece serinliği ter içindeki yüzüne buz gibi çarptı. Yumruğunu sıkıp açtı ve art arda vurduğu neşter darbeleri sonunda kolundan aşağı sızmış olan kanın yapış yapış olması karşısında yüzünü buruşturdu. Derin bir iç çekti ve çimenlerin üzerine oturabilmeyi diledi. O anda yere oturabilme özgürlüğü ona büyücülük uğruna vazgeçtiği sayısız şey arasında en güzeli gibi göründü.

Hâlâ uzun gölgesiyle bağlı olduğu karanlığa uzanan kızıl alev çemberinin ötesine bakarak, bir deneme daha yapmak için, bitkin bir halde lekeli neşteri ve yapış yapış olmuş kaseyi çıkardı.

Ama kolundaki tükenmiş damarı bir defa daha çizemeden, arkasından boğuk bir mi teline sürtünen keman yayını andıran bir ses duydu. "Pabuçlar görüyorum." Bir insana ait olmayan seste neşeli bir yabanilik vardı.

Ona benzeyen bir başka ses, "Ben de," diye cevap verdi.

Romany iç çekerek ölmüş tanrılara teşekkürlerini sundu, ardından yagların her zaman sinir bozucu olan görüntüsüne hazırladı ve arkasına döndü.

Canlanan alev sütunları kabaca insan hatlarına bürünmüşlerdi, öyle ki ilk bakışta ellerini başlarının üzerinde sallayan yanan devlere benziyorlardı.

Alevlerin çıtırtıları arasından bir başka ses, "Pabuçlar şimdi bize bakıyor," diye çınladı. "Bence bunlar bizi çağıran görünmez büyücüye ait."

Romany dudaklarını sıktı, temel maddelerin kendisini görememelerinden her zaman rahatsız olurdu. Ciddi bir sesle. "O pabuçlar gerçekten de sizi çağıran büyücüye ait," dedi.

Ateş devlerinden biri, "Bir köpek havlaması duyuyorum," dedi.

Öfkelenen Romany, "Demek bir köpek, öyle mi?" dedi. "Öyle olsun. Bir köpek arkamdaki örtünün altında duran şahane oyuncağı size gösteremez, değil mi?"

"Bir oyuncağın mı var? Neler yapıyor?"

Romany, "Bir köpeğe mi soruyorsun?" dedi. Parlak figürler birkaç saniye boyunca konuşmadan kollarını salladılar, sonra biri, "Bağışla bizi bay büyücü," dedi. "Oyuncağı göster bize."

Romany yaylı ayakkabılarının üzerinde hoplayarak üstü örtülü şeye yaklaştı ve "Göstereceğim," dedi, "ama siz benim için bir şey yapmaya söz verene dek çalıştırmayacağım." Örtüyü Bavyera köyünün üzerinden çekti, minyatür evlerin ardına yerleştirilmiş tüm mumların hâlâ yandıklarını görünce sevindi. Aletin çalışacağından ve yagların verebilecekleri bir sözü tutacaklarından emin görünmeye çalışarak, "Gördüğünüz gibi," dedi, "bu bir Bavyera Köyü. Çalıştığı zaman şurada gördüğünüz bütün küçük adamlar dolaşıyorlar ve bu atların çektiği kızaklar da hareket ediyorlar, üstelik atların bacakları da bükülüyor! Ve şu kızlar da, şey, rahatlatıcı bir akordiyon melodisi eşliğinde dans ediyorlar."

Yüksek alevler, güçlü bir rüzgâr esmiş gibi Doktor Romany’nin üzerine doğru eğildiler. Hatları artık pek de insana benzemiyordu; bu

heyecanlanmaya başladıklarının bir göstergesiydi. Bir tanesi, "A-a-aaaaaaç... şunu," diye kekeledi.

Doktor Romany büyük bir dikkatle kola doğru uzandı. "Sadece bir an için çalışırken görmenize izin vereceğim," dedi. "Sonra sizden istediklerimi konuşacağız." Kolu çevirdi.

Makine derin bir nefes aldı, sonra neşeli bir müzikle birlikte küçük figürler dans edip yürüyerek hareket etmeye başladılar. Doktor Romany makineyi kapattı ve gergin bir şekilde yaglara baktı.

Artık sadece öfkeli alev sütunları ve her yere rastgele sıçrayan ateşler vardı. İçlerinden ikisi, "Yaaah!" diye kükrüyorlardı. "Yaaah! Yaaaaah!"

Romany, "Kapandı!" diye bağırdı. "Bakın, kapalı, durdu! Tekrar çalıştırmamı istiyor musunuz?"

Alevler yavaş yavaş sakinleştiler ve insanı andıran şekillerine döndüler. Biri "Tekrar çalıştır," dedi.

Giysisinin koluyla alnını silen Romany, "Yapılmasını istediğim şeyi yaptığınız zaman," dedi, "çalıştıracağım."

"Ne istiyorsun?"

"Yarın gece hepinizin Londra’da ortaya çıkmanızı istiyorum –yol gösterici kan ve konyak ateşleri yakılacak– ve sonra bu oyuncağı hatırlamanızı ve onu dilediğiniz kadar izleyebilmenin nasıl bir şey olacağını düşünmenizi istiyorum."

"Londra mı? Bunu yapmamızı daha önce de istemiştin."

"1666’da, evet." Romany başıyla onayladı. "Ama o zaman isteyen ben değildim. O Amenophis F–"

"Bir çift pabuçtu. Nasıl ayırabiliriz ki?"

Doktor Romany, "Sanırım bunun bir önemi yok," diye mırıldandı, belli belirsiz bir yenilgi hissediyordu. "Ama yarın gece olmalı, anlıyor musunuz? Yanlış zamanda, ya da yanlış yerde yapacak olursanız bu oyuncağı alamazsınız, bir daha göremezsiniz bile."

Alevler huzursuzca dalgalandılar; yaglar dakiklikten hoşlanmazlardı. Bir tanesi yarı yalvaran, yarı tehdit eden titrek bir tonla, "B–bir daha göremez miyiz?" dedi.

Romany, "Asla," diye onayladı.

"Oyuncağı çalışırken görmek istiyoruz."

"Güzel. O halde yol gösterici ateşleri gördüğünüz zaman hemen gelin ve onları canlandırın. Sonra da iyice çıldırmanızı istiyorum."

Bir yag tatmin olmuş bir ses tonuyla, "Sonra da iyice çıldıracağız," diye tekrarladı.

Romany rahatlayarak omuzlarını gevşetti, işin zor kısmı bitmişti. Yapılacak tek şey, yaglar gidene ve ateş tekrar sıradan bir ateş olana kadar kibarca beklemekti artık. Yalnızca alevlerin çırpınışı, arada bir tahta çıtırtısı ve meltem kuzeyden estiği zaman ağaç kurbağalarının fiskosları duyuluyordu.

Birdenbire kampın karanlık köşesinden bir haykırış duyuldu. "Romany ya da adın her ne ise, nerede saklanıyorsun? Çık ortaya seni orospu çocuğu, tabiî büyücülük seni ödlek bir harem ağasına çevirmediyse!"

Yagların biri aynı anda parlayıp insan şeklini bozarak, "Yaaah!" diye bağırdı. "Pabuçlar ödlek bir haremağası!" Bir alev dalgası kahkahaya benzer bir kükremeyle yükselerek fırladı.

Bir başkası, "Ho ho!" diye bağırdı. "Genç kıvırcık kafa, ev sahibimizi yok etmek istiyor! Öfkesini tadamıyor musun?"

Bir diğeri, "Belki de bizim için oyuncağı çalıştırır!" diye çığlığı bastı; aşırı heyecandan şekli tamamen bozulmuştu.

Doktor Romany paniğe kapılmış bir ifadeyle, göremediği davetsiz misafire doğru baktı. Ateş elementlerinin tamamen kontrolden çıkıp, bir felakete neden olmak üzere olduklarını acıyla fark etmişti. "Richard!" diye bağırdı. "Wilbur! Lanet olsun, şu kahrolası herifi kampın güney ucuna götürüp susturun!"

Karanlığın içinden gelen mutsuz, ağlamaklı bir bir çingene sesi, "Tamam, efendi," dedi.

Romany artık alev alev her yana yayılan yaglara dönerek, "Hepiniz sakinleşirseniz," diye kükredi, "oyuncağı bir kez daha çalıştırırım." Romany korktuğu kadar kızmıştı da; bunun asıl nedeni davetsiz misafir değil, yagların adamı görebilmeleri, hatta sınırlı bir ölçüde düşüncelerini bile okuyabiliyor olmalarıydı.

Alev sütunlarından biri diğerlerine, "Durun biraz," diye emretti. "Pabuçlar oyuncağı tekrar çalıştıracak." Alevler ağır ağır ve isteksizce tekrar insan şekline döndüler.

Kampın ucundan başka haykırış gelmediği için Romany biraz rahatladı; kriz yüzünden başı dönmeye başlamıştı. Bavyera köyüne doğru dönünce, kendine güveni neredeyse tamamen yerine gelmişti.

Romany ana kola uzanırken, Richard koşarak geldi. Yaglara bu kadar yakın olmanın verdiği bir korkuyla ağzı açılan ihtiyar çingenenin dişleri ortaya çıkmıştı. Doğruca Doktor Romany'nin yanına gitti ve büyücünün kulağına fısıldadı: "Efendi, b-bağıran adam, sizin lordunuzmuş, çabuk dönün."

Romany çöktü, zayıf özgüveni buz gibi suyla bir sayfadan akıp giden yaş mürekkep gibi birdenbire silinmişti. "Byron mı?" diye fısıldadı; yenilgiden emin olmak istiyordu.

Richard aceleyle, "Evet, Byron," diye fısıldadı. "Değişik giysiler giymiş ve bir kutuda iki tabanca getirmiş. Sizinle düello etmek istiyordu, ama onu yakalayıp bağladık." Çingene selam verdi ve karanlığa, çadırların olduğu yere doğru çılgınca koşmaya başladı.

Şaşkına dönen Romany, buraya kadar, diye düşündü, bir yandan da ana kola uzanmaya otomatik olarak devam ediyordu. Gerçek Byron'ı tanıyan birine rastlamış olmalı ve o her kimse onu uyandırmış, üzerindeki kontrolümü kırmış.

Kolu açık konuma getirdi ve bebekler hareket edip, müzik gecenin içinde uzanan tarlalar neşeyle yayılır ve yaglar dalgalanıp kükrerken öyle tuttu, sonra kapattı.

"Fikrimi değiştirdim!" diye bağırdı. "Oyuncağı bu gece alabilirsiniz, Londra'yı boşverin." Efendi'nin, eğer İngiliz parası batırılıp kralın öldürülmesi skandalı olmadan Londra yakılacak olursa, bunun en iyi ihtimalle amaçsız bir darbe ve bir sürü değerli hazırlığın boşa harcanması olacağını söylediğini pişmanlıkla hatırlamıştı. "Adamlarım bir arabaya yükleyene kadar bekleyin, ormanın sonundaki kıra götürürüz ve orada rahatça hareket edecek yeriniz olunca tadını çıkarırsınız."

Yagların patlayan barut fıçıları gibi aniden alevlenmelerine karşın, Romany'nin düş kırıklığı yansıtan sesi sönük çıkıyordu. "Şimdi sakin olun bakalım kampın içinde," dedi. "Dizginlerinizden boşanmak için ormana gitmeyi bekleyin. Beni dinleyin Tanrının belaları, yoksa oyuncağı alamazsınız."

Dönüp Richard ile Wilbur'u almaya giderken kendi kendine, en azından keşfedilecek bir zaman yolculuğu olasılığı var, dedi. En azından tam bir başarısızlık bildirmem gerekmiyor.

Araba sürücüsü üçüncü kez, "Onlar gece olunca kapanırlar," dedi. "Bundan eminim. Ama bakın, sizi Long Sokağı'na, el falı bakan tanıdığım

bir kadına götürebilirim."

Doyle, "Hayır, teşekkürler," dedi ve arabanın küçük kapısını iterek açtı. İri cüssesiyle doğruldu ve yarı sarhoş arabacı freni çekmediği için, dikkatle yola indi. Hava serindi. Uzakta, karanlık çingene çadırlarının ötesinde parlayan alevlerin görüntüsü oraya gitme düşüncesini biraz olsun çekici kılıyordu.

Arabacı, "Yine de beklesem iyi olacak efendim," dedi. "Fleet Sokağı'na dönüş yolu uzun ve buraya başka araba gelmez." At sabırsızlıkla bir ayağını yere vurdu.

"Hayır, sen git, yürüyerek döneceğim."

"Madem öyle diyorsunuz, iyi geceler " Arabacı uzun kamçısını şaklattı ve araba sarsılarak hareket etti. Birkaç saniye sonra Doyle Hackney Sokağı'nda ilerleyerek, güneybatıdaki loş pırıltıya, yani şehre dönen tekerleklerin sesini duydu.

Romany'nin kampının bulunduğu taraftan sesler geldiğini duyabiliyordu. Byron gelmiş olmalı, diye düşündü. Giysi dükkânındaki adam, Byron'ın dükkândan Doyle gelmeden en az yarım saat önce ayrıldığını, çizmeleriyle giysilerini aldıktan sonra en yakın silah satıcısının yerini sorup hemen çıkağını söylemişti. Doyle silah dükkânını bulduğunda, Byron Romany'nin verdiği altın paralarla bir düello takımı satın alarak oradan da ayrılmıştı. Byron yolu zaten biliyordu; Doyle ise Doktor Romany'nin çingene kampının o anda nerede kurulu bulunduğunu sormak için bir polisi durdurmak zorunda kalmıştı.

Kahrolası aptal, diye geçirdi içinden. Ona Romany gibilerini tabancaların korkutmayacağını söylemiştim.

Alevlerin siluetleri arasındaki çadırlara doğru iki adım attı, sonra durdu. Burada tam olarak ne yapmayı umuyorsun ki, diye sordu kendi kendine. Byron'ı mı kurtaracaksın, tabiî hâlâ yaşıyorsa? Bunu yapması gereken kişiler polisler. Doktor Romany ile bir tür anlaşma mı yapacaksın? Oh evet; tabiî, Darrow'un adamlarının 1983'e atlamak için kullanacakları 1814 kapısının yerini öğrenmek işe yarardı; böylece orada olup kapı kapanmadan bir an önce atılır ve içlerinden birinin elini tutardım. Ama Romany istediği birşeyleri bildiğimi düşünecek olursa benimle pazarlık etmez, beni hemen yakalayıverir.

Doyle omuzlarını geriye atıp ellerini kavuşturarak sıktı. Gerilen kaslarının gömleğini zorladığını hissediyordu. Aşırıya kaçmayan bir güvenle, ama bu kez kolay lokma olmadığımı görecek, diye düşündü.

Acaba Köpek Yüzlü Joe eski bedenimde nasıldır. En azından kelleşme sorunu yoktur.

Baş dönmesinin yeniden geldiğini hissediyordu. Başını sallayarak gecenin serin havasını derin derin içine çekti ve otların arasında ilerlemeye başladı. Sadece sokulup biraz incelerim, dedi kendi kendine. Gözetlerim. Çadırlara yaklaşmam bile gerekmez.

Aklına bir fikir gelince duraksadı. Sonra küçümseyerek sırıttı ve yürümeye devam etti, ama bir an sonra yine durdu. Neden olmasın, diye sordu kendi kendine. Bunun denemeye değer olduğunu düşündürecek kadar çılgınca şeyler dönüyor zaten.

Otların üzerine oturdu, çizmesinin sağ tekini çıkardı ve Köpek Yüzlü Joe'nun –belki de Benner'ın– çakısıyla arka dikişleri keserek bir delik açtı. Sonra çorabını indirdi, cebinden duvar saatinin zincirini çıkardı, bir ucunu çıplak ayak bileğine bağladı ve çizmesini giydi. Bıçağın ucuyla zincirin boştaki ucunu delikten kolayca çıkardı; böylece zincirin yaklaşık yarım metrelik bir kısmı topuğundan dışarıya uzanıyordu. Ayağa kalktı ve çadırlara doğru yürümeye devam etti.

Yaglar parlayarak güneye, çadırlara doğru eğildiler. Bir tanesi, "Şaşkın adama bak," diye çınladı. "Buraya geliyor, ama ne istediğini bilmiyor."

"Kim olduğunu da," diye canlı bir ilgiyle ekledi bir başkası.

Doktor Romany güneye doğru baktı ve bir arabaya at koşan Wilbur ile Richard'ı gördü. Yagların düşüncelerini okudukları kişi bunların ikisi de olamaz, diye düşündü. Byron ka'sı olmalı; aklı çelişkili anılar ve emirlerle dolu, kararsızlık yayıyor. Duyguları yagları heyecanlandırmaya devam edecek olursa, Wilbur'a onu bayıltmasını, hatta öldürmesini söylerim; artık bir işe yaramaz.

Doyle titreşen, parlak şekillerin, tıpkı kütüphane kapısının kilitli olmadığını görünce klasörlere dokunup dosyalara bakmak için içeri dalan çocuklar gibi aklına girdiklerini hissediyordu.

Tekrar başını sallayarak kurtulmaya çalıştı. Ne yapıyordum ben, diye düşündü. Oh, tabiî –güzel oyuncağın nerede olduğunu bulmak için kampı gözetliyordum... hayır! Byron ve Romany. Oyuncak da aklıma nereden geldi, diye huzursuzca meraklandı. Küçük yollardan geçen küçük adamları ve atları olan harika, karmakarışık bir oyuncak... kalbi heyecanla çarpıyor, karanlık araziye doğru dev ateş topları fırlatmak istiyordu...

İleriden "Yaaah!" diye acayip, kükreyen bir çığlık geldi ve aynı anda çadırların arkasındaki alevler yükseldiler.

Uzaklardan daha normal bir sesin "Richard! Biraz acele et!" diye seslendiğini duydu.

Orada olup biten her neyse, herkesin dikkatini topladığı kesin, diye düşündü Doyle. İleri atıldı, eğildi ve birkaç saniye sonra ateşlerle arasında tuttuğu büyük bir çadırın ardında diz çökmüştü. Nefesinin bile hızlanmadığını görünce keyiflendi.

Titreşen yabancı his tekrar aklını yalayıp geçti ve vahşi, kükreyen bir sesin, "Yeni bedeni daha iyi koşuyor!" dediğini duydu.

Birden avuçları terleyen Doyle, aman Tanrım, diye düşündü, oradaki bir şey düşüncelerimi okuyor!

Doyle'un, kükreyenlerin aksine bir insan olduğunu anladığı diğer ses, "Boşverin onu!" diye bağırdı. "O bağlandı! Oyuncağı istiyorsanız sakinleşmeniz gerek!"

İnsan olmayan seslerden biri şarkı söyleyerek, "Pabuçlar hiç de eğlenceli değil," dedi.

Doyle, buradan gitmeliyim, diye düşündü, ayağa kalktı ve yola doğru döndü.

Doyle'un Doktor Romany olduğundan şüphelenmeye başladığı ses, "Richard!" diye seslendi. "Wilbur'a Byron'ın yanında kalmasını ve ben söyleyince öldürmek için hazır olmasını söyle."

Doyle duraksadı. Ona hiçbir borcum yok, diye düşündü. Eh, bana bir yemek ısmarlayıp altın liralarından da iki tane vermişti... Ama kahretsin, her şeyden önce onlar Romany'nin paralarıydı... Hem bana yardım etmek zorunda da değildi... Ama onu buraya gelmemesi için uyarmıştım... Of, bir şey olmayacak –1824'e kadar ölmeyecek... tabiî hatırladığım tarihe göre böyle– ama o tarihe göre Byron 1810'da Londra'da değildi... Pekâlâ, hiç olmazsa olup bitenlerden gözümü ayırmam.

Sağında, birkaç metre ötede çadır iplerinin birçoğu için bir kazık görevi gören bol meyveli, yaşlı bir atkestanesi ağacı vardı; hemen sessizce ona yaklaştı. Başını kaldırınca kendisini taşıyabilecek gibi görünen bir dal gördü ve sıçrayıp tutundu.

Yagların biri sesi şaşkınlıktan cırlayarak, "Kayboldu!" diye bağırdı.

Romany, "Wilbur!" diye seslendi. "Byron hâlâ orada ve bilinci yerinde mi?"

"Evet, efendi!"

O halde yag neden söz ediyor, diye meraklandı Romany. Etrafta bir yabancı dolaşıyor olabilir mi? Öyleyse bile gitti herhalde.

Richard korkudan sinerek arabayı Bavyera köyünün yanına çekmişti. Sürücü koltuğundan inip oyuncağa yaklaştı.

Romany gergin bir sesle, "Arabaya tek başına yükleyebilir misin?" diye bağırdı.

Richard gözlerini huzursuz ateş devlerinden kaçırarak, titrek bir sesle, "S-sanmıyorum efendi," dedi.

"Onları kamptan bir an önce uzaklaştırmamız gerek. Wilbur! Byron'ı öldür ve hemen buraya gel."

Richard ürkmüştü. Yaşamı boyunca pek çok adam öldürmüştü, ama bu her seferinde çaresiz, hiddetli ve aynı derecede zor bir mücadele olmuştu. Ardından gelen ve saatler boyu devam eden korkulu titremeleri ve mide bulantılarını ancak aksi halde kendisinin öldürüleceği düşüncesi sayesinde atlatabilmişti ve şimdi üzüntüyle anlıyordu ki, eli kolu bağlı bir adamın boğazını soğukkanlılıkla kesmek bir yana, durup bunun yapılışını izlemeye bile dayanamazdı.

"Bekle Wilbur!" diye bağırdı ve Romany ona döndüğü anda kasıtlı olarak uzanıp, Bavyera köyünün ana kolunu açık konuma getirdi, sonra da kırdı.

Doyle, Doktor Romany’nin Wilbur’a Byron’ı öldürmesini emrettiğini duyar duymaz, yere neredeyse tamamen paralel olan bir dalda ilerlemişti. Şu Wilbur’u görebilmeyi ve kafasına bir şey atabilmeyi umuyordu, ama yeni bedeninin ağırlığını idare etmeyi henüz öğrenememişti. Eski bedeninin ağırlığı altında ancak esneyecek olan dal, giderek tiz bir gıcırtıya dönüşen bir inlemeyle eğrildi ve hızla çatırdayıp kırılarak, ağacın gövdesinden koptu.

Ağır dal ve binicisi aşağıdaki çadırın tepesinden dalarak çingenelerin mutfağını darmadağın ettiler; tencereler, kaşıklar, kaplar ve tavalar, yırtılma, yıkılma ve yeri sarsan gümleme sesine çılgın bir melodik gürültü eklemişlerdi ve hemen ardından da dalgalanması yavaş yavaş durulan çadır bezi ateş ile içeriden aydınlandı.

Doyle içeri çöken çadırdan otlara, elleriyle dizlerinin üzerine düştü. Çadırların ötesindeki yüksek alevler tutuşmuş bir benzin kamyonu gibi

kükreyerek dalgalanıyorlardı. Ağaçtayken alevlerin insan şeklinde olduklarını sandığı zaman hayal görmüş olduğuna karar verdi.

Ayağa fırladı, dikkatli ve her yöne koşmaya hazırdı. Zincirli ayağı yere değer değmez, aklında dolaşan meraklı dokunuşları tekrar hissetti ve insan olmayan seslerden birinin, "İşte yine burada!" diye bağırdığını duydu.

Benzer bir ses, "Merhaba!" dedi. "Brendan Doyle! Gel de oyuncağımızı gör!"

Romany’nin, "Doyle burada mı?" diye bağırdığını duydu.

Bir şey, dişlerini takırdatan bas bir sesle, "Yaaah!" diye bağırdı ve yatay bir alev sütunu inanılmaz bir şekilde otuz metre uzağa dek dalgalanarak, çadırlardan birini tutuşturdu. Doyle dışarı fırlayan çingenelerin çığlıkları arasında her nasılsa çıngır çıngır bir piyano ile bir akordiyonun neşeyle çaldığını duyabiliyordu.

Yaylı ayakkabıları üzerinde bir böcek çevikliğiyle sıçrayan Doktor Romany yüksek adımlarla ateşlerin arasından çıktı, çılgınca etrafına bakındı, ama yanan mutfak çadırının yanında duran Doyle’u görünce sarsılarak durdu. Nefes nefese "Sen de kimsin?" dedi. Sonra "Boşver," diye hırladı. Nefes nefese kalmış, yüzü ter içindeki büyücü bir elinin parmaklarını açarak büyük ateşe doğru çevirdi, sanki ondan enerji çekiyordu ve diğer elinin işaret parmağıyla Doyle’a dokunarak "Öl," diye emretti.

Doyle tane tane, soğuk bir hissin kendisini sarsıp kalbini ve karnını dondurduğunu hissetti, ama soğukluk bir an sonra buz gibi bir akımla sağ bacağından ayağına, oradan da yere doğru akıp gitmişti.

Romany şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bir adım gerileyerek, "Kimsin sen lanet olası?" diye mırıldandı. Elini beline götürdü ve uzun namlulu bir çakmaklı tabanca çıkardı.

Doyle’un bedeni kendi kendine hareket ediyordu sanki; doğrularak fırladı ve bacağını sertçe açarak topuğunu bir piston gibi Romany’nin göğsüne indirdi; büyücü arkaya doğru havalandı ve iki metre ötede sırtının üzerine indi. Doyle havada gevşeyip dizlerini bükerek yere indi ve sol eli düşen tabancayı havada yakaladı.

Arkasından "Efendi?" diye bir ses geldi. "Byron’ı öldürmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Doyle döndü ve yakındaki bir çadırın girişinde, elinde bir bıçak olan ve etrafa bakınıp duran bir çingene gördü. Adam sonunda yerde yuvarlanıp çırpınan büyücüyü fark etti ve hemen dönerek tekrar çadıra girdi.

Doyle iki uzun, koşar adımla çadırla arasındaki yolu aldı ve tam kapıyı açtığı anda çingenenin bir döşekte bağlı ve ağzı tıkalı bir hakle yatan Byron'ın boğazına bıçağı dayadığını gördü. Daha ateş etmeye karar bile vermeden silahın tepmesiyle kolu yukarı fırlamıştı ve duman bulutunun içinde çingenenin şakağındaki delikten kanlar fışkırarak çadırın arka tarafına doğru yuvarlandığını gördü.

İleri atılarak cesedin elinden bıçağı çekip alırken, kulağı silahın patlamasından çınlıyordu; doğruldu ve bıçakla Byron'ın el ve ayak bileklerindeki ipleri kesti.

Genç lord uzanıp ağzındaki tıkacı çıkardı. "Ashbless, sana hayatımı borçluyum–"

Doyle bıçağın sapını Byron'ın eline tutuşturarak, "Al," dedi. "Dikkatli ol, bu gece etrafta tuhaf şeyler oluyor." Doyle çadırdan fırladı, Romany'yi hâlâ yerde, çaresizce yuvarlanırken yakalayabilmeyi umuyordu, ama büyücü gitmişti.

Çadırların birçoğu tutuşmuştu ve Doyle hangi yönden kaçmanın en güvenli olacağına karar vermeye çalışarak duraksadı. Sonra gördüğü şeyi daha net görebilmek için gözlerini kıstı, çünkü perspektifte çok büyük bir hata yapmadıysa, az önce iki –şimdi üç olmuşlardı!– adam görmüştü; en az on metre boyundaydılar ve tamamen tutuşmuşlardı. Çadırlarla yolun arasındaki otlarda enerjik, hatta neşeli bir şekilde koşup zıplıyorlardı. Bir an sonra iki tane daha geçip gitti. Doyle'a kuyruklu yıldız kadar hızlı görünmüşlerdi.

Görünüşe göre kampın kuzey tarafından gitmemiz, hem de hemen gitmemiz gerek, diye düşündü Doyle, ama o yana dönünce yanan koşucuların kuzey tarafını da kapattıklarını gördü. Aman Tanrım, diye geçirdi içinden, bunlar her neyse, kampın çevresinde bir halka çizerek koşuyorlar!

Tekrar güneye yöneldi ve bir anda iki şeyi kesin olarak anladı: Artık sayıları çok fazlaydı ve aralarından fırlayıp çemberin dışına çıkılamayacak kadar hızlı koşuyorlardı. Alev alev yanan çember her saniye gözle görülür biçimde daralıyordu.

Doyle ümitsizce, bu şeyleri Romany çağırdı, diye düşündü ve onları geri yollayamayacak olursa, bu onun kolunu –ya da boynunu, kıramadığım için olmayacak. Şu çadırlardan birinde olmalı mutlaka.

Doyle en yakındaki çadıra doğru koşmaya başladı; gölgesi bölünüyor ve çevresinde dönüyordu.

9

"...senin sayende
Toprağın çocukları zafer kazandı; şimdi n'olur
Bizi yeraltına koy, dondurucu soğuğun
Cocytus'u hapsettiği yere."

–Dante'nin Cehennem'inde
Antaneus'la konuşan Virgil

Doktor Romany, kaçamayan çingenelerin çığlıklarını ve kampın çevresinde artık tamamen kontrolsüzce dönen ateşten duvarın kükreyişini duymazdan gelerek masasındaki kağıtların üzerine eğilirken, gerekli enerji sorun değil, diye düşünüyordu ve cam çubukları yerleştireceğim açının derecesiyle de ne kadar geriye atlayacağıma karar veririm. Ama geriye nasıl döneceğim? Bu zamana bağlı, canlandırılmış bir tılsıma ihtiyacım var... bu zamanın koordinatlarının yazılı olduğu bir parça yeşil kaya tam işimi görürdü... bu taştan oyulmuş ve kağıt ağırlığı olarak kullanılan bir Anubis heykelini dikkatle süzdü.

Dışarıdaki uğursuz patırtının arasında yandaki çadırdan gelen bir gürültü ve birisinin, "Romany nerede lanet olası? Burada mı saklıyorsunuz onu?" diye bağırdığını duydu.

Her nasılsa soğuk-büyüme karşı bağışıklı olan şu kıllı dev olmalı, diye düşündü Romany. Benim peşimde. Taş oyacak zaman yok. Kağıda yapmam ve canlandırmak için de kanımı –birazını daha– kullanmam gerekecek.

Bir sayfa beyaz kağıt üzerine aceleyle Eski Krallık hiyerogliflerini çizerken, sakallı adamın kim olabileceğini merak ediyordu. Ve Brendan Doyle neredeydi?

Aklına olası bir cevap geldi ve kalem havada donakaldı. Neredeyse hayranlıkla, tabiî, bahse girerim öyle, diye düşündü. Elbette! Yaglar, yeni bedeni daha iyi koşuyor, dememişler miydi? Ama elimdeyken gerçekten pek çaresiz görünüyordu. Hepsi numara mıydı yani? Set aşkına, öyle olmalı! Amenophis Fikee'nin kendisini zehirsiz ve üstün bir bedene sokmasını sağlayan ve en iyi soğuk-büyümden kurtulmakla kalmayıp bir an

sonra beni fiziksel olarak etkisiz hale getiren biri kesinlikle... çaresiz olamaz.

Romany eski figürleri çizerken bir yandan da hangi zamana atlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Gelecekte bir zamana mı? Hayır, bu geceki felaketi yaşanmış tarih olarak bırakmak anlamına gelecekse olmaz. Geçmişe atlamak ve bu geceki yarım kalan girişimi yapmamıza neden olan durumun ortaya çıkmasını engellemek daha iyi. Efendi'nin İngiltere'deki sorunları gerçek anlamda ne zaman başlamıştı? Kuşkusuz Abukir Koyu'udaki 1798 deniz savaşından önceydi, bunun ardından İngilizlerin Mısır'ı ele geçireceklerini kim olsa anlardı; hem savaş başka türlü sonuçlansa ve Fransız generali Kleber öldürülmemiş olsa bile, şimdiye dek işler yine de İngiltere'nin kontrolüne geçmiş olurdu. Hayır, madem geri gidecekti, iyice geriye, İngiltere'nin pençelerini Afrika kıtasına ilk taktığı zamana kadar gidebilirdi. Bu da... 1660'ta, II. Charles'ın, çeyizinin bir bölümü Tanca şehri olan Portekizli Braganza Prensesi Catherine ile evlenerek İngiltere tahtına yeniden geçtiği sıralardaydı.

Romany hızla bazı hesaplar yaptı... ve Charles'ın düğününe yirmi yıldan daha yakın bir kapı olmadığını görünce yüzünü buruşturdu. Ama 1684'te bir tane vardı, tam olarak, –deli gibi hesap yapıyordu– dört Şubatta. Bu, Kahire'deki Efendi'nin güçlü Charles'ın yerine aptal ve kolay idare edilen soylu piçi, Monmouth Dükü James'i tahta geçirmeyi ilk kez denemesi sırasında, Charles'ın ölümünün bir yıl öncesiydi. Fikee, 1666'daki yag çağırmanın Newtonvari geri tepmesiyle neredeyse yirmi yıldır geri çekilmiş ve kralın zehirlenmesi, Charles Stuart ile Monmouth'un annesi Lucy Walter arasında "yeni keşfedilmiş" sahte bir evlilik belgesi düzenlenmesi ve Monmouth'ın kendisinin de Hollanda'dan gizlice dönmesiyle birlikte dengenin yeniden eski haline dönmesini –müthiş bir don olarak– beklemesi emredilmişti.

Romany iyice kullanılmış olan neşteri bir kez daha damara daldırmak üzere aceleyle eline aldığı anda, o planın neden yürümediğini hatırladı. Öldürücü dozdaki cıva Charles'ın köpeklerinden birinin midesine gitmişti... ve Monmouth'ın Folkstone'a muzaffer gelişiyle bitmesi gereken Büyük Don da Fikee'nin beklediğinden daha güçlü olmuş, mart ayına kadar sürmüştü... ve kara kutusunda kilitli duran sahte evlilik belgesi de her nasılsa ortadan kaybolmuştu. Efendinin memnun olduğu söylenemezdi.

Çadırın duvarları dışarıdaki çılgınca dönüp duran yag çemberinin parıltısıyla turuncu renge bürünmüştü ve ter damlaları kağıdın kenarlarına

dikkatle sürdüğü koyu kanı sulandırıyordu.

Hemen ayağa kalkıp masanın üzerine cam çubukları yerleştirmeye koyulurken, evet, diye düşünüyordu, atlayacağım yer –pardon, zaman– orası. Ve Fikee ile Efendi'ye gelecekte onları nelerin beklediğini ve İngiltere'yi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçmelerini, aksine güçlerini onu yok etmek için kullanmalarını söyleyeceğim: Donu durdurmaya değil uzatmaya ve sertleştirmeye çalışın, Katolikleri Protestanlara, onları da Yahudilere karşı kışkırtın, gelecekteki liderleri henüz çocukken öldürün...

Gülümsedi ve cam çubukları yumuşak hareketlerle en uygun açıyla yerleştirdi ve zaman içindeki atlayışını başlatıp sürdürmek için gereken müthiş enerjiyi çekebilmek için bir elini açarak dışarıda koşuşturan ateş elementlerine doğru uzattı.

Doyle, giysi sandığının kapağını çarparak kapattı ve yerde nefes nefese çöküp kalmış çingeneleri umursamadan dışarı fırladı. Kampın çevresindeki alev çemberi güneş gibi parlıyordu, bakmak imkânsızdı. Giderek tükenen havayı nefes nefese solumaya çalışıyor, terin üzerinde belirir belirmez buharlaştığını hissediyordu. Kampın çevresindeki tüm çadırlar tutuşmuştu ve yakınındaki iç çadırlardan bile dumanlar yükselmeye başlamıştı. Aman Tanrım, diye düşündü korkuyla, neden durdurmuyor onları? Buradaki ısı birkaç derece daha yükselecek olursa hepimiz çıra gibi tutuşacağız.

Yandaki çadıra koştu, kapağı yana savurup içeri daldığı sırada çadırın saçakları mavi bir alevle tutuştu. Doktor Romany içeride bir masanın başında duruyordu; bir elini Doyle'a doğru uzatarak açmıştı, diğeriyle de bir kağıt parçası tutuyordu. Doyle ona doğru atıldı–

–Ve akkor bir rüzgârla savruldu. Birkaç saniye boyunca yalnızca iki büklüm durarak parçalayıcı bir etki bekledi, ardından sessiz ve ışıksız bir boşlukta serbest düşmeye başladı... sonunda ışık ve ses birdenbire sarsarak geri döndü.

Şaşkın bir halde ilk algıladığı şey, kaba saba şamdanlardaki mumlarla aydınlanan geniş bir oda oldu, sonra şok edici derecede soğuk bir havada düşmeye devam etti ve bir saniye sonra çizmeleri bir masaya çarptı; bir ayağıyla pişirilip doldurulmuş bir ördeği patlatırken, diğeriyle de bir kase dolusu çorbanın tamamına yakınını her yana saçtı. Bacakları kaydı ve masayı sarsarak bir tabak haşlanmış jambonun üzerine oturdu.

Masanın her iki yanındaki, üzerleri berbat olmuş insanlar şaşkınlık içinde bağrışarak gerilediler ve Doyle, Doktor Romany'nin yan masadaki tabakların üzerine yüzüstü kapaklanmış olduğunu gördü.

Doyle aklı karışmış bir halde, "Pardon... bağışlayın," diye mırıldanarak masadan aşağı indi.

Patlak gözlü ihtiyar bir peçeteyle gömleğini silerek, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bu lanet numara da neyin nesi?" Şaşkınlığın ardından herkes sinirlenmiş görünüyordu ve Doyle birinin, "Ne olacak, kokuşmuş büyücülük. Haydi ikisini de tutuklatalım."

Romany de yere inmişti ve kollarını öyle otoriter bir etkiyle açtı ki, ayağa fırlamış olan yanı başındaki insanlar uysalca gerilediler. Zorlukla nefes alarak, "Bir patlama oldu," dedi, hem soluk soluğa hem de sert konuşabiliyordu. "Yolumdan çekilin, ben–" O sırada Doyle'u fark etti.

Ve Doyle olup biteni kavrayamamasına rağmen büyücünün renginin solduğunu ve hızla dönüp itiş kakışla ve küfürler savurarak en yakın kapıya doğru yol aldığını görünce şaşırmış ve memnun olmuştu. Romany kapıyı açtı ve Doyle'a son bir kez korkuyla baktıktan sonra, dışarıdaki gecenin içinde kayboldu.

Doyle'un arkasından gelen sakin bir ses, "Peşinden git Sammy ve onu geri getir," dedi. Döndü ve bir önlük takmış, elindeki satırı rahat bir tavırla tutan güçlü bir adamın şüpheci bakışıyla karşılaştı. İri yarı bir genç Romany'nin peşinden fırlarken, adam, "Ben patlama duymadım," dedi. "Burada bekleyeceksin, en azından berbat olan yemekleri kimin ödeyeceğine karar verene kadar."

Doyle, "Hayır," dedi, yeni sesinin mantıklı çıkması için çabalıyordu – ki bu pek kolay değildi, çünkü birçok adamın geniş konçlu çizmeler, dize kadar inen yelekler giymiş ve kısa peruklar takmış olduklarını fark etmişti Duyduğu aksanları anlamak da neredeyse imkânsızdı ve her nasılsa neler olduğunu bildiğinden kesinlikle emindi. "Bakın, buradan çıkacağım. Ve elindeki o şeyle beni durdurmaya çalışabilirsin, ama öyle korkmuş bir haldeyim ki, onu elinden almak için bayağı uğraşırım ve herhalde ikimizin de canı yanar ve bu yıl yaralanmak için berbat bir yıl gibi görünüyor."

Sözlerinin etkisini arttırmak için uzandı ve masadan boş bir melal kupa aldı. Tartıp sıkıca kavrarken, Benner, diye geçirdi içinden, umarım bunu becerebiliyordun. Kupayı iyice, eklemlerini beyazlatacak kadar güçle sıktı –konuşmalar kesilmişti, herkes, hatta hancı bile ilgiyle izlemekteydi– ve basıncı arttırdı. Kupanın yüzeyindeki küçük çentik ve çukurların her

birinin parmaklarının iç kısmını acıttığını hissediyordu; kolu omzuna kadar sancıyor ve şiddetle titriyordu... ama kupa hiç bükülmedi.

Uzun saniyeler boyu boşu boşuna sıktıktan sonra vazgeçti ve kupayı yavaşça tekrar masaya koydu. "Çok sağlam işçilik," diye mırıldandı.

Yanındakilerin çoğu sırıtıyordu, uzak masalardan birinden bir de kahkaha geldi. Hancının asık suratına bile isteksiz bir sırıtış yayıldı. Doyle gitmek üzere arkasını dönünce herkes kahkahalarla gülmeye başladı ve gerginlik, çatlayan bir buz gibi kırıldı. Böylece, yüzü kızarmış da olsa, kimse kendisine engel olmadan kapıya kadar ilerleyebildi.

Kapıyı açıp dışarıya adım attığı anda, soğuk, yüzünü ve ellerini yakarak hissizleştirdi. Ciğerleri aldığı ilk nefesle büzüldü ve burnunun sırf buz gibi soğuk havayı solumaktan kanamaya başlamak üzere olduğunu düşündü. Kapı çarparak arkasından kapanınca aklı, Aman Tanrım, diye bir çığlık attı, bu da nesi? Burası İngiltere olamaz. Orospu çocuğu bizi Tierra del Fuego'daki bir sınır karakoluna falan atlatmış olmalı.

Handaki herkes kendisine kahkahalarla gülüyor olmasa dönüp içeri girecekti; böylece dişlerini sıktı, acıyan ellerini incecik paltosunun ceplerine soktu ve karanlık, dar sokakta koşmaya başladı. Romany'yi bulmayı ve büyücüyü korkutarak, hiç olmazsa bir süre oturabileceği sıcak bir yer bulmasını sağlamayı umuyordu.

Romany'yi bulamadı, ama Sammy bulmuştu ve Doyle ona handan bir buçuk blok kadar ötede, dar bir sokağın ağzında iki büklüm bir halde rastladı; puslu ay ışığında Doyle onu göremeyebilirdi, ama çaresiz hıçkırıklarını duymuştu. Donmuş gözyaşları Sammy'nin yanağını tuğla duvara yapıştırmıştı ve Doyle diz çöküp genç adamın başını yavaşça kaldırırken hafif bir çıtırtı duyuldu.

Doyle delikanlının kendini iyice kaptırmış olduğu üzüntüsünü dağıtmak için yüksek sesle, "Sammy!" dedi. "Nereye gitti o?" Cevap alamayınca onu sarsmaya başladı. "Ne tarafa be adam?" Nefesinin buharı duman gibi yükseliyordu.

Delikanlı, "O..." diye iç çekerek konuştu, "o bana içimdeki... yılanları gösterdi. Bana 'Kendine bir bak,' dedi, ben de baktım ve her yerde o yılanları gördüm." Sammy yine hıçkırmaya başladı. "Oraya dönemem, eve de öyle. Herkesin içine girerler sonra."

Doyle sert bir ses tonuyla, "Gittiler," dedi. "Beni anlıyor musun? Gittiler. Soğuğa dayanamazlar, geldiğimde her birinin sürünüp uzaklaşarak öldüklerini gördüm. Şimdi, o piç nereye gitti?"

Sammy burnunu çekti. "Gittiler mi? Ve öldüler? Gerçek mi bu?" Korkuyla gözlerini indirip üzerine baktı.

"Lanet olsun, evet. Nereye gittiğini gördün mü?"

Genç adam giysilerini giderek azalan bir tedirginlikle silkeledikten sonra titremeye başladı. Soğuktan kasılmış bir halde ayağa kalkarak "G-geri dönmeliyim," dedi. "Kahrolası soğuk. Ha evet, nereye gittiğini bilmek istiyordun."

"Evet." Doyle bir titreme nöbetine tutulmuş, yol taşlarının üzerinde neredeyse step dansı yapıyordu. sağ ayak bileği uyuşmuştu ve zincirin donup tenine yapışmasından korkuyordu.

Sammy tekrar burnunu çekti. "Şuradaki evin üzerinden arka sokağa atladı."

Doyle daha iyi duyabilmek için başını yaklaştırdı. "Ne?"

"Şu evin üzerinden atladı, tıpkı bir çekirge gibi." burnunu çekti. "Ayakkabılarının altında metal halkalar vardı," diye de açıkladı.

"Ya. Şey... teşekkürler." Belli ki Romany bu çocuğu adamakıllı hipnotize etmiş, diye düşündü. Hem de birkaç saniyede! Ona rastlayacak olursam benden korkuyor gibi görünmesine fazla güvenmemek en iyisi. Genç adam aceleyle uzaklaşmaya başlamıştı ki, "Ha, bu arada," dedi, "neredeyiz? Kayboldum da."

"Borough High Sokağı. Southwark."

Doyle kaşlarını kaldırdı. "Londra mı yani?"

Yerinde sabırsızca hoplamaya başlayan delikanlı, Tabiî ki Londra," dedi.

"Şey, peki hangi yıl? Tarih?"

Lordum, bayım, bilmiyorum. Kış mevsimi olduğu kesin." Döndü ve hızla hana doğru yöneldi.

Doyle arkasından, "Kral kim?" diye seslendi.

Genç adam omzunun üzerinden, "Charles!" diye cevapladı.

Doyle, peki kaçıncı Charles, diye düşündü. Gözden kaybolan siluetin ardından, "Ondan önceki kral kimdi?" diye seslendi.

Sammy onu duymazdan geldi, ama yukarıdan bir çatırtı ve açılan bir pencerenin gıcırtısı duyuldu. Bir adam sinirli bir sesle, "Kutsanmış Oliver", diye seslendi, "o kralken geceleri böyle sokak yaygaraları olmazdı."

Doyle bir düzine küçük, üzeri kaplanmış pencerenin hangisinin aralık olduğunu görmek için soğuktan acıyan gözlerini yukarı çevirip hemen, "Bağışlayın bayım," dedi. "Ben..." neden olmasın, diye düşündü, "bende bir

hastalık var, bir beyin hastalığı ve hafızamı kaybettim. Gidecek hiçbir yerim yok. Gün doğana dek mutfakta uyumama izin verir ya da aşağıya daha kalın bir palto atabilir misiniz? Ben–"

Pencerenin çarparak kapandığını ve mandalın sıkıştırıldığını duydu, oysa hangi pencere olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Tipik bir Cromwell'ci, diye geçirdi içinden ve sıkıntıyla verdiği nefes küçük bir bulut oluşturarak uçup gitti. İsteksiz adımlarla ilerlerken, demek bulunduğum zaman 1660 ile şey arasında bir yerde –ne? II. Charles ne zaman ölmüştü? 1690 civarındaydı sanırım. Bu daha da berbat. 1810'da hiç olmazsa Darrow'un adamlarını bulma ve onlarla dönme, o da olmazsa kaderin bana sunacaklarını kabul etme ve William Ashbless olarak rahat bir hayat sürme şansım vardı. (Lanet olsun, çok soğuk.) Seni salak, neden öyle yapmadın? Oturup ezberden Ashbless'in şiirlerini yaz, Mısır'a git ve mütevazı şöhret ve servetin –hatta şahane karının– gelmesini bekle. Ama hayır, sen büyücülerin peşine düşmek zorundaydın ve böylece artık tarih William Ashbless'den mahrum kaldı, sen de kimsenin dişini fırçalamadığı, banyo yapmadığı ve insanın otuzuna gelince orta yaşlı olduğu bir çağda hapsoldun.

Gözleri yukarıdaki çatıların arasından ince bir şerit olarak görünen gökyüzünü çapraz olarak kapatmış tuhaf bir figüre takıldı. Bir an için dolunayın önünde silueti görünmüştü ve sokaktan geriye doğru sıçrayarak, en yakın duvarın taşları arasında gözden kaybolmuştu; herhalde gölgelerin arasında görünmeyeceğini sanıyordu, oysa inanılmaz derecede yükseğe sıçrayan, savrulan pelerini ve ayakkabılarının altındaki sonuna kadar açılmış, ardında yarım metre boyunca salınan yaylarla ve kel kafasıyla bu figür kesinlikle Doktor Romany idi.

Yukarıya doğru hızı azalıp da yerçekiminin ince örümcek ağının kendisini yavaş yavaş geri çekmeye başladığını hissettiğinde ve yakındaki çatılar yeniden yükselerek Londra Köprüsü ve onun altındaki hareketsiz beyaz nehir boyunca sıralanmış yüksek evlerin donuk ihtişamını kapatmaya başladıklarında, Doktor Romany artık birkaç dakika önceki kadar yükseğe sıçrayamadığını sıkışık hava zarfının bütünlüğünü yitirdiğini ve müthiş soğuğu içeriye sızdırdığını fark etti. Aslında güçleri artmamış, yalnızca daha eski, dolayısıyla büyüye daha açık olan ortamda her zamanki büyü gücünün sınırları genişlemişti –ve bu etki şimdiden zayıflamaya başlamıştı Dışarı dönük bir çatının altına doğru bacaklarını açıp, bir takla atarak

yavaşça yola inerken, bu tıpkı bir adamın ağır bir kılıçla saatlerce çalıştıktan sonra eski kılıcını hafif bulması gibi, diye düşünüyordu, kılıç aslında her zamanki ağırlığındadır ve yeni gelen güç hissi bir süre sonra kaybolur. Güçlerimdeki bu gözle görülür artış da bu gece sona ermeden bitecek gibi... ve birbirine kattığımız o handaki kapı da şafağa doğru kapanacak.

Dans eden zenci biçimindeki bir han tabelasının omzuna bir kolunu sarıp hız keserek yere inerken bu yüzden, diye düşündü, Fikee ve Efendi’yle bir an önce konuşup, kim olduğumu ve neden geldiğimi söylemeliyim.

Kardeşliğin üyelerine sunduğu mükemmel yemekleri her zaman beğenen Ezra Longwell, bu güzel bir akşam yemeği olacak, diye düşündü. Şöminenin yanındaki şişeden bardağına yeniden şarap doldurdu –bu çetin kışta şampanyaların bile servis yapılmadan önce yarım saat ateş yanında bekletilmeleri gerekiyordu; kırmızı şarap ve sert şaraplar içinse bir buçuk saat gerekti. Hâlâ soğuk olan şarabı yudumlayarak, mutfağın sıcaklığının donmaktan koruduğu Tudor tarzı küçük pencereye doğru yürüdü. Koluyla buğusunu sildi ve dışarı baktı.

Köprünün batısında, Temple Stairs’den Surrey sahiline kadar uzanan don panayırının sıkışık baraka ve çadırlarının arasında ışıklar titreşiyordu. Fenerlerini neşeyle sallayarak buz üzerinde yarışan patenciler, roketleri ya da kayan yıldızları andırıyorlardı, ama Longwell bir çatı altında sıcak bir yemeği bekliyor olmaktan memnundu.

Pencereden uzaklaştı ve dumanı tüten tencerelere sevgi dolu son bir bakış attıktan sonra –tıknaz aşçı kadına, "O leziz sosislere nazik davran!" demişti– koridordan yemek odasına geçti. Ayak bileğindeki ince zincir, yerdeki tahtalarda hafifçe tıkırdıyordu.

Longwell odaya girince, Owen Burghard başını kaldırdı ve gülümsedi. "Altmış sekiz nasıl gidiyor Ezra?"

Longwell her zamanki sandalyesine geçerken yüzü kızardı, diğer üyelerin alaycı bakışlarının farkındaydı. Sandalye ağırlığının altında gıcırdarken, huysuzca, "Fena değil," dedi, "çok soğuk olmasına rağmen."

Burghard, "İyimser tavrını biraz değiştir Ezra," diyerek dikkatini yeniden masadaki çizelgeye çevirdi. Sağ kenarına kil piposunun sapıyla tıklattı ve bilgiçlik taslamayan havasıyla, "Görüyorsunuz baylar," dedi, "Fikee’nin çingene takımının faaliyetinin arttığı bu dönemlerde–"

Sözü kapının şiddetle çalınmasıyla kesildi.

Bir an sonra hepsi ayağa fırlamışlardı, elleri kılıç saplarına ve tabanca kabzalarına gitmişti ve her biri ayağa kalkmadan önce sağ çizmesinden sarkan zincire otomatik olarak bir fiske vurmuştu; sanki zincirin serbestçe hareket etmesi en az bir silah kadar önemliydi

Burghard kapıya yaklaştı, sürgüyü çekti ve kenara çekildi. "Kilitli değil," dedi.

Kapı açıldı ve karşılarında İskandinav mitolojisinden fırlamış bir dev görünce bütün gözler şaşkınlıkla büyüdü. Adam inanılmaz derecede uzundu; boyu tam iki metre olan kraldan bile uzundu ve tuhaf kesimli, nedense incecik olan paltosu geniş omuzlarını ve kaslı kollarını gizleyemiyordu. Buz tutmuş sakalı ona tarihsel bir hava veriyordu. Buz devi barbarca bir aksanla, "Bir ateşiniz varsa," dedi, "ve içecek sıcak birşeyler... " Sendeledi, Longwell bu canavar devrilecek olursa kitapların raflardan düşeceğinden korktu.

Burghard'ın ise birden nefesi kesilmiş, yabancının buz tutmuş bir zincir sarkan sağ çizmesini işaret ediyordu. Hemen ona destek olmak için koşturdu. "Beasley!" diyerek atıldı. "Yardım et de onu tutalım. Ezra, kahve ve konyak, çabuk!" Burghard ve Beasley sendeleyen, yarı donmuş adamın yürümesine yardım edip, yemek odasındaki ateşin başındaki bir sıraya oturttular. Longwell büyük bir kupa dolusu sert kahve getirince, dev bir süre yudum almadan sadece ağır kokulu buharını soludu.

Sonunda, "Ah," diye iç çekerek kahveyi yanına koydu ve ellerini ateşe doğru uzattı. "Orada öleceğimi sanmıştım. Kışlarınız hep bu kadar kötü müdür?"

Burghard kaşlarını çatarak diğerleriyle göz göze geldi. "Kimsin bayım ve buraya nasıl geldin?"

"Köprünün güney ucunda toplanırmışsınız, yani toplanıyormuşsunuz diye duydum. Gittiğim ilk yerde içeri almadılar, ama buranın yerini tarif ettiler Kim olduğuma gelince –doğrusu aklıma iyi bir isim gelmiyor. Ama buraya geldim, çünkü," ve bitkin yüzüne bir gülümseme yayıldı, "geleceğimi biliyordum. Sizler peşinde olduğum tilkiyi yakalamam için gereken izcilersiniz. Bir büyücü var, adı Doktor Romany–"

Burghard, "Doktor Romanelli mi demek istiyorsun?" diye sordu. "Onu tanıyoruz."

"Tanıyor musunuz? Hem de nehrin bu kadar yukarısında? Vay canına. Neyse, Romanelli'nin bir ikizi var, adı Romany ve o –sanırım büyü yoluyla

diyebilirim– Londra'nıza atladı. Yakalanması ve ait olduğu yere ...gönderilmesi gerek. Ve şansım varsa beni de geri götürmesi sağlanabilir."

Longwell, "İkiz mi? Tahmin ediyorum ki bir ka demek istiyorsun," diyerek ocaktan bir parça kömür aldı ve yeni doldurduğu piposunun ucuna dikkatle yerleştirdi. "Bir pipo alır mısın?"

Doyle, "Tanrım, evet," diyerek adamın uzattığı narin, beyaz kil pipoyu ve tütün kesesini aldı. "Ka da ne demek?"

Burghard gözlerini kısarak Doyle'u süzdü. "Çok şaşırtıcı bir bilgi ve cehalet karışımısın bayım, bir gün hikâyeni zevkle dinlemek isterim. Örneğin bir bağlantı zinciri takıyorsun ama hakkımızda fazla bir şey bilmiyor gibisin. Doktor Romanelli'yi biliyorsun, ama ka'nın ne olduğunu ya da kışın neden bu kadar sert geçtiğini bilmiyorsun." Gülümsedi, ama yanıltıcı şekilde yumuşak bakan gözlerindeki şüpheci pırıltı kaybolmadı. Parmaklarını kısa kesilmiş, seyrelen saçlarında gezdirdi. "Neyse, ka bir insan kopyasıdır, özel bir çözeltiyle dolu bir teknede, orijinal insanın sadece birkaç damla kanıyla yapılır. İşlem doğru yapılırsa kopya orijinaline her yönden benzemekle kalmaz, onun tüm bilgilerine de sahip olur."

Doyle piposunu kuru tütünle doldurup, Longwell'in yaptığı gibi yaktı. "Evet, sanırım Romany böyle bir şey olabilir," diyerek dumanı üfledi ve donmuş sakalındaki buzları ateşin önünde eritmeye başladı. Gözleri büyüdü. "Ah, sanırım tanıdığım biri daha bir... ka. Zavallı sersem. Eminim bilmiyor."

Burghard, "Amenoplıis Fikee'yi tanıyor musun?" diye sordu.

Doyle çevresindekilere baktı, bildiklerinin ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünüyordu. "O bir çingene grubunun başı, ya da öyleydi, ya da öyle olacak."

"Evet, bir çingene grubunun başı. Bu öyleydi'ler ve olacak'lar da neyin nesi?"

"Boşverin. Her neyse, baylar, bu Doktor Romanelli ka'sı bu gece burada, Londra'da ve buradaki hiç kimsenin bilmemesi gereken şeyler biliyor ve bulunup ait olduğu yere gönderilmesi gerek."

Burghard, "Ve sen de onunla birlikte gitmek istiyorsun," dedi.

"Doğru."

"Çabuk bile olsa, neden böylesine tehlikeli bir yolculuğa kalkışasın ki?" diye sordu Burghard. "Gemiyle, at ya da eşekle istediğin yere altı ayda gidebilirsin."

Doyle iç çekti. "Sanırım siz bir tür... büyülü polis gücü olarak çalışıyorsunuz," diye başladı.

Burghard aynı anda hem gülümsedi hem de irkildi. "Tam olarak değil bayım. Bazı zengin ve anlayışlı lordlar, büyü yapan hainlere engel olmamız için bize para sağlıyorlar. Büyüyle değil, büyüyü yok etmek için çalışıyoruz."

"Anladım." Doyle piposunu şöminenin yanına bıraktı. "Size öyküyü anlatırsam," dedi ihtiyatla, "ve siz de bu Romany yaratığının Londra, İngiltere ve dünya için –diyelim ki korkunç derecede güçlü– bir tehlike olduğuna katılıyorsanız, sonradan –bu mümkünse tabiî– ait olduğum yere dönmeme engel olmadan onu yakalamama yardım eder misiniz?"

Burghard sessizce, "Söz veriyorum," dedi.

Ateş patlayıp çatırdayarak sessizliği bozarken, Doyle uzun saniyeler boyunca adamı süzdü. Sonunda "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Çabuk hareket etmeliyiz ve önümüzdeki bir saat boyunca nerede olacağını bildiğimi sanıyorum, bu yüzden kısa keseceğim. O ve ben buraya bir çeşit büyü yoluyla geldik, ama başka bir yerden, örneğin Türkiye'den değil. Başka bir... zamandan atladık. Gördüğüm son sabah 1810 yılının 26 Eylül sabahıydı."

Longwell'in patlattığı kahkaha Burghard'ın elini kaldırmasıyla kesildi.

"Şey, sanırım bir şey zamanın yapısında–" Duraksadı, masanın üzerinde duran deri ciltli bir kitabı fark etmişti. Şu anda yeni olmasına ve sırtına altınla basılmış 1684 sayısının pırıl pırıl parlamasına rağmen kitabı tanımıştı; ayağa kalktı ve ona doğnı yürüdü. Hokkanın yanında bir kalem hazır bekliyordu. Sırıtarak kalemi mürekkebe batırdı, son sayfayı çevirdi ve üzerine "IHAY, ENDANBRAY. ANCAY OUYAY IGITDAY?" yazdı.

Burghard, "Ne yazdın?" diye sordu.

Doyle sabırsızca elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Baylar, bir şey zamanın yapısında delikler açtı..."

Sadece on beş dakika sonra aşırı soğuğa karşı sarınıp sarmalanmış bir düzine adam, eski binanın sokak kapısı önünde sıralanmış, dar köprü sokağından Surrey sahiline doğru hızla ilerliyorlardı. Evlerin arasında iki kişinin yan yana geçebileceği kadar aralık vardı, ama tek sıra halinde yürüyorlardı. Doyle pelerinli Burghard'ın arkasında ikinci sıradaydı ve sağ bacağına çarpan kının içindeki kılıcın alışık olmadığı çapraz cüssesine

rağmen, hızına kolayca ayak uydurabiliyordu. Karanlık, pis sokakta hiç ışık olmadığı için tek aydınlanmayı Burghard'ın karanlık lambasından yayılan ince sarı ışık sağlıyordu, yine de birkaç kat yukarıda ay ışığı kırık dökük çatıları ve sağlam olmayan eski binaların birbiri üzerine devrilmelerini engellemeye yarayan sağlam kirişleri donduruyordu. Ayak bileği zincirlerinin arada bir taşlara sürtünmesi dışında köprü sessizdi ve Doyle sağında uzaktan gelen hafif bir müzik ve abartılı kahkahalar duyabiliyordu.

Burghard bir ara sokağa saptı ve ışığını ahşap bir kapı ağzına çevirerek, "Buradan," dedi. Doyle, bunun aşağıya inen bir merdiven olduğunu gördü. "Güney kapısından girerek, geldiğimizi duyurmaya gerek yok."

Doyle onun peşinden karanlık merdivenleri indi ve köprünün taşlarına oyulmuş bir kuyuda uzun süre dönerek indikten sonra, köprünün ayakları arasındaki geniş açıklığın altında tekrar açık havaya çıktılar. Doyle, basamakların ardında ve köprünün kemerleri arasından görünen nehrin ay ışığıyla aydınlanan hareketsiz, beyaz bir kütle olduğunu ilk olarak fark etti.

Buzun üzerinde kuzeye doğru ilerleyen bir grup görülüyordu. Doyle onlara şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını daha arkadaki figürlere çevirdi. Onlarda dikkatini çeken şey neydi? Birçoğunun acayip, kambur görüntüleri mi? Öndekinin sıçrayarak, yaylanarak yürümesi mi?

Doyle, eldivenli iri elini Burghard'ın omuzuna koydu. "Teleskop," diye sessizce gürlediği sırada, arkadan gelen Longwell ona çarptı, ama Doyle sarsılmadı bile.

"Elbette." Burghard paltosunu sıyırdı ve Doyle'a açılır kapanır bir teleskop uzattı.

Doyle aleti klik–klik–klik diye sonuna kadar açarak, uzaktaki gruba çevirdi. Tam odaklanamıyordu, ama inip çıkan liderlerinin Doktor Romany olduğunu açıkça görebiliyordu; diğer beş –hayır, altı– figür kürkler giyinmiş şekilsiz adamlardı.

Doyle teleskobu Burghard'a geri vererek, sessizce "Adamımız orada," dedi.

"Ya. Ama buz üzerinde olduğu sürece onunla karşılaşmasak iyi olur."

"Neden o?" diye sordu Doyle.

Burghard sabırsızlıkla dişlerini sıkarak, "Bağlantılar be adam, zincirler su üzerinde işe yaramaz."

Doyle'un arkasındaki karanlıktan Longwell, "Öyle," diye mırıldandı, "onunla buzun üzerinde karşılaşacak olursak bütün cehennem şeytanlarını

bir anda üzerimize salar ve ruhlarımız saldırıya karşı demir atmış olmaz."

Birdenbire esen bir kutup rüzgârı eski merdivenlere çarpınca, merdivenler sıkışmış bir geminin köprüsü gibi sarsıldı.

Burghard "Yine de onları kuzey sahiline kadar izleyebiliriz, değil mi," diye bir fikir attı, "ve sonra da durdurabiliriz. Evet, gelin bakalım."

Aşağı inişlerini sürdürdüler ve birkaç dakika zorlukla yol aldıktan sonra çatlamış, eğrilmiş ve karla kaplanmış bir doka ulaşıp buza çıktılar.

Burghard sessizce, "İyice kuzeye gittikten sonra şimdi de batıya doğru ilerliyorlar," dedi; gözlerini buzdan tarlanın uzak ucundaki yedi figürden ayırmıyordu. "Batı tarafında köprünün altına çıkıp kuzeye döneriz ve onları kıyıda, bu dolambaçlı yolun sonunda yakalarız."

Yüksek kemerlerden birinin altından geçerek buza çıktıklarında, Doyle ileride inip çıkan ışıklar gördü, kahkahalar ve müzik de daha yakından geliyordu. Nehrin üzerinde çadırlar, barakalar ve yanlarına fenerler tutturulmuş büyük salıncaklar vardı. Dingiller ve tekerlekler üzerine oturtulmuş, yelkenine ve tekerleklerine boyayla süslü suratlar çizilmiş, yanlarında kurdeleler ve flamalar dalgalanan geniş bir tekne, buz üzerinde ağır ağır bir ileri bir geri hareket ediyordu. Antaios Kardeşliği, şenliklerin doğu tarafından geçerek kuzeye doğru zorlukla ilerliyordu.

Kıyıya daha yüz metre varken Doktor Romany’nin grubu köprünün en kuzeydeki kemerinin altında göründü ve Thames Caddesi’nin altındaki merdivenlere doğru yöneldi. Merdivenleri çıkmaya başladıkları sırada Doktor Romany’nin uzun, hareketli figürü arkaya döndü ve daha dönerken Burghard kendini yana doğru bıraktı, çevik bir hareketle bir takla attı ve kalkarken iki yumruğunu birden Doyle'un göğsüne indirdi; Doyle’un ayakları kayarak yerden kesildi ve sertçe yere oturdu. Burghard katıla katıla gülüyordu. Longwell tuhaf derecede zarif bir bale dönüşü yapmaya başladı ve bir an için Doyle, Romany'nin onlara deliliğe neden olan bir büyü yaptığına emin oldu; kendisi de her an köpek gibi havlamaya ya da şapkasını yemeye başlayabilirdi.

Romany tekrar kuzeye doğru döndü ve şaşırtıcı şekilde hareketli olan grubu merdivenleri hızla çıktı. Sonra dağınık bir bulut ayın önünden geçerek sahneyi bir tül gibi kararttı.

Burghard ve Longwell yüzlerinde üzgün ifadelerle Doyle’un kalkmasına yardım ettiler. Burghard "Özürlerimi sunuyorum," dedi. "En iyisi bizi şenlik yapan sarhoşlar sanmalarıydı. Şimdi acele edin, onları yakalayalım."

Buzun üzerindeki bir düzine adam kıyıya doğru koşmaya başladılar – Doyle dengesini sağlamak için gereken yarı kayan adımlara hemen alışmıştı– ve iki dakika içinde hepsi buzun içinden çapraz olarak çıkan batmış bir kayığın direğine tırmanarak merdivenlerin başına ulaşmışlardı.

Dar bir ara sokaktan Thames Caddesi'ne ulaştılar ve geniş caddeye çıkınca duraksayıp sağa sola bakarak, gözden kaybettikleri avlarını aradılar.

Burghard gergin bir sesle, "Orada," diyerek, caddenin ortasındaki karla kaplı bir açıklığı gösterdi. "Doğruca o sokağa girdiler."

On iki adam peşlerinden gittiler, ama Doyle Burghard'ın Romany'nin gittiği yönü nasıl bulduğunu anlayamamıştı; kar yığınını geçince gördüğü tek şey oldukça iri iki köpeğin ayak izleriydi.

Koşarak sokağa girdiler ve Doyle'un aklının daha tam olarak bile duymadığı hafif, hızlı bir tırmalama sesi karşısında bedeni tepki verdi. Sol eli kılıcı kınından çekip doğrulttuğu anda, yaratıklardan biri üzerine atladı ve kılıcın üzerine düştü. Güçlü çarpmayla geriye fırlayan Doyle, ölen canavarı sol ayağıyla kılıcından sıyırmadan bir an önce derinden gelen bir uluma ve metali ısıran dişlerin sesini duydu.

Önünde Burghard'ın "Canavarlara dikkat edin!" diye bağırdığını duydu, ardından fener buzlu taşların üzerine düştü ve yan kapağı açılarak dar sokağı sarı ışığa boğdu.

Doyle'un karşısında bulduğu manzara Goya'nın bir türlü becerip de yapamadığı çılgın bir tabloydu adeta: Burghard hem insana hem kurda benzeyen son derece kaslı bir şeyle vahşice güreşerek yerde yuvarlanıyordu ve birçok yaratık daha çaresizce debelenen ikilinin arkasında diz çökmüş, hazır bekliyorlardı; omuzları kambur duruyordu, sanki arka ayakları üzerinde yürümek onlar için yeni bir şeydi ve burunları köpeklerinki gibi geri çekik alınlarının birer uzantısıydı ve geniş ağızları Doyle'a küçük fildişi bıçaklar gibi görünen dişlerle doluydu... Ama küçük gözleri zeka ile parlıyordu ve Doyle gözlerini onlardan ayırmadan kılıcını ayakları dibinde Burghard'la boğuşan kıllı yaratığın gövdesine sapladığında ihtiyatla geri çekildiler.

Yaratıkların biri arkaya doğru "Sorls, Rowary!" diye havlarken, Burghard üzerindeki leşi yana fırlatıp ayağa kalktı ve gözlerindeki kanı silip sağ eliyle kılıcını çekti; kanla kaplı hançerini zaten sol eliyle sımsıkı tutuyordu. Kıvrılıp kalmış, kalın postlu iki cesedin titremesi kesilmiş, iki grubun arasında harekesiz yatıyorlardı. Burghard yavaşça "Longwell, Tyson," dedi, "şu evlerin arkasından ve çabuk olun, sokağın diğer ucuna

gelince durun." İkisi de söyleneni yaparak tıkırtı ve şıngırtılar arasında aceleyle uzaklaştılar.

Romany dönmüş ve kurdu andıran iki yaratığın arasında kendisine saldıranların karşısına çıkmıştı. Lambanın tuhaf bir biçimde çok az aydınlattığı kuru yüzü öfkeyle çarpıldı ve ağzını açıp kendilerini taşıyan havayı bile titretip çarpıtan sesler çıkarmaya başladı –Doyle ayak bileğindeki zincirin kıpırdanıp ısınmaya başladığını hissetti– sonra elinde çekilmiş ve kanlı kılıcıyla önde duran ve belli ki büyüsüne karşı bağışıklı olan ve engellemeye bile çalışmayan Doyle'u fark etti. Büyü bozuldu ve durdu, ama Romany'nın ağzı dehşet içinde açık kaldı.

Doyle eğilip feneri aldı, sonra doğrulup büyücüye bakarak sırıttı ve kılıcını ona doğru çevirdi. "Korkarım bizimle gelmek zorundasın, Doktor Romany,'' dedi.

Büyücü mucizevi bir sıçrayışla kurt adamların başları üzerinden geriye doğru atladı. Yaylanarak sokağın ucuna doğru kaçarken, yaratıkları da onu izledi. Doyle, Burghard ve diğerleri de dikkatle peşlerinden gittiler.

İleride bir yerden bir silah patlaması duydular ve bir an sonra yakındaki taş duvarlarda yankılanan tiz bir uluma giderek kesilip nefes nefese bir solumaya dönüşürken, Doyle Longwell'in "Durun, sizi canavarlar, burada hepinizi geldiğiniz yere yollayacak kadar tabanca var."

Burghard'ın önünde koşan Doyle tam feneri kaldırdığı sırada cüppeli bir figürün yukarıya doğru havalandığını gördü. "Çatıya atladı, çabuk vurun!" diye gürledi ve iki silah daha kıvılcımlar saçarak patladı, namlulardan çıkan kıvılcımlar yukarı doğru yöneldiler, ardından Burghard'ın tabancası da kulağının dibinde patlayınca neredeyse sağır oluyordu.

Longwell, "Yaratıklar örümcek gibi duvara tırmanıyorlar!" diye bağırdı. "Vurun şunları!"

Yukarıda bir yerde bir pencere gıcırdadı ve ancak bir tuvalet kabı olabilecek bir şey karşı duvarda patladı ve Doyle'un üzerine yağdı. Tiz bir kadın sesi "Defolun buradan sizi hırsızlar, katiller!" diye bağırdı.

Atılan kurşunların kopardığı çakıl ve taş parçacıkları sokağa döküldüler. Burghard, "Ateş etmeyin!" diye seslendi; sesi hayal kırıklığıyla çatlaklaşmıştı, "Şu lanet karıyı vuracaksınız."

Longwell Doyle, Burghard ve diğerlerinin durduğu yere doğru koşarak geldi ve "Gittiler şef," dedi. "Çatıdan kaçtılar, sıçanlar kadar hızlıydılar."

Burghard, "Thames Caddesi’ne dönüyoruz," diye homurdandı. "Romany’yi kaybettik; çatılardan her tarafa gitmiş olabilir."

Longwell, "Evet, yemeğimize dönelim," derken, diğerleri de kılıçlarını kınlarına soktular, tabancalarını kaldırdılar ve iki kıllı cesedin yanından geçerek Thames Caddesi’nin ay ışığıyla aydınlanan yoluna döndüler.

Doyle yavaşça, "Ben nereye gittiğini biliyorum," dedi. "Size ilk başta olacağını söylediğim yere dönüyor –büyüsünün en iyi çalışacağı yere– kapı alanına, Borough High Sokağı’ndaki o hana."

Zayıf, uzun boylu, kıvırcık saçlı bir üye, "Artık karşısında olduğumuzu bildiğine göre, buzu geçme düşüncesi hoşuma gitmedi," dedi. "Orada karşımıza çıkacak olursa..."

Burghard, "Bu her şeyin sonu olmaz," diyerek yolu gösterdi. "Sadece silahlarınıza güvenmeyin. Artık gözetleyeceğiz ve tedbirsiz hareket etmeyeceğiz."

Ara sokaktan Thames Caddesi’nin aşağısındaki merdivenlere doğru koştular ve en üst basamaktaki parmaklıktan sarkarak buz üzerindeki don panayırının fener ve çadırlarına baktılar.

Longwell, "O kadar kalabalık ki, onları tanımamız imkânsız," diye homurdandı.

Teleskobunu çıkarmış ve sahneyi derece derece taramaya başlamış olan Burghard. "Belki," diye mırıldandı. Sonunda, "Onları gördüm," diye fısıldadı. "Düz bir çizgi halinde ilerliyorlar, insanlara çarpmamaya bile dikkat etmiyorlar –ho, bazılarının nasıl kaçıştıklarını görmelisiniz!" Uzun boyuyla dimdik duran Doyle’a döndü. "O hana vardığında gücü ne kadar olacak?"

Doyle "Amper olarak falan bilmiyorum," dedi; "ama çok güçlü diyebiliriz. Daha önce oradan ayrıldığına göre aklında çok acil birşeyler olmalı."

Burghard merdivenlerden aşağı bakarak isteksizce, "O halde korkarım onu çok yakından izlememiz gerekecek," dedi. "Biraz acele edin – yetişmemiz gereken biri var."

Sinsice ilerleyen bir başka grup Gracechurch’ten Thames Caddesi’ne çıkan köşeyi dönerken, buz tutmuş yol taşları üzerinde doğuya özgü takunyaların tıkırtıları duyuluyordu. Tuhaf ayakkabılı liderleri bir an boş caddeyi taradıktan sonra kararlı yürüyüşünü sürdürdü.

Yanındakilerden biri, "Dur biraz simyacı," dedi. "Bir açıklama almadan daha fazla gitmiyorum. O duyduğumuz silah sesiydi, değil mi?"

Lider sabırsızca, "Evet," dedi. "Ama sana ateş edilmedi."

"Peki neye ateş edildi? O çığlığı atan insan olamaz." Rüzgâr, adamın peruğunun kapatmadığı uzun, kahverengi buklelerini tombul ve huysuz yüzüne doğru savuruyordu. Şapkasını başına daha sıkıca oturttu. "Resmi olarak onaylanmış olmasa da burada idare bende, tıpkı Fransa'da babamda olduğu gibi. Ben diyorum ki, bize tek gereken o kutuda taşıdığın şey – kahrolası bir büyücüden daha tavsiye almaya ihtiyacımız yok."

Amenophis Fikee adamın durduğu yere yaklaştı ve yüksek tabanlı ayakkabıları sayesinde ona tepeden bakıp dişlerini sıkarak, "Beni dinle, seni ukala palyaço," dedi, "eğer o lanet kıçın tahta oturacak olursa bu benim çabalarım sayesinde ve seninkilere rağmen olacak. Yoksa Russell ve Sidney'le birlikte geçen yıl planladığınız suikastin zekice olduğunu mu düşünüyordun? Hah! Bir şeker almak için vitrinin içinden uzanmaya çalışan aptallar! Celladın kütüğünden kurtulmak için bile bana, büyüme ve koca bir kaşık dolusu şansa ihtiyacın var, hele bir de kral olmak için! Ve bu gece benimle görüşen, mum aracılığıyla eski şifrelerle beni selamlayan adamda bir büyücüde... uzun süredir görmediğim kadar ham güç var. Sen de oradaydın be adam –onu görmek için mumu yakmam bile gerekmedi– kendi kendine parlayıverdi! Şimdi onun başında bir sorun var, bu da büyük olasılıkla James'in Antaios Kardeşliği ve sana söz ettiğim, içinde büyünün daha özgürce çalıştığı şu açıklanamayan esnek kabarcıklardan birinin olduğu Surrey tarafındaki o hana dönmek zorunda. Biz de onunla orada buluşacağız. Yoksa Hollanda'ya dönüp tacı kendi başına, yardımım olmadan ele geçirmeye çalışmayı mı tercih ederdin?" Monmouth Dükü'nün suratı hâlâ asıktı, Fikee de küçük kara kutuyu sallayarak gösterdi. "Ve sahteliğinin anlaşılması imkânsız olan evlilik belgem olmadan?"

Monmouth yüzünü buruşturdu, ama omuzlarını silkti. "Pekâlâ büyücü. Ama artık hareket edelim de, şu lanet donun bizi kaskatı dondurmasın."

Grup tekrar hareket ederek köprüye doğru yöneldi.

Tekne neredeyse tamamen doluydu; yarı sarhoş denizcileri alev alev fenerlerini şarkılarının temposuna az çok uydurarak sallıyorlardı, ama dümen yekesindeki adam rüzgâra doğru biraz fazla döndürmüştü ve yelken rüzgârla şişip boşa dalgalandı; tekne hızını yitirdi, gövdeyi taşıyan kasaya

giren tahta miller üzerindeki dev tahta tekerlekler giderek daha yavaş dönmeye başlayınca üzerlerine çizili acayip yüzler belirginleşmeye başladı ve sonunda tekne buz üzerinde sarsılarak durdu ve bir an sonra yelken ters tarafa doğru kabarınca, arkaya doğru kesik kesik kaymaya başladı.

Doyle'u ve on Antaios Kardeşliği üyesini buz üzerinde uzun, dolambaçlı bir koşuyla tekerlekli teknenin oluşturduğu perdenin arkasında tutan Burghard yetişip parmaklıklara atladı, yakaladı ve küpeşteden sarkarak teknenin içine yuvarlandı. Rüzgârı yitirdikleri için zaten sinirli olan sarhoş denizciler öfkeyle bu çelimsiz yolcuya doğru döndüler, ama uçuşan sakalı, yelesi ve peleriniyle Doyle'un iri yarı gövdesi parmaklıklardan sıçrayarak gelince, şaşkınlıkla geri çekildiler.

"Bu araca el koyuyoruz," diye bağırırken, kahkahasını bastırması gerekmiş, sesi gergin çıkmıştı, çünkü bu hikâyeyi daha birkaç saat önce okuduğunu hatırlamıştı. "Burghard, bu şey tekrar nasıl hareket ettirilir?"

Lider, parmaklıkların üzerinden "Stowell," diye seslendi, "arka tekerlekleri iyice itin ve hepiniz binin. Herkes bu şeyin nehirde dolaştığını görmeye alıştı –takip etsek bile adamımız fark etmez."

Dümenci yavaşça kenara çekilirken, kıç tarafta ayağa kalkan tıknaz bir adam, "Ama bu tekne benim, ahbap," diye itiraz etti.

Burghard ona biraz para uzattı. "İşte. Ona kötü davranmayız ve güney sahilinde bırakırız. Oh, bir de–" biraz daha para saydı, "–maskelerinizi ve fenerlerinizi verirseniz bu da sizin olur."

Tekne sahibi paraları yeni gelenlerin apaçık kararlılığıyla kıyasladı ve omuzlarını silkti. Arkadaşlarına dönerek, "Gemiyi terk ediyoruz dostlar," diye seslendi. "Maskelerle fenerleri de bırakın –burada– kiyle bir fıçı dolusu şarap alabiliriz."

Tahliye olan denizciler küpeşteye tırmanıp neşeyle buzun üzerine atladılar ve Burghard'ın adamlarının sonuncusu da binerken yelken bir kez daha doldu ve tekne ilerlemeye başladı.

Mavili ve kırmızılı bir tür tukan kuşu maskesi takan Burghard, dümeni ve yelken ıskotasını Romany'yi izleyecek, ama önüne geçmeyecek şekilde dikkatle kullanıyordu. Hemen hemen karşı tarafa geçmişler, Jeter Sokağı merdivenlerinin otuz metre kadar yakınına gelmişlerdi ki, Romany üçüncü kez arkaya baktı, duraksadı ve kayarak durdu; sonunda izlendiğini anlamıştı.

Doyle "Bizi gördü!" diye bağırdı, ama Burghard dümeni sonuna kadar sola kırmıştı bile ve o yandaki iki tekerlek kazınan buz parçacıklarını

püskürtürken tekne yana yatıp tehlikeli bir biçimde iskeleye doğru döndü, arkasından bir gümbürtüyle doğruldu ve keskin bir hareketle sancak tarafına doğru döndü; artık merdivenlere değil, doğruca dokun uzun bir kısmına doğru gidiyordu.

Doyle ayağa kalkıp kılıcını çekti ve aynı anda elinden fırlattı, çünkü bu bir kılıç değil, ısırmak için kıvrılıp dönen uzun, gümüş bir yılandı. Bir an sonra hançeri kınından çıkmak için kuvvetle kıvranmaya başladı ve zaptedebilmek için iki elini de kullanması gerekti. Giysileri çılgın bir kasılmayla dalgalanıyor, maskesi durmadan yüzüne çarpıyordu ve ayaklarının altındaki güverte büyük, canlı bir hayvanın kaburgaları gibi derin nefeslerle inip kalkıyordu. Paniğe kapılmış olmasına rağmen, korkunç bir büyünün ortasında olduğunu anladı ve güvertenin bir sonraki nefesini bir sıçrama tahtası gibi kullanarak, kıvranıp bükülen teknenin kenarından aşağıya atladı; açık ellerinin üzerine düştü ve takla atarak yuvarlandı. Metrelerce yuvarlandı ve tekerlekli tekne büyük bir gürültüyle doka çarparak gövdesini, direğini ve Antaios Kardeşliğinin yerlerinden fırlayan üyelerini bowling lobutları gibi dağıttıktan bir iki saniye sonra kayarak durdu.

Doyle doğrularak, titreşip duran kedi maskesini çekip çıkardı, fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı ve kınından düşmüş olan hançerinin koca bir tırtıl gibi sürünerek üzerine doğru geldiğini fark etti; bir tekmeyle onu uzaklaştırdı –ve aynı anda neredeyse sakat bırakan bir zihin bulanıklığının içine çekildiğini hissetti, çünkü sekerek uzaklaşırken lastik bir hortum kadar gevşek olmasına rağmen, buza her çarptığında metalik bir ses çıkıyordu.

Burghard yere çarptıktan bir an sonra hemen ayağa kalkmıştı ve yüzü acıyla buruşmuş olmasına rağmen sendeleyerek ilerlemeye çalışarak, çatlak bir sesle, "Karaya!" diye bağırmayı başardı.

Teknenin dağılan parçalarında yer yer parlak alevler belirmeye başlamıştı. Dingilinden çıkmış olan tekerleklerden biri buz üzerinde ağır ağır yuvarlanıyor, üzerine boyanmış ağzı arada bir açılıp kapanıyor ve gözleri düşmanca bir ifadeyle dönüp duruyorlardı. Alevler yelkeni bulup iştahla kenarlarına tırmanmaya başlayınca, üzerine boyanmış olan yüz gözlerini çevirdi ve bezi hızla buruşurken, ağzından anlaşılmaz sözcükler döküldü.

Atkısının kendisini boğmasına engel olmaya çalışmaktan yüzü kıpkırmızı olan Stowell, doka yaklaşırken Doyle’a çarptı. Doyle sarsılarak kendine geldi, derin bir nefes aldı ve onu izledi. Havada da bir terslik vardı;

tadı kötüleşmişti ve Doyle’un gözlerini, burnunu, ciğerlerini yakıyordu ve Doyle gücünün çekildiğini hissediyordu.

Kıvrılan ve dans eden kırık tahta parçalarından bir yığın en yakındaki dok merdiveninin önünde toplanmış, yaklaşmaya çalışan herkesin dizlerine vuruyor ya da çizmelerinin altına giriyorlardı –bir adam düşmüştü ve Burghard onu açık alana çekene kadar aldığı darbelerden neredeyse ölecekti– Doyle da sendeleyen Stowell'i kemeriyle yakasından kavradı ve güç almak için iki kez salladıktan sonra, kalan gücünü son damlasına kadar kullanarak, adamı kuvvetle yukarı doğru savurdu; ardından dizlerinin üzerine çöktü ve giderek bulanan görüşüyle adamın kolları ve bacakları sallanarak fırlayışını ve dokun yüzeyine hafifçe düşüşünü izledi.

Hava sülfür ve kloru andıran kokularla artık iyice ağırlaşmıştı ve Doyle zıplayıp duran tahtalar kenara çekilse bile, merdivene kadar sürünüp tırmanacak gücü olmadığının farkındaydı. Yana yatıp sırtüstü uzandı ve yüzü dalga dalga yükselen alevlerle aydınlanan Stowell'in dokun kenarından sarkıp kılıcıyla aşağı uzanışını ilgisizce izledi. Doyle, kendi kılıcı saldırgan bir yılan balığına dönüşmüşken, Stowell’inkinin düz ve sağlam oluşunu biraz kıskanmıştı. Sonra bunu ve her şeyi düşünmeyi bıraktı.

Her nasılsa hâlâ ayakları üzerinde kalmayı başarmış olan Burghard sendeleyerek sopaların ortasına doğru ilerledi ve dizlerine vahşice saldırıp yukarı doğru toplanarak kasıklarına ve göbeğine vurduklarında düşmeye başladığı anda çaresizce yukarı uzandı ve aşağı inen kılıcın jilet kadar keskin ucuna sarıldı.

Aynı anda sopalar sinirli sesler çıkararak ondan uzaklaştılar.

Burghard ayaklarının üstünde doğrularak kesilen elini ağırlığını taşımaktan kurtardı ve ürpererek derin derin nefes aldı. Tüm gücüyle "Bana doğru, Antaioslar!" diye bağırdı.

Longwell bir koluyla başını tahta parçalarının acımasız darbelerinden koruyarak ona doğru süründü ve uzanıp Burghard’ın çizmesinden sarkan zinciri yakaladı.

Sopalar ve tahtalar kaçarak ondan uzaklaştılar.

Üç adam daha sürünerek teker teker zincire katıldılar. İşleri bozulan tahta parçaları –yanan gövdeden kopan, bazıları alev almış yeni tahtalarla sürekli güçlenerek– buzda kayıp dönerek hâlâ zincire bağlanmamış olan Doyle’a doğru yaklaştılar. Küçük parçalar daha hızlı hareket ediyorlardı ve

ona ulaşıp yüzüne vurmaya başladıkları anda Burghard, "Biriniz ona yetişin," diye bağırdı, "çabuk!"

Zincirin ucundaki adam iyice uzandı, ama Doyle’a yetişemedi. Adam arkaya baktı ve büyük, kafatasını parçalayacak boydaki tahtaların sadece birkaç metre uzakta ve hızla yaklaşmakta olduklarını gördü ve adi bir küfür savurarak deri ilmeği çözdü ve hançerini çıkardı, uzanıp ucuyla Doyle’un ayağını çekerek yaklaştırdı ve tam ortasına batırarak altındaki buza sapladı.

Doyle’un ayağından bir sıcaklık yayılarak neredeyse taş kesilmiş olan kaslarını gevşetti ve sonunda, son kalan dikkatini üzerinde topladığı, sayıları artan dev kristalleri kovdu. Buzun üzerinde doğrularak oturdu ve bilinci acıyla geri geldikçe ayağına saplı duran hançeri ve tahta parçalarının oluşturduğu yığının kendisinden uzaklaşıp, Antaios zincirinin ulaşamayacağı kadar uzakta yayılıp kalmış hareketsiz iki insan siluetine doğru ilerlediklerini fark etti.

Burghard, "Sen!" diye bağırıyordu. "Sakallı! Friedman’ın elini tutana kadar ayağını çekme sakın!"’

Doyle başını salladı ve dönerek ağır ağır hançerli adama doğru yaklaşmaya başladı. Burghard’a "Merak etme," diye seslendi, "bağlantıyı koparmayacağım." Friedman’ın boştaki eline uzanıp sıkıca tuttu, adam bıçağı kaldırarak kurtardı ve Doyle’un ayağından çekip çıkardı. Kınına soktu ve çizmesinin zincirine sarılmış duran adamın elini tutmak için arkasına uzandı.

Burghard, "Ayağa," deyince, beş adam sarılarak kalktılar. Doyle bıçak hâlâ ayağındaymış gibi hissediyordu. İnsan zinciri topallayarak yavaş hareketlerle dokun ayağından merdivene doğru dikkatle yürümeye başlayınca arkasına baktı ve buzda buharı tüten koyu lekeler bıraktığını ve ayağının buza çivilendiği noktada şimdiden buz tutmuş geniş, düzensiz koyu bir iz oluğunu gördü.

Dokun üzerinde dikilen ve yüzü alevlerin turuncu ışığında bile belli olacak kadar solmuş olan Burghard, "Üzerinizdeki adama tutunun ve merdivene sadece ayaklarınızla çıkın," diye seslendi. "Biz sizi yukarı çekeriz."

İki dakika sonra Doyle ve Antaios Kardeşliğinin beş üyesi dokta oturmuş ya da dengesizce sallanarak ayakta durmuş soluklanıyor, yanan teknenin sıcaklığında ısınıyorlar ve çizme zincirlerinden tıpkı güç veren konyak yudumları gibi iyileştirici güç alıyorlardı.

Burghard kesilen elini bir mendille sararken soluk soluğa, "Bizi... avladıktan sonra gitti," dedi. "Elimizdeki zamanı doğru... tahmin edemediği ve sadece çabuk Lanetli Canlandırma büyüsünü yaptığı için şanslıyız. Eğer biraz zaman harcayıp da Ölümcül hava büyüsünü yapsaydı, hepimiz..."

Buzların üzerinde bir adam onlara doğru koşuyordu. Parçalanan teknenin iri yarı sahibi, "Sizi orospu çocukları!" diye bağırdı. Acıklı bir ifadeyle şanssız teknesine baktı. "Hepinizi sürüyerek hakim önüne çıkarttıracağım!"

Burghard sağlam olan, ancak ters taraftaki elini tuhaf bir hareketle cebine soktu ve bir para kesesi çıkarıp fırlattı. Adam yakalarken "Özürlerimizi kabul et," dedi. "Orada yeni bir tekne almaya ve bulana kadar seni idare etmeye yetecek kadar var."

Doyle ile diğerlerine döndü. Yavaşça "Burada altı adam yitirdik," dedi. "Bazılarınız derhal bakılması gereken yaralar aldınız –senin ayağın buna bir örnek, bayım– ve ikinci en büyük silahımız da –nakit para– gitti. Bu noktada odalarımıza çekilmemiz ve... kendimizi toparlamamız, karnımızı doyurup biraz uyumamız ve bu meseleyi yarına bırakmamız korkaklık sayılmaz."

Çizmesini çıkarıp atkısının bir parçasıyla ayağını sarmış ve konyakla ıslatmış olan Doyle acıya karşı dişlerini sıkıp çizmesini tekrar giydi ve başını kaldırıp Burghard'a baktı. "Eğer evime döneceksem," dedi kaba bir sesle, "ben devam etmeliyim. Ama haklısın. Sizler... istemeye hakkım olandan çok daha fazlasını yaptınız. Ve altı adamınız için gerçekten çok üzgünüm."

Ayağa kalktı, ayağında uyuşturucu etkisi yapan soğuktan artık memnundu.

Longwell üzüntüyle başını salladı. "Hayır," dedi. "Nehrin kuzey tarafında olsak kesinlikle takibi bırakıp yemeğe dönmeyi isterdim. Ama McHugh ve Kickham ve diğerleri öldüklerine göre, onların katilinin özgür olduğunu... ve büyük olasılıkla amacına ulaştığını bile bile şarabın tadını alamam."

Atkısını hâlâ şüpheyle mıncıklayan Stowell, "Evet," dedi. "Şu herifi cehenneme yolladıktan sonra, yiyip içmek için yeterince zamanımız olacak."

Burghard'ın turuncu ışık altında denizde sürüklenen bir tahta kadar yıpranmış görünen yüzüne keskin bir sırıtış yayıldı. "O halde tamam. Ve sen bayım," diyerek Doyle'a döndü, "bu adamların sana yardım ederken

öldüklerini düşünerek üzüntü ya da övünç duyma. Bize bu iş için para ödeniyor ve yüksek ücretimizin nedeni de bu yüksek tehlike. Sen Stowell'i fırlatıp kurtarmış olmasaydın, hepimiz orada ölmüştük. Yürüyebilir misin?"

"Yürüyeceğim."

"Çok iyi." Burghard dokun kenarına yaklaştı. Buzda diz çökmüş, teknesinin yanışını izleyen adama, "Ücretin yeterli mi?" diye seslendi.

Adam neşeyle el sallayarak, "Oh evet, evet," dedi. "İstediğiniz zaman çekinmeden benden tekne ödünç alabilirsiniz."

Burghard acı acı, "En azından bu geceden kârlı çıkan biri var," diye mırıldandı.

Artık için için yanan bir cehennem olan tekne devrildi ve çatlayıp erimiş olan buzun içine ağır ağır batmaya başladı. Duman bulutlarının ardında, yanan kirişlerin sayı sayan parmaklar gibi tek tek gözden kayboluşu görülüyordu.

Doyle eğilerek kapıdan girince hancının gözleri önce kızgınlıkla kısıldı, sonra ardından gelen Burghard ve diğerlerini görünce, şaşkınlıkla büyüdü.

Kuşkuyla, "Bu adam seninle mi Owen?" diye sordu.

Burghard, "Evet Boaz," diyerek atıldı, "ve bir zarar verdiyse, bunu Kardeşlik karşılayacak. Burada bir–"

"Benimle birlikte masaların üzerine düşen adam," diyerek araya girdi Doyle. "Nerede o?"

"O mu? Evet, kahretsin, o–"

Sanki çok güçlü bir org, duyulamayacak kadar derin notalarla bir ağıt çalmaya başlamış gibi ev sarsılmaya başladı ve adeta çok uzaklardan gelen tiz, düz bir şarkı duyuldu. Doyle'un ayak bileğindeki zincir şiddetle titremeye başladı. Kaşınıyordu da.

Burghard, "Nerede o?" diye bağırdı.

Birdenbire bir sürü şey oldu. Ahşap şamdanlardaki mumlar yanıp, Dört Temmuz havai fişekleri gibi kıvılcımlar saçarak tavandan seken parlak mor ateş topları püskürtmeye ve dayanılmaz kokulu bir duman çıkarmaya başladılar, masalar yemekleri, tabakları, testileri ve yemek yiyenleri dört bir yana savurarak kopma ve kırılma sesleri arasında parçalara ayrıldılar ve Doyle ani kargaşa karşısında gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınırken, hancı Boaz'ın başının üzerinde bir fırtına hortumuna benzeyen uzun, beyaz ve dönen bir hortum oluştuğunu fark etti. Doyle etrafa dağılmış olan yemek

konuklarına baktı ve her başın üzerinde dönerek büyüyen benzer bir hortum gördü. Ani bir korkuyla başını kaldırdı, ama ne kendisinin, ne de bir an sonra baktığı dostlarının üzerinde kıvranıp duran ektoplazmik bir larva yoktu.

Bizi bu uğursuz bayramdan koruyan şey zincirler olmalı, diye düşündü. Aşağı baktığında zincirinin altın rengi kıvılcımlar saçarak parlayıp söndüğünü gördü; tüm dostları da sağ çizmelerinde birer paket dolusu maytap taşıyorlardı sanki.

Dağılan masalar, kabaca insanı andıran şekiller oluşturarak yeniden birleştiler. Dış yüzeyleri mıknatıs üzerindeki demir dozu gibi uçuşan kıvılcımlarla parlıyordu ve kör deliler gibi tahta kollarını insanlara, duvarlara ve birbirlerine doğru rastgele savurarak, parlak mor dumanın içinde sendeleye sendeleye ilerlemeye başladılar.

Burghard, "Çember!" diye bağırdı ve Antaios Kardeşliği üyeleri bir çember oluşturacak şekilde pozisyon alırken, Doyle kendini Longwell ile Stowell'in arasında buldu. Diğerleri kılıç ve hançerlerini çekmişlerdi. Doyle, bu sıradan silahların böyle rakiplere zarar verebileceğine pek inanmasa da eğildi ve bir müşterinin kapıya doğru kaçarken düşürdüğü kılıcı alarak kınından sıyırdı.

Beyaz hortumlar hızla yukarı uzanmış, her biri tavandaki bir noktaya yapışmıştı. Orada büyük bir kütle oluşmaya başladı. Başlarından bu örümceksi berbat şeye bağlı olarak oturan, ayakta duran ya da yerde yatan bir düzine kadar insan tamamen hareketsizdi, ama şimdi budalaca bir sakinlikle bakan gözlerini ön kapının yanındaki silahlı adamların oluşturdukları çembere çevirmişlerdi. Ve biçimsiz tahta adamlar duraksadılar, sanki dinliyorlardı ve hepsi birden yüzlerini Kardeşlik’e dönerek, dikkatli adımlarla onlara doğru ilerlemeye başladılar; artık kör değillerdi.

Biri Burghard’ın önünde durdu ve masa bacağından yapılma kolunu ezici bir darbe için arkaya doğru açtı, ama vuramadan Burghard atıldı ve kılıcını yaratığın omuz eklemine sapladı. Kol olan tahta parçası, göğüs olan masa yüzeyinden koptu ve gürültüyle yere düştü.

Doyle, bilinçli olarak düşünmeden, yüksek bir sıçrayışla ileri atılarak kılıcını bir başkasının karnına sapladı –ve ayağındaki acı gözlerinden yaş getirdi– ve yaratık, bir kucak dolusu odunmuş gibi yere devrildi.

Ardından kopan meydan kavgasında yaratıklarla baş etmenin tek yolu bu gibi görünüyordu ve Stowell’in birinin darbesiyle bayılmasına ve

Doyle'un sağ kolunun omzunun ucuna gelen bir darbeyle neredeyse felç olmasına rağmen, iki dakikalık sıçrama, eğilme ve hamlelerin sonunda tüm yaratıkları temizlemişlerdi; yalnızca bir tanesi kılıçların karşısında tek başına kalınca oldukça insani, dehşetli bir paniğe kapılmış ve açık olan ön kapıdan kaçmıştı.

Mor ateş topları etrafa saçılıp dağılmış çıra parçalarıyla birkaç yerde küçük yangınlar başlatmışlardı, ama şamdanlar normal parlaklıklarına dönmüşlerdi, keskin duman da büyük ölçüde dağılmıştı. Burghard nefes nefese, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi. "Haydi mutfağa bakalım ve bir arada kalalım."

İlerlemeye başladı.

Düz seslerden oluşan bir koro "Durun," dedi, ardından bir hareketlenme ve takırtılar arasında Boaz ve bir düzine şanssız müşterisi başlarına yapışık ektoplazmik göbek bağı tarafından ayağa kaldırıldılar. Çoğu kılıç ve hançerlerini çektiler, geri kalanları da –aralarında iki de garson kadın vardı– ellerine ağır, cop uzunluğunda tahta parçaları aldılar.

Doyle beyaz hortumların birleştikleri yere baktı ve tavanda oluşan kütlenin açılıp kapanan, sarkık dudaklı ağzından kukla ipi uzantılarının çıktığı, gözleri olmayan dev bir yüze dönüştüğünü gördü.

Hepsi bir ağızdan, tuhaf bir ses tonuyla, "Doyle," dediler, "kalan adamlarını topla ve öyle gizli bir yere kaçın ki, lanetim sizi bulamasın."

Doyle sesinin isteriyle titremesine engel olmaya çalışarak, "Haklısın Burghard," dedi, "acelesi olan bir büyücü doğruca mutfağa –ateş, kaynayan su ve daha bir sürü şeyin hazır beklediği yere gider."

Doyle, Burghard, Longwell ve kısa boylu, tıknaz bir adam olan kalan diğer üye hızla mutfağa doğru hareketlendiler, ama aynı anda yolları hancı ve müşteriler tarafından kesildi.

Doyle eğilerek şişman bir kadının darbesinden kurtuldu ve kılıcının sapıyla kadının elindeki tahtayı düşürmeyi başardı, bir an sonra da göğsüne doğru gelen bir kılıç hamlesini savuşturdu. Bedeni otomatik olarak bir karşı hamle ile fırladı ve ancak son anda refleksi bastırmayı becerip, kukla saldırganın karnına kılıcının ölümcül olan ucuyla değil de, sapının muhafazasıyla vurdu.

Arkasına dolanan yaşlı kadın, elma büyüklüğündeki yumruğunu tüm gücüyle Doyle’un böbreğine indirdi. Doyle acıyla bağırarak döndü ve kadının bacaklarını bir tekmeyle yerden kesti. Kadın düşerken kılıcıyla yatay bir yay çizerek, başına bağlı beyaz yılanı tam ortadan böldü. Yılanın

iki tarafı da büzülerek ayrıldı, uzun tarafı lastik gibi çekilerek tavana çarptı ve sırıtan ağzın içinde iğrenç bir spagetti gibi kayboldu. Düşen kadın ise horlamaya başladı.

Kısa bir süre önce handa müşteri olan insanlar yoğun bir beceri ve dikkatle saldırmalarına rağmen uyurgezerler gibi mırıldanıyorlardı; hızlı ve yanıltıcı bir dizi kılıç hamlesiyle Doyle'u bir köşeye sıkıştıran bir adam –Doyle bunları içgüdüsel olarak savuştururken, Steerforth Benner eskrim dersleri almış olduğu için içtenlikle şükrediyordu– son derece mantıklı bir ses tonuyla konuşuyordu: "...Çöpe atmadan önce sorabilirdin, tek istediğim buydu ve içimizden birinin sinirlenmeye hakkı varsa..."

Doyle çaresizce, sinirlenmekten söz ediyor, diye düşünürken, bir türlü yaklaşamadığı kılıcı sonunda kıstırıp çevirdi ve dalgın dalgın konuşan adamın elinden kurtardı.

Adam "...bu benim hayatım," diye devam ederken bir tekme savurdu ve Doyle üzerinden sıçrayarak kurtuldu, "çünkü o benim en sevdiğim yeleğimdi..."

Anlaşılmaz sözler geveleyen, sakin ifadeli iki adam daha kılıçlarını çekmiş ona doğru yaklaşıyorlardı ve Doyle arkasında bir düşman olup olmamasına aldırmadan elini arkaya savurarak, sinirlenmeye hakkı olan adamın tramvay teline vurdu; vuruş güçlü değildi ve beyaz kordondan geri sekti, ama adam tiz bir çığlık attı, yaralı bir tavşan gibi sıçradı ve yere düştü. İki saldırgan tam kılıçlarını kaldırmış ve uçlarını Doyle'un göğsüne çevirmiş son hamlelerini yapacakları anda da kılıcını geri çekti.

Doyle kendini sağa fırlatarak adamın kılıcını alçak bir *quinte* ile savuşturdu ve üç puanlık bir diz çöküşle düşmeye devam edip, sağ elinin açık parmakları ile yere dayanırken, geri seken kılıcını da ucu başının üzerine gelecek şekilde arada tuttu ve ucunu yukarı kaldırdığı anda diğer adam kılıcıyla bir saniye önce Doyle'un gövdesinin bulunduğu yeri yararak Doyle'un kılıcının üzerine düştü.

İlk adam toparlanmış ve gerilemişti, kılıcını Doyle'un yüzüne saplamaya hazırdı –"kahrolasıca kedi bir karar verse artık, içeride mi kalmak istiyor..." diye söyleniyordu– ve Doyle kılıcını yanlamasına sertçe çekerek ölmekte olan adamı darbeyle arasına soktu. Kılıcı arkadaşının sırtına girerken ilk adam "...yoksa dışarıda mı," diye devam ediyordu.

Soğukkanlı endişesi sonunda alevlenerek öfkeye dönüşürken Doyle, lanet olsun sana Romany, diye düşündü, senin yüzünden birini öldürdüm. Kılıcını çekip kurtardı ve enli tarafını kedinin karar vermesini isteyen

adamın şakağına indirdi. Adam düşerken, Doyle yerden bitmiş ama sağlam bir petrol lambası alıp alevlerle aydınlanan yemek salonunun diğer ucundaki mutfak kapısına doğru bir futbol topu gibi fırlattı; lamba parçalanarak kapıyı açtı ve Doyle en yakındaki ateşe doğru –bir duvara tırmanan ve tavanı yalayan bir ateşti– atıldı, bir ucu tutuşmuş uzun bir sopayı kaptı ve alev başlı bir cirit gibi mutfağa doğru savurdu.

Sopanın yerdeki taşlara çarptığını duydu... ve tam başaramadığını düşündüğü anda mutfaktan derinden gelen bir esinti duyuldu, turuncu bir parıltı göründü ve kukla insanlar aynı sinyale ayarlı bir düzine radyo gibi bir ağızdan çığlık attılar. Sonra silahları ellerinden düştü, dehşet dolu ifadelerle çevrelerine baktılar ve hancı Boaz hariç, hepsi yıldırım gibi kapıya doğru fırladılar.

Ektoplazma uzantıları boşta sallanıyorlardı ve bir an sonra dev beyaz yüz yüksek bir emiş sesiyle tavandan kopup ve dumanların arasından düşerek, korkunç bir şekilde yere yapıştı. Doyle üzerinden atlayarak alevler içindeki mutfağa doğru koştu; Burghard ve topallayıp küfürler savuran Longwell de hemen arkasındaydılar. Boaz bardaklarla dolu bir rafa doğru koştu, üzerindekileri şangırtılarla yere süpürdükten sonra rafın arkasından beze sarılı bir paket çıkardı, titreyen parmaklarıyla açtı ve aceleyle onların peşinden gitti.

Doyle kılıcıyla çılgınca sekiz çizerek mutfak kapısından içeri daldı, ama Doktor Romany gitmişti. Doyle toprak zeminde kayarak durdu ve çevresine önce dikkatle, sonra da şaşkınlıkla baktı, çünkü mutfak duman çıkararak yanan petrolle kaplı olmasına rağmen rafların, sıraların, masaların ve hatta şöminenin bile yerinden oynadığını, adeta gergin bir plastik yüzey üzerine boyanmış şekiller gibi odanın ortasına doğru itildiklerini görebiliyordu.

Arkadan gelen Burghard Doyle’a çarptı, Longwell ve paketten çıkardığı geniş namlulu çakmaklı tabancayı elinde çevirip duran öfkeli hancı da Burghard’a tosladılar. Boaz silahı düşürdü ve silah namlu üstü çamurlu bir köşeye düştü.

Burghard soluk soluğa, "Guerlay öldü," dedi. "Şu Doktor Romany’yi istiyorum."

Hancı silahını yerden almış, çamur içindeki namlusunu sağa sola sallarken, bir yandan da York Dükü harap olan hanındaki zararı karşılar mı, bilmek istiyordu.

Burghard, "Kahretsin, evet," diye parladı, "sana istediğin yerde bir yenisini alır. Birini öldürmeden şunu da bana ver," diye ekleyerek, silahı elinden kaptı. "Şu kapı nereye çıkıyor?"

Boaz homurdanarak, "Bir koridora," diye cevapladı. "Arkadaki ahırların solundaki odalara."

"Pekâlâ, hemen aramaya–"

Birdenbire ateşler daha canlı yanmaya başladılar, öyle ki alevlerin yerini parıltısı sarımsı turuncudan beyaza dönen statik bir aydınlık aldı. Doyle, o gece ikinci kez, kaynayan, oksijensiz bir havada nefes almaya çalışıyordu.

Burghard öksürerek, "Bunu dışarıdan yapıyor!" diye bağırdı. "Koşun!"

Burghard ve Longwell düşe kalka koridora çıktılar. Doyle onları izlemek için hareketlendi, sonra baygın yatan Stowell'i hatırladı ve koşarak akıl almaz bir hızla yanmaya başlayan yemek salonuna döndü.

Stowell doğrulmuş, beyaz ışıkta gözlerini kırpıştırıyordu ve Doyle ona yaklaşarak çekip ayağa kaldırdı ve açık olan ön kapıya doğru götürdü.

Ancak alev alev yanan kiriş beyaz kıvılcımlar saçarak çöküp de, yarım ton duvar ve kereste kapı girişine yığılınca Stowell geri çekildi.

Doyle, "Kapandı!" diye bağırdı. "Mutfağa dönelim!" Sersemlemiş Stowell'in omzuna yapışıp onu sürükledi. Tamamen tutuşmuş mutfağa girmeden önce kendini koruyarak, "Dikkat et, burası tam bir fırın," dedi. Sonra fırlayıp içeri daldılar ve giysilerine, Doyle'un sakalına sıçrayan kıvılcımları atlatarak sonunda daha serin olan arkadaki koridora çıktılar. Doyle çatlak bir sesle, "Burada bir kapı olmalı," dedi ve koridorun sol tarafının için için yanan bir moloz yığını olduğunu gördü. Ümitsizce, "Tanrım," diye fısıldadı.

"Hişt!"

Doyle sese doğru döndü ve tıknaz hancının başının yerde durmuş kendisine göz kırptığını görünce bu durumda pek de şaşırmadı. Sonra adamın boğazına kadar bir deliğin içinde olduğunu anladı.

Boaz, "Buraya aptallar!" diye seslendi. "Kilere gelin! Burası yukarı sokaktaki bir lağıma çıkar –tabiî lanet olasıca Antaios Kardeşliğinin piçlerini de neden kurtarıyorsam..."

Doyle şaşkınlığından sıyrıldı ve yarı sersemlemiş Stowell'i önünde iterek yerdeki kapağa doğru koşturdu. Boaz merdiveni inmişti bile ve Stowell'in ayaklarını sabırsızca basamaklara yerleştirerek indirirken, Doyle

da hemen arkasından gelerek kapağı kapattı. Bir an sonra üçü de taş bir zemin üzerinde durmuş, ışıklar saçan çizme zincirlerinin aydınlığında belli belirsiz görünen fıçı ve kutulara bakınıyorlardı.

Hancı başıyla bir sandık yığınını işaret ederek kısaca, "Fransız şarabı saklıyordum," dedi. İç çekti. "Bu taraftan, soğanların arkasında."

Kilerden çıkıp dar bir taş koridora çıkarlarken, Doyle içgüdüsel olarak fısıldayarak, "Bu kaçış deliğini neden hazır tutuyordun?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez –of, ne farkeder ki. İleride lağım nehirden bir kayığın gelebileceği kadar genişliyor. Vergiye tâbi her yük için gümrüğü rahatsız etmek işime gelmiyor... arada bir de daimi müşterilerden biri çıkmak ister, ama görünen bir kapıdan değil."

İşte bir kez daha görünmeyen bir kapıdan çıkıyorum, diye düşündü Doyle.

Tünelde kırk adım kadar ilerledikten sonra çizme zincirleri sönükleşip karardılar. Stowell, "Büyü çemberinden çıktık," diye mırıldandı.

Boaz, "Lanet zincirlerin her yeri ateşe vermesi yetmişti zaten," diye gürledi. "Ama geldik işte, mazgaldan ay ışığı görünüyor."

Tünelin zemini lağım mazgalının altına doğru yükseliyordu ve Doyle dizlerini bükerek omzunu demir parmaklıklara dayadı. Başını çevirerek Boaz’a sırıttı. "Umarım lağım kapaklarını açmayı bira kupalarını ezmekten daha iyi beceririm." Ardından bütün gücüyle gerilerek doğrulmaya çalışırken yüzündeki tüm ifade kayboldu.

Monmouth Dükü çıra gibi yanan hana yaklaşırken içinden, aslında bu büyücülere hiç ihtiyacım yok, diye geçiriyordu, lanet olasıca evlilik belgelerine de. Annemin Lincoln Baş Piskoposu tarafından Kral Charles’la evlendirildiğine inanmak için çok geçerli nedenlerim olduğunu Fikee’ye söyledim. Neden gerçek evlilik belgesini bulmaya çalışmıyor ki?

Dudaklarını büzdü –dudakları ne yazık ki çatlamıştı ve çirkin görünüyordu– çünkü cevabı biliyordu ve bu hoşuna gitmiyordu. Fikee’nin Monmouth'ın tahtı gerçekten hak eden varis olduğuna inanmadığı açıktı; yani çabaları sadece vatansever bir ilgi olarak değerlendirilemezdi. Sinsi büyücü ben tacı giydiğimde benden göreceği yardım ve iyilikleri hesaplıyor olmalı, diye düşündü. Ve herhalde en önemli iyilik de, gerçekleşmesi için yıllardır uğraştığı şey olacak: İngilizlerin Tanca’dan ellerini tamamen çekmeleri. Monmouth, acaba Fikee Avrupa’daki herhangi bir gücün

Afrika’ya da el atmasına engel olmaya neden bu kadar kararlı, diye düşündü.

Elinde içinde belgenin olduğu siyah kutuyla birkaç adım ötede duran, fazlasıyla uzun boylu Fikee’ye baktı. "Neyi bekliyoruz sihirbaz?"

Fikee gözlerini yanan yapıdan ayırmadan, "Sesini kesemez misin?" diye çıkıştı. Birdenbire işaret etti. "İşte! Orada!"

Yanan bir adam yaylanarak binanın köşesini dönmüştü; her adımda inanılmaz şekilde üç metre sıçrıyordu ve peşinde iki adam vardı; adamların kendileri de kısmen yanıyorlardı –en azından çizmeleri kıvılcımlarla kaplıydı.

Fikee ileri atıldığı sırada, kovalayan adamlardan biri uçarak fırladı ve yanan adamı tutup ayaklarını yerden keserek karların içine devirdi.

Monmouth, cesurca bir kurtarış, diye düşündü. Ama hemen ardından, şişman adam, sersemlemiş ve hâlâ bir kısmı yanan adamın üzerine tırmandı ve Monmouth nefesini tutmuş izlerken, bir hançer çekip adamın göğsüne sapladı; ama bıçak kırıldı ve karlar içindeki iki adam vahşice boğuşmaya başladılar.

Fikee tuhaf adımlarla yüzükoyun yatan figürlere doğru koşarken, birkaç adım sonra yanlarındayım, diye düşünüyordu. Bu bizi kurtarabilir, çünkü büyücü bu terk edilmiş toprağın üzerinde yatarken şüphesiz dayanılmaz acılar çekiyor olsa da, bu saldırganlar onu ateş ya da çelikle öldüremezler –ya da kurşunla, diye ekledi, çünkü arkadaki takipçinin pelerininin altından geniş namlulu bir tabanca çıkardığını görmüştü.

Burghard, bir silahın da bir büyücüyü Longwell’in aptalca hançer darbesi gibi öldüremeyeceğini –hele büyü çemberinin içindeyken– biliyordu, ama az önce Doktor Romany’nin uzanıp Longwell’in çizme zincirini yakaladığını –eli duyulabilir bir şekilde titremiş ve büyücü acıyla ulumuştu– ve çekip kopardığını görmüştü. Doktor Romany’nin savunmasız kalan Longwell’i yok etmesine engel olmak için sadece bir saniyesi vardı. Burghard koştu, Romany ölümcül bir büyü söylemek için ağzını açtığı sırada silahın namlusunu büyücünün yüzüne dayadı ve tetiği çekti.

Doktor Romany’nin yüzü tekme yemiş kumdan kale gibi dağıldı ve üzerine kan püskürmüş karlara sırtüstü yığıldı.

Hem Burghard hem de Amenophis Fikee donakaldılar; yere yayılmış, hareketsiz yatan şekle hayretle bakıyorlardı. O anda Monmouth dükü,

babası kendisine ülkeye ayak basmasını bile yasaklamışken bir cinayet davasına karışmaktan korkarak döndü ve kaçtı.

Burghard yavaşça uzandı ve Fikee'nin elindeki kara kutuyu yere düşürdü.

Doyle gücünün son sınırı olarak hesapladığı otuz saniyelik sayışta yirmi sekize gelmişti ki, omzunu yakan demir çerçeve metalik bir takırtı ve yukarıdaki sokağa dökülen kırık taşların sesleri arasında birden yerinden kurtuldu. Doyle mazgalı fırlatıp, sıçrayarak lağımdan çıktı. Aşağı uzanıp hancının bileğini tuttu ve çekerek yola çıkardı, sonra aynısını Stowell için yaptı.

Stowell'e, "Ben şunu zorlarken bazı gürültüler duydunuz mu?" diye sordu. "Bana öyle geldi."

Stowell omzunu ovuşturarak soluk soluğa, "Evet," dedi, "bir çığlık ve bir silah sesi."

"Oraya dönelim."

Geldikleri yolu bu kez sokaktan geçerek geri döndüler ve birkaç adım sonra Doyle ayak bileğindeki zincirin tekrar ısınmaya başladığını hissetti. Bitkin bir halde kılıcını kemerinden çıkardı.

Ama yanan binanın köşesini döndüklerinde karşılaştıkları çoktan oynanıp bitmiş bir sahneydi. Burghard ve Longwell sokağın ortasında oturmuş, yangını izliyorlardı. Burghard küçük kara bir kutuyu boş boş atıp tutuyordu, ama yaklaşan kurumla kaplı üçlüyü görünce ayağa fırladı ve unuttuğu kutu taşların üzerine düştü. "Tanrı aşkına, nasıl çıktınız siz?" diye bağırdı. "Senin büyücü biz çıktıktan bir saniye sonra tüm çıkışları kapattı."

Doyle çatlak sesiyle, "Kilerden lağıma çıktık," dedi; akşamın tüm yorgunluğu yavaş yavaş etkisini gösterirken, durduğu yerde sallanmaya başlamıştı. "Romany nerede?"

Burghard, "Nasıl olduysa öldürdüm onu," dedi. "Galiba burada onu bekleyen bazı dostları vardı, ama ben onu vurunca kaçtılar. Onu sürükleyerek büyü çemberinin dışına çıkardık–"

Doyle endişeyle, "Üzerini aradınız mı?" diye araya girdi; kapı alanının daha ne kadar açık kalacağını düşünüyordu, tabiî çoktan kapanmadıysa.

"Üzerinden sadece bu kağıt çıktı–"

Doyle nemli ve koyu lekelerle kaplı kağıt parçasını Burghard'ın elinden kaptı, bir göz attı ve bakışlarını kaldırdı. "Cesedini nereye götürdünüz?"

Burghard, "Şuradaki–" diye işaret etti, sonra gözleri korkuyla büyüdü. "Tanrım, gitmiş! Ama tüm yüzünü uçurmuştum!"

Doyle’un omuzları çöktü. "Numara yapmış olmalı. Büyücülerin silahla öldürülebileceklerini sanmıyorum."

Burghard, "Ben de sanmazdım," dedi, "ama Boaz’ın silahıyla ateş ettiğimde yüzünün parçalara ayrıldığını gördüm! Kahretsin, ben öldürmediği kişilerden öldürmüş gibi bahseden toy bir delikanlı değilim! Longwell, sen de gördün–"

Doyle, "Dur biraz," dedi. "Çamura düşen silah mı?"

"Evet, o işte. Elimde patlamadığı için şanslıyım, namlusu toprakla öylesine dolmuştu ki."

Doyle başını salladı. "Bir namlu dolusu toprak, diye düşündü, Romany’ye gerçekten büyük zarar vermiş olabilir, oysa bir tabanca mermisi bunu yapamazdı. Yerle temas etmekten kaçınmalarıyla bir ilgisi olmalı.

Burghard’a bunu açıklamak için ağzını açtı, ama aynı anda tüm ışıklar yok oldu ve Doyle dünyanın içine çekilip, diğer taraftan yıldızsız uzay boşluğuna çıktığını hissetti.

Gümlemenin ardından Burghard az önce Doyle’un bulunduğu boşluğa ve oradaki karların üzerine düşüp yığılan boş giysilere birkaç saniye boyunca bakakaldı. Sonra çevresine bakındı.

Longwell boynunu sağa sola oynatarak ona yaklaştı. "Yangından gelmeyen patlama gibi bir şey duydun mu?" diye sordu. "Ve esrarengiz rehberimiz nereye gitti?"

Burghard, "Belli ki geldiği yere..," dedi. "Umarım orası daha sıcaktır." Bir kaşını kaldırarak Longwell’e baktı. "Orada durmuş, Romany’yi bekleyen adamı tanıdın mı?"

"Doğrusunu istersen Owen, çingene şefi Fikee’ye benziyordu."

"Hm? Oh, tabiî Fikee buradaydı; ben diğerini kastetmiştim."

"Hayır, ona bakmadım. Neden, kimdi ki?"

"Şey, sanırım –ama onun Hollanda’da olması gerek." Longwell’e bakarak oldukça bitkin ve neşesiz bir ifadeyle sırıttı. "Bu gece burada tam olarak neler döndüğünü sanırım asla bilemeyeceğiz."

Durdu ve yerdeki ahşap kara kutuyu aldı. Stowell yorgun adımlarla yaklaştı, çizmeleri karda çatırdıyordu. Burghard, "Seni orada bırakmamalıydım Brian," dedi. "Üzgünüm, ama sakallı adamın senin için döndüğüne de sevindim."

Stowell, "Seni suçlamıyorum," dedi. "Ben bile kurtulabileceğime inanmıyordum." Gözlerini ovuşturdu. "Ne takipti ama. O kutuda ne var?"

Burghard havaya atıp tuttu. "Herhalde büyülü şeyler."

Gerildi ve kutuyu sıcaktan patlamış pencerelerin birinden yanan harabenin içine fırlattı.

Doktor Romany kalan tek gözüyle görmeye çalışarak bir ara sokaktan aşağı inerken öfke ve şaşkınlıkla ağlıyordu. Kendisini kimin ve neden yaraladığını hatırlamıyordu, tek bildiği artık burada kaldığıydı. Ve birine vermesi gereken bir mesaj vardı –acildi– ama tekrar bilincini kazanıp karın üzerine koruyucu birkaç temel büyülü sözcük karalayana kadar, kaybettiği kanla birlikte mesaj da kafasından akıp gitmişti sanki. Bir büyü söyleyebilse kendi kendini onarabilirdi, ama çenesi parçalanmış ve yarısı kopmuştu; yazılı büyüler ise onu ancak canlı ve bilinçli tutmaya yarıyorlardı.

Ama bildiği ve çok memnun olduğu bir şey vardı: Doyle denen adam ölmüştü. Romany onu o handa kıstırmış ve kendisini öldü sanıp bıraktıkları yerden gizlice sürünerek uzaklaştıktan sonra dönüp bakmış ve hiçbir çıkışı olmayan hanın içinde tek bir canlı kalmış olamayacak kadar şiddetle yandığını görmüştü.

Denge hissini yitirmişti ve yaylı ayakkabılarının üzerinde yürürken zorluk çekiyordu. Eh, diye düşündü, zaten yaşlı bir ka'yım –birkaç yüzyıl daha çürüdükten sonra öyle hafiflerim ki, yerçekimi beni neredeyse hiç etkilemez ve şu lanet ayakkabılardan kurtulurum. Ve yüzüm iyileşip tekrar konuşacak duruma gelene kadar da yazılı büyüler beni korurlar. Şansım varsa 1810'a kadar yaşarım.

Ve, diye geçirdi içinden, sonunda 1810 yılı geldiğinde Bay Brendan Doyle'u bulacağım. Hatta o zamana kadar yanan hanın olduğu şu arsayı da satın alacak ve 1810'da Bay Doyle'u oraya götürüp ona kendi kömürleşmiş kafatasını göstereceğim.

Parçalanmış yüzünün alt yarısından köpükler saçan bir hırıltı çıktı, işkenceyle atılan bir kahkaha gibiydi.

Birkaç adım sonra tekrar dengesini yitirdi ve sallanırken bir duvara yaslanarak yola doğru kaymaya başladı. Bir kol onu yakaladı, ayağa kaldırdı ve bir adım daha atarken ona destek oldu. Yardım eden kişiye sağlam gözüyle bir bakabilmek için başını çevirdi ve bunun bir insan olmadığını, kabaca insan şeklindeki, besbelli bir zamanlar bir masa olan canlı bir tahta yığını olduğunu görünce pek şaşırmadı. Romany

minnettarlıkla kolunu tahta şeyin omuzu olan kalın kerestenin üzerine attı ve ikisi de konuşamadıkları için tek kelime etmeden sokağın sonuna doğru yürümeye başladılar.

10

"Mineraller bitkiler için gıdadır, bitkiler hayvanlar, hayvanlar da insanlar İçin; insanların da başka yaratıklar İçin gıda olmaları gerekir, ama tanrılar için değil, onların doğası bizimkinden tamamen farklıdır; bu yüzden ancak şeytanlar için olabilirler."

–Cardan'ın Hyperchen'inden

Doyle çıplak ayakları masaya çarpmadan önce öyle kısa süre düştü ki, ayakta kalmak için dizlerini hafifçe bükmesi yetti. Bir çadırdaydı ve aniden bir kabustan uyanan bir adamın kendi yatak odasının ayrıntılarını yavaş yavaş ve giderek artan bir iç rahatlığıyla tanıması gibi, Doyle da bu masayı, kağıt yığınını, mumları ve heykelcikleri nerede gördüğünü anımsadı. Doktor Romany'nin çingene çadırındaydı. Ve masanın üzerinden yere atlarken fark ettiği gibi çırılçıplaktı; Tanrıya şükür ki burası sıcaktı. Belli ki 1810'a dönmüştü.

Ama nasıl olabilir, diye meraklandı. Kancam yoktu ki.

Çadırın kanadına doğru gitti ve hafifçe çekerek açtığı anda yanan çadırların ötesinde ağır çekimde koşan bir çift dev iskelet figürü gördü, ışığın retina üzerinde kalan izi gibi hafifçe parlıyorlardı; öyle çabuk gözden kayboldular ki, onları gerçekten gördüğünden bile emin olamadı. Yangınların sessiz çıtırtıları dışındaki tek ses, kampın kuzey ucundan gelen, uygunsuzca neşeyle çalan piyano ve akordiyonun melodileriydi.

Kanadı bıraktı ve döküntüleri arayarak kemerli bir cüppe ve yüksek topuklu sandaletler bulup giydi, hâlâ kanayan ayağına da temiz bir eşarp sardı, bir de kın içinde duran kılıç buldu. Daha iyi donandığına inanarak çadırdan çıktı.

Sol tarafından ayak sesleri yaklaşıyordu. Kılıcı çekip o tarafa döndü ve karşısında yaşlı çingene Lanetli Richard'ı buldu. Adam ona şaşkınlıkla baktıktan sonra geri sıçradı ve kuşağından bir hançer çıkardı.

Doyle kılıcını indirdi. Yavaşça, "Benden sana zarar gelmez Richard," dedi. "Sana hayatımı... ve bir sürü içki borçluyum. Maymunun nasıl?"

Çingene kaşlarını alnında mümkün olan en yüksek noktaya kadar kaldırmıştı. Birkaç kez kararsızlık içinde bocaladıktan sonra hançeri tutan

eli gevşeyerek yana indi. "Şey... çok iyi... sağol, ilgilendiğin için daha da iyi," dedi kararsızca. "Şey... Doktor Romany nerede?"

Kuzeyden gelen müzik serin akşam esintisiyle yavaşladı ve melankolik bir tona büründü. "Gitti," dedi. "Onu bir daha göreceğinizi sanmıyorum."

Richard başını sallayarak bunu iyice sindirdi, sonra hançerini kaldırdı, maymununu cebinden çıkardı ve fısıldayarak haberleri verdi. Sonunda başını kaldırıp Doyle'a bakarak, "Teşekkürler," dedi. "Şimdi gidip her yana dağılmış zavallı insanlarımı toplamam gerek." Yürümeye başladı, ama birkaç adım sonra durup döndü ve Doyle yanan çadırın aydınlığında dişlerinin bir sırıtışla parladığını gördü. "Sanırım siz *gorgiolar* her zaman aptal değilsiniz," dedi ve yoluna devam etti.

Doyle'un çıktığı çadır artık tamamen tutuşmuştu; berrak gece göğüne doğru döne döne yükselen parlak çadır bezi parçaları savruluyordu. Başının üzerinde patlayan tuvalet kabını hatırlayınca elini yavaşça saçlarına götürdü, ama temiz görünüyordu. Ödünç aldığı giysilerle birlikte pislikleri de 1684'de bırakmış olduğunu anladı.

Sağ tarafında uzaktan bir ses "Ashbless!" diye bağırdı ve bir an sonra Doyle Ashbless olduğunu hatırladı. Bu Byron olmalı, diye düşündü. Ya da, diye düzeltti, Byron ka'sı.

"Buraya Lordum," diye seslendi.

Byron topallayarak gölgelerin arasından çıktı, çevresine bakınıyor ve hançerini hazır tutuyordu. "Buradasın demek," dedi. Onu dikkatle süzdü. "Bu cüppeyle tuhaf ayakkabıları ne diye giyiyorsun?"

Doyle, "Bu... uzun bir hikâye," diyerek kılıcını kınına soktu. "Gidelim artık. Bir pantolon ve bolca sert içki bulmam gerek."

"Ya?" Byron gözlerini kırpıştırdı. "Ya ateş devleri? Gittiler mi?"

"Evet. Romany onları tüketti, bir kaçış büyüsü için yakıt olarak kullandı."

Byron tiksintiyle, "Büyüler," diyerek tükürdü. "Öyleyse nerede şimdi?"

Doyle, "Gitti," dedi. "Şimdiye dek mutlaka ölmüş olmalı."

"Kahrolası. Onu kendim öldürmeyi umuyordum. Doyle'u şüpheci bakışlarla süzdü. "Bu konuda çok fazla şey biliyor gibisin. Hem seni son görüşümden sonraki birkaç dakika içinde pantolonunu kaybetmeyi nasıl becerdin?"

Titremeye başlayan Doyle, "Gidelim artık," diye tekrarladı.

Yürüyerek Doyle’un bir dalını kırdığı ağacın –yerel saate göre bunun sadece birkaç dakika önce olduğunu hayretle fark etmişti– önündeki çadırın yanından geçtiler ve ardındaki otların arasından uzaklaştılar: önlerinde uzayan gölgeleri yangını geride bıraktıkça giderek karanlığa gömüldü.

Karanlık otların içindeki yaratık için arazide sürünmek yürümekten daha kolaydı, çünkü otların saplarına tutunup kendini çekebiliyor ve ayaklarını sadece toprağa çöküp kalmamak için arada bir yerden sıçrarken kullanıyordu; birisi izliyor olsa yaratığı deniz tabanında ilerleyen çevik bir kabuklu hayvana benzetirdi.

Bir zamanlar bir insandan ayırt edilemez olan yaratık, eh, diye düşündü, işte son perde oynandı, uzun çember kapandı ve beni mahveden adam benim tarafımdan öldürülmek üzere yola çıktı. Yagların söndüklerini gördüm, demek ki gitti. Yaratık, rüzgârda hışırdayan kuru yaprakları andıran sesiyle kıkırdadı. Yarım saat önce, diye düşündü, bir şekilde ölmekten kurtulabileceğinden korkuyordum, şimdi ise öleli yüz yirmi altı yıl oluyor.

Arkasından ve sağından gelen konuşmalar ve otların arasında ilerleyen ayakların hışırtısını duyunca hareket etmeyi tamamen bıraktı, durmadan dönerek yavaşladı ve sonunda kollarıyla bacakları yukarı dönük bir şekilde bir çalıya çarparak durdu.

Bir adam sabırsızca, "Ama arkadaşlarım yanlarında kalmamızı kabul ederlerse," diyordu, "ki sana memnuniyetle kabul edeceklerini söylüyorum, o halde neden olmasın?"

Otların arasındaki yaratık, işe bak, diye düşündü, bu adam şu genç lord. Ona kendimiz için bir iş yaptıracaktık. Evet, öyle ve o bir ka idi –orijinali Yunanistan’daydı. Adı da neydi? Ve kralı öldürecekti. Planlar ve entrikalar, unutulmuş düşler.

Başka birisi, "Fakat," diye cevapladı, "onlar senin ülke dışında olduğunu sanıyorlar. Burada bulunuşunu nasıl açıklayabilirsin?"

İkinci seste sürüngeni oldukça endişelendiren bir şey vardı; öyle hızla doğruldu ki, yerden havalandı ve sönmek üzere olan bir helyum balonu gibi birkaç saniye havada kaldı. Tekrar yere değdiğinde rahatça görebilmek için kuvvetle sıçrayarak, kendini yedi metre kadar yukarı fırlattı.

İki adam arazide yürüyerek yanan çadırlardan uzaklaşıyorlardı ve yavaş yavaş alçalan yaratık uzun boylu olanına dehşet içinde bakakaldı. Evet, gerçekten uzun boylu, diye düşündü ve –İsis!– sarışın gibi görünen

uzun bir yele ve sakal! Ama o handan nasıl bir kahrolası yardımla çıktı? Ve bugüne döndü? Kim bu Doyle denen adam?

Yere daha çabuk inebilmek için otları çekiştirip yüzmeye başladı, onu takip etmeliydi. Bir zamanlar Doktor Romany olan çürümüş ka'nın içinde zerre kadar olsun amaç kalmışsa, bu Doyle'un sonunda öldüğünü görmekti.

Sahte ateş sonunda kırılıyordu ve Doktor Romanelli sakin sakin uyuyan hastasına öfkeyle baktı. Lanet olsun sana Romany, diye düşündü, nasıl gittiğini haber ver. Bu ateş hikâyesi fazla uzun dayanmaz. Sonunda onu öldürmem ya da iyileşmesine izin vermem gerekecek.

Doktor avcunu Lord Byron'ın alnına koydu ve hafifçe küfür etti, çünkü serindi. Uyuyan lord kıpırdandı ve Romanelli hemen sessizce odadan çıktı. Uyumaya devam et lordum, diye düşündü; en azından beceriksiz kopyamdan bir haber gelene dek. Atölye olarak kullandığı dağınık odaya girdi, yanan fakat hareketsiz duran Uzaklarla Konuşma Mumu'na ümitle baktı, sonra iç çekti ve bakışlarını açık pencereye, Mesolongion'un ardında batan güneşe doğru çevirdi. Geniş Patras Körfezi çoktan kararmaya başlamıştı. Balıkçı kayıklarının çoğu evlerine dönüyor, üçgen şeklindeki yelkenleri akşam rüzgârıyla şişiyordu.

Masadan bazı anlaşılmaz sesler gelince hemen dönüp muma baktı, daha parlak yanmaya başlamıştı. "Romany!" diye seslendi aleve doğru. "Başardın mı?"

Mum alevi sessiz kaldı. Her saniye giderek daha parlak yanmasına rağmen, şekli küreye dönüşmemişti.

Büyücü, "Romany!" diye tekrarladı, bu kez sesini yükseltmişti, Byron'ın uyanabilecek olması umurunda değildi. "Onu artık öldüreyim mi?"

Cevap yoktu. Neredeyse kör edecek kadar parlaklaşmış olan mum, tıpkı işaret eden bir parmak gibi birdenbire ortadan büküldü –Doktor Romany şaşkınlıkla homurdandı– sonra yavaşça ortadan ikiye ayrıldı ve dumanı tüten parafin masanın üzerine aktı. Mum katlanarak cızırdayan bir birikintiye dönüşürken Romanelli yılansı fitilin baştan aşağı sarı-beyaz parıldadığını gördü.

Hay lanet, diye düşündü, demek ki tam şu anda Romany'nin mumu eriyor. Çadırında yangın çıkmış olmalı. Yaglar kontrolünden çıkmış olabilir mi? Evet, öyle olmalı; fazla heyecanlandılar ve kampını yaktılar. O halde

yarın Londra'yı yakmak için hazır olmaları mümkün değil; haftalarca tok ve tembel olacaklar. Romany, seni budala, kahrolası... taklit!

Fitilin parlaması durana ve parafin birikintisi soğuyup kabuk bağlamaya başlayana kadar bekledi, sonra dolaba gitti ve bir kutuyu açıp içinden dikkatle yeni bir mum çıkardı. Kağıdını açtı, odadaki lambanın donuk cam şişesini çıkarıp mumu yaktı ve birkaç saniye sonra yeni mumun fitili büyülü yuvarlak alevle yandı.

Romanelli muma doğru, "Efendi!" diye gürledi.

Efendi'nin homurdanan sesi hemen, "Evet Romany," diye cevapladı. "Yaglar kabul ettiler mi? Oyuncak yeterince–''

"Kahretsin, ben Romanelli'yim. Londra tarafında bir terslik oldu. Onunla bağlantı kurmaya çalışırken mumum eridi, anlıyor musun? Nasıl olduysa mumu erimiş olmalı. Sanırım yaglar kontrolünden çıktı. Byron'ı öldüreyim mi bilemiyorum."

"Roman–Romanelli? Erimiş mi? Öldürmek? Neyi?"

Romanelli Efendi durumu sonunda anlayana kadar söylediklerini defalarca tekrarladı.

Efendi, "Hayır," dedi. "Hayır, Byron'ı öldürme. Plan hâlâ kurtarılabilir. Londra'ya git ve neler olduğunu öğren."

Romanelli, "Ama İngiltere'ye gitmem en az bir ay sürer," diyerek karşı çıktı, "o zamana kadar da–"

Efendi, "Hayır," diyerek sözünü kesti. "Yolculuk etme, oraya hemen git. Bu gece orada ol."

Güneşin son parlak dilimi de Patras tepelerinin ardında sönerek gözden kaybolmuştu ve körfezde kayık kalmamıştı. Bir anlık sessizlikten sonra Romanelli kaba bir fısıltıyla, "Bu gece?" diye tekrarladı. "Ben... ben bu tür bir şeyi göze alamam. Böyle bir büyü... oraya vardığımda en sağlıklı şekilde iş görmem gerekecekse..."

Alevin içinden Efendi'nin gıcırtılı sesi, "Bu seni öldürür mü?" dedi.

Romanelli'nin alnını ter basmıştı. "Öldürmeyeceğini biliyorsun," dedi, "pek değil."

"Öyleyse zaman yitirmeyi bırak."

Leadenhall Sokağı'nda yürüyen ufak tefek adam, görünüşüyle uyuşmayan küstah bir güvenle yürüyordu. Arada bir ışıklı pencere ve kapı önlerinden geçtiğinde giysileri içlerinde uyunmuş gibi görünüyordu ve yüzü

de parlak gözlerine ve keskin sırıtışına rağmen derin çizgilerle kaplıydı ve sol kulağı tamamen kopmuştu.

Gece olunca birçok dükkân kapanmıştı, ama yeni Tüy Temizliği Salonu açık kapılarından sokağa hâlâ ışık saçıyordu. Ufak tefek adam içeri girip uzun tezgaha doğru yaklaştı. Servis çağırmak için bir zil vardı ve zili adeta birisi ona zorla durdurulmadan önceki her çalışı için bir şilin söz vermiş gibi tekrar tekrar çaldı.

Tezgâhın diğer tarafından bir memur koşturup adamı dikkatle süzdü. Sesini yükselterek, "Şununla oynamayı bırakmaya ne dersin?" dedi.

Zil sesi sustu. Ufak tefek adam, "Patronunla konuşmak istiyorum," dedi. "Beni ona götür."

"Tüy aldırmak için geldiysen patronla konuşmana gerek yok. Bu işi ben–"

"Patronu istedim evlat ve patronla görüşeceğim. Konu bir arkadaşım, anlarsın ya, beni buraya o gönderdi. Kendisi dışarı çıkamıyor çünkü–" ve adam susup memura sıkı bir göz kırptı, "–her yerinde tüyler çıkıyor, hem de fena halde gür. Eh? Anladın mı? Ve sakın uzun silahına uzanmaya çalışma evlat. Beni patrona götür."

Memur gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yaladı. "Şey... kahretsin... pekâlâ, tamam. Biraz bekler misiniz –hayır. Şey, lütfen bu taraftan gelir misiniz efendim?" Ufak tefek adamın içeri geçebilmesi için tezgâhın menteşeli bir bölümünü kaldırdı. "Buradan. Şimdi lütfen... burada bir çılgınlık yapmaya kalkmayın, olur mu?"

Adam, "Yapmam evlat," dedi, bu düşünce karşısında şaşırıp alındığı belliydi.

İkisi arka kapıdan geçip dar bir koridordan indiler ve koridorun sonunda bir adam oturduğu tabureden kalkıp onları durdurdu. "Bu da nesi?" diye sorarken, eli hemen bir çan ipine doğru uzandı. "Müşteriler buraya giremez Pete, bunu sen de biliyorsun."

Pete hemen, "Bu adam az önce geldi," dedi, "ve diyor ki–"

Ufak tefek adam sabırsızca söze girerek, "Bir arkadaşımın tüm vücudunda tüyler çıkıyor," dedi. "Şimdi beni patronuna götürür müsün lütfen?"

Koridor muhafızı Pete’e suçlayan bir ifadeyle baktı.

Pete çaresizce omuzlarını silkti. "Bir şekilde... biliyordu. Denemememi söyledi."

Muhafız bir an düşündükten sonra çan ipini bıraktı. "Pekâlâ," dedi. "Ben haber verirken burada bekleyin." Arkasındaki kapıyı açıp girdi ve arkasından dikkatle kapattı, ama daha ipin sallanması durmadan tekrar açtı. "Pete," dedi, "dükkâna dön. Siz bayım, beni izleyin."

"Hah hay, kaptan." Perişan görünümlü ufak tefek adam sırıttı ve zarif bir yürüyüşle onu izledi.

Kapının ardında halı kaplı dar bir merdiven ve yukarısında da kapılarla dolu bir koridor vardı. En yakındakinin bir yanındaki kapı açıktı ve muhafız onu işaret etti. "Ofisi orası," diyerek geri çekildi. Ufak tefek adam peruğunu gülünç bir zarafetle düzeltti ve odaya girdi.

Sert, parlak gözlü ve yaşlı bir adam darmadağınık bir masanın arkasından kalktı ve bir sandalyeyi gösterdi. Etkileyici derin sesiyle, "Oturun bayım," dedi, "ve lütfen tamamen silahlı olduğumu unutmayalım, tamam mı? Şimdi anladığım kadarıyla sizin–"

Duraksadı ve ziyaretçisinin yüzüne daha yakından baktı. Şaşkınlıkla, "D-Doyle?" dedi. Eli uzanıp masadaki lambanın fitilini yükseltti. "Tanrım," diye fısıldadı. "Gerçekten sensin! Ama... Tamam, Benner’ın adi çıkarcılığını küçümsemiş olmalıyım. Seni öldürdüğünü söylediğinde yalan söylemiş." Kendine güveni geri geliyordu, ama bir an için yüzündeki gerçek korkuydu.

Diğer adam ise keyifle sırıtarak arkasına yaslanmış oturuyordu. "Oh evet, yalan söylediği doğru. Ama ölü olduğumu da söyleyebilirsin." Dilini çıkarıp gözlerini şaşı yaptı. "Zehirlenerek."

Yaşlı adamın gözlerinde yine bir parça korku görüldü ve bunu belli etmemek için sert bir tonla konuştu. "Bilmeceleri boşver şimdi. Ne demek istiyorsun?"

Ufak tefek adamın yüzündeki sırıtış silindi. "Demek istiyorum ki, usturamı atacak olursam kelliğim uzun sürmeyecek." Yumrularla dolu elini uzattı. "Parmaklarımın arasındaki tüyleri görüyor musun? Şimdiden başladılar bile." Yanakları akordiyon gibi gerilerek vahşi bir gülümseyişle dişlerini gösterdi. "Ve bayım, buradan istediğim zaman gidebileceğimi unutmayalım. Kaçmam gerekirse de bu beden burada kalır, ama içinde birdenbire çok korkmuş ve şaşkına dönmüş bir ruh olur –bense millerce uzakta olurum."

Darrow’un rengi soldu. "Tanrım, sensin. Pekâlâ, hayır, kaçma, sana hiçbir zarar vermek niyetinde değilim." Eskiden Doyle’un olan gözlere uzun uzun baktı. "Doyle’a ne yaptın?"

"Senin Steerforth Benner'ın bedenindeydim ve içinde öyle uzun zaman kalmıştım ki, bir ayı kadar tüylüydüm; bol bol striknin yedim ve insanın hayaller görüp çılgınca davranmasına neden olan bir de ilaç aldım, sonra da dilimi iyice çiğnedim –ki kimseyle konuşamasın– sonra da onunla yer değiştirdim."

Darrow hayret dolu bir sesle, "Vay canına," diye fısıldadı. "Demek o... zavallı orospu çocuğu..." Başını salladı. "Neyse, ölmüş ölmüştür. Seni bulmak için, seninle pazarlık etmek için çok uzun yoldan geldim. Kahretsin, bu konuşmayı aklımda yüz kez tekrarlamıştım, şimdi ise nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bir düşünelim –birincisi, aşırı tüylenmeni, tüm bedenini kaplayan postu tedavi edebilirim, istediğin zaman ve istediğin kadar çok, böylece bundan sonra sadece istediğin zaman yeni bir bedene gireceksin, zorunlu olmayacaksın. Ama pazarlıktaki esas kozum bu değil." Bir çekmece açıp bir kağıt parçası çıkardı. "Elimdeki bir kitaptan olan şu alıntıyı bir dinle. 'Anlaşılan,'" diye yüksek sesle okumaya başladı, '"bir başka masada oturan bir adam –sonradan duyduğum kadarıyla– yabancının dile getirdiği putperest düşüncelerden rahatsız olmuştu ve duyduğu rahatsızlığı vurgulamak için yabancının gömleğinin ön tarafını çekip yırttı ve adamın göğsü ortaya çıkınca görüldü ki, o ana kadar görünmeyen cildi yeni kıllarla kaplanmıştı, tıpkı birkaç gün tıraş olmayan bir adamın yüzünde çıkanlar gibi. Bay–" Darrow başını kaldırıp gülümsedi. "Şimdilik gerçek adını bilmene izin veremem. Ona Bay İsimsiz diyelim. 'Bay İsimsiz,"' diye devam etti, '"oradakilere dönerek "bence bu Köpek Yüzlü Joe!"' diye bağırdı, "Yakalayıp şu eldivenlerini çıkartalım." Eldivenler çırpınıp duran adamın ellerinden hemen çıkarıldı ve aynı şekilde kıllı oldukları görüldü. Bay İsimsiz patırtıyı yatıştırdı ve bu tanınmış katil için adalet yerine getirilecekse, bunun kanunun yavaş çarkları işe karıştırılmadan hemen yapılması gerektiğini açıkladı ve böylece adam barın arkasındaki avluya çıkarılıp, ambardaki makaralardan birine bağlanan bir iple asıldı."' Darrow kağıdı bıraktı ve diğer adama gülümsedi.

Doyle'un bedenindeki adam, "Eğlenceli bir fantezi," dedi.

Darrow, "Evet," diyerek onayladı, "şimdilik fantezi. Ama birkaç ay sonra gerçek ve tarih olacak." Gülümsedi. "Bu uzun bir hikâye olacak Joe. Biraz konyak alır mısın?"

Doyle'un yüzü bir kez daha sırıttı. "Alsam fena olmaz," dedi Amenophis Fikee.

Birkaç saniye önceki sert el kol hareketleri yüzünden askısı hâlâ sallanan Horrabin, ani sessizliğin içinde taşların üzerinde, masanın yanındaki parçalanmış cesede baktı ve yenik dilenci lordu durumunun kontrolünü tekrar eline aldığını anladı. Neşeyle sırıtıp, boyalı ellerini çırparak, "Masaya ulaşamadı ha?" diye bağırdı. Palyaço izleyicilerinin dikkatini tekrar çektiğini biliyordu. Sakin bir edayla tabağındaki buta uzandı, düşünceli düşünceli ısırdı, sonra da onu salonun öbür ucuna savurdu. Orada sürünen yersiz yurtsuzlar, hoşnutluk veren homurtularla itişip kakışarak, etin başına üşüştüler. Palyaço sakin sakin "Hiçbiriniz," dedi, "almanıza izin verdiklerim dışında benden bir şey alamazsınız."

Başını kaldırıp geri kalan dilenci lordlarına baktı. Örümcek ağı hamakları uçurumun üzerinde hâlâ ileri geri sallanıyordu, ama bağırıp çağırmayı kesmişler, sadece endişeyle aşağı bakıyorlardı; gözleri petrol lambalarının sisli kırmızı ışığında parlıyordu. Horrabin'in bakışları cesede doğru indi, sonra da uzun masada oturan hırsız lordlarına çevrildi. Bir isyanı andıran kargaşada başı çeken Miller, onunla gözgöze gelmekten kaçınıyordu.

Horrabin yumuşak bir sesle, "Carrington,'' dedi.

Sağ kolu "Evet," diyerek öne çıktı. Haymarket genelevlerinden birinde yediği dayak yüzünden hâlâ topallıyordu, ama sargıları artık çıkmıştı ve başarısızlığın öfkesiyle dolu bakışları bu gece daha da sertti.

"Benim için Miller'ı öldürüver."

Birdenbire rengi solup nefesi kesilen hırsız lordu sandalyesini geriye atıp ayağa fırlarken, Carrington belinden bir tabanca çekti, ilgisizce Miller'a doğru kaldırdı ve ateş etti. Kurşun Miller'ın yakasında bir delik açıp, ensesinden girerek açık ağzından çıktı.

Ceset taşların üzerine düşerken Horrabin ellerini açtı. Kargaşanın yeniden başlamasına fırsat vermeden yüksek sesle, "Görüyorsunuz ya," dedi, sonra daha alçak bir sesle devam etti, "hepinizi besliyorum... öyle ya da böyle."

Palyaço gülümsedi. Güzel gösteriydi. Ama Doktor Romany neredeydi? Miller'ın ısrarla söylediği gibi, verdiği tüm sözler Londra hırsızlarını kendi çıkarı için bir plan doğrultusunda kullanmaya yönelik yalanlar mıydı? Olması gerekenler hakkında diğerlerinden daha fazlasını bilen Horrabin, içinde Miller'ınkinden daha büyük bir öfkeyi gizliyordu. Kral öldürülmüş müydü? Eğer öyleyse, neden yukarıdaki adamlarının hiçbiri bunu bildirmemişti? Romany neredeydi?

Koridordan gelen düzensiz, gürültülü ayak sesleri sessizliğin içinde daha da yüksek duyuluyordu. Horrabin başını kaldırdı, ama Romany'nin gıcırdayan ayak sesi olmadığı için pek de ilgilenmemişti ve yeni gelen koridora girdiğinde, gözleri şaşkınlıkla büyüdü, çünkü bu Romany idi, ama yaylı ayakkabıları yerine yüksek tabanlı çizmeler giyiyordu.

Palyaço odadakilere muzaffer bir edayla baktı, sonra yeni geleni gülünç bir hareketle selamladı. Sesini incelterek, "Ah, sayın Efendim," dedi, "gelişinizi beklerken heyecandan ölecektik," derken, iki cesedi işaret etti.

Horrabin daha yakından bakınca gülümseyen ifadesi değişti, çünkü ziyaretçinin rengi solmuştu, sendeliyordu, burnundan ve kulaklarından hafifçe kan sızıyordu. Adam çatlak sesiyle, "Sen... Horrabin misin?" dedi. "Beni... Doktor Romany'nin çingene kampına götür... hemen."

Palyaço bir şey anlamadan gözlerini kırpıştırırken, kimsesizlerin köşesinden gıcırtılı bir ses duyuldu. "Olmaz, oraya gitmek işe yaramaz! O plan çoktan ölmüş, Ramses gibi çürümüş! Ama seni onu bozan adama götürebilirim –ve ne zaman ki onu yakalayıp suyunu çıkarana dek ezersin, İngiltere'yi yenmekten daha fazlasını elde edersin!" Bir araya üşüşmüş kalabalıktaki birkaç kişinin güvenleri bu sözler üzerine tezahürat yapıp ıslık çalacak kadar yerine gelmişti.

Horrabin, "Carrington," diye fısıldadı, çok kızmış ve utanmıştı, "o yaratığı çıkar buradan. Hatta öldür onu." Romanelli'ye sinirli sinirli gülümsedi. "Şey, çok özür dilerim, efendim. Şu... demokratik politikalarımız bazen başımıza–"

Ama Romanelli adeta dehşet içinde bir şaşkınlıkla ağırlıksız kimsesize bakıyordu. "Susun!" diye gürledi.

Horrabin, "Evet, sustur şunu Carrington," dedi.

Romanelli, "Ben seni kastediyorum palyaço," dedi. "Susamıyorsan defol git. Sen," diyerek Carrington'a döndü, "olduğun yerde kal." Sonra adeta isteksizce yüzü harabeye dönmüş kimsesize döndü. "Buraya gel," dedi.

Yaratık sallanıp hoplayarak yaklaştı ve ayaklarını yere vurarak önünde durdu.

Romanelli merakla, "Sen osun," dedi, "Efendi'nin sekiz yıl önce yaptığı ka. Ama... o yüzündeki yara... görünüşüne bakılırsa onlarca yıl önce olmuş. Ve ağırlığın –neredeyse çözülme noktasına gelmişsin. Bütün bunlar sadece sekiz yıl içinde nasıl olabilir? Hatta hayır, seninle son konuştuğumdan beri?" Yaratık kuş cıvıltısı gibi bir sesle, "Fikee'nin açtığı

kapılar," dedi. "Birinden geçtim ve geri dönmem çok uzun sürdü. Ama bunu yolda konuşalım, aslanım –bütün her şeyi bilen adam Lad Yolundaki İki Boyunlu Kuğu'da kalıyor ve onu sıkı bir sorgulama için Kahire'ye götürebilirsen, 1802'den beri yapılanlar bir zaman kaybı olmayacak." Yaratık gözünü Horrabin'e çevirdi. "En iri ve en soğukkanlı adamlarından altı –hayır on– tanesini alacağız, iri yarı bir adamı öldürmeden ve değerli beynini dağıtmadan yakalayıp bağlayabilecek kadar kafası çalışanlardan. Ha, iki de araba ve dinlenmiş atlar."

Kalabalıktan bazı homurtular yükseldi ve Horrabin pek de güven dolu olmayan bir cesaret gösterisi deneyerek, "Kahrolasıca... yürüyen bir yılan derisinden emir almam ben," dedi.

Romanelli karşı çıkmak için ağzını açtı, ama odanın ortasında duran perişan yaratık susmasını işaret etti. "Kendisinden emir alacağın şey, kesinlikle budur; palyaço," dedi. "Geçmişte emirlerimi yerine getirmiştin; tabiî yeraltındaki çan kulesinde yan yana asılı oturup dolaplar çevirdiğimiz o akşamları artık pek iyi hatırlayamıyorum. Doğumunu bekleyişimi ise daha iyi hatırlıyorum. Babanı boyu şuradaki masa kadarken tanırdım, bu hırsızlar çetesinin dev lideri olduğunda da tanırdım ve onu bir meydan soytarısı yapmak için yeniden kısaltışından sonraki günlerde de bazen bir şişe şarap aşırıp onunla sohbet ederdik." Konuşmasının hiddetinden yaratığın dişlerinden ikisi ağzından fırlayıverdi ve yağdan sıçrayan kabarcıklar gibi yukarı doğru savruldular. "Hepsinin yanlış olduğunu bile bile oturup kendi konuşmalarını dinlemek ve zamanın gelmesini beklemek korkunç bir şey, ama artık bitti. Dünyada bütün hikâyeyi sadece ben biliyorum. Kendisinden emir almaya değecek tek kişi benim."

Doktor Romanelli, "Ne diyorsa onu yap," diye gürledi.

Zıplayıp duran yaratık, "Evet," dedi. "Ve onu yakaladığında seninle Kahire'ye geleceğim ve Efendi'nin onunla işi bitince ondan geriye ne kaldıysa onu da ben öldüreceğim."

Doyle, *The Courier*'in kapağındaki mektubun kopyasını aklından yazmayı bitirince, Doktor Romany'nin masanın üzerinde duran kın içindeki kılıcının yanındaki elyazması sayfa yığınının üzerine koydu. "Gecenin On İki Saati"nin ilk birkaç satırını yazdıktan sonra, sıradan karalamalarının hâlâ kendi el yazısına benzemesine rağmen, yeni solaklığının resmi el yazısını değiştirmiş olduğunu fark etmek onu pek de şaşırtmamıştı; yine de yazı yabancı değildi: William Ashbless'inkinin tıpatıp aynısıydı. Ve şiiri

tamamen yazdığına göre, bu kopyanın bir fotoğraf slaydı 1983’de British Museum’da saklanacak olan kopyanın üzerine yerleştirilecek olsa, kendi versiyonunun virgüllerine ve i’lerin noktalarına kadar orijinal metine mükemmel uyacağına kesinlikle emindi.

Hayret ve huzursuzluk arası bir duyguyla, orijinal metin mi, diye düşündü. Orijinal metin buradaki bu kağıt yığını... sadece şimdi 1976’da gördüğümden daha yeniler. Hah! O kalem darbelerini benim yaptığımı ya da yapacağımı bilseydim, gördüğümde o kadar etkilenmezdim. İlk sayfalarda gördüğümü hatırladığım o yağ lekeleri acaba ne zaman, nerede ve nasıl bulaşacak merak ediyorum.

Birdenbire aklına bir düşünce takıldı. Aman Tanrım, diye düşündü, o zaman burada kalır ve hayatımı Ashbless olarak sürdürürsem –ki evrenin böyle olmasını istediği çok açık– o zaman Ashbless’in şiirlerini hiç kimse yazmadı. Ben şiirlerini 1932’deki *Toplanmış Şiirler*'de okuyacak ve aklımdan kopyalayacağım, benim kopyalarım dergilerde basılacak ve dergilerden kopan sayfalar bir araya getirilip *Toplanmış Şiirler* hazırlanacak! Bu kapalı bir halka, yaratılmamış! Ben de sadece... elçi ve muhafızım.

Baş döndürücü düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Perdeyi kaldırarak, İki Boyunlu Kuğu’nun posta ve yolcu arabalarıyla dolu geniş avlusuna baktı. Byron da nerede kaldı, diye düşündü. Şimdiye kadar şişeler dolusu şarap bulmuş olmalıydı. Birkaç bardak içsem fena olmayacak, böylece bazı konuları düşünmeyi erteleyebilirim... mesela bu Byron ka’sına ne olacağı gibi –mutlaka yok olacak, çünkü tarihte adı geçmiyor, ama karşıma geçmiş yarın eski dostlarıyla buluşmaktan söz ediyor. Öyleyse ortadan nasıl kaybolacak? Ka’lar tükenir mi? Ölecek mi?

Tam perdeyi bıraktığı anda kapı çalındı. O tarafa geçti. Tedbiri elden bırakmadan, "Kim o?" diye sordu.

Neşeli bir ses, "Byron, içecekleri getirdim," diye cevapladı. "Kim olduğunu sandın?"

Doyle zinciri açıp onu içeri aldı. "Almak için oldukça uzağa gittin herhalde."

Byron, "Doğru, Cheapside’a gittim," dedi ve topallayarak masaya gidip üzerine yağlı kağıda kaplı bir paket koydu, "ama buna değdi." Kağıdı yırttı. "Ta tam! Sıcak pirzola, ıstakoz salatası ve satıcı yemin etmesine

rağmen Bordeaux olduğuna pek inanmadığım bir şişe şarap." Yüzü donuklaştı. "Bardaklar." Başını kaldırıp Doyle'a baktı. "Hiç bardağımız yok."

Doyle, "İçinden içmek için bir kafatasımız bile yok," diye onayladı.

Byron sırıttı. *"Avarelik Saatleri*'mi okumuşsun!"

Doyle gerçeği söyleyerek "Defalarca," dedi.

"Hay aksi şeytan. Neyse, sırayla şişeden içebiliriz."

Byron gözlerini odada gezdirdi ve masanın üzerindeki şiir kağıtlarını fark etti. "Aha!" diye bağırarak hemen eline aldı. "Şiirler! İtiraf et, senin bunlar."

Doyle gülümseyip alçakgönüllülükle omuzlarını silkti. "Başkasının değil."

"İzin verir misin?"

Doyle acemice işaret etti. "Buyur."

İlk birkaç sayfayı okuduktan –ve Doyle'un da fark ettiği gibi pirzolayı paketten çıkardığı için sayfaların üzerinde yağ lekeleri bıraktıktan– sonra Byron kağıtları bıraktı ve Doyle'u inceleyen gözlerle süzdü. "Bu ilk denemen mi?" Zaten gevşek olan mantarı şişenin ağzından çekip çıkardı ve büyük bir yudum aldı.

"Şey, evet." Doyle uzatılan şişeyi aldı ve kendisi de biraz içti.

"Bayım, sende bir kıvılcım görüyorum –yine de çoğu anlaşılmaz ıvır zıvır– ve Tanrı biliyor ya, bu zamanda şair olmanın bir değeri yok. Ben hareketi tercih ediyorum. Mayıs ayında Abydos'tan Sestos'a kadar yüzerek Hellespontos'u[15] geçtim ve bu beni tüm edebi başarılardan daha çok gururlandırıyor."

Doyle sırıttı. "Aslına bakarsan ben de öyle düşünüyorum. O şiiri yazmaktansa bütün bacakları aynı anda yere değen sağlam bir sandalye yapmış olsam daha memnun olurdum." Yazıyı katladı, kapak mektubunu çevresine sardı, adresi yazdı ve biraz sıcak mum damlatarak mühürledi.

Byron sempati ile başını salladı, konuşmaya başladı, durdu ve hemen, "Sahi, kimsin sen?" diye sordu. "Artık cevap almak için ısrar etmiyorum, sen olmasan hikâyeme noktayı koymuş olacak olan o cani çingeneyi vurduğun anda hayat boyu arkadaşın oldum. Yine de öyle merak ediyorum ki." Mahçup bir ifadeyle gülümsedi ve ilk kez gerçek yaşında, sadece yirmi üçünde göründü.

Doyle şaraptan büyük bir yudum daha alıp şişeyi masaya bıraktı. "Şey, Amerikalıyım, zaten aksanımdan da tahmin etmişsindir ve buraya

gelme... nedenim... Samuel Coleridge’in bir konuşmasını dinlemekti ve şu Doktor Romany denen adama çattım–" Duraksadı, pencerenin dışında ayak sesine benzer bir şey duyar gibi olmuştu. Sonra üçüncü katta olduklarını hatırlayınca boşverdi ve devam etti. "Ve birlikte geldiğim turist grubunu kaybettim ve–" Yine durakladı, alkolün etkisini hissetmeye başlamıştı. "Of, canı cehenneme, sana gerçek hikayeyi anlatacağım Byron. Önce biraz daha şarap ver." Doyle uzun bir yudum aldı ve şişeyi abartılı bir özenle yerine koydu.

"Doğduğum yer–"

Bir taraftan camlar, diğer taraftan tahta parçaları aynı anda patladılar, pencere ile kapı içeri doğru çöktü ve iri yarı, sert görünüşlü iki adam düştükleri yerden kalktılar. Masa yiyecekleri savurarak devrildi ve lamba ile birlikte parçalandı. Ani loşlukta, eğrilmiş bir menteşenin tuttuğu ikiye bölünmüş kapının üzerinden atlayarak ya da yanından sürünerek daha başka adamlar da odaya doluştular. Yere saçılan petrol, mavi bir alevle yanmaya başladı.

Doyle bir adamı atkısının bağından yakaladı, odanın karşı tarafına doğru iki âdım attı ve onu pencereden aşağı fırlattı; adam çerçeveye çarptı ve bir an için ilk adamın aşağı sarkmak için kullandığı ipe tutunacak gibi oldu, ama elleri ve topukları gözden kayboldu ve giderek zayıflayan, kesik bir çığlık duyuldu.

Byron, Romany’nin kılıcını kapıp kınından çıkarmıştı. Sopalarını kaldırmış iki adamın, hâlâ dengesini toplayamamış olan Doyle’a doğru hareketlendikleri –ve aşağıdan art arda çatırtılar ve şaşkın çığlıklar geldiği– sırada Byron kolayca toparlanamayacağı bir sıçrayışla atıldı ve kılıcını Doyle’a en yakın olan adamın göğsüne on santimetre kadar batırdı. Kılıcını çekip kurtararak doğrulmaya çalışırken, "Dikkat et, Ashbless!" diye bağırdı.

Birdenbire ortaya çıkan bu ölümcül yalın çelik üzerine, diğer adam sopasını tüm gücüyle Byron’ın kafasına indirdi. Çirkin bir ezilme sesi çıktı ve Byron’ın cesedi kılıcı elinden düşerek yere devrildi.

Doyle dengesini bulmak için diz çöküp masanın bir bacağına tutunmuştu. Oradan Byron’un hareketsiz yatan bedenini gördü; "Seni orospu–" diye kükredi, doğrulup masayı başının üzerine kaldırdı –üzerindeki her şey döküldü ve Courier mektubu açık pencereden dışarı uçtu– "çocuğu!" diye bitirerek, masayı Byron’a vuran adamın kafasından ve kaldırdığı kolundan aşağı geçirdi.

Adam yere yığıldı ve baskıncıların çoğunun ateşi söndürmekle uğraştıklarını gören Doyle çılgın bir atakla kapıya doğru fırladı; iki adam öne çıkıp yolunu kesmek istediler ama güçlü yumruklarıyla yere indiler; ama koridora fırladığı sırada kumla doldurulmuş bir çorap dikkatle savrularak tam sağ kulağının arkasında kafatasına indi ve ileri fırlayışı, yüzüstü yere kapaklanışa dönüştü.

Doktor Romanelli, Doyle'un peşinden odadan fırlayan adamlara işaret ederek, birkaç saniye boyunca hareketsiz bedeni süzdü, sonra ağır çorabı cebine soktu. Dişlerini sıkarak, "Kloroformlu bezi yüzüne bağlayın ve buradan çıkarın onu," dedi, "sizi beceriksiz palyaçolar."

Doyle'un ayak bileklerinden tutan adam, "Lanet olsun Efendim," diye sızlandı, "bizim için hazırdılar! Üç kişi kaybettik, tabiî Norman o düşüşten kurtulduysa."

"Buradaki diğer adam nerede?"

Odadan son çıkan adam, yer yer yanmış ve dumanı tüten bir ceketi giyerek. "Öldü, patron," dedi.

"Öyleyse gidelim. Arka merdivenlerden aşağı." Ellerini gözlerine bastırdı. "Bir arada durmaya çalışın, hiç olmazsa bunu yapın ha?" diye fısıldadı. "Öyle bir velvele kopardınız ki, sizin yüzünüzden peşimize düşecekleri şaşırtmak için bir dikkat dağıtma büyüsü yapmam gerek." Horrabin'in adamlarının hiçbirinin tanımadığı bir dilde mırıldanmaya başladı ve ilk mırıltıların ardından parmaklarının arasından kan sızmaya başladı. Ön merdivenlerin olduğu taraftan takırdayan ayak sesleri geldi ve adamlar huzursuzca kıpırdanıp birbirlerine bakındılar, ama bir an sonra anlamsız tartışmalar duyuldu ve ayak sesleri uzaklaştı. Romanelli sustu ve ellerini indirdi; boğuk boğuk nefes alıyordu. Gözlerinden gözyaşı gibi kan aktığını görünce, yanındaki adamlardan ikisinin rengi bembeyaz oldu. Romanelli çatlak sesiyle, "Kıpırdayın kahrolası böcekler," diyerek grubun önüne geçti ve yürümeye başladı.

Arkadaki adamlardan biri, "Velvele de neyin nesi?" diye fısıldadı.

Bir arkadaşı, "Buharlı org gibi bir şey," diye cevapladı. "Geçen yaz kız kardeşimin oğlunu aletini çalarken görmek için Harmony Panayırına gittiğimde çalınırken duymuştum."

"Neyini?"

"Aletini."

"Tanrım. İnsanlar öyle şeyleri görmek için para mı ödüyorlar?

Romanelli, "Susun!" diye çıkıştı. Daha sonra merdivenlere geldiler ve baygın yüklerinin ağırlığı altında nefes nefese ezilirken, zaten konuşacak halleri kalmadı.

Doyle'u uyuşmuş yarı rüyalarından uyandıran tiz, uyumsuz ıslıklar oldu. Kapağı çıkarılmış olan tabut şeklindeki kutusunun rutubetli serinliğinde titreyerek doğruldu ve gözlerini ovuşturup birkaç derin nefes aldıktan sonra, küçük boş odanın gerçekten sallandığını ve bir gemide olduğunu anladı. Bir bacağını dışarı sarkıttı, sandaletli topuğuyla yeri buldu ve kenarlara tutunarak sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Ağzı hâlâ kloroformun acı buharıyla doluydu ve sarhoş gibi kapıya doğru yürürken, yüzünü ekşitip tükürdü.

Tahmin ettiği gibi dışarıdan kilitlenmişti. Kapıda, boynu hizasında küçük bir pencere vardı; cam yerine kalın parmaklıklarla kaplıydı –bu da odanın neden bu kadar soğuk olduğunu açıklıyordu– ve dışarı bakmak için biraz eğilince, birkaç metre ileride gri bir sis duvarının içinde kaybolan rutubetli bir güverte ve karanlığın içinde yakında, bel hizasında ve güverteye paralel duran bir ip gördü; belli ki kamarasının kapısına bağlanmıştı.

Tiz ıslıklar sadece birkaç metre uzaktan geliyor gibiydiler. Doyle bütün sinirini topladı ve kendisini kaçıranların canlı kalmasını istedikleri olasılığına güvenerek, "Kesin şu kahrolası gürültüyü! Burada uyumaya çalışıyoruz!" diye bağırdı.

Islıkların çoğu bir anda sustu, diğerleri de birkaç saniye sonra kesildiler ve Doyle Doktor Romany'ninkine çok benzeyen bir sesin, "Sen – hayır, sen burada kal; sen– gidip sustur onu," dediğini duyunca, kulaklarına inanamayarak ürperdi. "Diğer ahmaklar çalmaya devam etsin. Bağıran basit bir adamdan bile korkuyorsanız Shellengeri geldiğinde nasıl dayanacaksınız?"

Ürkütücü ıslıklar tekrar başladı ve bir dakika kadar sonra hâlâ sabırla pencereden bakan Doyle, aklını karıştıran bir şey gördü: Ziftli çadır bezinden bir palto ve deri bir şapkaya bürünmüş ufacık, yaşlı bir adam, bel hizasındaki ipten kendini Doyle'a doğru çekiyordu. Ama adamın bacakları yukarı doğru sallanıyordu; sanki su altında hareket ediyor gibiydi. Ağırlıksız sürüngen kapıya çarpıp küçük pencereden içeri bakınca, Doyle yarım yüzü ve tek gözü gördü ve bunun bir defasında kendisini bir zaman

kapısına götürmeye söz verip de, sadece boş bir arsaya götürerek bazı kömürleşmiş kemikler gösteren sokak delisi olduğunu anladı.

Sürüngen, "Şu heriflerin işleri bitsin... o zaman istediğin kadar... bağırabilirsin," dedi, "ama bunu şimdi yaparsan, yolculuğun geri kalanında yemek alamazsın. Ve herhalde gücünü korumak istersin, ne dersin?" Sonra yaratık dehşet verici yüzünü parmaklıklara yasladı ve "Yemek yemeni öneririm," dedi, "Efendi’nin seninle işi bitip benim ellerime bıraktığında biraz direniş gösterebilmeni istiyorum."

Doyle sisten ıslanmış parmaklıkları bırakmıştı, şimdi ise o tek gözde parlayan ham nefret karşısında şaşkınlıkla geriliyordu. "Dur biraz," diye geveledi, "sakin ol. Ben sana ne yap–’’ Sustu, aklına gelen korkunç olasılıktan bir anda emin olmuştu. Fısıldayarak, "Aman Tanrım, orası Surrey-side’daki arsaydı, değil mi?" dedi. "Ve kilerden kaçtığımı bilemezdin... bana gösterdiğin kafatasının benimki olduğunu sanıyordun, değil mi? Tanrım. Demek Burghard’ın çamurlu silahından kurtuldun... ama kanca görevi gören o kağıt bendeydi... Tanrım, bu zamana kadar yaşayarak gelmiş olmalısın!"

Bir zamanlar Doktor Romany olan şey kıkırdayarak, "Evet öyle," dedi. "Ve artık evime dönüyorum –ka’ların bu kadar uzun yaşamamaları gerekir ve ben de çok yakında gecenin on iki saatindeki tekne yolculuğuna çıkacağım– ama daha önce sen, sonunda ve kesin olarak, ölmüş olacaksın."

12 Nisan 1846’da Woolwich bataklıklarında karşıma çıkacak olan sen değilsen pek sanmıyorum, diye düşündü Doyle. Bu yaratığın önceki gece yazdığı şiiri okuyup okumadığını merak ederek dikkatle, "Gecenin on iki saati demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.

İpe tutunmuş duran yaratık sırıttı. "Sen benden önce göreceksin, emin olabilirsin. Bu, Tuaut’tan, ölüler diyarından geçen, ölmüş güneş tanrısı Ra’nın her gece gün batınımdan gün doğuşuna yaptığı karanlık yolculukta izlediği yoldur. Orada karanlık madde, saatler de uzunluk ölçüsü olurlar, tıpkı kapağı açılmış bir saatin içinde yol almak gibi." Yaratık sustu ve gök gürültüsünü andıran bir sesle geğirdi, bu geğirme, bedeninin kütlesini yarı yarıya tüketmişti adeta.

Sisin üzerinden gelen bir ses haykıran ıslıkları bastırarak, "Oradakiler, sessiz olun!" diye bağırdı.

Romany, "Ve ölüler diyarındaki nehrin kıyılarında ölüler yığılmıştır," diye fısıldayarak devam etti, "güneş tanrısının kayığı canlıların diyarına

giderken kendilerini de alması için yalvarırlar, çünkü kayığa binebilirlerse Ra’nın tekrar kazandığı gençlik ve gücü paylaşabileceklerdir. Bazıları yüzüp tutunmayı becerebilirler de, ama yılan Apep uzanır... hem de çok uzaklara!... ve onları kayıktan çekip alır ve yer."

Doyle sakin sakin "O halde şiirde söz ettiği –söz ettiğim– oydu," dedi. Başını kaldırdı ve kendini zorlayarak güven dolu bir gülümseme takındı. "Ben kilometre taşları saatler olan bir nehirde yolculuk ettim zaten," dedi; "aslına bakarsan çok uzun iki yolculuk yaptım ve hayatta kaldım. Sonunda kendimi senin Tuaut nehrinde bulacak olursam, onun da gün doğuşu tarafına sağ salim çıkacağıma bahse girerim."

Bu sözler Doktor Romany’yi kızdırdı. "Seni aptal, hiç kimse–"

"Mısır'a gidiyoruz, değil mi?" diye sözünü kesti Doyle.

Tek göz kırpıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Doyle gülümsedi. "Ben çok şey bilirim. Ne zaman varacağız?"

Romany yaratığı bir an asık suratıyla bakmaya devam etti, sonra öfkesini unutur gibi oldu ve kendine güvenle, "Bir hafta ya da on gün içinde, tabiî kıç güvertesindeki tayfalar Shellengeri’yi çağırmayı becerebilirlerse –rüzgâr elementleri, Aiolos’un Odysseus’a verdikleri gibi."

"Ya." Doyle sisin içinden kıç tarafını görmeye çalıştıysa da başaramadı. "Doktor Ro –yani senin kampında çıldıran o ateş devleri gibi mi yani?"

Yaratık çıplak ayaklarını çırparak, "Evet evet!" diye bağırdı. "Çok iyi. Evet, iki ırk kuzendir. Başkaları da var, su ve toprak elementleri. Topraktakileri görmelisin, hareket eden dev tepeler–"

Havayı yaran, sağır edici bir ıslık –hatta bir boğazdan çıkmamasına rağmen, bir çığlık– hissedilir bir güçle gemiye çarparak, gevşek olan tüm tahtaları yerinden oynattı; Doyle pencereden geriye doğru fırlarken, bir an için çok yakınlarda bir yerde, büyük olasılıkla tam tepelerinde dev bir jetin, örneğin bir 747’nin son hızla giderken herhangi bir nedenle suya inmeye çalıştığını sandı; ardından kıç tarafından çarpan bir rüzgâr duvarının tüm yelkenleri şişirip birçoğunu dev bir yumruk gibi germesiyle birlikte baş tarafı önce iyice alçalıp, ardından tekrar yükselen gemi büyük bir güçle ileri atılınca, tekrar kapıya doğru savruldu.

Gemi ve içindeki her şey savrulup yeni hıza uyum sağlamadan önceki birkaç saniye boyunca Doyle'un sırtının dayandığı sert kapı duvardan çok yer gibiydi ve tabut kutusu kamarada yuvarlanarak üzerine gelmeye başlayınca sadece bacaklarını kaldırdı –sıçraması gerekmeden– ve tabut

ayak bileklerinin olduğu yere çarptı. Sonra yerçekimi normale döndü ve elleriyle dizlerinin üzerinde kutunun içine indi. Çığlıklar atan rüzgârın içinde kıç tarafında, yüksek dalgaların kamaraların arkasına ilk çarpışını duydu.

Toparlanarak ayağa kalkıp pencere parmaklıklarına tutundu ve sürekli olarak çarpan buz gibi hava karşısında gözlerini kısarak, Romany artığını görebilmek için etrafa bakındı, ama yaratık yoktu. Umarım düşmüştür, diye geçirdi içinden, yine de batacağını sanmam, herhalde koca bir böcek gibi suyun üzerinde yürüyerek arkamızdan gelir. Gemi bir tarlada tam gaz giden bir otobüs gibi sarsılıyordu, ama Doyle pencereye kıç güvertesinde birkaç figür görebilecek kadar asılı kalmayı başardı; belli ki aşağı inmeye çalışıyorlardı. Parmaklıkları bırakıp kayarak otururken, rüzgârdan acıyan ve sulanan gözlerini kırpıştırarak, en azından sisi dağıttı, diye düşündü.

Zaman geçip de uğultu, soğuk ya da aralıksız sallantı hiç azalmayınca, Doyle Benner'ın bedeninde olduğu için şükretti. Kendi bedeni deniz tutmasına dayanamazdı. Bu bedende bile olsa, zavallı Byron'ın getirdiği ıstakoz salatasından hiç yiyememiş olduğuna seviniyordu yine de.

Öğlen olduğunu tahmin ettiği sırada pencere parmaklıklarından içeri iki şey atıldı: Yere düşen ve içinden tuzlu domuz eti ile kurumuş siyah ekmek çıkan bir paket ve birkaç santimetre düştükten sonra kancalı küçük bir zincirin– ucunda asılı kalan, kapaklı bir teneke kutu; onun içinden de hafif bira çıkmıştı. Kuğu'daki yemeğe dokunamadan kaçırıldığı ve ondan önceki gün öğlenden beri –ki bu Doyle için burada geçen yirmi dört saatten daha uzun bir süreydi– bir şey yememiş olduğu için hepsini büyük bir zevkle silip süpürdü, bitirdikten sonra paketin kağıtlarını bile yaladı.

Altı saat kadar sonra yenileri geldi ve yine hepsini bitirdi. Bir süre sonra da hava kararmaya başladı –ama rüzgâr ve geminin sarsılarak yol alışı hiç yavaşlamamıştı– ve tam nasıl uyuyacağını düşünmeye başlamıştı ki, iki battaniye parmaklıkların arasından tıkılarak içeriye atıldı.

"Teşekkürler!" diye seslendi. "Bir bira daha alabilir miyim?"

Oda zifiri karanlık değildi ve Doyle tabutunun içinde pek fena olmayan bir yatak uydurmayı başardı. Tam içine girmek üzereyken, yukarı çekilen bira kutusunun zincirinin şakırtısını duyunca şaşırdı. Biranın çalkalanışı, rüzgârın geminin donanımı arasında çaldığı müziğin yanında duyulmuyordu. Zincirli kutu dolu olarak düşüp eski konumuna geldi.

Hemen kalkıp gitti ve duvara dayanıp, çalkalanan birayı dökmeden içmeye çalışırken, önünde işkence ve ölüm olan bir esir oluşunun kendisini

neden fazla endişelendirmediğini düşündü. Kendini eskisinden çok daha üstün olan bir bedende bulduğundan beri sürekli hissettiği düşüncesizce özgüven bunun nedenlerinden biriydi elbette. İnatçı iyimserliği de, ‘46 yılına kadar ölmeyeceğini bildiği ve inanmak istediği William Ashbless oluşuna dayanıyordu. Yine de dikkatli ol oğlum, diye düşündü. Yaşayacağına emin olabilirsin, ama Ashbless’in hiç canının yanmayacağını düşünmen için de bir neden yok.

Rahat bir pozisyon ararken, içinde bulunduğu duruma rağmen gülümsedi, ertesi yıl bir şekilde evleneceği Elizabeth Jacqueline Tichy’yi düşünüyordu –her zaman portrelerinde çok güzel göründüğünü düşünmüştü.

Yolculuğun sürdüğü on beş gün boyunca öfkeli rüzgârlar bir an olsun dinmedi, öyle ki Doyle’un penceresinden görebildiği, ayaklarını sürüyerek yürüyen denizciler buna sersemlemiş bir şekilde alışmış gibiydiler ve Doyle bu süre içinde ne Romanelli’yi ne de Doktor Romany’nin ağırlıksız artığı olan yaratığı görmedi. Dördüncü günde tavanındaki eski ve basınç altındaki bir kirişte uzunca bir çatlak oluşuncaya kadar esirin tek yaptığı yemek, içmek, pencereden bakmak ve Ashbless’in Mısır’a ziyareti hakkında bildiği çok az şeyi hatırlamaya çalışmaktı; kiriş koptuktan sonra zamanını bir metrelik bir parçayı kopararak, dişleri ve tırnaklarıyla otuz santimetrelik bir parçasını ayırıp kamaya benzer bir şey yaparak geçirdi. Bira tenekesini parmaklıklardan çekip koparmayı ve ezip bir alet yapmayı da düşündü, ama bu hem yolculuğun geri kalan kısmı boyunca birasız kalmasına neden olur, hem de bu kadar açık bir hareketin ardından vardıkları zaman üzeri aranırdı.

Shellengeri’lerin gelişi kadar rahatsız edici bir olay sadece bir kez oldu. Cumartesi, yolculuğun on birinci gecesinde rüzgârın bitmeyen çığlığının yanında bir şey duyduğunu sandı ve dışarı bakmaya çalıştı. Bunu yapmak, gözlük takmadan saatte 120 kilometre hızla motosiklet sürerken görmeye çalışmak kadar zordu. On dakika sonra yatağına dönmüş, ardındaki dalgalardan çok daha koyu bir siyahlıkta parladığı için görebildiğini sandığı siyah teknenin, gözlerini rüzgâra karşı fazla kısması yüzünden meydana gelen retinal bir yanılsama olduğuna ikna olmuştu. Zaten bir teknenin orada ne işi olabilirdi?

11

"...Hiçbir şey daha korkunç olamazdı. Başını ve omuzlarını görebiliyordum. Önce bir yana, sonra diğer yana döndü. Hareketleri ağırbaşlı ve korkunçtu. Sanki denizdeki mezarında derinliklerin korkunç bir sırrını öğrenmiş ve bunu anlatmak için dışarı çıkmıştı. Daha sonra bu görüntülere sık sık rastlanmaya başlandı. Gün geçmiyordu ki ölüler yaşayanları seyretmeye gelmesin. Sonunda kimse onlara dikkat etmemeye başladı."

–E. D. Clarke

10 Ekim sabahı Doyle gözleri kamaşarak uyandı ve güvertede olduğunu anladı... sakallı yanağının altındaki tahtalar sıcaktı. Açtığı gözlerini, parlak güneş ışığı karşısında tekrar sımsıkı kapattı... ve sonra konuşmaları, halatların gıcırtılarını ve dalgaların geminin hafifçe yalpalayan gövdesine vuruşunu duyabildiğini fark etti. Rüzgâr durmuştu.

Huysuz bir ses, "–Drydock'ta bir yerde," diyordu, "ama tanrının unuttuğu bu sınırda değil."

Başka bir ses Yunanistan'la ilgili birşeyler söyledi.

"Tabiî Yunanistan'a kadar gidebilirse. Bütün tahtalar sızdırıyor, neredeyse bütün yelkenler yırtıldı ve lanet direkler de–"

Doyle'un Doktor Romany'ninkine çok benzeyen ses olduğunu fark ettiği ikinci ses, diğerini bir an tersleyerek susturdu.

Doyle doğrulup oturmaya çalıştı, ama kalın, zift kokulu iplerle sımsıkı bağlanmış olduğu için tek becerebildiği yana yuvarlanmak oldu. İşi şansa bırakmıyorlar, diye düşündü ve gülümsedi; dizine batan kıymıklı cismin kendisini bağlayan kişinin gözden kaçırdığı uydurma tahta kaması olduğunu fark etmişti.

Sert ses, "Onu bir an önce bağlamamız gerekti," dedi. "Oldukça sağlam yapılı –ilacın onu en az bu öğleden sonraya kadar uyutacağını sanıyordum."

Şakaklarının iyice zonklamasına neden olmasına rağmen Doyle başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Geminin parmaklıklarının yanında iki adam duruyordu; biri Doktor Romany'nin

zaman atlamasından önceki hali gibiydi –bu Romanelli olmalı, diye düşündü, yani gerçeği– diğeri de belli ki geminin kaptanıydı.

Romanelli'nin ayakları çıplaktı ve Doyle’a doğru yürüyüp yanında diz çöktü. "Günaydın," dedi. "Bazı sorular sormak isteyebilirim ve İngilizce bilen kimseye rastlayacağımızı sanmıyorum, bu yüzden ağzını tıkamayacağım. Ama bağıracak ya da patırtı yapacak olursan, ağzını tıkayıp başlıklı bir cübbe altında gizleyebiliriz."

Doyle’un arkaya bıraktığı başı güverteye çarptı ve gözlerini kapatarak zonklamanın biraz hafiflemesini bekledi. Sonra gözlerini tekrar açıp direkler, donanımlar ve camadanlı yelkenlerin ardındaki bomboş mavi gökyüzüne doğru kırpıştırarak, "Tamam," dedi. "Mısır’da mıyız?"

"İskenderiye’de." Romanelli başını salladı. "Seni kıyıya çıkaracağız, Reşid Irmağına kadar karadan, sonra da Kahire’ye kadar nehirden gideceksin. Manzaranın tadını çıkar." Büyücü, dizleri gürültüyle çatırdayarak kalkarken, yüzündeki acı ifadesini pek gizleyemedi. Sinirli bir sesle, "Hey siz," diye seslendi. "Kayık hazır mı? O halde yanaştırın da onu indirin."

Doyle’u kaldırdılar, parmaklıklara kadar taşıdılar ve kollarının altından geçen ipin altına bir kanca taktıktan sonra, dertop edilmiş bir halı gibi alçaltarak, yedi metre aşağıdaki zümrüt rengi suyun üzerinde alçalıp yükselerek geminin gövdesine çarpan kayığa indirdiler. Kayıktaki bir denizci, bağlı ayak bileklerinden tutup sıraya oturmasına yardımcı olurken, Romanelli bir ip merdiven sarkıttı, bir ayağı boşta sallanarak ve küfür ederek ucunda bir dakika kadar asılı kaldıktan sonra, yarı kayarak kayığa bindi. Denizci onun başka bir sıraya oturmasına yardım etti ve ardından son yolcu merdivenden çılgınca salınarak aşağı indi. Bu, Surrey-side Dilencilerinin Uğuru’nun, zamanın çürüttüğü Doktor Romany’nin ta kendisiydi; ağırlık olarak ayakkabılarına iki büyük metal kazık bağlanmıştı. Sırıtıp gözlerini kırpıştıran yaratığı da, dar kayıkta eğitilmiş bir karabatak gibi oturduğu yerine yerleştirdikten sonra, denizci ellerini silip kendi yerine geçerek soğukkanlılıkla Romanelli ve Doyle'un karşısına oturdu; kürekleri eline aldı ve işe koyuldu.

Doyle hemen kendini sancak tarafında küpeştenin üzerine bıraktı ve bu pozisyonda geminin gövdesinin yanlarından geçerek sonunda onlara yol verişini, kıç tarafının geniş kemerini döndükten sonra ise parlak sular üzerinde yarım mil uzaktaki İskenderiye’yi izlemeye koyuldu.

Şehir onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Lawrence Durrell’ın yazılarında söz ettiği Doğu’ya özgü labirentli şehri görmeyi ummuştu, ama tek görebildiği, güneşin altında kavrulan, harap halde birkaç beyaz yapıydı. Limanda başka gemi yoktu ve rüzgâra karşı kurulmuş iskelelerde sadece birkaç kayık demirlemişti.

"İskenderiye bu mu yani?" diye sordu.

Romanelli, "Eskiden böyle değildi," diye homurdandı, ses tonu daha fazla konuşmak istemediğini belli ediyordu. Büyücü karşı küpeşteye çömelmiş, uzun uzun soluk alıyordu. Romany’den geriye kalan ise, baş tarafında sessizce kıkırdıyordu.

Kürekteki adam kayığı limanın akıntısına bıraktı ve sol tarafa, kasabanın doğusuna doğru sürüklendiler. Kumlu bir yükselti üzerinde Doyle sonunda birkaç kişi gördü; Arap cübbesi giymiş üç dört kişi tozlu bir palmiye ağacının gölgesinde oturuyorlardı, yakındaki yıkık bir duvar parçasının yanında da kimisi oturan, kimisi ayakta duran birkaç deve vardı. Doyle, denizcinin kayığı döndürüp baş tarafını palmiye ağacına doğru çevirmesine ve Romanelli’nin ellerini sallayıp, "Ya Abbas, sabah ixler!" diye bağırmasına şaşırmadı.

Cübbeli adamlardan biri kıyıya doğru yürümeye başlamıştı. El sallayıp, "Saghida, ya Romanelli!" diye seslendi.

Doyle adamın kuru, keskin hatlı yüzüne baktı ve adamı hoş olan herhangi bir şey yaparken, örneğin bir kedinin başını okşarken düşünmeye çalıştı. Mümkün değildi.

Kıyıya birkaç metre kala kayığın omurgası kumlu zemine oturdu ve küçük araç dururken, Doyle da öne doğru fırladı.

Dudakları küreklerin sıçrattığı soğuk ve tuzlu suyla ıslanmış sıraları sıyırırken, can acısıyla homurdandı. Bir an sonra Romanelli onu tutup kaldırdı.

Baş tarafta çömelmiş duran koca gözlü yaratık alaylı bir irkilişle, "Acıdı mı?" diye sordu. "S-ö-ö-öy-le–acıdı mı?"

Büyücü ayağa kalkmış, Arapça emirler yağdırıyordu. Palmiyenin altındaki adamlardan ikisi daha suya doğru koşmaya başladılar; ilk gelen zaten suya girmiş kayığa yaklaşıyordu. Romanelli Doyle’u gösterdi. "Taghala maghaya nisilu," dedi ve buğday rengi zayıf kollar küpeştenin üzerinden uzanıp Doyle’u kayıktan çıkardılar.

Doyle bir deveye oturtulup bağlandı. Su ve dinlenme için verilen sayısız molaya rağmen, öğleden sonra geç saatlerde Nil yakınındaki küçük

El Hamed kasabasına vardıklarında Doyle'un bacakları uyuşup külçe gibi olmuştu; ancak arada bir kesildiklerinde acıdan dişlerini sıkarak kendi bacakları olduklarını hatırlıyordu. Belkemiği de çocukların ok atarken hedef olarak kullandıkları uzun, kuru bir ayçiçeği sapı gibiydi. Araplar bağlarını çözüp onu *dahabeeyeh*'e, arkada küçük bir kamarası olan basık, tek kürekli bir kayığa taşırlarken, yarı baygın bir halde "Bira... bira..." diye sayıklıyordu. Neyse ki bu kelimeyi tanıyorlardı ve getirdikleri testinin içindeki de kesinlikle biraydı. Doyle birkaç büyük yudumla hepsini bitirdi ve küpeşteye yığılıverdi, hemen uyumuştu.

Kayık karanlıkta hafifçe tahtalara çarpıp sarsılarak durunca uyandı ve onu kaldırıp yüzü karaya dönük olarak rıhtıma oturttuklarında, sadece birkaç yüz metre solunda ışıklar gördü.

Lambalı bir adam rıhtıma indi. Alçak bir sesle "Esselâmünaleyküm, ya Romanelli," dedi.

Romanelli, "Ve aleykümselam," diye karşılık verdi.

Doyle sırada bir başka deve yolculuğu olmasından korkuyordu ki, adamın arkasındaki yolda duran gerçek bir İngiliz at arabasını fark edip rahat bir nefes aldı. "Kahire'de miyiz?" diye sordu.

Romanelli kısaca, "Çok yakınında," dedi. "İç taraflara, kalenin altındaki mezarlığa gidiyoruz." Araplara bağırdı, onlar da dediğini yaparak Doyle'u ayak bileklerinden ve omuzlarından kaldırdılar ve bir dizi eski taş basamaktan yola çıkarıp arabaya soktular.

Birkaç saniye sonra Romanelli, Romany yaratığı, Araplardan biri ve onları orada karşılayan adam da ona katıldı. Dizginler şakladı ve araba sallanarak yola koyuldu.

Mezarlık, diye düşündü Doyle mutsuzca. Harika. Arabanın zemininde iki büklüm oturarak dizlerini birleştirdi, el yapımı tahta kaması ona pek güven vermiyordu. Nehrin tropikal kokularını, çölün hafif ama daha sert kuru taş kokusu onların yerini alana dek fark etmemişti.

Harap halde ama iş gören bir yolda iki mil kadar devam eden yavaş bir yolculuğun ardından durdular ve Doyle indirilip arabanın yanında ayağa dikildiğinde, gözlerini önünde durdukları, çölün ıssızlığının ortasındaki ışıksız yapıya dikti, lamba bir duvarın içine doğru giden, iki yanı enli sütunlarla kaplı, kemerli bir giriş yolunu aydınlatıyordu; duvarın kapıdan başka tek özelliği, üzerindeki iki delikti. Bunlar pencere olabilirlerdi, ama insanın kafasını bile sokamayacağı kadar küçüktüler. Yukarıda ise, silueti yıldızları kapatan geniş bir kubbeyi belli belirsiz görebiliyordu.

Romanelli'nin başıyla verdiği bir işaret üzerine, kayıktan beri onlarla gelen arap, cübbesinin altından ayna gibi parlak bir hançer çıkardı ve Doyle'un bacaklarındaki üç kat ipi kesti. Bütün ipler belinden aşağı, tozlu yere döküldü ve Doyle onları ayaklarından silkeleyerek attı.

Romanelli bitkin bir halde, "Kaçmaya kalkma," dedi. "Abbas seni mutlaka yakalar ve o zaman ona Aşil tendonlarından birini kesmesini söylemek zorunda kalırım."

Doyle başıyla onayladı, yürüyebileceğinden bile emin değildi.

Küçülmüş ka, ağırlıklı ayakkabılarını çıkarmış, onların tokalarına tutunarak elleri üzerinde yürüyor, bacakları bir yer ısıtıcısına tutturulmuş kurdeleler gibi yukarı doğru salınıyorlardı. Doyle'a baş aşağı bakarak sırıttı ve "Gidip ay adamı görmenin zamanı geldi, kımılda haydi," dedi.

Romanelli ona, "Kes sesini," dedi. Sonra Doyle'a dönerek, "Bu taraftan," dedi. "Haydi."

Doyle topallayarak onun peşinden kapıya doğru ilerledi, ka da yanındaydı ve ön kapıya kadar olan yedi metrelik yolun yarısını almışlardı ki, yankılanan bir kırılma sesiyle kapı içeri doğru açıldı ve cübbeli bir figür elindeki fenerle yol gösterdi. Romanelli Doyle ile ka'ya sabırsızca ilerideki geniş taş koridora doğru geçmelerini işaret etti ve cübbeli adam kapıyı kapatıp sürgülerken, bu defa Arapçaya benzemeyen bir dille bir soru sordu.

Omuzlarını silken adamın verdiği cevap Romanelli'yi ne şaşırtmış ne de memnun etmişti.

Önden giderek yolu gösterirken, ka'ya "Durumu hâlâ aynı," dedi. Fenerli adam onları izledi. Gölgeler duvarlardaki Eski Krallığa ait rölyefleri, hatta hiyeroglif sütunlarını bile hareket ediyormuş gibi gösteriyordu. Doyle, koridorun on iki metre kadar ileride, bombeli ve kendilerine doğru keskin bir açıyla uzanan, dikkatle örülmüş bir duvarda son bulduğunu gördü; sanki diğer tarafta yerden yukarıda duran bir yüzme havuzu varmış gibi, diye geçirdi içinden.

Hâlâ baş aşağı duran ka, "Taklalar atmaya başladığını duymayı mı umuyordun yoksa?" diye sordu.

Romanelli yaratıkla ilgilenmedi ve soldaki duvarda bulunan açık bir kemere dönerek bir dizi merdivenden çıkmaya başladı. Yukarıdaki bir köşeden sızan ışık oyuk basamaklara düşüyordu ve fenerli adam –Doyle'un anladığı kadarıyla memnuniyetle– aşağıda kaldı. Üçü aşağıdakinden çok daha kısa olan başka bir koridora çıktılar, bu da kubbenin ışıklı iç kısmına

bakan balkonda son buluyordu. Üçü birlikte balkonun parmaklıklarına yaklaştılar.

Doyle, kendini aşağı yukarı yirmi beş metre çapında, kubbenin en yüksek noktasına bir zincirle asılmış, balkonla aynı hizadaki bir lambayla aydınlanan dev bir kürenin içine bakarken buldu. Parmaklığın üzerinden eğilip aşağı baktı ve küre şeklindeki odanın en dibinde, taştan bir duvarla çevrilmiş yuvarlak bir bölmenin içinde hareketsiz dört adamın durduğunu hayretle gördü.

Kürenin diğer tarafından gelen gıcırtılı bir ses fısıldayarak, "Tebrikler küçük dostlarım," dedi ve Doyle ilk kez bir adam –çok yaşlı, kurumuş ve çarpılmış bir adam– olduğunu fark etti. Odanın ekvator çizgisi gibi görünen yatay siyah çizgisinin yarım metre kadar üzerinde, uzak duvara her nasılsa tutturulmuş olan bir sedire uzanmıştı. Adam sedirin, sedir de hemen hemen dikey olan duvarın üzerinde, sanki yerçekimi onları orada tutuyormuş gibi öyle inandırıcı bir görüntü çiziyorlardı ki, Doyle otomatik olarak orada olması gereken aynanın kenarlarını aramaya başladı... ama kubbenin iç yüzeyinde hiçbir iz yoktu; sedir ve adam gerçekten de orada asılı duruyorlardı, tıpkı uyumsuz bir duvar süsü gibi. Ve tam Doyle yaşlı adamın kuşkusuz duvara çakılı olan sedirin üzerinde nasıl durduğu ve onu oraya çıkarmak için nereye merdiven dayanabileceği hakkında tahminlerde bulunmaya başlamışken tekerlekler gıcırdadı ve sedir biraz yukarı doğru oynadı.

Sedirdeki adam homurdandı, sonra ileri uzandı ve "yere" baktı; sedir şimdi ekvator çizgisinin tam üzerinde duruyordu. Bitkin bir sesle "Ay doğuşu," dedi. Tekrar geriye yaslandı ve kürenin karşısındaki balkona baktı. "Doktorlar Romanelli ve Romany'yi görüyorum, İkincisi sağlam bir ka yapma yeteneğimin açık bir karşı delili olarak karşımda duruyor. Yüz yıl bile yaşasan bu derece çürüyeceğini sanmazdım. Fakat dev ziyaretçimiz kim?"

Romanelli, "Adı bildiğim kadarıyla Brendan Doyle," dedi.

"İyi akşamlar Brendan Doyle," dedi duvardaki yaşlı adam. "Beni... bağışla, gelip elini sıkamıyorum, ama bu dünyayı terk ettiğimden beri yukarı doğru çekiliyorum... başka bir yere doğru. Rahatsız edici bir durum ve çaresini kısa sürede bulmayı umuyoruz. Peki," diye devam etti, "Bay Doyle’un son başarısızlığımızla ne gibi bir ilgisi var?"

Ka tiz sesiyle, "O yaptı sayın Efendim!" dedi. "Byron ka'sını yaptığımız itaat büyüsünden o uyandırdı, yagları da o delirtti, 1684’e

atladığımda peşimden geldi ve Antaios Kardeşliği'ne orada olduğumu haber verdi–" Sözlerini el hareketleriyle desteklemek için ayakkabılarını bırakmıştı. Baş aşağı havalandı, balkonun çevresindeki taştan çıkıntıya çarptı ve üzerinden yuvarlanarak kubbenin tavanına doğru çıkmaya başladı, "–ve onlar toprağa bulanmış bir silahın beni yaralayabileceğini nasıl olduysa öğrenmişlerdi ve çamura batmış bir silahla yüzümü uçurdular–"

Efendi, "Binattr teks törrt mu tattatın?" diye geveledi.

Romanelli, Doyle ve tavana asılı lamba zincirinin yanında baş aşağı diz çökmüş duran ka hep birlikte ona baktılar.

Efendi gözlerini ve ağzını sımsıkı kapattı ve açtı. Dikkatle, "Bin altı yüz seksen dörde mi atladın?" dedi.

Romanelli hemen, "Bence bu doğru efendim," diye araya girdi. "Fikee'nin yaptığı kapıları kullanmışlar –zaman içinde kapıdan kapıya yolculuk, anladınız mı? Bu ka," eliyle yukarıyı işaret etti, "sadece sekiz yıllık bir hizmet için fazla yaşlanmış, hikâyesinden çıkardığım sonuçlar birbirine uyuyor.''

Efendi ağır ağır başını salladı. "1684'teki Monmouth planımızın bozulmasında bir tuhaflık vardı." Sedir birkaç santimetre daha yukarı çıktı ve Efendi'nin dişleri acıyla sımsıkı kapalı olmasına rağmen, aşağıdaki bölmedeki hareketsiz figürlerden biri, sesi yankılanarak inledi. Doyle şaşkınlıkla tekrar aşağıya baktı ve balmumundan heykeller olduklarını görmesine rağmen içi pek rahat etmedi. Efendi'nin gözleri açıldı. "Zaman yolculuğu," diye fısıldadı. "Peki Bay Doyle nereden gelmiş?"

"Başka bir zamandan," dedi ka. "O ve kalabalık bir grup kapılardan birinde belirdiler ve onu yakalamayı başardım, ama yanındakiler geldikleri yoldan döndüler. Onu kısa bir süre sorgulayabildim ve –sıkı durun– Tutankhamon'un mezarının nerede olduğunu biliyor. Öyle çok şey biliyor ki."

Efendi başını salladı ve dehşet verici bir şekilde gülümsedi. "Bu geç ve kısır çağda karşımıza çıkan bu şey, bugüne kadar elimize geçen en güçlü silah olabilir. Romanelli, konuğumuzdan biraz kan al ve bir ka yap –onun bildiği her şeyi bilecek, tam erişkin biri olsun. Kafasında taşıdıklarını riske atamayız– kendini öldürebilir, ya da hastalanabilir. Bunu hemen yap ve bu gecelik hapset. Sorgulama sabahleyin başlayacak."

Romany ka'sını tavandan indirmekle on dakika harcadılar –bir sincap küvetin kenarına ne kadar tırmanabilirse, o da balkona inmek için o kadar

tırmanabiliyordu– ama sonunda bir iple kurtarıldı ve Romanelli Doyle’u merdivenlerden tekrar aşağıya indirdi.

Zemin katta bir odaya girdiler; tek lambanın loş ışığında balık kokulu bir sıvıyla dolu uzun bir küveti dikkatle karıştıran kapı bekçisi görülebiliyordu.

Romanelli, "Kabı nereye–" diye başladı, ama ağzını açar açmaz kapı bekçisi duvara dayalı bir masayı işaret etmişti. "Hah." Romanelli o tarafa geçti ve bakır bir kabı dikkatle eline aldı. Doyle’a dönerek "İşte," dedi. "İç ve bizi seni bağlayıp kırık dişlerinin arasından zorla ağzına tıkmak zorunda bırakma." Doyle kabı aldı ve şüpheyle içindekileri kokladı. Keskin, kimyasal bir kokusu vardı. Kendine 1846’ya dek ölmeyeceğini hatırlatarak kabı su toplamış dudaklarına götürdü ve tek bir yudumda hepsini içti.

Hırıldayarak, "Tanrım," dedi, kabı geri verip gözlerini kırpıştırarak buhardan kurtulmaya çalıştı.

Romanelli cübbesinin altından bir bıçak çekerek "Şimdi de birkaç damla kan için seni biraz rahatsız edeceğiz," diye devam etti.

Doktor Romany kalıntısı, "Bul damarını, çıkar mantarını," diye ona katıldı. Ka yine ağırlıklı ayakkabılarının tokalarına tutunmuş, ellerinin üzerinde yürüyordu.

"Kan mı?" diye sordu Doyle. "Ne için?" "Efendi’nin senden bir ka yapmamızı emrettiğini duydun," diye cevapladı Romanelli. "Şimdi ellerini çözeceğim, ama aptalca bir şey yapma."

Hiç niyetim yok, diye düşündü Doyle. Tarih Mısır’dan dört ay sonra, kollarım ve bacaklarım yerinde olarak gideceğimi söylüyor. Neden bir şey yapıp kırık ya da çıkık bir kol kazanayım ki?

Romanelli Doyle’un bileklerini bağlayan ipleri kesti. "Şu küvete yaklaş," dedi. "Sadece parmağını çizeceğim."

Doyle parmağını uzatıp sedefsi sıvıya merakla bakarak yaklaştı. Demek, diye düşündü, birebir kopyamı bunun içinde yapacaklar...

Aman Tanrım, ya kurtulup da İngiltere’ye dönen ve ‘46’da ölen kopyaysa? Burada gerçekten ölebilirim, hem de tarihi değiştirmeden.

Zayıf iyimserliğini birden kaybeden, Doyle, Romanelli’nin uzanan bileğini yakaladı ve büyücünün bıçağı bir elinin kenarını derinden kesmesine rağmen, diğer eliyle Romanelli’nin dirseğinin altından tuttu ve çaresizliğin verdiği güçle büyücüyü dengesizce ileri doğru küvete savurdu; ama sedefsi sıvının içine yarasından akan kendi kanından da birkaç damlanın düştüğünü korkuyla gördü.

Romanelli küvete mutlaka düşecek gibi görünüyordu, Doyle da diz çökerek döndü, paçasındaki uydurma kamayı çıkardı ve vahşi bir hamleyle başaşağı duran ka’ya doğru savurdu. Yaratık korkuyla bir çığlık atarak ayakkabı tokalarını bıraktı, ama daha yukarı çıkamadan Doyle’un tahta bıçağı incecik göğsüne girdi.

Serin ve berbat kokulu bir hava fışkırarak Doyle’un yüzüne çarptı. Ka, içindeki bütün pis havayı dışarı boşaltarak kamanın ucundan geriye doğru fırladı ve gözle görülür biçimde titreyerek odanın karşı tarafına uçtu, duvardan sekti ve doğruca tavana doğru uçmaya başladı, sonra hızı kesildi ve durdu.

Romanelli çaresizce sıçrayıp, küvete dokunmadan üzerinden atlamıştı ve şimdi küvetin arkasında, yerde acı içimle kıvranıyordu. "Yakalayın onu," diye bağırmayı başarabildi.

Kapı bekçisi, Doyle ile koridora çıkan kapının arasında duruyordu ve Doyle kamayı savurup avazı çıktığı kadar bağırarak doğruca adamın üzerine atıldı.

Adam yoldan çekildi, ama yeterince hızlı hareket edememişti; Doyle ona silahın sap tarafıyla vurdu, adam bayılarak yere devrilirken Doyle koşar adımlarla koridordan aşağı iniyordu.

Romanelli koruyucu ayakkabılarını giyerek kendisine acı veren yerden kalkmaya çalışıyordu ki, Doktor Romany’nin boş derisi ve giysileri bir su birikintisine düşen kuru bir yaprağınki kadar hafif bir sesle yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Thames Caddesi’ndeki dilenciler serin alacakaranlıkta uzun adımlarla yürüyen ufak tefek adama yaklaşmadılar–, eğreti giysileri, solgun ve sırıtan yüzü, kırlaşmaya başlamış karmakarışık saçları üzerinden onlara verecek tek peni bile çıkmayacağını gösteriyordu, hatta deli bile olabilirdi. Tekerlekli bir araba üzerindeki bacaksız dilenci yine de bundan emin olamadı; arabasını iterek birkaç adım boyunca adamın arkasından gitti, sonra kayarak durdu, kararsızca başını salladı ve yerine döndü.

Billingsgate’in açık yolunda yürüyen adam küçük Punch ve Judy sahnesinin yanından geçti ve Punch'ın düdük gibi tiz sesinin bağırdığını duydu, "Ah, işte Sefiller Kardeşliğinden biri! Bence s–" Ses birden kesildi ve adam kuklaya baktı.

Durdu ve sırıttı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı Punch?" diye sordu.

Kukla, adamı birkaç saniye süzdü. "Şey, hayır," dedi. "Bir an sandım ki –hayır."

Adam omuzlarını silkti ve boş doka doğru yürümeye devam etti. Az sonra çizmelerinin aşınmış topukları çürümeye yüz tutmuş kalasların üzerinde tıkırdıyordu ve ancak dokun lime lime olmuş ucuna gelince durdu.

Surrey-side'daki ilk birkaç ışığın aydınlığında büyük nehrin kararmaya başlayan geniş yüzeyine baktı, sonra sessizce güldü ve "Dayanıklılığını bir deneyelim... Chinnie," diye fısıldadı. Diz çöktü, öne doğru eğildi, kollarını başının üstünde tutarak atladı, uzun ve oldukça sığ bir dalış yaptı. Dalışıyla her yana sular sıçramıştı, ama fazla ses çıkmamıştı ve yakında kimse yoktu.

Başı yedi metre kadar açıkta yüzeye çıktığında, sudaki dalgalanmalar düzelmeye başlamıştı. Yüzünü kapatan ıslak saçları silkeledi ve hızlı, kısık sesli hırıltılarla soluyarak birkaç saniye suda ayaklarını çırptı. "Yedinci saatteki su kadar soğuk," diye mırıldandı. "Her neyse, beyaz şarap ve kuru giysiler sadece birkaç dakika sonra geliyor." Acele etmeden kulaç atmaya başladı; arada bir dinlenmek için durup kendini sırtüstü bırakarak yıldızları seyrediyordu. Sonunda nehrin ortasına geldi. O akşam nehirde bulunan tek tük kayık ve mavnaların tümünden uzaktaydı.

Sonra ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Başı yüzeyin altında kaybolurken, çıkardığı yavaş tıslama hızla kabarcıklara dönüştü.

Yaklaşık bir dakika boyunca nehrin ıssız merkezinde kabarcıklar çıkmaya devam etti. Sonra kesildiler ve nehir eski pürüzsüz haline döndü.

Başından beri denk bir karşılaşma olmuştu, ama pencerenin yanındaki yüksek yerinden izleyen yaşlı Harry Angelo, as öğrencisinin rakibini Angelo'nun solak bir eskrimciye karşı kullanmasını önerdiği hamleye doğru zorladığını anlamıştı.

Karşılaşma, iki eskrimci de tuş almadan, beş dakikadan uzun süredir devam ediyordu ve elinde konyak kadehiyle izleyici kalabalığının arasına karışan Richard Sheridan, dövüşçü "Centilmen" Jackson'a bunun Angelo'nun eskrim salonunun Haymarket'taki Opera Binası'nda olduğu zamandan beri izlediği en iyi kılıç karşılaşması olduğunu söylüyordu.

Angelo'nun öğrencisi, Muhteşem Chinnie olarak bilinen bahis dövüşçüsü dış *sixte* çizgisine doğru defalarca yapılan yanıltıcı hamlelerden *quarte* çizgisine, rakibinin kılıcının ters tarafına doğru sıyrılarak

kurtulmuştu, rakibi de her defasında kolayca savuşturmuş, ama bir türlü Chinnie'ye karşılık verememişti.

Elli dört yaşındaki Harry Angelo, efsanevi babası çeyrek yüzyıl önce emekli olduğundan beri İngiltere'deki eskrim öğretmenliğinin tartışılmaz üstadıydı, şimdi de öğrencisinin niyetini adeta Chinnie söylemiş gibi sezebiliyordu: Bir yanıltıcı *sixte* hamlesi daha, ardından da artık beklenen sıyrılış –ama bu defa karın savunmasının çevresinden quarte çizgisine değil, rakibin savunmasının altından korunmasız böğrüne doğru.

Sixte hamlesi gelince Angelo gülümsedi –sonra kaşlarını çattı, kılıcın sivri ucu kımıldamamıştı. Rakip şartlanmış quarte savunmasını yapmak için hareketlendi, sonra Chinnie'nin kılıcının hareketsiz olduğunu gördü ve onu şimşek gibi bir hamleyle kaldırıp kendininkinin ucunu Chinnie'nin çadır bezinden giysisinin karnına dayayarak bastırdı.

Angelo, tuttuğu nefesini fısıldayarak savurduğu bir küfürle bıraktı; Muhteşem Chinnie tökezledi, neredeyse düşüyordu ve izleyicilerden birçok kişi onu tutmak için atıldılar. Chinnie'nin rakibi maskesini çıkarıp bıraktı ve meçini yere atarak "Aman Tanrım, canını yakmadım ya Chinnie?" diye bağırdı.

Bahis dövüşçüsü maskesini çıkardı, doğruldu ve kendine gelmek istercesine başını salladı. Kaba bir sesle, "Hayır hayır," dedi. "Bırakın nefesimi toplayayım. Bir saniye sürmez. Alışılmadık duruş beni zorladı da."

Angelo kırlaşmış kaşlarını kaldırdı. Üç yıllık yoğun eğitimi boyunca Muhteşem Chinnie'nin gard pozisyonuna alışılmadık dediğini ilk kez duyuyordu.

Chinnie'nin rakibi, "Şey, savunmanı indirmişken yapılan bir sayıyı tabiî ki sayamayız," dedi. "Hazır olduğunda karşılaşmaya sıfır sıfırdan devam ederiz."

Chinnie neşeyle gülümsemesine rağmen başını salladı. "Hayır," dedi. "Daha sonra. Şimdi ise, temiz hava."

İhtiyar Richard Sheridan kapıya kadar onunla gitti, Angelo da hemen arkalarından geliyordu. Diğerleri ise omuzlarını silkip meç ve maskelerini aldılar ve iki çift, yere boyanmış pistin karşılıklı uçlarına geçti. Birisi, "Bana kalırsa bir şeyi yok," diye söyleniyordu.

İçerideki kılıç ve meç şakırtıları devam ederken koridora çıktılar ve Chinnie diğer ikisine işaret edip, "Hemen dönerim," dedi. Ama adamlar isteksizce içeri girer girmez Chinnie merdivenlerden koşarak sokak kapısına indi ve Bond Sokağı'nda koşarak uzaklaştı.

Piccadilly’ye gelince yavaşlayıp yürümeye başladı; derin derin nefes alarak ciğerlerini serin sonbahar havasıyla dolduruyordu. Strand’e geldiğinde sağına, nehre baktı ve "Chinnie, n’aber ahbap? Soğuk, değil mi?" diye fısıldadı. Kaldırımdaki bir adam ona doğru yaklaşmaya başlamıştı, sanki onu tanımış gibiydi, ama Chinnie manyakça bir kıkırdamayla, acemice ama hızlı dans adımları atmaya başlayınca şaşırdı ve vazgeçti.

Fleet Sokağı’ndan Cheapside’a giderken yol boyunca kendi kendine mırıldanıp durdu. Bir ara "Hah!" diye bağırarak sıçradı. "Benner’ınki kadar iyi bu. Daha bile iyi! West End tarzı malları çalmak neden daha önce aklıma gelmedi bilmem."

***

Rüyanın ilk bölümünde korkunç bir şey yoktu ve Darrow bunu defalarca gördüğünü ancak uyanınca hatırlardı.

Sis öyle yoğundu ki, ancak birkaç metre ötesini görebiliyordu; iki yandaki siyah, yaş tuğla duvarlar da sadece klostrofobik derecede yakında oldukları için görülebiliyorlardı. Sokak sessizdi, yalnız yukarıdaki sisin içinden, sanki kapanmamış bir kepenk rüzgârla sallanıyormuş gibi düzensiz bir tıkırtı duyuluyordu.

Kestirmeden giderek Leadenhall Sokağı’na çıkacaktı, ama meydanlar, sokaklar ve zikzak çizen yollardan oluşan bu labirentte saatler kadar uzun gelen bir süredir kaybolmuştu. Henüz tek kişiye rastlamamıştı, ama şimdi ilerideki loşlukta bir öksürük sesi duymuş ve durmuştu.

"Merhaba," dedi ve sesinin bu kadar ürkek çıkmasından utandı. Daha güçlü bir sesle "Merhaba, bakar mısınız!" diye devam etti. "Belki yolumu bulmama yardım edebilirsiniz."

Ağır ayak sesleri duydu ve sis duvarında bir şeklin oluşmaya başladığını gördü; sonra figür yüzünü görebileceği kadar yaklaştı –bu Brendan Doyle idi.

Bir el Darrow’un omzuna yapıştı ve kendini yatağında birdenbire dimdik oturur buldu. Rüyasında dudaklarından dökülerek sisle kaplı havada yankılanan çığlığını dişlerini sıkarak bastırmaya çalışıyordu: "Üzgünüm Doyle! Tanrı aşkına, üzgünüm!" Kendisini uyandıran genç adam, "Vay canına, şef," dedi, "korkutmak istemezdim. Ama altı buçukta kaldırmamı söylemiştin."

Darrow çatlak bir sesle, "Tamam Pete," diyerek ayaklarını yere indirdi ve gözlerini ovuşturdu. ' Ofisimde olacağım. Size tarif ettiğim adam

gelince içeri gönder, tamam mı?"

"Hay hay."

Darrow ayağa kalktı, parmaklarını beyaz saçlarında gezdirdi ve koridorun ucundaki ofisine yürüdü. Yaptığı ilk iş kendine bir kadeh konyak koyup, bir dikişte içmek oldu. Kadehi bıraktı, masanın arkasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu ve içkinin rüyasındaki görüntüleri kafasından silip götürmesini bekledi.

"Kahrolası rüyalar da bedenle birlikte defolsun," diye fısıldayarak bir kutudan bir puro çıkardı ve lambanın alevinde yaktı. Dumanı ciğerlerine iyice çekti, arkasına yaslandı ve masanın yanındaki raftaki sıra sıra defterlere doğru üfledi. Şimdiden oldukça çok yönlü olan yatırım ağı üzerinde biraz daha çalışmayı düşündü, sonra vazgeçti. Büyük bir hızla yeniden zenginleşiyordu ve bilgisayarlarla hesap makineleri olmadan çalışmak sinir bozucuydu.

Az sonra iki çift çizmenin merdivenden çıktığı duyuldu ve bir an sonra kapı çalındı.

Darrow sesinin sakin ve kendinden emin çıkmasına çalışarak "Girin," dedi.

Kapı açıldı ve uzun boylu genç bir adam içeri girdi. Yakışıklı, tıraşlı yüzünde yapmacık bir sırıtış vardı. Odanın ortasında alaycı bir tavırla parmak ucunda dönerek, "İşte karşınızda, sayın Efendim," dedi.

"Pekâlâ, kımıldamadan dur. Doktor az sonra gelip bakacak, ama önce kendim görmek istedim. Yürüyüşü nasıl hissediyor?"

"Yepyeni Fransız çeliği kadar esnek. Beni en çok şaşırtan ne oldu biliyor musun? Buraya gelirken yol boyunca aldığım kokular! Ayrıca hiç bu kadar iyi görebildiğimi sanmıyorum."

"Eh, sana da iyi bir tane buluruz. Baş ağrısı, karın ağrısı falan yok ya? Yıllardır bahis dövüşçülüğü yaparak yaşıyor."

"Hem de hiç yok." Genç adam kendine bir kadeh konyak koydu, bir dikişte içti ve yenisini doldurdu.

Darrow, "Zıkkımı fazla içme," dedi.

"Neyi?"

"Zıkkımı, içkiyi –konyağı. Ülser olmamı mı istiyorsun?"

Genç adam alınmış bir ifadeyle kadehi bıraktı. Elini ağzına götürdü.

"Tırnakları da yeme lütfen," diye ekledi Darrow. "Söylesene, eski sahibi gittikten sonra hiç... geride, sanki kafasındaki dolaplarda kalmış

düşüncelerine rastlıyor musun? Yani, rüyalar gibi şeyler eski bedende kalırlar mı?"

"Tabiî –yani evet, sayın Efendim– öyle olduğunu söyleyebilirim. Pek dikkat ettiğim bir şey değil, ama bazen rüyalarımda daha önce hiç görmediğim yerleri görüyorum ve bence bunlar içinde yaşadığım adamların hayatlarından kalan kırıntılar. Kesin olarak bilmek mümkün değil. Ve," duraksadı ve kaşları birleşti, "ve bazen uykuyla uyanıklık arasındaki yolda dolaşırken... bak, bir göçmen gemisinin baş kasarasında durduğunu düşün, gece yarısı ve duvarlar raf gibi ranzalarla kaplı, anlıyor musun?... Ve o adamların her birinin uykusunda konuştuğunu düşün..."

Darrow masanın diğer ucuna uzandı, dolu bardağı aldı ve içti. "Bu midenin bir önemi yok," diyerek sandalyesini arkaya itti ve kalktı. "Haydi, gidip doktoru görelim."

Çıplak ayakları Execution Dokundaki metal plaka fabrikasının aşağısındaki ılık havuzda bir süre durmuş olmaktan hâlâ sızlayan genç Fennery Clare, doklardan Limehouse Hole'a doğru suyun içinden yürüyor ve o sabah hafızasına kaydettiği nirengi noktalarını hatırlamaya çalışıyordu. Ne var ki, hava giderek kararmaktaydı ve nehrin karşısındaki iki baca tamamen gözden kaybolmuşlardı. Nehrin aşağısına doğru üçüncü iskeledeki vinç de son gördüğünden beri yerinden kaldırılmış gibiydi. Akıntı hızlanmaya başlamasına rağmen beline kadar suya girmişti ve çamur kuşlarının çoğu gibi, o da yüzme bilmiyordu.

Şu İrlandalı çocukların canı cehenneme, diye düşündü. Sabahleyin Hole civarında takılıyor olmasalardı torbayı alıp çıkarabilirdim, zaten buralı çocuklardan kim olsa dövebilirim. Ama Mick'ler{16} mutlaka elimden alırlardı ve böyle bir fırsat hayatta ancak bir kez ele geçerdi: Besbelli geçen hafta burada olan şu büyük gemiyi bakır levhalarla kaplayan işçilerden biri tarafından düşürülmüş olan bez bir torba, hem de ağzına kadar bakır çivilerle dolu!

Bu mal karşılığında hurdacıdan alacağı parayı düşünmek bile –en az sekiz peni, büyük olasılıkla bir şilinden fazlası– çocuğun ağzını sulandırıyordu ve onu bulup da kıyıya yürüyerek çıkamayacak olursa akıntıyla sürüklenmeyi ve eğilip çıkarmayı göze almaya karar verdi Bu riske kesinlikle değerdi, çünkü her zamanki kış öncesi numarasını yaparak, Wapping'deki mavnaların birinden kömür çalarken yakalanıp da, kendisine bir palto, ayakkabı, çorap ve aylarca düzenli yemek verilecek olan ıslah

evine gitmeden önce, bu bir şilinle günlerce tembel bir hayat sürebilir, kış şafaklarında beline kadar ıslanarak soğuk çamurların içinde dolaşmak zorunda kalmazdı.

İrkildi ve dudakları bir gülümseyişle gerildi; sol ayağının parmakları çamurun üst tabakasını sıyırmış ve beze rastlamıştı. Dengesini yitirmeden diğer ayağını da oraya getirmeye çalışarak döndü.

"Biri..." diye çatlak bir ses geldi birkaç metre açıktan, "biri bana... yardım etsin."

Çocuk şaşkınlıkla hareketlendikten sonra dengesini buldu ve o zamana dek dikkat edemeyecek kadar meşgul olduğu için, nehirdeki seslerden bazılarının güçsüzce yüzmeye çalışan birinin çıkardığı şıpırtılar olduğunu geç de olsa fark etti.

Islak bir kafanın sallanışının şıpırtısı duyuldu. "Hey... evlat! Orada biri mi var? Yardım edin!"

Fennery, "Ben yüzme bilmem," dedi.

"Orada ayakta duruyorsun, değil mi? Kıyı o kadar yakın mı?"

"Evet, hemen arkamda."

"Öyleyse kendim de... becerebilirim. Neredeyim?"

"Gelip şu çivi torbasını bana verirsen söylerim."

Yüzen adam çocuğa doğru yönelmişti ve artık suyun altındaki çamurlu yükseltinin üzerinde duracak kadar yaklaşmıştı. Birkaç dakika orada öylece durdu, silueti derin nefeslerle, öksürük ve öğürtülerle titriyordu. Fennery kıyıya adamdan daha yakın olduğu için memnundu.

Adam sonunda nefes nefese, " Tanrım," dedi. Ağzını çalkalayıp tükürdü. "Herhalde... Thames'in yarısını yutmuşumdur. Az önce bir patlama duydun mu?"

"Hayır bayım," dedi Fennery. "Ne patladı?"

"Bond Sokağındaki bir blok sanırım. Bir an–" öğürdü ve yine bir bardak dolusu nehir suyu çıkardı. "Angelo'nun yerinde eskrim yapıyordum, bir an sonra ise kendimi bomboş ciğerlerle Thames'in dibinde buldum. Çırpınarak yüzeye çıkmam herhalde beş dakika sürmüştür –eğitimli bir atlet olmayan bir kimsenin bunu başarabileceğini sanmıyorum– ve dişlerimi kilitlememe... bütün gücümle direnmeme rağmen, yukarı çıkarken nefes almaya çalıştım. Yüzeye çıktığımı bile hatırlamıyorum. Sanırım bayılmıştım ve soğuk hava beni uyandırdı."

Çocuk başını salladı. "Eğilip torbamı çıkarabilir misiniz?"

Sersemce itaatkarlaşmış olan adam eğildi, başını suya soktu, torbanın ağzını arayıp buldu ve çamurdan çekip çıkardı. "Tanrım, ne güçsüzüm! Zor kaldırabildim. Ve galiba kulaklarım da zarar görmüş –sesler bir garip geliyor. Neresi burası?"

Fennery suyun içinde neşeyle merdivenlere doğru yürürken, "Limehouse bayım," dedi.

"Limehouse mu? Öyleyse sandığımdan çok daha uzağa sürüklenmişim."

Su artık Fennery'nin ancak dizlerine geliyordu ve çocuk bir yandan torbayı taşıyıp, bir yandan da sarhoş gibi titreyen adama destek olabiliyordu. Vücuduna yaslanan omzun kemikli ve sıska olduğunu hisseden çocuk kuşkuyla, "Siz atlet misiniz bayım?" diye sordu.

"Evet. Ben Adelbert Chinnie'yim."

"Ne? Eskrim şampiyonu Muhteşem Chinnie değil herhalde?"

"Ta kendisi."

"Hey, seni bir defasında Covent Garden'da Korkunç Torres ile dövüşürken görmüştüm." Merdivenlere gelmişlerdi; durup yukarı baktılar.

"Geçen yazdan bir öncekiydi. Evet, neredeyse yeniyordu beni."

Güçlükle sokak seviyesine çıktıklarında, tuğla bir duvarın gölgesindeki tozlu yolda on metre kadar yürüdüler, sonra köşeyi döndüler ve bir deponun duvarına asılmış iki lambayla aydınlanan pis, sanayi semtlerini andıran bir arsada yürümeye başladılar.

Fennery, Londra'daki en berbat semtlerden biri olan bu yerdeyken yanında bu kadar güçlü birinin olmasından memnundu. Başını kaldırıp yol arkadaşına baktı –ve durdu.

"Seni adi yalancı!" derken dişlerini sıktı, bir gürültü çıkarmaktan çekinmişti.

Adam zorlukla yürüyor gibiydi; bir şey anlamadan, "Ne?" diye sordu.

"Sen Muhteşem Chinnie değilsin!"

"Tabiî ki oyum. Sence neyim var ki? Tüm vücudum bir garip, sanki–"

"Chinnie senden daha uzun boylu, daha genç ve yapılı. Seninse işin bitmiş."

Adam kendi kendine güçsüzce güldü. "Seni toy velet. İşim bitmiş gibi görünmeye hakkım olacak bir durum olacaksa işte bu o. Nehrin dibinden yukarıya nefessiz bir halde yüzsen sen nasıl görünürdün ki? Ve daha uzun boyluyum –ayakkabılarım varken."

Çocuk inanmayarak başını salladı. "O yazdan beri cehenneme gitmiş gibisin. Bak, ben hemen şurada oturuyorum, yani gitmem gerek, ama sen şu sokağı izlersen Ratcliff Yoluna çıkarsın. Orada bir araba çevirebilirsin."

"Sağol evlat." Adam gösterilen tarafa doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Çocuk, "Kendine iyi bak, ha?" diye seslendi. "Ve torbayı almama yardım ettiğin için de teşekkürler!" Çıplak ayaklarını şaplatarak karanlıkta kayboldu.

"Bir şey değil," diye mırıldandı adam. Neyi vardı? Ve ne olmuştu sahiden? Artık nefesini toparlamış ve konuyu yeniden düşünmüştü ve patlama fikri mantıklı gelmemişti. Acaba eve dönerken soyulmuş ve nehre atılmıştı da, o şok Angelo'nun yerindeki karşılaşmadan sonra olanların anılarını mı silmişti? Hayır, Angelo'nun yerinden saat ondan önce ayrılmazdı hiç ve batı gökyüzü henüz tamamen kararmamıştı bile.

Deponun köşesini dönmek üzereyken, lambanın hemen altındaki duvarın içine yerleştirilmiş bir pencere fark etti ve önünden geçerken gözü takıldı... durdu, geri dönüp baktı.

Bir elini yüzüne doğru kaldırdı ve yansıyan görüntünün de aynısını yaptığını görünce dehşete kapıldı, çünkü bu kendisi değildi. Yüz onun yüzü değildi.

İrkilerek camdan geriye doğru sıçradı ve giysilerine baktı. Hayır, daha önce fark etmemişti, karanlık bir gecede ıslak giysiler hep birbirine benzerdi, ama bunlar Adelbert Chinnie'nin ceket ya da pantolonlarından değildi.

Bir anlık çılgınlıkla parmaklarını sokarak yüzünü yırtıp atmak istedi; sonra aslında Muhteşem Chinnie olmadığını sadece bunu rüyasında gören bir –Tanrı biliyor ya, besbelli bir dilenci– olduğu olasılığını düşündü.

Pencereye geri dönüp tekrar bakmaya zorladı kendini. Korkuyla bakan yüz, solgun ve buruşuktu, derin çizgilerle kaplıydı ve başını geriye attığında gözlerinin çevresindeki tuhaf kırışıklıkları da fark etmişti. Gür, karmakarışık saçlarından sular damlamasına rağmen. İçinde bir sürü beyaz olduğunu görebiliyordu. Ve saçlarını geriye itince neredeyse hıçkırarak ağlamaya başlayacaktı, çünkü sağ kulağı yoktu.

Basınçlı bir cam kadar gergin bir sesle, "Umurumda değil," dedi. Öylesine ıslaktı ve bedenin algıları öylesine yabancıydı ki, gözlerinin çevresindeki ıslaklığın gözyaşı olup olmadığını bile bilmiyordu. "Umurumda değil," diye tekrarladı. "Ben Chinnie'yim."

Cesurca gülümsemeyi denedi –ve hemen vazgeçti– yine de dar omuzlarını kaldırdı ve kararlı adımlarla Ratcliff yoluna doğru yürümeye başladı.

12

"Ey ölüm, nerede senin zaferin?"

–Paul'un Korintlilere ilk mektubu

Fransa’ya karşı savaşın ve beraberinde getirdiği ambargonun, karaborsa ve Napoleon’un İngiltere’yi istila etmeyi planladığına ilişkin söylentilerin devam ettiği bu günlerde, Threadneedle Sokağı’ndaki parasal ve ticari durum sürekli krizdeydi. Elinde doğru mallarla doğru zamanda ve doğru yerde olan biri birkaç saat içinde zengin olabilirken, başka zaman olsa tüketmesi onlarca yıl sürecek olan bir servet, Kraliyet Borsasında bir gün içinde yitirilebiliyordu. Ve ancak piyasayı çok dikkatli bir gözle izleyen birinin fark edebileceği, hemen hemen tüm ticari alanlara el atmış ve ne zaman bir sürpriz, felaket ya da tam tersi olsa kazanan tarafta olan bir vurguncu vardı.

J. Cochran Darrow, ya da kendine bulduğu yeni adıyla Jacob Christopher Dundee yatırımcılık kariyerine henüz 23 Ekimde başlamıştı, ama bir dizi alım satım, yeni yatırım ve büyük olasılıkla yasa kapsamı dışındaki uluslararası para değişimleriyle anaparasını bir ay içinde inanılmaz miktarda arttırmıştı. Ve geçmişi büyük ölçüde belirsiz olmasına rağmen, yakışıklı genç Dundee öyle çekiciydi ki, 5 Aralık günü London Times "başarılı yatırımcı Joel Peabody’nin kızı Claire" ile nişanlandığını duyurmuştu.

Leadenhall Sokağındaki kapanmış tüy temizliği salonunun üstündeki ofisinde Jacob Dundee sinirli bir tavırla elini sallayarak, yanındaki yaşlı adamın piposundan çıkan tütün dumanını dağıttı, ardından gözlerini kısarak tekrar Times’taki habere döndü. "Eh, en azından bu sefer tüm isimleri doğru yazmışlar," dedi. "Tabiî şu ‘Londra borsasındaki yeni keskin zeka’ benzetmesi olmasa da olurdu. Böyle bir işte fazla göz önünde olmamak esastır –şimdiden beni izleyenler ve anlaşmalarda benimle at başı gidenler var."

Yaşlı adam gazeteye merakla göz attı. "Tatlı kız ha?"

Dundee dumanı dağıtarak sabırsızca, "Amaçlarım için uygun," dedi.

"Amaçların mı? Söyle haydi, neymiş onlar?"

Genç adam yumuşak bir sesle, "bir erkek çocuk sahibi olmak," dedi. "Bir servet, sağlam bir eğitim ve kusursuz bir sağlık sağlayabileceğim bir oğul. Tıp adamlarım Claire'in bugün İngiltere'de bulunabilecek en sağlıklı ve zeki gelin adaylarından biri olduğunu söylüyorlar."

Yaşlı adam sırıttı. "Çoğunlukla, nişanlı genç beylerin dört gözle bekledikleri şey o kadar da felsefi değildir, ama demek senin de zevkin bu? Duyduğuma göre bu Peabody yavrusu pek hoşmuş. Ama kuşkusuz pistte birkaç tur dolaşıp otlara alışmışındır, değil mi?"

Dundee kızardı. "Şey– hayır, ben bunu– kahretsin, ben genç değilim– yani gencim tabiî, ama bu tür şeyler–'' Öksürdü. "Kahretsin, şu pisliği içmen şart mı? Hem nasıl kanser olduğunu sanıyorsun? Nikotin istiyorsan, benim yanımdayken tütün çiğnemekle yetin, okey mi?"

Yaşlı adam, "Okey," dedi. "Okey, okey, okey." Bu sözcüğü yeni öğrenmişti ve kullanmak hâlâ hoşuna gidiyordu. "Hem sana ne ki? Pazarlıkta istediğim zaman yenisini bulmak vardı."

"Biliyorum." Dundee gözlerini ovuşturdu ve parmaklarını kıvırcık kumral saçlarında dolaştırdı. "Bu yeni bir araba gibi, hepsi o," diye söylendi. "İlk darbeyi alana kadar her şeyi dert edersin."

Yaşlı adam, "Bu kadar sağlıklı bir genç için fazlasıyla solgun görünüyorsun," diyerek fikir belirtti, siyah kil piposunu yere bıraktı ve onun yerine konyak şişesine uzandı. Kafasına dikerek müthiş bir miktar içti.

"Evet, pek uyuyamıyorum," diye kabul etti Dundee. "Sürekli rüyalar..."

"Rüyaları boşvermelisin dostum, uzaklaş onlardan. Sanırım ben her zaman rüya görüyorum ve onlara kafayı takmış olsaydım, çoktan aklımı kaçırmış olurdum. Ben aklımın bir bölümünü... kesip ayırdığımı söyleyebilirim, rüyaları izlemek için. Böylece beni rahatsız etmiyorlar."

Dundee çaresizce başını sallayarak, "Bu akıllıca," dedi. "Evet, bu gerçekten iyi."

İroniyi anlamayan arkadaşı kendini beğenmiş bir ifadeyle başını salladı. "Okey, sen de alışırsın. Bir iki atlayış sonra rüyalarına tekerleklerinin yolda kaldırdığı tozdan daha fazla dikkat etmezsin."

Dundee kendine biraz konyak koydu, yakındaki bir sürahiden biraz su ekledi ve bir yudum aldı. "Karar verdin mi, buradan sonra," yaşlı adama belli belirsiz işaret etti, "nereye gideceksin?"

"Evet. Sanırım Bay Maturo'yu –senin Bay İsimsiz– alacağım. Sık sık orada yemek yiyor ve ruhunu serbest bırakacak otları bir gece yemeğine

katmak zor olmasa gerek, bir hafta kadar sonra."

"Maturo? Seni asan adam mı? Robb'un Günlük'te yazdığına göre ellisinde falan olmalı."

"Evet öyle ve onda gereken bir haftadan fazla kalacak değilim, ama tam o fıçıyı tekmelemeden önceki anda kendini boynunda ilmekle fıçının üzerinde, beni de kendi bedeninde, karşısında sırıtırken bulduğunda, yüzündeki o ifadenin tadını çıkaracağım."

Dundee irkilerek titredi. "Tanrı size huzur versin baylar," dedi.

Kısa boylu adam sokağın ortasındaki, nispeten daha az karlı olan su yolunda enerjik adımlarla koşuyor, bir elindeki beş kiloluk kuru üzüm kutusunu bir kol açıklığında taşımak için kendini zorlarken, işleyen bir buharlı makine gibi beyaz buharlar üflüyordu. Yirmi metre sonra kutuyu diğer eline geçirdi ve serbest kalan elini gevşetmek için salladı. Güçlü omuzları ve sıkı temposu, fiziksel egzersizin henüz bu sabah başladığı bir heves olmadığını gösteriyordu.

Noele sadece beş gün kalmıştı ve kara rağmen, sokakta şapka, palto ve atkılara bürünmüş birkaç kişi vardı. İki çocuk ile bir köpek de bir kızakla koşturarak oynuyorlardı. Arada bir sürücüsünün piposu dumanla, atın burun delikleri de buharla süslenmiş bir seyyar satıcı arabası tekerlekleri takırdayarak geçiyor ve koşucunun yoldan çekilmesi gerekiyordu. Arkasından gelen arabalar neredeyse onu ezecek kadar yaklaşana dek onları duymuyor gibiydi. Ona o kadar çok bağrılmıştı ki, arkasından ısrarlı bir sesleniş daha duyunca, dönüp bakmadan kenara çekildi.

Ama bağrış tekrarlandı. "Hey Doyle!"

Ufak tefek adam, dönüp omzunun üzerinden baktı, yavaşlayarak yürümeye başladı ve sonunda durdu. Sıska, bıyıklı bir sokak çocuğu kendisine el sallayıp, sokağın kenarındaki karların içinden ağır ağır yürüyerek yaklaşıyordu.

"Doyle!" diye seslendi çocuk. "Senin William Ashbless'i buldum! Bu haftaki *Courier*'de bir şiiri yayınlandı!"

Adam, çocuk kendisine yetişene kadar bekledi. "Korkarım beni birine benzettin," dedi. "Benim adım Doyle değil."

Çocuk gözlerini kırpıştırarak geriledi. "Oh, bağışlayın, ben–" Başını kaldırdı. "Tabiî ki öyle."

"Öyle olsa bunu bilirdim, değil mi? Ama değil." Jacky yüzünü buruşturarak bir an kuşkuyla onu süzdü, sonra, "Yanılıyorsam bağışla,"

dedi, "ama göğsünde, köprücük kemiğinin altından aşağı inen bir bıçak yarası yok mu?"

Adamın tepkisi Jacky'ye tuhaf gelmişti. "Dur biraz!" diyerek yutkundu ve avuçlarını göğsüne bastırdı, "Bu adamı tanıyor musun?"

Jacky kararsızca, "Yani... seni mi?" diye sordu. "Evet. Ne oldu, hafızanı mı yitirdin?"

"Kim o?"

"O... sen Brendan Doyle'sun, Kopenhag Jack'in dilenci birliğinin... eski bir üyesi. Neden, sen kim olduğunu sanıyorsun ki?"

Adam Jacky'yi dikkatle süzdü. "Adelbert Chinnie."

"Ne, bahis dövüşçüsü mü? Ama Brendan, o çok daha uzun boylu ve daha genç... ''

"İki ay öncesine kadar ben de daha uzun boylu ve daha gençtim." Ciddi bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Şu senin Doyle, bir büyücü olmasın?"

Jacky adamın başına bakıyordu, şimdi ise kararsız bir sesle, "Ayakkabılarına bak," dedi.

Adam onun dediğini yaptı ve bir hıçkırık duyunca başını kaldırıp baktı. Çocuk bembeyaz olmuştu ve nedense ağlamak üzere gibiydi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Jacky, "artık kel değilsin."

Şaşırma sırası adamdaydı. "Şey... hayır..."

"Oh Brendan..." Jacky'nin soğuktan kızarmış yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Seni zavallı orospu çocuğu... dostun Ashbless geç kalmış."

"Ne?"

Jacky burnunu çekti, "Sana demedim." Atkısının ucuyla yüzünü sildi. "Galiba sen gerçekten Muhteşem Chinnie'sin."

"Evet öyle –ya da öyleydi. Sence bu... mantıklı mı?"

"Korkarım öyle. Dinle, birlikte oturup bildiklerimizi karşılaştırmalıyız. Bir içki için zamanın var mı?"

"Şunu patronuma verir vermez yemek molam var. Hemen şu köşeyi dönünce, St. Martin's Sokağındaki Malk'ın Fırını. Gel haydi."

Jacky egzersizlerine kaldığı yerden devam eden Chinnie'nin yanında koşmaya başladı. Sola dönüp, St. Martin's Sokağı'na girdiler ve az sonra fırına geldiler. Chinnie, Jacky'ye beklemesini söyledi, sonra sıcak Noel pudingi kokusunun pencerelerin önüne topladığı küçük çocukların arasından kendine yol açarak içeride gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra geri geldi. "Kyler Sokağı'nda sık sık gidip bir kadeh bir şey içtiğim bir meyhane var. Biraz kaçık olduğumu düşünseler de

iyi insanlardır."

Pub kapısını iterek loş salona girdiklerinde, önlüklü hancı neşeyle, "Hey, bu bizim Muhteşem!" dedi. "Yanındaki de herhalde dostu Centilmen Jackson'dır."

Chinnie, Jacky'yi arka taraftaki bir köşeye götürerek, "İki bardak siyah bira, Samuel," dedi. "Bir defasında burada sarhoş olmuştum," diye mırıldandı, "ve aptal gibi onlara sırrımı anlattım."

Siyah bira kupaları gelip tedirgin bir biçimde yudumlandıktan sonra Jacky, "Beden değişimi ne zaman –ve nasıl– oldu?" diye sordu.

"İki ay önce bir pazar günü –ekimin on dördünde. Nasıl olduğuna gelince..." Birasından biraz daha içti. "Şey, Angelo'nun yerinde eskrim yapıyordum ve kurnaz bir sıyrılış yapmak üzereydim ki, kendimi bomboş ciğerlerle Thames'in dibinde buldum."

Jacky acı acı gülümseyerek başını salladı. "Evet, hep böyle olur. Sanırım seni o durumda bırakmakla, çıkmadan önce dilini çiğnemek zorunda kalmayacaktı." Adama biraz daha saygıyla baktı. "Gerçekten Chinnie olmalısın –kurtulabileceğini düşünse seni asla o durumda bırakmazdı."

Chinnie kupasını bitirdi ve bir tane daha işaret etti. "Az kalsın başaramıyordum. Bazı geceler fırındaki ocağın yanındaki yatağımda yatarken, keşke başaramasaydım, diye düşünüyorum." Jacky'ye katı bir ifadeyle baktı. "Şimdi sen konuş. Söz ettiğin şu adam kim? Arkadaşın Doyle mu? Gerçek bedenimde o mu var?"

"Hayır, korkarım Doyle öldü. Belli ki senin başına gelenler onun da başına gelmiş, ama onu Thames'in dibinden yukarı yüzerken düşünemiyorum. Hayır, o Köpek Yüzlü Joe olarak bilinen bir... sanırım büyücü. İstediği zaman bedenini başkalarınınkiyle değiştirebiliyor ve bunu sık sık yapması gerek, çünkü yeni bir bedene girer girmez her yeri gür kıllarla kaplanmaya başlıyor."

"Evet!" dedi Chinnie heyecanla, "Doğru! Nehirden çıktığımda her yerim kıllarla kaplıydı. El ve ayak parmaklarımın araları bile tüylüydü. İlk yaptığım şeylerden biri bir ustura alıp vücudumun çoğunu tıraş etmek oldu. Tanrıya şükür ki yeniden uzamıyor."

"Joe gittikten sonra uzayacağını sanmam. Ben–"

"Demek bu büyücü benim vücudumla serbestçe dolaşıyor. Onu bulacağım."

Jacky başını salladı. "Korkarım iki ay geçtikten sonra bu mümkün değil. Ben onu oldukça uzun bir süredir bulmaya çalışıyorum ve bir bedende asla bir iki haftadan fazla kalmıyor."

"Ne demek istiyorsun? Ona ne yapıyor peki?"

"Zavallı Doyle tüylenmeye başlayınca ona yaptığının aynısını – ölümün sadece birkaç saniye uzakta olduğu bir duruma giriyor, sonra belki de millerce uzaktaki biriyle değişiyor ve o yeni bedeninde yürüyüp giderken, bedeninden çıkardığı adam daha nerede olduğunu bile anlayamadan kendini ölümle burun buruna buluyor. Bedeninden atılanlar hiçbir zaman uzun yaşamazlar ve galiba gerçekten hayatta kalan sadece sensin."

Hancı Chinnie'ye bir kupa taze siyah bira getirdi. Chinnie, "Te–teşekkür ederim," dedi ve adam bara dönünce, Doyle'un gözleriyle Jacky'ye baktı. Ciddi bir sesle, "Hayır," dedi. "Benim leşimi öylece bırakmaz. Dinle, hiçbir zaman kendini beğenmiş biri olmadım, ama bu... onun deyişiyle... çok sıkı bir t–taşıttı." Chinnie'nin kendini kaybetmemek için büyük güç harcadığı belliydi. "Yakışıklı, genç, güçlü, çevik..."

"–Ve bir maymun gibi kıllı–"

"Öyleyse tıraş olması gerekecek, değil mi?" Chinnie bardaki herkesin dönüp onlara bakmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle bağırdı. Kim olduğunu anladıklarında, hoşgörülü kıkırdamalar duyuldu.

Hancı, "Tamam Muhteşem," diye seslendi, "istersen yumurta gibi parlatana kadar tıraş et. Ama patırdama, ha?"

Kızaran Chinnie sesini alçaltarak, "Hem," diye devam etti, insanların gidip tüylerini aldırdıkları yerler var, değil mi? Onlardan birine gitmediğini nereden biliyoruz?"

"Ben o yerlerin gerçekten–"

"Nereden biliyorsun? Hiç gittin mi? Gitsen iyi olur, şu bıyığının görünüşü sanki–'' Sesi yeniden yükseliyordu ama birden sustu ve gözlerini ovuşturdu. "Üzgünüm ahbap. Biraz gerginim."

"Biliyorum."

Bir süre sadece oturup biralarını içtiler.

"Demek onu arıyorsun," dedi Chinnie. "Neden?"

Jacky açıkça, "Nişanlımı öldürdü," dedi.

"Peki onu bulursan ne yapacaksın?"

"Öldüreceğim."

"Peki ya benim eski bedenimdeyse?"

"Yine de öldüreceğim," dedi Jacky. "Kabul et be adam, bedenini geri alamayacaksın."

"Öylece... vazgeçemem ben. Ya onu bulursam ve sana nerede olduğunu söylersem, sen de karşılığında onunla... yeniden değişmeme yardım eder misin?"

"Böyle bir şeyin olabileceğini düşünemiyorum."

"Boşver düşünmeyi. Yapar mısın?"

Jacky iç çekti. "Onu bulup ayarlayabilirsen tamam, tabiî sonra onu öldüreceğime emin olursam."

"Pekâlâ." Chinnie masanın üzerinden uzandı ve el sıkıştılar. "Adın ne?"

"Jacky Snapp, Pye Sokağı bir-on ikideyim, Westminster Katedrali yakınında. Sen hangi adı kullanıyorsun?"

"Humphrey Bogart. Bu bedendeki ilk gecemde gördüğüm bir rüyada aklıma geldi."

Jacky omuzlarını silkti. "Doyle için anlam taşıyan bir isim olabilir."

"Kimin umurunda? Neyse, beni St. Martin's Sokağı'ndaki Malk'ın Fırınında bulabilirsin. Ve onu sen bulacak olursan, bana haber verir misin?"

Jacky tereddüt etti. Neden bir ortak alacaktı? Tabiî güçlü bir ortak faydalı olabilirdi ve Joe şimdiye kadar başka bir bedene geçmişti şüphesiz, yani Chinnie'nin eski bedeninin sağlığını düşünmesi bir engel olmazdı... ve kuşkusuz kimsenin intikamına ortak olmak için daha iyi bir nedeni yoktu. Sonunda "Tamam," dedi. "Bir ortak alırım."

"İyi çocuk!" Tekrar el sıkıştılar ve Chinnie duvardaki saate baktı. "Gitsem iyi olacak," diyerek kalktı ve masanın üzerine biraz bozuk para bıraktı. "Hamur mayalanıyor; zaman ve hamur kimseyi beklemez."

Jacky de kalan birasını bitirdi ve kalktı.

Birlikte handan çıktılar, ama o arada hancı Chinnie'nin sırtını sıvazlamış ve "Jackson'ın bıyığının neye benzediği konusunda haklısın," demişti. "Tıraş etmeyi kabul etmezse, bence ona patlayan bir puro ver."

Sokağa çıkana kadar müşterilerin kahkahalarını duydular.

Crutchedfriars'daki Guinea and Bun'ın barı, Noel arifesinde öğleden sonra üç buçukta bile oldukça doluydu. Şapkasındaki karı silkeleyip pelerin ya da paltosunu güney duvarındaki kancalardan birine astıktan sonra titreyerek bara doğru koşturan her müşteriye dumanı tüten, nefis kokulu bir bardak alkollü sıcak meyve kokteyli ikram ediliyordu.

Seyrek saçlı, nazik bir adam olan barmen Bob Crank, son iki konuğa da alkollü meyve kokteyli koyduktan sonra tezgaha yaslanıp alkol katılmış kahvesini yudumlayarak, gözlerini basık tavanlı odada gezdirdi. Kalabalık neşeli görünüyordu –Noel arifesinde öyle olmalıydılar zaten– ve şöminedeki kütükler güzelce dizilmiş olduğu için, en az bir saat boyunca onlarla ilgilenmesi gerekmeyecekti. Crank içeridekilerin hemen hemen hepsini tanıyordu ve onu çok az da olsa endişelendiren bir müşteri varsa, bu, şömineye en yakın masada tek başına oturan çılgın bakışlı, sırıtkan yaşlı adamdı; yerinin sıcaklığına rağmen gömleğinin düğmelerini yakasına kadar iliklemişti ve bardağını eldivenli ellerle tutuyordu.

Ön kapı bir çarpma ve gıcırtıyla açıldı ve uçuşan karlar girişteki hole doldu. Crank daha başını kaldırmadan alkollü meyve kokteyli doldurmuş ve yeni geleni tanımadan bardağı uzatmıştı. İri yarı, kır saçlı adam bara yaklaşınca, "Doug!" diye bağırdı Crank. "Dışarısı soğuk, ha?" Sesini alçaltıp bardağı indirerek, "Şunun içine bir parça ateş suyu koyayım, ha?" dedi. Bir konyak şişesini açtı ve barın arkasında bardağı ağzına kadar doldurdu.

"Sağol Crankie."

İkisi de güldüler, gülmeyi ilk kesen Crank oldu. Şömine tarafını işaret ederek, "Seninkiler şuradalar," dedi.

"Ya, demek buradalar." Doug Maturo, alkollü meyve kokteyli bardağını başına dikti ve bara koydu. "Bir konyak yollar mısın Crank?"

"Tamam."

Maturo gösterilen masaya doğru ağır ağır yürüdü ve oturdu. Arkadaşlarının sarhoş tebriklerine bir sırıtış ve selamla karşılık verdi.

Konyağı gelene kadar idare etmek için sahipsiz bir bira kupasına uzanarak, "Sizi aylaklar," dedi. "Dükkâna kim bakıyor?"

Masadaki adamlardan biri, "Dükkân kendi kendine bakar Bay Doug," diye geveledi. "Kimse Noel arifesinde büyük patronu istemez."

"Öyle tabiî," diye onayladı bir başkası. "Tanrı biliyor ya, yarın da öyle. Noelin şerefine!"

Hep birlikte bardaklarını kaldırdılar, ama yan masadaki yaşlı adamın "Noel salaklar içindir," demesi üzerine öylece kalakaldılar.

Maturo dönüp adama baktı ve kadınsı eldivenleri fark edince kibirle bir kaşını kaldırdı. Ama tam o sırada Crank konyağını getirdi, o da omuzlarını silkip arkadaşlarına döndü. Hepsini kahkahalarla güldüren bir şey mırıldandı ve anlık gerginlik geçince konyağını neşeyle yudumladı.

Yaşlı adam, "Kahrolası batı kültüründeki," diye yüksek sesle devam etti, "en zayıf ve saçma sapan şeylerin kutlanması. Bana Noeli kutlayan bir adam gösterin, ben de size hâlâ her akşam annesinden süt emmek isteyen sulu gözlü bir herif göstereyim."

Maturo omzunun üzerinden bakarak, "Bütün bunları bir yere yaz, altını 'Putları kıran' diye imzala ve *Times*'a yolla ahbap," dedi. "Şu ağzını da içkiyle doldurup kapat, yoksa birisi daha tatsız bir şekilde kapatacak."

Yaşlı adam Maturo'nun bunu nasıl yapabileceği konusunda açık saçık bir öneride bulundu.

Maturo, "Buna bugün ihtiyacım yok," deyip, iç çekerek sandalyesini arkaya itti ve ayağa kalktı. Yaşlı adama doğru yürüdü ve gömleğinin önünden kavradı. "Beni iyi dinle aşağılık moruk. Civarda istediğin kavgayı çıkarabileceğin bir sürü taverna var, neden ihtiyar kemiklerini oralara taşımıyorsun ha?"

Yaşlı adam kalkmaya davrandı, ama dengesini yitirip tekrar sandalyesine düştü. Gömleği yırtıldı ve yerinden kopan bir düğme fırlayarak önündeki alkollü meyve kokteylinin içine düştü.

Maturo öfkeyle, "Herhalde şimdi de gömleğinin parasını istersin," dedi. "Eh, sen de–" Birden sustu ve adamın açığa çıkan göğsüne baktı. "Yüce Tanrım, bu nasıl bir–"

Yaşlı adam, Maturo'nun bir an gevşeyen ellerinden kurtuldu ve kapıya doğru koştu.

Maturo, "Durdurun onu!" diye öyle etkili bir sesle gürledi ki, Crank "asla karışma" kuralını unutarak, salamuraya yatırılmış domuz paçası dolu koca bir kavanozu yaşlı adamın önüne doğru fırlattı. Kavanoz gürültüyle patlayıp dağılınca, yaşlı adam ıslak zeminde dengesini kaybetti. Kalçasının üzerine sertçe düşüp kayarak bir bar taburesine doğru yuvarlandı ve taburesi devirdi. Maturo bir saniye içinde tepesine dikilmişti ve nefes nefese kalan yaşlı adamı çekip ayağa kaldırdı.

Crank endişeyle, "Ne yaptı Doug?" diye sordu.

Maturo yaşlı adamın bir kolunu bükerek onu kaldırdı, zorla bara yasladı. Dişlerini sıkarak, "Aç elini piç herif," dedi. Adamın yumruğu birkaç saniye kapalı kaldı, ama Maturo sıkıştırdığı dirseğine bastırmaya başlayınca yavaş yavaş açıldı.

Crank sıkıntıyla, "Tanrı aşkına Doug, elinde bir şey yokmuş!" diye bağırdı. "Adamı yere indirdik, ama hiçbir şey almamı–"

"Eldivenini çıkar."

"Kahretsin be adam, yeterince–"

"Eldivenini çıkar."

Crank sıkıntıyla gözlerini devirerek, baş ve orta parmakların ucundaki kumaşı tutup eldiveni çıkardı.

Solgun, kırışık el tamamen kıllarla kaplıydı.

Maturo, "Bu Köpek Yüzlü Joe," diye açıkladı.

Telaşa kapılan Crank, sesi titreyerek, "Ne?" dedi. "Çocuk masallarındaki kurtadam mı?"

"O kurtadam değil. Bu şehrin sokaklarının gördüğü en tuhaf katil. Kenyon meydanındaki Brock'a oğlu Kenny'ye ne olduğunu sorun. Ya da Bayan Zimmerman'a–"

Köşedeki bir masadan hemen ayağa fırlayan bir delikanlı, "Kardeşimi öldüren oydu," dedi. "Frank bir rahipti ve bir gün papaz evinden kaçtı. Onu bulduğumda beni tanımadı, kim olduğumu söyleyince de bana güldü. Ama onu kaldığı yere kadar takip ettim. Bir hafta sonra oranın çatısından bir şey atladı; bir maymun olduğunu söylüyorlardı. Yoldaki paramparça ceset baştan aşağı tüylerle kaplıydı, ama ağzının içine baktım ve Frankie ile çocukluğumuzda askercilik oynarken ucunu kırdığım dişini gördüm."

Bardaki tutsak bir kahkaha altı. "Onu hatırlıyorum. Bedeninde pek de fena vakit geçirmemiştim, ama korkarım bekarlık yeminini birazcık bozdum."

Delikanlı anlaşılmaz bir çığlıkla yumruğunu kaldırarak yerinden fırladı, ama Maturo onu engelledi. "Ne yapacaksın yani, yumruk mu atacaksın?" diye sordu. "Adalet yerine gelmeli."

Biri, "Evet, polis çağırın!" diye bağırdı.

Maturo, "Bu da işe yaramaz," dedi. "Daha mahkemeye çıkmadan, zavallının tekini bu leşin içinde bırakarak çoktan sıvışmış olur." Bakışlarını delikanlıya, sonra herkesin üzerine çevirdi. "İdam edilmeli," dedi dikkatle. "Hemen."

Köpek Yüzlü Joe çılgınca debelenmeye başladı; aynı anda birkaç kişi ayağa fırlayıp, bağıra çağıra, bir cinayete ortak olmayacaklarını söyleyerek karşı çıktılar. Crank Maturo'nun yakasına yapıştı ve "Burada olmaz Doug," dedi. "Kesinlikle burada olmaz."

Maturo, "Tamam," diyerek onayladı. "Kimler benimle birlikte?"

Delikanlı tekrar öne çıkarak, "John Carroll seninle," dedi.

İri yarı, orta yaşlı bir kadın, "Ben de," dedi. "Maymunlardan birini Gravesend'de nehirden çıkarmışlardı ve bir parmağında Billy'min yüzüğü

vardı. Parmağı öyle tüylüydü ki, yüzüğü çıkaramamışlardı –tüyler çıktıktan sonra takılmış da olamazdı."

Üç kişi daha teker teker kalkıp John Carroll ile kadının yanına geçtiler.

Maturo, "Güzel," dedi. Kalktığı masaya döndü. "Ya siz beyler?"

Birdenbire ayılmış olan arkadaşları başlarını salladılar. Biri utana sıkıla, "Hiçbirimiz belayı görünce kaçacak tipler değiliz Doug," dedi, "ama soğukkanlı bir cinayete yardım etmek... ailelerimiz var..."

"Tabiî." Bakışlarını onlardan çevirdi. "Gideceklerin hepsi gitsin. Ve polis çağırmanız gerektiğini düşünüyorsanız çağırın, ama önce nasıl bir şeyi serbest bırakacağınızı düşünün. Bu adamla kadının az önce anlattıkları öyküleri hatırlayın ve kuşkusuz daha önceden duymuş olduklarınızı anımsayın."

İçeridekilerin çoğu itişerek kapıya doğru yöneldiler, ama iki adam daha geride kalıp Maturo'nun grubuna katıldı. Biri, "Düşündüm de," dedi, "elimi kirletmeden çekip gidecek, ama bu işin halledilmesine de çok sevinecektim. Böyleyken gidemezdim." Maturo bir eliyle Köpek Yüzlü Joe'nun ağzını kapatıp, Crank'a, "Biliyor musun Crankie, galiba fikrimi değiştirdim," dedi. "Ne olursa olsun, onu polise götüreceğim. Anladın mı? Ağzımdan çıktığını duyduğun son söz, onu canlı olarak yetkililere teslim edeceğimdi."

Yüzü bembeyaz olan Crank, büyük bir yudum saf konyak içerek, "Anladım," dedi. "Sağol Doug." Maturo, debelenen adamı yanındakilerin de yardımıyla arka kapıya doğru götürdü.

Crank gergin bir sesle, "Şey, Doug?" dedi. "Arka... kapıdan mı çıkıyorsun?"

"Tahta perdenin oraya gideceğiz."

Dokuz gönüllü, tutsaklarını yarı sürükleyip yarı yürüterek dışarıya, barın küçük arka avlusuna çıkardılar ve Maturo uzak köşedeki kullanılmayan bir bira arabasını neredeyse tamamen örtmüş olan kar tabakasına baktı. Avlu duvarının bir bölümü, kuşkusuz avlusu bara bitişik olan demirhanedeki bir işçinin bir vinç dolusu demiri beceriksizce hareket ettirmesi sonucu yıkılmıştı. Demirhanenin avlusunda kimse görünmüyordu ve sahipsiz vincin gölgesi barın arka kapısına düşüyordu.

Maturo yanındaki adamlardan birine işaret ederek, "Sen," dedi, " bak bakalım, şuradaki eski arabanın oralarda bir parça ip var mı? Ve –John Carrol da nerede? Ah, buradasın– ne dersin, şu vince tırmanabilir misin?"

"Birisi bir çift eldiven ödünç verirse evet."

Köpek Yüzlü Joe’nun diğer eldiveni de çıkarılıp ona doğru atıldıktan bir saniye sonra duvardaki deliğin parçalanmış, karla kaplı taşlarına tırmanmaya başlamıştı.

Maturo’nun arabaya gönderdiği adam, "Burada bir ip var," diye seslendi. "Donup yapışmış, ama sanırım çözebilirim."

Maturo, "Çözünce yanımıza, demirhanenin bahçesine gel," diye seslendi. Kadına dönerek, "Sanırım kafasını bir yalağa sokmak yerine, bu işi usulüyle yapabileceğiz," dedi.

Birkaç dakika içinde dokuz kişi bir metre yüksekliğindeki bir çivi fıçısının çevresinde yarım daire şeklinde dizilmişlerdi. Köpek Yüzlü Joe, fıçının üzerinde parmak uçlarında duruyordu, çünkü ip birkaç santimetre kısa gelmişti ve eğer topuklarını da fıçıya dayayacak olursa, boynuna geçirilmiş ilmek rahatsızlık verecek kadar sıkıyordu.

Joe elmacık kemiklerinin üzerinden aşağıya bakarak hırıltılı bir sesle, "Beni indirirseniz," dedi, "hepinizi zengin ederim. Bedenine girdiğim herkesin paralarını sakladım! Bir servet eder ve hepsini size veririm!" Atkıyla bağlanmış bileklerini kurtarmaya çalıştı.

Maturo, "Bunu daha önce de söylemiştin," dedi. "Biz de hayır demiştik. Dua edeceksen et Joe, yolun sonuna geldin." Maturo’nun bu durumdan huzursuz olduğu çok açıktı; durmadan gözlerini kısarak tutsağı şüpheyle süzüyordu.

"Duaya ihtiyacım yok," dedi Joe. "Ruhum emin ellerde." Yine de bu kendinden emin hâli bir blöf olmalıydı, çünkü bir an sonra çaresiz bir feryatla, "Durun!" diye tiz bir çığlık attı. "Ben D–"

Gerilen ip, bundan sonra söylediklerini boğdu. Maturo altındaki fıçıyı öyle bir tekmeyle devirmişti ki, fıçı karla kaplı yolda yuvarlanarak uzaklaştı. Yaşlı adam ise birden sımsıkı gerilen ipin ucunda sarsılıp sallanırken, kararan yüzündeki gözleri çaresizce yalvarıyor, ağzı sözcükler oluşturuyor ama seslendirecek nefes bulamıyordu.

İş bittiğine göre kuşkularından kurtulmuş gibi görünen Maturo, korkunç sarkaç dönerek yüzünü cellatlardan avluya, batan güneşe ve hâlâ yuvarlanan fıçıya çevirene kadar, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bekledi, sonra sıçrayıp sallanan adamın omuzlarına asıldı; adeta sırtına binmeye çalışıyordu.

Boyun, ürpertici sessizlikte gürültüyle çatırdayarak kırıldı ve John Carroll arkasını dönüp karların üzerine kustu.

***

John Maturo, kapısının üzerinde boyama harflerle yazılmış TÜY TEMİZLİK SALONU yazısı hâlâ belli belirsiz görünen harap haldeki ofis binasına girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve kepenklerin kenarlarından sızıp tozlu tezgaha, karanlık koridora ve merdivenlere vuran gri ışık huzmelerinin arasında ilerledi. Merdivenlerin ortasına varmıştı ki, üst kattan gelen sesleri fark etti ve yolun geri kalanını çok hafif adımlarla çıktı.

"St. James Meydanı'na yakın Jermyn Sokağı'nda," diyordu Dundee, "istedikleri kira oldukça yüksek, ama senin de geçen gün söylediğin gibi, gerçekten daha iyi bir adrese ihtiyacım var."

Bir genç kadının kontralto sesi, "Gerçekten de öyle Jake," diye yanıtladı. "Ve kira için endişelenmen hoşuma gitti! Günde ne kadar kazanıyorum demiştin?"

"Şu anda ortalama dokuz yüz pound, ama bu yükselen bir geometrik artış. Elimde ne kadar çok olursa, o kadar çok kazanıyorum. 1811'in sonunda hesaplamak mümkün olmayacak. Bütün o matematik işlemlerini yaparken geçecek olan sürede rakamlar çoktan değişmiş olacak."

Kız, sesinde bir gülümsemeyle, "Nasıl bir sihirbazla evleniyorum ben böyle!" dedi. Oynaşıp kıkırdaşma sesleri duyuldu ve kız sitemkâr bir ifadeyle, "Ama pek sıcak sayılmaz," diye ekledi.

Karanlık koridordaki sürekli sırıtan adam, Dundee'nin kahkahasını yapmacık bulmuştu. Dundee'nin sesi, "Evlendiğimizde o da bol bol olacak Claire," derken de ikna edici değildi. "Şimdi, burada... yaramazlık yapacak olursak babanın güvenine ihanet etmiş oluruz."

Koridordaki adam sessizce merdivenlere döndü, tabanıyla en üst basamağa birkaç kez, giderek artan bir güçle vurdu, sonra ağır adımlarla Dundee'nin kapısına doğru gitti ve kapıyı çaldı.

Dundee, "Şey... evet?" dedi. "Kimsiniz?"

Adam kapıyı açıp içeri girdi, Dundee'yi başıyla selamladı ve zayıf sarışın kıza ağzını yayarak gülümsedi. Neşeyle, "Ölümsüz Adam Ateşli Stan," dedi.

Dundee uzun boylu, iri yarı davetsiz misafiri soğuk bir ifadeyle süzdü. Alev alev gözleri ve tel tel kır saçları olan bu kırmızı yüzü daha önce hiç görmemişti, ama kim olduğunu biliyordu. "Oh –merhaba," dedi. "Görüyorum ki, her şey... yolunda gitmiş."

"Tabiî, kesinlikle, kesinlikle sorun çıkmadı. Aslına bakarsan buraya gelirken bol bol koşup sıçradım; bu seferki hiç de fena değilmiş. Senin şu

elektro–tüy yok edici cihazlarının yardımıyla sanırım bir süre burada kalacağım. Peki bu şahane yaratık da kim?" Abartılı, teatral bir selam verdi.

Dundee kanepeden kalkarak, "Şey, Joe," dedi, "bu nişanlım Claire Peabody. Claire, bu... Joe, bir iş arkadaşım."

Joe düzgün, beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Claire."

Claire huzursuzca kaşlarını çattı, bu adamın bütün dikkatini kendisine vermesinden rahatsız olmuştu. "Tanıştığımıza memnun oldum Joe," dedi. Birden adamın göğüslerine baktığını fark etti ve kaşlarını iyice çatarak, Dundee’ye yalvaran bir bakış attı.

"Joe," dedi genç adam, "belki sen–"

Joe, her zamankinden daha geniş bir gülümseyişle sözünü keserek, "Ne hoş değil mi," dedi, "ikimiz de... memnun olduk."

'Joe," diye tekrarladı Dundee, "belki sen odanda beklesen daha iyi olacak. Birazdan gelip seninle konuşacağım."

Joe, "Tabiî Jake," diyerek kapıya doğru döndü. Durdu. "Mutlu Noeller Bayan Claire." Cevap gelmedi ve Joe kapıyı kapatırken, neredeyse hiç ses çıkarmadan kıkırdadı.

Jacky bara bir peni ödeyerek kuyruğa girdi. Arka kapıya ve durmadan, "Pekâlâ, gördünüz işte, diğerlerine de fırsat verin," diye bağıran adama doğru adım adım yaklaşarak geçen birkaç dakikanın ardından, kapıdan girip arka avludaki kalabalığa katılma sırası ona gelmişti. Kar, üzerinde yürüne yürüne cıvık çamura dönmüştü.

Jacky önündeki geniş omuzlu adamın omuzlarından başka bir şey göremiyordu, ama sıra ilerliyordu ve çok geçmeden herkesle birlikte yıkık tuğla duvardaki delikten geçip, daha geniş, taş döşeli bir avluya geçti. Artık vinci ve ipi görebiliyordu. Yan sokakta biri sarhoş, bariton sesle Noel şarkılarından parçalar söylüyordu.

Peki şimdi ne yapacağım, diye merak etti. Eve mi döneceğim? Romford'daki küçük eve ve okula dönüp, sonunda da gelecek vaad eden, ciddi bir banka memuruyla mı evleneceğim? Evet, galiba öyle. Başka ne olabilir ki? Yapmak için Londra’ya geldiğin iş yapıldı, başkası tarafından da olsa. Bu yüzden mi kendini bu kadar... işe yaramaz ve başıboş hissediyor ve –evet, kabul et– korkuyorsun? Dün bir amacın, böyle yaşamak için bir nedenin vardı, bugün ise yok. Jacky Snapp olman için bir neden kalmadı,

ama artık Elizabeth Jacqueline Tichy de sayılmazsın. Sonun ne olacak kızım?

Kuyruktaki son köşeyi de döndü ve sonunda sahneyi açıkça gördü. Vince bağlanmış olan ipin ucunda başı çuvaldan yapılmış, yüzüne, ellerine ve ayaklarına güvelenmiş post parçaları yapıştırılmış bir kukla serin rüzgârda sallanıyordu.

Çığırtkan sesini kısarak, "Evet dostlar," dedi, "dehşet saçan kurtadam Köpek Yüzlü Joe’nun sonunda adaletin eline düştüğü yer burası işte. Karşınızdaki kukla, polisin dün gece burada bulduğu sahneyi aynen görebilmeniz için dikkatle hazırlanmıştır."

Jacky’nin önündeki adam, arkadaşına sessizce, "Duyduğuma göre her yeri tüylerle kaplıymış," dedi, "tıpkı iki günlük sakal gibi."

Diğer adam kibarca, "Sahi mi lordum?" diye karşılık verdi.

Sallanarak insanlara sırtını dönen ve pantolonunun popo kısmındaki, içinden samanlar fırlamış bir yırtığı gözler önüne seren kuklanın önünden sırayla geçen kalabalık dağılmaya başladı. Birçoğu kahkahalarla güldüler ve Jacky birinin Köpek Yüzlü Joe’nun nasıl yakalandığıyla ilgili yorumlar fısıldadığını duydu.

Jacky içinde, derinlerde bir yerde duygularının alevlendiğini hissetti. Bunu görüyor musun Colin, diye düşündü. Bu... köy panayırı gösterisini görebiliyor musun? İntikamın sonunda alındı. Bu harika, değil mi? Ve tüm bu insanların bu harika andacı asmaları, değil mi? Her şey ne kadar muhteşem, asil ve tatmin edici.

Daha ne olduğunu anlamadan ağlamaya başlamıştı. Önündeki iri yapılı adam, onu dirseğinden tutup, çekerek kuyruktan çıkardı ve çıkış noktasına, Guinea and Bun’ın cephesine bakan ara sokağa çıkan bir kapıya götürdü.

Dışarıdaki yola çıktıklarında adam "Parker –şişem," dedi.

Sessizce peşlerinden dışarı gelmiş olan adam, "Hemen lordum," dedi. Ceketinin altından kalay ve kurşun alaşımından bir şişe çıkardı, kapağını açtı ve uzattı.

İri yapılı adam, "Al bakalım delikanlı," dedi. "İç. O aptal gösterideki hiçbir şey böyle güzel bir Noel sabahında gözyaşı dökmeye değmez."

Şişeyi geri verdikten sonra burnunu çekip koluyla silen Jacky, "Teşekkürler," dedi. "Haklısınız. Hiçbir şeyin gözyaşlarına değeceğini sanmıyorum. Tekrar teşekkürler."

Şapkasına dokunarak selam verdi, sonra ellerini ceplerine, sokarak hızlı adımlarla yürümeye başladı, Pye Sokağı'na kadar çok yolu vardı.

13

"O büyük trajedi sona erince ve Bab-el-Azab'ın son iniltisi de kesilince, Muhammed Ali'nin İtalyan doktoru onu tebrik etti. Ama Paşa karşılık vermedi. Sadece İçecek bir şeyler İstedi ve kana kana içti."

–G. Ebers

Öğle güneşiyle parlayan Nil Vadisi'nin karşısında, yedi milden daha uzaktaki piramitler ufukta sipsivri yükseliyorlardı ve onlardan sadece biraz daha yakınmış gibi görünmesine rağmen, gözcünün durduğu Kale surunun ancak sadece iki mil uzağında olan Nil'in yeşil sınırı, kuzeyden güneye doğru cilalı bir çelik şerit gibi uzanıyordu. Ayrı bir kara parçası olduğu bu uzaklıktan belli olmayan, ama adamın El Roda adası olduğunu bildiği yerden kalemle çizilmiş gibi duran birkaç duman dalgası yükseliyor ve adam uzak kıyıdaki eski Kahire mahallesinin minarelerini, palmiyelerini ve binalarındaki pencereleri seçebiliyordu. Konuklarımızın bazıları, diye düşündü, Bahriler, şimdi o sokaklardan geliyorlardır ve kuşkusuz pek güzel bir şenliktir. Küçük çocuklar izlemek için işlerini bırakmışlardır, bütün köpekler havlıyordur ve ikinci katlardaki harem dairelerinin kafesli pencerelerinde, aşağıdan geçen mağrur savaş lordlarını süzen sürmeli gözler parlıyordur. Süslü alay az sonra eski mahalleden çıkacak ve eski Kahire ile Kale arasındaki bir millik çölü aşan eski taş yoldan bu tarafa doğru geliş görünecektir.

Doktor Romanelli sıcağa rağmen titredi ve gözlerini kısarak kuzeye, anayol civarında bereketli nehir sazları gibi türemiş olan ve Kale ile eski Bulak Limanı'nı birleştiren şehrin yeni bölümüne, kireçli duvarlardan ve parlak renkli mineli kubbelerden oluşan karmaşık labirente baktı. Bu akşamki konuk topluluğu tam şu anda kalabalık Mustee'den geçiyor olmalı.

Uzakta, sanki bir mızrak başında ya da cilalı bir miğferde güneş yansımış gibi bir parıltı görür gibi oldu. İki yüz yıl önce, diye düşündü, Memlükler denilen köle bozmaları ordusu bir amaç için vardı; bugünkü Mısır'da ise ise ülkeyi boğan, parası olan herkesten ezici ve vahşice uygulanan bir vergi alan, orduda da yasaları bir yana bırakıp keyiflerince hareket edecek kadar güçlenmiş olan bir utanç kaynağı oldular. Böyle bir gücü ellerinde bulundurmalarına izin veremezdik, hele Muhammed Ali başa

geçmiş ve bütün dünya gözlerini bize dikmiş, atacakları adımları bizim yaptıklarımızı ölçü alarak ayarlarken. Binlerce yıldır ilk kez tekrar bağımsızlığa kavuşma şansımız doğdu ve bunun bir avuç eşkiya tarafından tehlikeye atılmasına izin veremeyiz. Ali’nin baş danışmanı olarak Efendi’yi –benim aracılığımla– görmesi ne büyük şans!

Dönüp işaret topunu dolduran ter içindeki köleleri izlerken, ve eğer İngiltere’ye dönecek olursam, diye düşündü, bu o milletin tarihini mahvetmek için olacak. Böylece bugün –yeni bir bugün– hiçbir şey olamayacaklar; belki Fransa’nın bir parçası, ki buna da engel oluruz. Tek yapmamız gereken, Romany ka’sı ile birlikte ölen bilgiyi tekrar bulmak ve ya hesaplarımızı bitirince, ya da, daha büyük bir olasılıkla, elimizden kaçmadan önce Brendan Doyle’dan almayı başarabildiğimiz o ka’dan önemli bazı ipuçları elde edince, çok geçmeden bu da olacak.

Taş basamaklardan el-Azab kapısının önündeki, güneş altında kavrulan dar sokağa inerken, bir gece önceki sorgulamayı hatırlayarak, ama bu hemen olacak bir şey değil, diye düşündü sıkıntıyla.

Ka, bodrumdaki hücresinden en az bir aydır ilk kez çıkarılmıştı ve Efendi’nin sorduğu soruları adeta hiç duymadan yarım saat boyunca balkonda öylece oturmuş, pislik içindeki sakalının ucunu çiğneyip –besbelli hayali böcekler yüzünden– hafif çığlıklarla yerinden sıçrayıp durmuştu. Sonunda konuşmuştu, ama söyledikleri bir soruya cevap değildi. "Onlara engel olmaya çalışıyorum," diye söylenmişti, "motora çarpmalarına, anlarsın ya? Ama her seferinde çok geç oluyor ve ben yetişemeden anayola çıkmış oluyorlar, ben de kenara çekiyorum çünkü görmek istemiyorum.... Ama duyuyorum... düşüşün çatırtısını, dönerek kayışını... ve otoban direğine çarpan kaskın parçalanışını..."

Efendi dördüncü kez, "Zaman akıntısından nasıl çıktın?" diye sordu.

"Beni Jacky çekti," diye cevapladı ka. "Küçük adamların üzerine bir ağ attı ve beni kanosuna çekti..."

"Hayır, zaman akıntısı dedim. Nasıl çıktın ondan?"

"Hepsi tek bir nehir ve kilometre taşları yerine takvim yaprakları var. Eğer gemilerin çevik ve hafif olursa, oraya mum ışığıyla gidebilirsin. Nehrin üzeri buzla kaplı, anlamıyor musun? Darrow açıklarken dinlemedin mi? Ama buzun üzerinde gidebilen bir tekne var; tekerleklerine boyayla yüzler çizilmiş –tekne canlanıp sizi öldürebilir... siyah bir tekne, karanlıktan daha kara..."

Bu sırada Efendi kesik kesik gelen bir öfke nöbetine tutulmuş ve kürenin dibindeki kafeste duran balmumu *ushabti*lerden birinin aracılığıyla konuşmak zorunda kalmıştı. "Götürün onu," demişti çatlak ses, "ve hücresine yemek götürmeyi kesin –ona ihtiyacımız yok."

Evet, kesinlikle hemen olacak bir şey değil –ama bir olasılık; hem ipe sapa gelmez sözlerinde kalıbıyla ilgili bir iki ilginç ipucu da vardı.

Az sonra sağlam bir şekilde kilitlenecek olan bir kapıyı açarken, bem belki, diye düşündü Romanelli, Anubis kapılarına ihtiyacımız olmayabilir. İleride, bu öğleden sonra gerçekleşecek olan politik darbe gibi başka darbeler de olacak ve Muhammed Ali gibi güçlü bir liderin Efendi’nin meclisine katılmasıyla birlikte, tarihi değiştiremesek bile Mısır’ı yeniden kurabiliriz. Ne zaman bir suikast düzenlenip yerine uysal bir ka geçirileceği konusu en az birkaç yıl ertelenebilir.

Koridora girmeden önce yüksek duvarların arasındaki boş sokağı bir uçtan bir uca süzdü. Şimdilik sessiz, diye geçirdi içinden.

***

Öğleyin saat birde, Mustee en kalabalık zamanını yaşıyordu. Ağır yüklü develer kalabalığın arasında umursamaz adımlarla yürüyor ve portakal satan peçeli kadınların bağrışları, her birinin başında küçük bir şapka olan eğitilmiş altı avını geniş kenarlı şapkasının üzerine piramit şeklinde dizmiş olan sıçan avcısının şarkısını, balık ve süt satıcılarının çığlıklarını ve dilencilerin şarkılarını kulak tırmalayan bir yaygarayla bastırıyordu. Ama halk, sokağın ortasında rahat ama yavaşlamayan bir tempoyla ilerleyen alayın amansız toynakları karşısında hemen kaçışıyordu. Geçiş bitince bir bahşiş almayı uman bir sokak çocuğu kendi kendini *sais*, yani yol açıcı ilân etmişti; daha o bağırmadan ayağını yoldan çeken Nübyeli bir tüccarı *"Riglak!" diye* uyarıyor, zaten bir duvar kenarına çekilmiş olan ve sokağın böyle gaspedilmesine öfkeli tiz çığlıklarla karşı çıkan iki harem kadınına "Uxrug!" diyordu.

Ama herkes alayın yolundan çekilmek kadar, onları görmeyi de istiyordu. Zawiyah Kafe’nin önündeki kaldırımdaki İngiliz efendiler palmiye dalından sandalyelerini alaya doğru çevirip içkilerinden daha büyük yudumlar alarak alayı biraz huzursuz bakışlarla izlediler, çünkü Memlük beyleri tepeden tırnağa süslenmiş, geçit töreni yapıyorlardı. Kızgın güneş, kılıçlarının saplarının ve tabancalarının kabzalarını süsleyen değerli taşların üzerinde parlıyor, renkli kaftanları, tüylü türban ve miğferleri sokağın geri kalanını kasvetli gösteriyordu; ama mücevherli silahların,

zengin giysilerin ve zevkle süslenmiş Arap atlarının ihtişamına rağmen, geçidin en çarpıcı tarafı, kalabalığa tepeden bakan kanca burunlu, ince, kahverengi yüzler ve kısık gözlerdi.

En etkileyici olanlardan biri de bir sahtekarın miğferli, kara sakallı yüzüydü ve yoldan çekilen ya da pencerelerden aşağı bakanların çoğu, iş yeri iki mahalle aşağıdaki bir caminin arka duvarındaki bir kovuk olan ayakkabıcı Eshvlis'i tanımalarına rağmen, Memlük Beyi Ameen'in altın oyma zırhının içindekinin o olduğunu hiçbiri anlamamıştı.

Ve hiçbiri Eshvlis'in günlük ayakkabı tamiri işinde bile bir sahtekar kimliği taşıdığını, bu adı seçip saçını ve sakalını siyaha boyamadan önce adının Brendan Doyle olduğunu bilmiyordu.

Doyle son birkaç aydır Eshvlis olmaya alışmıştı, ama bugün büründüğü rolde kendinden emin olmaktan çok uzaktı ve ne zaman kalabalığın içinde müşterilerinden birini görse yüzünü çeviriyordu. Yapmayı bu sabah büyük bir neşeyle kabul ettiği taklit onu endişelendirmeye başlamıştı –merak ediyordu, davetli konuklardan birinin kılığına girerek Paşa'nın ziyafetine katılmak bir suç muydu? Kuşkusuz. Arkadaşı Ameen numaralarının başarısına güveniyor olmasa, Doyle ödünç aldığı atı törenden dışarı doğru sürer, kılıcı, hançerleri ve güzel elbiseleri çıkarır, ayakkabı tamircisi kovuğuna çekilerek, gösterinin tadını güvenli bir mesafeden çıkarırdı.

Önünden geçerlerken kovuğuna baktı ve ertesi gün ülke dışına doğru demir alacak olan bir gemide yer ayırtmış olmasına rağmen, kovuğunda asılı duran ayakkabı ağının içinde çömelmiş başka bir tamirci görünce hem şaşırdı hem de kızdı. Tek bir sabah gitme, diye düşündü acı acı ve rakipler sıçan gibi üşüşsünler.

İleride Ameen'le ilk karşılaştığı meydan vardı. Doyle, o sıcak ekim sabahını anımsayınca gaddarca gülümsedi. İngiliz valiyle bir görüşme sırasında Hassan Bey'in ayakkabı tokası kopunca terslikler başlamıştı.

Küçük düşürücü talihsizlik görüşmenin derhal kesilmesine neden olmuştu ve Hassan ile kayınbiraderleri Ameen ve Hathi, Kale'den çıkmış, Bulak'daki kayıklarına doğru at sürüyorlardı, ama Mustee yakınındaki bu meydanda başka bir felaket olmuştu: Tahta çerçeveli geniş tabelasının bir sağır-dilsiz olduğunu söylediği, Eshvlis olarak bilinen iri yarı dilenci, ayağa kalkıp Memlüklerin yolundan kaçmakta biraz ağır davranmış ve dilencinin tabelasından dışarı fırlamış bir çivi, Hassan'ın süslü kaftanının bir katına

takılıp geniş bir yırtık açarak, öfkeden gözü dönmüş Memlüğün baldırını ortaya çıkarmıştı.

Hassan bir küfür savurarak gürlemiş, uzanıp kılıcının fildişi sapını kavramış ve bir metrelik parlak çeliği yıldırım gibi çekip, gövdesini ikiye bölecek bir yay çizerek dilenciye doğru savurmuştu.

Ama bir firavun faresi kadar çevik olan Doyle, kendini el ve dizlerinin üzerine atarak toprağa düşmüş, böylece kılıç, dilenci tabelasını parçalamasına rağmen, başının üzerini birkaç santimetreyle ıskalayarak zarar vermeden üzerinden geçmişli. Şaşkın Memlük kılıcı tekrar kaldıramadan Doyle üzerine atılarak atlılardan birinin hançerinin sapını kavrayıp çıkarmış ve dev kılıcın dönüş hamlesini onunla karşılamıştı. O sırada Hathi de harekete geçerek atını dizginlemiş ve kılıfında duran tüfeğini ağır hareketlerle kalça hizasına kadar kaldırmıştı. Onun ne yapmak üzere olduğunu anlayan Ameen, gözleri büyüyüp bağırarak atını ileri sürdüğü sırada Hathi tetiği çekmişti.

Tüfek meydanda yankılanan bir patlamayla kılıfından geri sekmişti; Hathi’nin savaş eğilimli atı şaha kalkmamış, sadece ani duman bulutu karşısında başını sallayıp dudaklarını oynatmıştı. Doyle arkaya, yol taşlarına doğru savruluşunu yüzüstü düşerek tamamlamıştı ve cüppesinin sırtındaki parlak, kızıl delik, kumaşın akan kanı emmesiyle birlikte hemen kaybolmuştu.

O sırada Ameen, "Sizi alçaklar!" diye bağırmıştı. "O bir dilenciydi." Sesi bir dilencinin kılıçsız bir rakip olmasından da öte, Müslümanların düşüncesine göre Allah’ın bir temsilcisi, her gerçek müminin vermekle yükümlü olduğu sadakayı istemekle görevli biri olduğunu da vurguluyordu.

Sokak sol tarafa doğru hareketlenmeye başlamıştı ve Doyle bir binanın gölgeli çıkıntısının ötesinde hâlâ bir mil uzakta görünen Kale’nin dimdik Mukattam tepesinin zirvesinden gökyüzüne uzanan minarelerini ve tamamen taştan duvarlarını görebiliyordu ve Memlükleri kaleye getiren sözde sosyal bir neden –Muhammed Ali’nin oğlunun paşa olarak atanması– olmasına rağmen, yüksek yapının ürkütücü görünüşü karşısında Doyle kendisinin ve yanındakilerin bu kadar iyi silahlanmış olmalarına sevindi.

O sabah Ameen, yapılacağından emin olduğu ve kurtulmak için gizlice kaçacağı toplu tutuklamanın bu ziyafette gerçekleşmeyeceğine dair güvence vermişti ona. Son sandığının kayışlarını bağlayıp, pencereden aşağıdaki yüklü develere bakarak, Doyle'a, "Rahatla Eshvlis," demişti, "Ali

deli değildir. Memlüklerin aşırı gücünü –bence çok yakında– azaltacak olsa da, dört yüz seksen beyi birden, üstelik hepsi silahlıyken tutuklamaya asla cesaret edemez. Bence bu ziyafetin asıl amacı hasımlarını saymak ve hepsinin şehirde olduklarından emin olmak; böylece bu gece bir ara, şafaktan önce onları canının istediği suçlamayla sarhoş ve silahsız olarak yataklarından alıp götürebilir. Bunu hak etmiyor değiliz; tabiî bu kadar kibar olmasan, o kurşun yaranla bunu en başta sen söylersin. Ama ben bu öğleden sonra Suriye'ye gidiyorum, sen de ziyafetten hemen sonra Eshvlis kimliğine geri dönüyor ve yarın sabah Kahire'den ayrılıyorsun. Böylece sen ve ben tuzaktan kurtuluyoruz."

Ameenin söyledikleri tamamen güvenli gelmişti... Hem, Doyle ona yaşamını borçluydu. Kan kaybederken kaldırılıp tedavi edilmek üzere Ka'aloon'daki Moristan'a götürülmesini emreden ve iki ay sonra ayakkabısının kopan tokası karşılığında Hassan'ın ona yüz altın para vermesini isteyerek onu ayakkabıcılık işine sokan oydu. Yırtılan kaftanın hiç sözü edilmemişti, Hassan bedelini ödenmiş kabul ediyordu kuşkusuz – ayakkabıcının postundaki biri önde, biri arkada iki delikle.

Doyle kaşlarını çattı ve bir an için Bailey'nin Ashbless biyografisinde bütün bu olaylara neden hiç değinilmediğini düşündü. Ne de olsa bunlar bir şairin biyografisini ilginçleştirecek şeylerdi: Kısa süreli bir dilencilik kariyeri, bir Memlük lideri tarafından vurulma, kılık değiştirerek muhteşem bir ziyafete katılma –sonra gülümsedi, bunları Bailey'ye anlatamazdı elbette, çünkü Doyle bir gün o biyografiyi okuyacaktı. Ve o gün orada vurulacağını bilsen, diye sordu kendi kendine, o meydanın yakınından bile geçer miydin?

Eh, en azından Ashbless'in Mısır'dan yarın sabah İngiltere'ye doğru yola çıkan Fowler'a binerek ayrıldığını biliyorum; yani 1811'deki Kahire'yi araştıramasam bile Bailey'e söz etmeden geçeceğim pek fazla sürpriz olamaz. Örneğin, kendisini Muhammed Ali'nin kişisel doktoru yaptırdığını duyduğum Romanelli'nin eline tekrar düşmeyeceğim. Zaten beni artık tanıyacağını da sanmıyorum: Siyaha boyalı saçlar, güneşte iyice yanmış ten ve anestezisiz, uzun bir iyileşme döneminin hatırası olan bir sürü yeni iz ve kırışık. En azından bu bedenin iki kulağı da hâlâ yerinde.

Kale'nin önündeki tören meydanında Bahri Beyleri anakara Memlüklerinin saflarına katılmışlardı ve on beş sıcak dakika boyunca – Eshvlis korkunç derecede pahalı olan ödünç kaftanının içinde terleyip,

Amee’in atını hemen önünde giden Hathi’ninkinin peşinden sürerken– kölelikten gelip yükselerek sonunda ülkeyi tamamen ellerine geçiren ve son birkaç yılda bu zirveden sadece biraz düşmüş olan dört yüz seksen Memlük beyinin biri hariç hepsi Mısır’ın boş, mavi gökyüzünün altında renkli, barbarlara özgü renkli bir ihtişamla sırayla ilerlediler.

Ameen’in çevik ve güçlü kısrağı Melboos gururla yürüyor, bazen başını kaldırıyor ve genel olarak binicisini, öyle olmadığı halde, becerikli bir at binicisi gibi gösteriyordu. Güzel bir hayvandı ve Ameen’in en gururlandığı malıydı, ama kılık değiştirme numarası onu da geride bırakmasını gerektiriyordu.

Doyle birden Ameen’i özleyeceğini fark etti. Eshvlis’in gerçekten sağır-dilsiz olmadığını bilen tek kişi oydu Kahire’de. Viyana’da eğitim almış olan genç Bey, Memlüklerin geleneksel savaş ve zafer anlayışlarından daha fazlasını öğrenmişti ve öğle sonrası saatlerinde pek çok kez Doyle’un ayakkabıcı kovuğunun yanına oturmuş ve onunla İngilizce konuşarak tarih, politika ve din hakkında uzun uzun sohbet etmişti –tabiî bir müşteri konuşmalarını duyacak kadar yaklaşacak olursa konuşmayı kesmeye dikkat ediyorlardı, çünkü Ameen, Paşa’nın İngilizce konuşan iri yapılı bir kaçak için ödül koyduğunu duymuştu.

Şimdi de Paşa’nın kılıçlar, topuzlar, tabancalar ve kendilerinden daha uzun tüfeklerle ve en azından Doyle’a göre gülünç görünmelerine neden olan beyaz etekleri ve fazlaca uzun türbanlarıyla donanmış paralı Arnavut askerleri öne çıkmışlardı.

Arnavutlar bir dizi merdivenden inerek Kale’ye çıkan dik yokuşa giden dar bir sokağa geldiler. Alçak sokağın diğer ucundaki Bab-el-Azab kapısı ağır ağır açılırken, Memlük safları da onları izledi.

Artık izleyicilerin görüş alanından çıkmış olmalarına rağmen Memlükler ağır tempolarını korudular, Arnavutlar ise atlarını açık kapıya doğru karmakarışık bir halde dörtnala sürdüler.

Doyle içinden geçtikleri yedi metre derinliğindeki alçalan hendeğin çevresini merakla süzdü; Kale’nin istihkamlarının bir parçası olduğu belliydi. İki yandaki sağlam taş duvarlarda yalnızca birkaç basık kapı vardı, pencereler de sayıları çok olmasına rağmen, ancak bir silah namlusunun sokulabileceği genişlikte dikey aralıklardı.

Dörtnala giden Arnavutlar, artık elli metre kadar ilerideki Bab-el-Azab kapısına ulaşmışlardı... ve sonuncuları da Kale’ye girdikten sonra kapının kapanmaya başladığını gören Doyle’un gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Eyerin üzerinde dönerek arkaya baktı ve duvarlı sokağa bakan uzak girişin de başka paralı askerler tarafından kapatıldığını gördü. O hâlâ bakarken ön saflar diz çökmüş, her biri uzun birer tüfek çıkarıp nişan almışlardı.

Bağırarak alarm vermek üzere nefes aldığı sırada bir top patladı ve mavi gökyüzüne gri dumandan bir iz bıraktı. Az sonra sokak önden, arkadan ve tüm dar pencerelerden gelen sağır edici ve aralıksız silah sesleriyle sarsıldı; hava her saniye atılan düzinelerce merminin uçuşuyla vızıldayıp titriyor, duvarlardan toz ve taş parçacıkları sekerken yayılan duman gözlerini ve boğazını yakarak, çatışmayı görmesini tamamen engelliyordu.

Memlük safları itfaiye hortumu karşısındaki Japon fenerleri gibi dağıldılar. Beylerin çoğu ilk iki saniye içinde atlarından düştüler, silahlarını çekmeyi başarabilenlerin ise, sokağın diğer ucuna yığılmış Arnavutlar dışında nişan alabilecekleri bir düşman görünmüyordu. Onlara karşı koymaya çalışan Memlüklerin birçoğu da –şaşkına dönen Doyle aralarında Hassan'ı da görmüştü– daha beş adım bile gidemeden aralıksız kurşun yağmuruyla yere yığıldılar.

Kaftanında sayısız sert darbe hissetmesine rağmen, Doyle dört koca saniye sonra bile hâlâ vurulmamıştı ve yanındaki bir duvar patlayınca bir ceset yığınının üzerinden koşarak ileri fırlayışına bakılırsa, Melboos da öyleydi. Doyle'un, "Lanet olsun be at, duvarın üzerinden!" çığlığı gürültüde kayboldu, ama at kurşunlar çarptıkça sarsılan cesetlerin üzerinden tırmanıp atlayarak yaklaştı. Hızı azalmış bir kurşun sekerek Doyle'un sol kulağının arkasına sertçe vurdu ve sarsılan eyerin üzerinde kayarken, üç kurşun hemen hemen aynı anda isabet etti –biri sağ pazısına saplandı, diğeri sol baldırında uzun bir yarık açtı, üçüncüsü de karnını hafifçe sıyırarak iki büklüm olmasına neden oldu, böylece atın boynuna doğru eğilerek üzerinde kalmasına yardımcı oldu– ve Melboos alayın önündeki ceset yığınlarının en yüksek olanına tırmanmaya başladı. En tepeye ulaştığında, hâlâ insafsızca iki buçuk metre yukarıda olan duvarın kenarına doğru sıçradı.

Doyle atlayışın fırlatıcı gücünü hissetti ve dumandan yanan gözleri duvarın kenarının yaklaştığını gördü –en tepedeki ağırlıksız anda ise duvarın üzerini görebiliyordu. Biliyordu ki bir an sonra yerçekimi onları tekrar çapraz ateşin ortasına çekecekti, ama at bir kedi çevikliğiyle ön toynaklarını duvarın kenarına dayadı, arka toynakları onların yerini aldı ve bir an sonra gerçekten düşüyorlardı, ama duvarın diğer tarafına.

At baş aşağı düşmeye başladı ve Doyle on beş metre kadar aşağıdaki bir hendeği fark ettikten sonra çaresizce arkaya doğru savruldu, ardından gözlerini korkuyla kırpıştırarak şok edici bir hızla yaklaşan hendeğe bakarak, boşlukta dimdik düşmeye başladı.

Düşüşün uzunluğu işkence gibiydi. Doyle buna dayanabilmek için, aşağı inerken iki defa ciğerlerini boşaltıp temiz havayla doldurdu, ama sonunda çarptığında içindeki tüm hava boşaldı, elleri ve dizleri hendeğin dibindeki taşlara vurdu. Geri sekerken, ayakları altında geriye doğru savruldu ve bacaklarını zorla çırparak, dönüp duran kabarcıkların arasından kendini sekiz metre yukarıya doğru itti.

Bir kaynar su tenceresinin dibinden kopmuş bir şey gibi dönerek yüzeye doğru çıktı ve sonra besbelli hendeğe işemekte olan bir adamın bir an ona bakıp, ardından uçkurunu toplayarak kaçtığı yüksek duvar tepeliğine doğru cılız kulaçlarla yaklaşmaya başladı.

Doyle adamın arkasından hıçkırarak, "Aşağılık herif!" diye bağırdı.

Kaçak ayakkabı tamircisi, titreyen ve kan kaybeden gövdesini artık her zamankinden daha pis olan hendekten yukarı çeker çekmez Ameen'in giysilerini ve silahlarını çıkarıp –kılıç hariç; onu da çıkardığı türbanına sarıp sımsıkı tuttu– dört bir yana savurdu, sokak dilencilerinin bunları kaçırmayacaklarından emindi. Yakında güneş altında pişmiş, tozlu toprakla kaplı bir alan buldu ve belindeki kuşağı dışında çırılçıplak bir halde yuvarlanarak kurudu –tabiî temiz olmaktan çok uzaktı. Sarıp sarmaladığı kılıcın, hastalıklı bir atasından kalmış bir değnek yerine geçebileceğini düşünüyordu.

Tüm olup bitenleri görmüş olan iki dükkân sahibi, *"Melboos!"* diye bağırdılar. Doyle bu sözcüğün, Allah tarafından deliliğe uğratılmış "tanrısallıkla sarılmış" anlamına geldiğini hatırlayana dek, hendekten çıkmış olan ve o sırada *ragharin,* yani Mısır çingeneleri tarafından hırsla gözlenen atın adını her nasılsa bildiklerini sandı.

Doyle çatlak bir sesle, "Evet, alın onu!" diye bağırdı. "Evet, alın!"

Sıcak bir gün olmasına rağmen, yoldan aşağı koşup dar bir ara sokağa girerek, binadan binaya gerilmiş örtülerin arasında bir aydınlıkta, bir gölgelerin içinde ilerlerken titriyordu. Ancak kuytu bir kapı ağzında oturup yüzünü ellerinin arasına indirdikten sonra, hendekten çıktığından beri ağladığını fark etti. Başını kaldırdı ve ağlamasını durdurmaya çalıştı.

Bab-el-Azab'a giden sokaktaki on iki saniyenin görüntüleri önündeki dar, buğday rengi sokak sahnesinde gözünün önünden geçiyor ve artık

neredeyse sesli bir şekilde dikkatini çekiyorlardı. Çapraz ateşin özellikle yoğun olduğu bir anda her ikisi de ölmüş olan, ama her iki yandan aralıksız devam eden yukarı doğru patlamalarla dik ve hareketli kalan bir at ve binicisinden saçılan kan, toz ve kumaş parçalarını ilk kez –beyni o ana dek buna dikkat etmemiş, sadece saklamıştı–gördü... duvardan çıkmış namlulardan birinin ardındaki bir yüz, fazla zor sayılamayacak bir işi iyi yapmak için dikkatini toplamış, sakin bir yüz... yol kenarında ayakta duran, bir şakağından girip diğerinden çıkan bir kurşunla kör olmuş ve atının ölümüyle kendi ölümü arasındaki birkaç saniyede duvarın boş bir bölümüne doğru kılıcını çılgınca savuran bir Memlük Beyi...

Doyle iç çekerek alnını kapı ağzının kumlu taşına dayadı ve elinde bir su matarasıyla sokaktan aşağı inen bir çocuğun "Melboos!" diye bağırmasına neden oldu.

Doyle kulaklarının çınlaması yüzünden pek iyi duyamıyordu, ama çocuğun uzun adımlarla kenara kaçıp karşı duvara yapıştığını gördü ve bir an sonra beyaz etekli bir düzine Arnavut paralı asker atlarıyla sokağa girdiler; herkesi dikkatle inceliyorlardı. On iki adamın her biri, kolunda, bacağında ve karnında kurumuş çamurla kaplanmış yaralar olan, sopasına sarılmış, bir kapı ağzında iç çekerek ağlayan şaşırtıcı derecede pis ihtiyar dilenciyi dikkatle süzdü. Paralı askerlerin ikisi kahkahalarla güldüler ve biri zavallıya bir para fırlattı, ama hiçbiri durmadı.

Onlar köşeyi dönünce, Doyle parayı alıp, ayağa kalktı ve sucu çocuğa işaret etti; çocuk, yaklaşıp keçi derisi tulumun ağzından su içmesine izin verdi. Sıcak ve kokuşmuş olmasına rağmen, su, ağzındaki barut tadını temizledi ve son olayların dehşet verici anılarını biraz olsun bastırıp başka şeyler düşünebilmesini sağladı.

Eh, Ameen, diye düşündü sersemlemiş bir halde, iki konuda haklıydın –Ali gerçekten de Memlüklerin aşırı gücünü azaltmak niyetindeydi ve tepeden tırnağa silahlı dört yüz seksen Memlük Beyini birden tutuklamaya da cesaret edemedi– ama ziyafete gitmenin güvenli olduğunu düşünmekte yanıldın.

Hâlâ titriyor ve terliyordu, kolunun kanaması da hiç azalmamıştı. Giysilere ve tedavi olmaya ihtiyacım var, diye düşündü –belki bir parça da intikama. Nil'in aşağısında Memlüklere ait, Mustafa'nın oğullarının ve karılarının gündüzleri zaman geçirdikleri bir yer vardı. Onlar için bazı haberleri ve bir teklifi vardı.

Güneş Mukattam tepelerinin ardında henüz batmış ve ay doğu ufkunun hemen yukarısında, koyu mavi kadife gökyüzünde küle bulanmış bir bozuk para gibi görünmüştü, ama vadinin ötesindeki piramitlerin tepeleri hâlâ doğrudan doğruya aldıkları güneş ışığının kırmızıya çalan altın rengiyle parlıyorlardı ve şehrin eski bölgesinden ayrılan hantal arabanın renkli fenerleri, en az bir saat boyunca işlevsel olmaktan çok dekoratiftiler.

Arabayı süsleyen çok sayıdaki cıvıl cıvıl kurdele ve çanların melodisi arabadaki altı adamın ifadeleriyle uymuyordu. Adamların dudakları sımsıkı kapalıydı. Yüz hatları sıkıntı, üzüntü ve hepsinden çok, hiçbir söz ya da hareketle ifade edilemeyecek kadar yoğun bir öfkeyle gerilmişti. Arabanın şenlik havası taşıyan görünüşüne rağmen, keskin gözlü bir saray nöbetçisi onları durdurabilirdi, çünkü ön tekerlekler yerdeki tozları adeta yalayıp geçerken arka tekerlekler şaşırtıcı derecede derin izler bırakıyorlardı ve arabanın arkasından sarkıp yerde sürünen geniş halı, altında bir şey gizliyor gibiydi –ama hiçbir nöbetçi onu görmeyecekti, çünkü arabaya koşulu altı at, Kale’ye giden soldaki yeni yola değil, Karafeh'e, mezarlığa giden sağdaki eski yola sapmışlardı.

Arabanın halıyla örtülmüş arka kısmında, geniş güneşliğin hemen altında yolculuk eden adam *"Yeminak,"* dedi ve dizginleri tutan adam ona uyarak atı sağa sapan bir yola doğru sürdü. "Şimdi yavaşla. Görünce tanırım." Alçak tepelere rastgele dağılmış türbeleri ve mezartaşlarını dikkatle taradı. Sonunda "İşte," dedi. "Şuradaki kubbeli yer. Ve dediğim gibi Tevfık, görünürde hiç nöbetçi yok. Memlüklerden misilleme bekliyorlar kuşkusuz, ama burada değil."

Dizginleri tutan adam, "Kale’ye saldırmak daha çok istiyorum ben, profesör," diye kükredi. "Yapabilsem, ben isterdim ki Ali’nin başını halka açık tuvalette tutayım, sonsuza dek. Ama biliyorum ki emirleri büyücü adam veriyor ona. Biz onu da öldürecek mutlaka."

"Umarım haklısındır," dedi Doyle. "Umarım Romanelli de oradadır."

"Evet." Tevfik yüz metre ileride, alacakaranlıkta oturmuş binaya baktı. "Burası nasıl?"

"Siz bu işleri benden daha iyi biliyorsunuz. Bence kapı havaya uçtuktan hemen sonra içeri girebilecek kadar yakın olmalıyız."

"Ama bizi hazırlanırken görmesinler, o kadar yakın olmaz." Tevfik kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Burası."

Doyle omuzlarını silkti ve aşağı indi. Bir kolu askıda olduğu için çok dikkatli hareket ediyordu. Başını kaldırıp binadaki hafif yükseltiye baktı ve

öne çıkmış, onları izleyen nöbetçiyi –şüphesiz dört ay önce dövdüğü adamdı– görünce ürperdi. Sessizce "Acele edin," dedi. "Bizi fark ettiler."

Tevfik, "Bu kadar uzaktan zarar veremezler," diyerek, arabadaki bir bölmeden uzun bir çubuk çıkardı. Sapındaki kurdeleleri çabucak çözdü ve ucundaki koca bebek yüzü maskesini çıkardı. Çubuğun başında artık kalın tahta bir disk vardı. "Zaten dolu, sadece sıkıca içeri bastırmak gerek artık." Arabanın ortasındaki çıkıntıyı örten halının bir katını arkaya atıp bir topun açık ağzını ortaya çıkardı ve disk başlı çubuğu namlunun sonuna kadar sokup, iki kere dibindeki gülleye vurdu. "Tamam." Üç hızlı çekişle çıkararak yere bıraktı ve diğer dört adama dönerek Arapça birşeyler gürledi.

Bir tanesi arabanın arkasındaki bir fenerle bir puro yaktı ve dumanını dalga dalga savurarak, bir mil kuzeydeki Kale'den rahatça görülebilecek şekilde dalgın dalgın yürümeye başladı. Bir diğer genç Memlük, halıyı saklı topun arka tarafından çekti ve topun arkasını kaldırıp namlusunu indiren bir dişli kolunu gayretle çevirmeye başladı. Doyle nöbetçinin bütün bunlar karşısında ne yaptığını görmek için başını kaldırdı ve adamın aceleyle içeri girerek kapıyı kapattığını gördü.

"Acele edin," diye tekrarladı.

Topun arkasındaki adam çevirmeyi bıraktı ve purolu adama seslendi.

Doyle tiz bir sesle, "Lanet olsun, acele edin!" diye fısıldadı, sanki bir yeraltı orgunda duyulamayacak kadar pes bir nota çalınmış gibi yer titremeye başlamış, serin akşam havası da çöp kokusu gibi bir kokuyla birdenbire keskinleşmişti. Eğildi ve ödünç ayakkabılarından birinin bağlarını aceleyle çözmeye başladı.

Purolu adam koşarak topa doğru geliyordu, ama kubbenin tepesinden yeşil bir ışık huzmesi çıkıp ona çarpınca yere yığıldı. Aynı anda halının altındaki topun namlusu da yüksek sesli bir gıcırtıyla inanılmaz bir şekilde yukarı doğru bükülmeye başladı.

Doyle ayakkabısını çıkardı, savurdu ve bir hançer çekerek, tam ışık aradaki yol üzerinden parlayarak topa doğru geldiği sırada hançerin ucunu çıplak topuğuna batırdı ve ayağını yere vurdu.

Sonra hepsi iğrenç yeşil aydınlığın içinde kaldılar, ıslak, çürüyen tümörün içinde boğuluyorlardı. Tevfik ile diğer üç Memlük hareketsiz kalıp yere yığıldılar.

Doyle, dirence rağmen yukarı uzandı ve bir elini topun sıcak namlusuna vurdu. Metalin ısısı elini yakarken, namlu daha da gıcırdayarak aşağıya eğilmeye ve tekrar düzelmeye başladı. Su toplayan parmak uçlarını

namluya değdirerek ve kanayan ayağını toprakta sürümeye özen göstererek –yarı sersem bir halde, bağlantıyı koru, diyordu kendi kendine– ağır, zorlu adımlarla topun arkasına doğru yaklaştı, oraya varınca renkli fenerlerden birini kancasından çıkardı ve barut dolu deliğe çarptı.

Kağıt fener alev alarak tutuştu ve kor haldeki bir parça delikten içeri girdi.

Bir an sonra kararan gökyüzüne bakıyor, neden sırtüstü yattığını, gözünün neden bu kadar acıdığını merak ediyor ve aynı anda çalan en az bir düzine telefona birisinin cevap vermesini istiyordu. Başını yana çevirdi ve birkaç saniye önce Tevfik olan şeye baktı. Alt üst olmuş giysi yığınının içinde hâlâ birşeyler vardı, ama Tevfik'in bedeninden kopan parlak, yengece benzeyen parçaların çoğu, rastgele kıvrımlar çizerek, bağımsız bir şekilde yerde can çekişiyordu. Doyle en yakınındakinden dehşet içinde irkilerek uzaklaştı ve gergin bir çömelişle doğruldu; inliyor ve ödünç aldığı kılıcının sapını tırnaklayarak çılgınca etrafına bakınıyordu.

Artık uydurma arabanın kalıntıları arasında saklı olmayan topun namlusundan hâlâ duman tütüyordu ve yokuşun tepesinde yapının silueti değişmişti: Kubbenin geniş eğrisi dev bir yumurta kabuğu gibi parçalanarak açılmıştı. Doyle çığlıklar duyduğunu sandı, ama zarar gören kulaklarıyla duyduklarından emin olamıyordu.

Kılıcını çekti ve beceriksizce yapının kapısına doğru koştu. Kapı açıldığında, ancak on iki metre kadar uzaktaydı ve hızla yaklaşmaktaydı. Kapının ağzındaki adama hızla çarptı ve adamın başı ve sağ kolu kırılıp koptuğunda, sersemlemiş kafasıyla şaşırmadı bile; parçalar yere düştüğünde ise bunların balmumundan yapılmış olduklarını anladı.

Kapının hemen gerisinde, üç balmumu adam daha vardı. Sakatlanan arkadaşlarının çarpmasıyla ikisi geriye doğru sendelediler. Doyle üçüncüsünden gelen bir kılıç darbesini savuşturdu ve karşılık olarak kılıcının kabzasıyla balmumu yüze vurduğu darbe adamın burnunu koparıp ve yanağını çökertti. Doyle, yaratığın boynunda bir iz oluştuğunu gördü, daha büyük bir güçle yüzüne bir daha vurdu ve bu adamın kafası da çatırdayarak kopup yere yuvarlandı.

Sağlam olan iki adam gerileyip silahlarını çektiler, diğerleri ise diz çöküp el yordamıyla başlarını aramaya başladılar. Üst kattan Arapçaya benzemeyen bir panik çığlığı yankılandı ve sağlam olan iki balmumu adam dönüp ağır ağır koridorun ucuna, merdivenlere doğru koştular.

Doyle onları izledi. Üst katta biri daha bağırmaya başlamıştı, bu sefer kesinlikle Arapçaydı ve sesinde kişisel bir korkudan çok acı ve savunma vardı. Doyle söylediklerinin arasında *bilmiyorum, bağışıklı* ve *büyü* sözcüklerini duydu.

Merdivenin başında diğer ayakkabısını da çıkarıp attı ve sessizce yukarı çıktı, Ameen'in kılıcını önünde iyice açıkta tutuyordu. Yukarıdan, gayret sarfedildiğini gösteren derin solumalar, çalışma sesleri ve homurtular ve çakıllı zeminde sürünen ayak sesleri geliyordu ve Doyle geç de olsa acil durumun ne olduğunu anladı.

Gözleri kısıldı ve yanaklarındaki kırışıklar bir sırıtışla derinleşti. Evet, diye geçirdi içinden, görelim bakalım bunu beceremeyecek miyiz? Neil Armstrong'un unvanını alın elinden.

Merdivenin tepesinde kendini göstermeden köşeye, içe bakan balkona giden kısa koridorun aşağısına baktı. Tam beklediği gibiydi: Odadaki tek ışık, açık delikten giren alacakaranlık grisiydi. Ter içindeki nöbetçi balkonun sağında durmuş –sol taraf güllenin etkisiyle kırılmış, boşlukta sallanıyordu– bir ipi aceleyle trabzan parmaklıklarına bağlıyordu. Koridorun sol duvarı çökmüştü ve Doyle deliğin kavisli kenarından eğilip aşağıdaki odaya bakınca zemin katın çatısında diz çökmüş iki balmumu adamı görebiliyordu. Doyle onlara bakarken kubbenin doğu kanadının olduğu yerdeki koca deliğe doğru uzanıp, besbelli yukarı doğru hareket etmek isteyen bir şeyi aşağı doğru bastırmaya başladılar.

İpin ucunu düğümleyen nöbetçi aşağıda ve soldaki bir noktadan daha fazla ip çekiyor ve çekebildiği tüm fazlalığı bağlıyordu. Belli ki ipi kısaltmaya çalışıyordu.

Doyle adam ipten bir metre daha çekene kadar bekledi ve bir düğüm almasına fırsat vermeden arkasına sıçradı, diz çöktü, sağlam elini adamın kuşağının altına geçirip balkon parmaklığının üzerine kaldırıp fırlattı. Ne olduğunu anlamayan nöbetçi, düşerken bir an için ipe tutundu ve paslı dökümler gıcırdadılar, sonra eli açıldı ve odanın molozlarla kaplı zeminine düştü. İp gerilip kaldı. Yakında bir yerden boğuk bir çığlık geldi ve kase şeklindeki duvardan boş, tekerlekli bir sedir yuvarlanarak gürültüyle aşağıdaki duvar yıkıntılarının arasına düştü.

Doyle hızla döndü, koridor duvarındaki delikten çatıya doğru koştu ve neredeyse yatay duran ipin ucunda sallanan şeyi bir an için görmezden gelerek, dengesini yitirmiş olan balmumu adamlara bir tekme ve bir kılıç darbesi savurdu ve ikisini de devirerek aşağıdaki yuvarlak odaya düşürdü.

Öldürmesi gerektiğini bildiği adamla yüzleşmeye pek istekli olmadığı için bir an aşağıdaki odaya bakakaldı. Nöbetçi doğrulmuş, besbelli kırılmış olan bacağını tutarak ileri geri sallanıyordu ve biri muhtemelen başını kaybetmiş olan iki balmumu adam, yıkıntıların arasında amaçsızca geziniyorlardı. Doyle orada bir kapı olduğunu tahmin ediyordu, ama kuşkusuz kubbenin doğu kanadını oluşturan parçalanmış taşların altında gömülüp gitmiş olmalıydı.

Arkasından gelen bir ses, "Alı, Doyle!" dedi, konuşanın kontrolünü büyük ölçüde zorlayan kibar bir tonla. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var!"

Kollarının altından bir iple bağlı olan Efendi, yedi metre kadar ötede ileri geri sallanıyordu, ama ip çatıya kabaca paralel duruyor, o da dışarı doğru sarkıyordu. Doyle arkasında doğu gökyüzünde hâlâ alçakta duran ayı görebiliyordu. Efendi'nin Doyle'u görmek için başını geriye alarak '‘kaldırması" gerekti. Sanki güçlü bir rüzgâra kapılmış insan şeklinde bir uçurtmaymış, ya da o ve Doyle birbirlerine 45 derece yatık bir aynadan bakıyorlarmış gibi bir etki oluşmuştu.

Doyle soğuk bir ifadeyle, "Konuşacak hiçbir şeyimiz yok," dedi. Ameen'in kılıcını tek eliyle başının üzerine kaldırdı ve bakışlarını gergin ipteki bir noktaya dikti.

Efendi kısık ama anlaşılır bir sesle, "Rebecca'yı sana geri getirebilirim," dedi.

Karnına bir yumruk yemiş gibi, Doyle'un bütün nefesi bir anda boşaldı ve gerileyerek kılıcı indirdi. "N-ne dedin sen?"

Pozisyonu acı veriyor olmalıydı, ama Efendi ipin ucunda yavaşça dönerken dişlerini göstererek gülümsedi. "Rebecca'yı kurtarabilirim – ölmesini engelleyebilirim. Açılmasına neden olduğum ve Darrow'un keşfettiği zaman kapılarıyla. Sen de yardım edebilirsin. Motosiklete binmelerine engel olabiliriz."

Kılıç, takırdayarak çatıdaki kiremitlerin üzerine düştü ve Doyle dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü artık yedi metre ötedeki Efendi'ninkiyle aynı hizadaydı ve çaresiz bir hayretle yaşlı adamın korkunç yoğun bir siyahlıkla parlayan gözlerine baktı.

Zorlukla konuşarak, "Rebecca'yı... nereden... biliyorsun sen?" dedi.

"Senden çıkardığımız ka'yı hatırlamıyor musun evlat? Küvete düşen kanı? Ondan bir kopyanı çıkardık. Eksiksiz ve tutarlı bilgi almak açısından pek işimize yaramadı –sanki deli gibi, bu sende de bu eğilimin olduğu

anlamına gelebilir ya da gelmeyebilir– ama parça parça da olsa hakkında oldukça çok şey öğrendik."

Doyle yavaşça, "Blöf bu," dedi. "Tarihi değiştiremezsiniz. Bunun doğru olduğunu gördüm. Rebecca da... öldü."

"Onun bir ka'sı öldü. Motosikletinden düşen gerçek Rebecca değildi. Geleceğe gidecek ve ondan biraz kan alacak, bir ka'sını yapacak ve bir noktada onları değiştireceğiz, ka senin anımsadığın gibi ölecek ve o zaman gerçek Rebecca seninle buraya dönebilir ve," Efendi yine gülümsedi, "adını Elizabeth Jacqueline Tichy olarak değiştirebilir."

Ashbless, başını ağır ağır ve merakla salladı. Galiba gerçekten yapacağım, diye düşündü. Sanırım gerçekten onu çekip kurtaracağım. Tanrım, bense sadece para teklif edeceğini sanmıştım. "Ama bir yerde gerçek bir Elizabeth Tichy var zaten."

"O ölecek ve yerini Rebecca alacak."

"Oh. Evet." Doyle ipi tuttu. Üzgünüm Tevfik, diye geçirdi içinden. Üzgünüm Byron. Üzgünüm Bayan Tichy. Üzgünüm Ashbless, ama görünüşe göre yaşamının geri kalanını bu yaratığın bir kölesi olarak geçireceksin. Ve üzgünüm Becca –Tanrı biliyor ya, böyle olmasını sen istemedin.

Ashbless, nöbetçiden çok daha büyük bir rahatlıkla ipi bir metre çekti. Tek eliyle düğümlemeye çalışırken, Efendi'nin yüzüne bir kez daha baktı. Efendi'nin gülümseyişi yalnızca muzaffer, kibirli ve kendini beğenmiş değil, aynı zamanda budalacaydı da.

Her şeyi bildiğini sanan Efendi'nin o bir anlık budala ifadesi ateşli bir alına çarpan soğuk su etkisi yaptı. Tanrı aşkına, diye düşündü Doyle, Rebecca'yı daha hiç görmediğim Tichy kızının ölümüyle mi geri alacaktım? "Hayır," dedi yüksek sesle. İpi bıraktı ve ip yay gibi bir sesle ve belli ki Efendi'nin omuzlarını oldukça acıtan bir sarsıntıyla geri fırladı.

Korku içindeki Efendi, "Rebecca'nın hayatını kurtarmış olacaksın Doyle," dedi. "Ve kendi aklını –sen de farkındasın ki deliriyorsun– ve unutma, burada delileri kapattıkları yerler pek hoş sayılmaz."

Ashbless arkasına döndü, kılıcını aldı ve hem Efendi hem de kendisi bağırırken başının üzerinden öyle güçlü bir odun kesme darbesi indirdi ki, gergin ipi kesmekle kalmayıp, kılıcı ve bir kiremiti de parçaladı.

Hâlâ çığlıklar atan Efendi hızla uzaklaşmaya başladı, sıfırdan yüz kilometreye ulaşma rekorunu kırmaya çalışan görünmez bir kamyonun arkasında gidiyordu sanki. Sonra çatının ötesine geçti ve daha da hızlanarak

yerden yedi metre kadar yukarıda süzülmeye başladı. Silueti ayın önüne düşüyordu ve Doyle giderek kararan alacakaranlıkta bile onu açıkça görebiliyordu.

Ashbless'in ayaklarının altındaki çukurdan bir ses, "Kokuşmuş tımarhanenin tadını çıkar Doyle!" diye gürledi. "Dışkı yiyerek ve gardiyanların tecavüzüne uğrayarak, seni bekleyen bu oğlum! Bu doğru, Romanelli geleceğe atladı ve baktı! Ve dinle, biz Rebecca'yı çoktan kurtardık, o şimdi Romanelli'nin elinde, ama madem pazarlıkta bir işimize yaramayacak, onu da neyin beklediğini söyleyeyim..."

Ses çılgınca bağırıp çağırmaya devam ederken, Doyle, Efendi'nin başı hâlâ yerinde olan balmumu adamlardan birini kullanarak konuştuğunu fark etti. Efendi'nin kendisi ise artık ayın önünde yavaş yavaş küçülen bir noktaydı. Çukurdan gelen ve Rebecca'yı bekleyen pislikleri ve sonunda nasıl onları ister hale geleceğini hâlâ abartarak anlatan ses de bir iki dakika sonra birden boğuklaştı ve sustu. Ya balmumundan konuşma aygıtı bozulmuş, ya da Efendi menzil dışına çıkmıştı.

Ashbless ağır adımlarla duvardaki delikten çıkarak merdivenlerden indi. Zemin kat koridoruna ulaştığında sağındaki karanlık bir kapı ağzından birinin belirdiğini ve yaklaştığını duyunca ürküp içeri kaçtığını gördü; ama Ashbless önünden geçerken odaya bakmadı bile.

Dışarı çıkınca çevresine bakındı. Atlar Mustafa'nın oğullarıyla aynı kaderi paylaşmışlardı, Ashbless de Bulak Limanına kadar olan beş millik yolu çıplak ayaklarıyla yürümeye koyuldu. Gemisi şafağa kadar kalkmayacaktı, bu yüzden çok yavaş yürümesi ve birkaç adımda bir durup başını kaldırarak yükselen dolunaya korkuyla bakması bir şeyi değiştirmezdi.

Ashbless gözden kaybolduktan birkaç dakika sonra kapının ağzında çılgın bakışlı, pis, sakallı bir yüz belirdi ve gözlerini kırpıştırarak karanlığa gömülen cenaze ovasına baktı.

"Neler yaptığını görüyor musun Darrow?" diye söyleniyordu adam. "Tamamen güvenli demiştin! Bunu söylediğini hatırlıyorum –'Tamamen güvenli Doyle.' Kahretsin, Treff'i de yanında getirseydin bari. O bile işleri daha berbat edemezdi. Nehire dönmem ve her şeyin yolunda olduğu zamana kadar yüzebilir miyim bir görmem gerek."

Ve Ashbless ka'sı sessizce dışarıya, akşam havasına çıktı ve durup kararsızca çevresine bakındı; nehrin nerede olduğunu tam olarak

hatırlayamıyordu, adını da, ama birkaç kolunu gördüğünden emindi. Sonra nehre istediği yerde ulaşabileceğini hatırladı ve rastgele bir yön seçerek, yüzünde sarsak ama kendinden emin bir gülümsemeyle yürümeye başladı.

14

"Kız kardeşler, ölüm ağını örün;
Kız kardeşler, durun, işiniz tamamlandı."

–Thomas Gray

Sise gömülmüş karmakarışık sokaklarda bir kez daha yolunu bulmaya çalışıyordu ve Darrow –rüyasında gerçek adını hiç hatırlayamıyordu– yılan gibi, dönüp duran ve bazen çıkmaz olan ara sokak ve yollarda millerce yürümüş ve geniş, yüklü trafiğiyle Leadenhall Sokağı'nı bulmak bir yana, bir at arabasının geçebileceği genişlikte bir sokak bile bulamamıştı. Sonunda durdu ve rüyanın bu noktasında her zaman olduğu gibi her yanı saran yoğun sisin içinde bir yerden ağır, düzensiz bir tıkırtı ve bir iki saniye sonra da yakından gelen ayak sürüme sesleri duydu.

Zayıfça, "Merhaba," dedi; sonra daha kendinden emin bir sesle, "merhaba, bakar mısınız! Belki yolumu bulmama yardım edebilirsiniz."

Ayak sesleri sisten nemlenmiş yol taşlarına sürterek yaklaştı ve sisteki koyu bir siluet, paçavralar içindeki bir adama dönüştü.

Her defasında olduğu gibi, Darrow onun Brendan Doyle olduğunu fark edince, aklını uyuşturan bir korkuyla ürperdi. "Tanrı aşkına Doyle," diye bağırdı, "üzgünüm, lütfen uzak dur, aman Tanrım..." Sokağın ucuna doğru koşacaktı, ama bacakları hareket etmiyordu.

Doyle gülümsedi ve yukarıyı, sisi işaret etti.

Darrow çaresizce yukarı baktı ve tüm benliğiyle öyle yüksek sesli bir çığlık attı ki uyandı.

Doğrulup hareketsiz kaldı, sonra loş odadaki mobilyaları tanıdıkça rahatladı ve yatağında olduğunu anladı. Yine bir rüyaydı. Eli uzandı, başucu masasındaki konyak şişesinin ağzını kavradı, cam tapayı çıkarmak için baş aşağı çevirdi, sonra düzeltti ve dudaklarına götürdü.

Claire'in odasına açılan kapı hızla açıldı ve Claire koşarak Dundee'nin yatağının yanına geldi; dağınık saçlarının altındaki uykulu yüzü asılmıştı. "Tanrı aşkına neyin var Jacob?"

"Sırtıma... (gulp)... kramp girdi." Şişeyi masaya vurarak koydu.

"Sen ve şu krampların!" Yatağa oturdu. "Ben senin karınım Jacob, bana yalan söylemene gerek yok. Kabus gördüğünü biliyorum. Her

defasında ‘Üzgünüm Doyle!’ diyerek birden uyanıyorsun. Haydi, anlat bana –Doyle kim? Bu kadar para kazanıyor olmanla bir ilgisi mi var?"

Dundee bir nefes aldı ve bıraktı. "Sadece kramp Claire. Seni de uyandırdığım için üzgünüm."

Claire dudaklarını buruşturdu. "Kramp geçti mi?"

Dundee tapaya uzandı ve şişenin ağzını kapattı. "Evet. Yatağına dönebilirsin."

Claire uzandı ve onu hafifçe öptü. "Belki yanında biraz daha kalırım."

Telaşla, "Bence bu pek iyi–" diye başladı, ama koridor kapısı çalınınca sözü kesildi.

Boğuk bir ses, "İyi misiniz efendim?" diye sordu.

Dundee, "Evet Joe, sorun yok," diye seslendi. "Uyuyamadım o kadar."

"İsterseniz bir fincan romlu kahve getireyim efendim."

"Hayır Joe, teşekkürler, ben–" Dundee duraksadı, karısına baktı ve "Teşekkürler Joe," dedi, "evet, bu iyi gelebilir."

Ayak sesleri halı kaplı koridorda uzaklaştılar ve Claire ayağa kalktı.

Artık ısrar etmeyeceğini bilen Dundee kaşlarını kaldırdı ve "Biraz kalacaksın sanıyordum," dedi.

Claire’in dudakları sımsıkı kapalıydı. "Joe hakkında neler düşündüğümü biliyorsun." Hemen odasına döndü ve kapısını kapattı.

Dundee kalktı, alnındaki saçları geriye attı ve pencereye geçti. Perdeyi açıp St. James Sokağı’nın geniş dönemecine, sokak lambalarının kehribar rengi titrek ışığında zayıfça aydınlanan, hepsi birbirinden güzel kapı önlerine baktı. Gökyüzü doğuya doğru daha az karanlıktı –az sonra gün doğacak, mart ayında berrak bir pazar günü başlayacaktı.

Evet hayatım, diye düşündü sıkıntıyla, Joe hakkında neler düşündüğünü çok iyi biliyorum. Ama neden onu desteklemem ve yakınımda tutmam gerektiğini sana açıklayamam ki. Yine de yeni bir beden bulmasını isterdim, böylece sana onu kovduğumu ve işe yeni birini aldığımı söylerdim –ama Maturo’nun bedenini sevdi ve onu zorlamaya cesaret edemem. Ne de olsa o uzun, çok uzun süre ortağım olacak hayatım, sen yaşlanıp öldükten sonra da... ve ben oğullarımızın, sonra torunlarımızın, sonra da onların torunlarının en iyilerini aldıktan ve her bedende kaldığım süre içinde daha da zenginleşip daha çok yer satın aldıktan sonra da ve sonunda tekrar 1983 olduğunda dünyadaki tüm önemli şirketlerin gizli sahibi olacağım. Ve 1983’ten sonra, ihtiyar J. Cochran Darrow ortadan

kaybolunca artık saklanmam gerekmeyecek, birleşik bağlantılar, paravanlar, sözde yetkililer ve göstermelik adamların ardından çıkacağım ve hiç abartmıyorum, kahrolasıca dünyayı yöneteceğim.

Tabiî Joe’yu rahat ettirebilirsem.

Görüyorsun ya zavallı iki aylık karım –ki bu süre içinde hâlâ evliliği ilişkiyle tescilleyip Dundee soyunun ikinci kuşağı için çalışmaya başlayamadım– senin yerin doldurulabilir. Joe’nunki ise doldurulamaz.

Londra’nın en zengin adamı iç çekti, perdeyi bıraktı ve yatağa oturup romlu kahvesini bekledi.

Uşak Joe kilerde tezgâhın üzerine çıkmıştı –üst düzeyde büyü yapmayı dokuz yıl önce bıraktığından beri acı duymadan yere değebiliyordu, ama yine de yerden biraz yukarıdayken daha iyi düşünebiliyordu– ve parmaklarını gri-yeşil bir tozla dolu bir kasede ağır ağır gezdiriyordu.

Sinirli genç efendiden çok şey öğrendim, diye düşündü. Çok paraya sahip olmanın sahip olmamaktan çok daha eğlenceli olduğunu öğrendim ve bir kez ele geçirdin mi, tıpkı bir yangın gibi kendi kendine büyüdüğünü.

Onda fazlasıyla var. Ve gerçekten güzel bir karısı var, ki kız kardeşi de olabilir, üstelik ihtiyar Joe’nun kendisine bakışından nefret ediyor... oysa bence biri ona bakmalı, evet, bakmaktan da fazlasını yapmalı. Varilde bir delik açılmazsa sirkeye dönecek.

Evet beyefendi, genç Dundee, diye düşündü Joe, ben olmasam hâlâ ölmekte olan bir ihtiyar olurdun –peki seni zengin etmemin karşılığında ben ne alıyorum? Uşak olarak bir iş. Görünüşe bakılırsa bu adil değil. Durum dengeli değil. Ama bu kasede herkesin sorununun çözümü var. Bayan Clair’in yakışıklı genç kocası çok daha sevgi dolu olacak ve zavallı ihtiyar Joe intihar edecek. Herkes mutlu olacak.

Tabiî Joe’nun bedeni yola çarptığı zaman içinde bulunacak kişi hariç.

Bir rafa uzandı, bir kavanoz yer tarçını indirdi ve kaseye bolca döktü. Kavanozu bıraktı ve karışımı parmaklarıyla karıştırdı, sonra hepsini büyük bir fincana döktü, üzerine de bolca rom ekledi ve yere atladı, artık hazır olan kahve cezvesini kaldırdı ve fincanı dumanı tüten siyah sıvıyla doldurdu.

Koridoru geçip merdivenleri çıkarken bir kaşıkla karıştırıyordu. Kapısını yavaşça çalınca Dundee girip masaya bırakmasını söyledi. Joe dediğini yaptı ve saygılı bir şekilde geri çekildi.

Dundee’nin zihni meşgul görünüyordu ve kırışıksız alnı hafif bir somurtuşla çatılmıştı. Fincanı mekanik bir hareketle alırken, "Fark ettin mi Joe," diye sordu, "bir şeyi elde etmek için her zaman o şeyin değdiğinden daha fazla zahmete girmen gerekiyor."

Joe bunu düşündü. "Çok zahmete girip hiçbir şey elde etmemekten iyidir."

Dundee kahveyi yudumladı. Joe’yu duymamış gibiydi. "Bütün bu iş çok yıpratıcı ve yorucu. Her hareketin karşılığında eşit bir... sersemlik oluyor. Hayır, öyle olsa dayanılabilir –hareketten daha da fazlası. Ne var bunun içinde?"

"Tarçın. Hoşuna gitmediyse onsuz bir fincan daha yapabilirim."

"Hayır, bu iyi." Dundee kaşıkla karıştırdı ve bir yudum daha aldı.

Joe bir süre bekledi, ama Dundee başka bir şey istemedi, o da odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

***

"Hey Snapp? Sen misin?"

Jacky etrafa bakındı. Ufak tefek, tıknaz, siyah saçlı bir adam sokağın diğer tarafından koşar adımlarla yaklaştı.

Jacky, "Kimsin sen?" diye sordu, ilgisiz görünüyordu.

"Humphrey Bogart, hatırladın mı? Adelbert Chinnie, Doyle." Adam heyecanla sırıttı. "Seni bulmak için bir saattir bu lanet sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyorum."

"Ne için?"

"Bedenim –gerçek bedenim– buldum onu! İçindeki adam hafif bir bıyık bırakmış, farklı giyiniyor ve farklı yürüyor, ama o benim!"

Jacky iç çekti. "Arlık bir önemi yok Humphrey. Beden değiştiren adam üç ay önce yakalandı ve öldürüldü. Yani bulduğun bu kişi gerçekten senin eski bedenindeyse bile –ki bu pek de mümkün değil; bıraktığı bedeni öldürmeyi iki kez üstüste becerememesi imkânsız– onunla beden değiştirmenin hiçbir yolu yok. Artık bu numaranın nasıl yapılacağını bilen kimse kalmadı." Sıkıntıyla başını salladı. "Üzgünüm. Şimdi izin verirsen..."

Chinnie’nin yüzündeki sırıtış kaybolmuştu. "Öldü mü? Onu –onu öldürdün mü? Lanet olsun, bana söz vermiştin–"

"Hayır, ben öldürmedim. East End'deki bir pubdaki bir kalabalık yaptı. Ben de ertesi gün öğrendim." Tekrar yürümeye başladı.

Chinnie ümitsizce, "Bir dakika," dedi. Bunu duyduğunu söylüyorsun. Çok kişi duydu mu peki?"

Jacky durdu ve sabrı tükenerek, "Evet," dedi. "Herkes –sen hariç."

Chinnie, "Tamam!" dedi; yine heyecanlanmaya başlamıştı. "Beden değiştiren adam olsam, ben de aynı şeyi yapardım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle, tüy temizliği salonlarını aramaya çıktım, hatırlıyor musun, bunu yapacağımı söylemiştim ya? Hani şu yeniden çıkmasın diye tüyleri aldıkları yerler. Ve tek öğrenebildiğim Leadenhall sokağında bir yer olduğu, orada insanlar bunu gerçekten de yaptırabiliyorlarmış, elektrikle ilgili bir şeymiş. Yer geçen ekimde kapanmış, ama bu işlerin durduğu anlamına gelmez. Lanet olsun, beden değiştirici orayı satın almış olabilir. Her neyse, ben onun yerinde olsaydım ve madem ki artık bir bedende orangutana dönüşmeden kalabilme seçeneği var, neden olmasın ki, tanınıp yakalanmamı sağlardım ve tam darağacında aşağı düşerken başka bir bedene geçerdim. Herkes öldüğümü düşünürdü ve peşimi bırakırlardı."

Jacky yavaş yavaş Chinnie'nin durduğu yere doğru döndü. "Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle, "buraya kadar hoşuma gitti. Ama şu senin eski bedenin de neyin nesi oluyor? Onu çoklan terk etti –asıldığında sıska bir ihtiyardı."

"Bilmiyorum. Belki de kendini öldürtmeye giderken onu tutması için içine başka birini koydu, sonra tekrar geri aldı. Belki de –evet– belki de çok büyük paralar karşılığında zengin ama yaşlı insanları genç bedenlere yerleştiriyordur. Ya da bir sürü şey olabilir. Tüy yok etme numarasını ele geçirdiyse bunların hepsi mümkündür."

"Şu eski bedenindeki adam," dedi Jacky, "ne iş yapıyor? Nerede yaşıyor?"

"Çok zengin. Jermyn Sokağında ofisleri, St. James'de içinde uşakları ve her şeyi olan büyük bir evi var."

Jacky başını salladı, eski heyecan içinde tekrar yükselmeye başlamıştı. "Bu düşüncenle uyuyor. Köpek Yüzlü Joe'ya kendisini tekrar genç ve sağlıklı yapması için para vermiş yaşlı bir adam olabilir –belki de Joe'nun kendisidir. Gidip St. James'deki şu eve bir bakalım."

Şaşkına dönen kapıcı, "Fakat efendim," diye geveledi, "arabaya en erken bir saat sonra ihtiyacınız olacağını söylemiştiniz. Yustin de az önce yemek yemek için arabayı alıp bir yere gitti. Eminim birazdan–"

Dundee sert bir sesle, "Yustin kovuldu," dedi, lambanın ışığında yüzü yaşlı bir adamınki kadar bitkin ve kırışıktı. Kaldırımda yürümeye başladı;

zarif çizmelerinin topukları taşların üzerinde eski bir saatin çarkları gibi takırdıyordu.

Kapıcı arkasından, "Efendim!" diye seslendi. "Tek başınıza yürümek için geç bir saat! Birkaç dakika beklerseniz–"

"Bir şey olmaz," dedi Dundee; ne durdu ne de arkasına döndü. Elini paltosuna soktu ve Haymarket silahçısı Joseph Egg'e özel olarak yaptırdığı iki minyatür cep tabancasının birinin kabzasını yokladı. Gövdesi çıkarılmış bir tabanca namlusundan daha büyük olmamasına rağmen, bu silahların her biri Dundee'nin hayret içindeki silahçı için çizimini yaptığı ve kovan dediği bir şeyle ateşlenen 35 kalibrelik kurşun atıyordu.

Ani bir dürtüyle her zamankinden bir blok önce sola döndü. Bu bloğun ortasına kadar yürürüm, diye düşündü, sonra ara sokaktan St. James'e geçerim. Hemen evimin önündeki sokağa çıkarım ve oralarda dolanırken gördüğüm serseri hâlâ gitmemişse, ondan bir açıklama alacağım –ve komik bir numaraya kalkışacak olursa, tarihte kovanlı bir tabancayla öldürülen ilk insan olacak.

Sisin içinde sokak lambaları, titreşen sarı lekeler gibiydiler ve Dundee'nin bıyıklarında küçük çiy damlaları oluşmaya başlamıştı. Sinirlenerek kaşıdı. Bugünlerde fazlasıyla çabuk sinirleniyorsun, dedi kendi kendine. Toplantı odasında bağırdığın o zavallı herif artık seninle iş yapmaz ve satacağı o patentler ve fabrikalar on ya da yirmi yıl sonra çok işe yarayacak. Canı cehenneme –beklersin ve varislerinden alırsın.

Ara sokağa sapınca duraksadı. Eh, diye düşündü, madem sinsice yaklaşıyorsun, hiç olmazsa bunu doğru yap. Çizmelerini çıkardı, ikisini de sol eline aldı ve loş sokakta sessizce ilerledi. Sağ eli Egg tabancalarından birinin kabzasındaydı.

Dundee birdenbire donakaldı –ileride bir fısıltı duymuştu.

Silahını küçük kılıfından çıkardı ve sessizce ilerledi; beş santimetrelik namluyla sisi yokluyordu.

İki kat yukarıda birisi bir pencere menteşesini gıcırdatınca, Dundee silahını neredeyse ateşleyecekti –sonra da neredeyse düşürecekti– çünkü sürekli gördüğü kabusun uyandıktan sonra bir türlü hatırlayamadığı son kısmı birdenbire, hiç ummadığı bir anda aklına gelmişti. Rüyada yukarıda, sisin içinde o rastgele tıkırtıyı yapan, Doyle'un cesedinin işaret ettiği şey bir fotoğraf gibi apaçık gözünün önüne gelmişti.

J. Cochran Darrow'un cesedi boğazına bağlı bir ipin ucunda sallanıyordu, çizmeli ayakları adeta şeytanın rüzgâr çanı gibi duvara

vuruyor ve asılmış adamlara özgü bir duruşla çarpılmış başı, sarı dişlerinin her birini gösteren geniş bir sırıtışla aşağıya, ona bakıyordu.

Silahı tutan eli titremeye başlamış ve üzerinde palto olmasına rağmen havanın nemli serinliğini daha çok hissetmeye başlamıştı. İleride giderek parlayan sarı bir ışık lekesi görüyordu, St. James'in kaldırımına neredeyse gelmişti ve sokağın ağzından sadece birkaç metre ötede bir sokak lambası vardı.

İleriden gelen fısıldaşmalar artmıştı ve şimdi de sokağın hemen içinde duran iki siluet görüyordu.

Silahı kaldırdı ve yüksek sesle, "İkiniz de kıpırdamayın," dedi.

İkisi birden şaşkınlıkla irkilip kaldırıma sıçradılar. Dundee sokaktan çıkarken ikisini birden kontrol altında tutmak için çizmelerini bırakıp diğer tabancasını da çekti. Sakin bir sesle, "Bir kez daha böyle sıçrarsanız ikinizi de gebertirim," dedi. "Şimdi bir açıklama istiyorum, hemen, burada ne yapıyorsunuz ve neden–"

İki kılıksız serserinin genç olanına bakıyordu, ama bakışlarını diğerine çevirdi.

Ve bir anda bütün rengi solup her yerini sis kadar soğuk bir ter bastı, adamın yüzünü tanımıştı. Bu Brendan Doyle'un yüzüydü.

Aynı anda Chinnie de silahların ardında kimin olduğunu anladı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Sonunda yüzleştik," diye fısıldadı. "Yer değiştireceğiz, sen ve ben..." Dundee'ye doğru bir adım attı.

Sisin içinde, sanki birisi bir tahtayla tuğla duvarlara vurmuş gibi bir sesle silah patladı. Dundee ağlamaya başlarken, Adelbert Chinnie geriledi ve kaldırıma oturdu. Dundee, "Tanrım, üzgünüm Doyle!" diye ağlıyordu. "Ama ölü kalman gerek!"

Diğer silah titreyerek Jacky'ye doğruldu, ama o üzerinde denenmesine fırsat vermeden fırladı ve elinin kenarını Dundee'nin bileğine doğru sertçe indirdi. Küçük silah yola düştü ve Jacky onu yakalamak için atıldı.

Bileğindeki keskin acıyla isteriden sıyrılan Dundee onun üzerine atladı.

Jacky silahı kaptığı anda Dundee'nin ağırlığı onu dizlerinin üzerine çökertti ve sağ kolu çenesinin altına dolandı; ama pek güçlü değildi –vuruşu onu uyuşturmuş olmalıydı. Sokağın karşı tarafından bir pencere kırılması sesi duyuldu, ama nefes nefese kalmış hasımların ikisi de yukarı bakamayacak kadar meşguldüler; Jacky bacaklarını altına almak ve sıkışan

boğazından hava geçirmek için uğraşıyor, Dundee ise çok daha büyük bir güçle bunları engellemeye çalışıyordu. Jacky yüzüstü yere yatmadan silahı kaldıramıyordu. Başındaki zonklama, donmuş toprağa inen bir kazmanın sıkı darbeleri gibiydi.

Dundee hırıldayarak, "Demek ölüleri bana geri getirecektin, öyle mi evlat?" diye fısıldıyordu. "Ben de seni yollayacağım o nehire."

Jacky çaresizce son bir hamle deneyerek kolunu büktü ve sertçe sola yuvarlandı. Silahı tutan eli bir an için kurtulmuştu ve namluyu düştüğü yerden doğrulup silaha doğru atılan Dundee'ye doğru çevirdi. Dundee ıskaladı, silah yerine gömleğinin yakasını yakaladı ve tüm gücünü kullanarak diziyle vurdu; ama rakibini iki büklüm yapacağını düşündüğü darbe Jacky'yi sadece sarstı ve tabancanın kısa ve kalın namlusunu Dundee'nin burun kemerine dayayıp tetiği çekmesine engel olamadı.

Silahın sesi bir öncekinden bile daha boğuk çıkmıştı. Dundee Jacky'nin yakasını bıraktı, tek yaptığı çıngıraklı yılan gibi hırıldamaktı. Bir an sonra hareketsiz kaldı, aralarına yuvarlak bir delik açılmış olan dışarı uğramış gözleriyle Jacky'ye bakıyordu. Deliğin alt kenarında hilal şeklinde parlak bir kan toplandı ve alnında bir çizgi halinde akmaya başladı.

Sokağın karşısından, "Sizi süslü piçler!" diye yüksek sesli bir bağırış duyuldu. Jacky doğruldu. Sisin içindeki ses, "Siz kazandınız, sizi kalpsiz orospu çocukları," diye bağırdı, Jacky sesin sokak seviyesinden daha yukarıdan geldiğini düşündü. "İhtiyar Joe'yu öyle bir noktaya sürdünüz ki, artık size kölelik yapmaktansa ölmeyi tercih ediyor. İçinizde biraz olsun vicdan kaldıysa, umarım rahatsız–"

Kısık bir ses, "Joe!" diye seslendi. "Sarhoş musun? Ne diye bağırıp çağırıyorsun? Kes şunu hemen!" Jacky, bu kargaşa bir polisi oraya çekmeden kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu, ama çok sarsılmış olmasının yanında sokağın karşısındaki görünmeyen drama da ilgisini çekmişti.

Adamın sesi, "Bu pencereyi kırdım, Bayan Claire," dedi. "Ve sanırım yarın girişi temizletmek de size biraz pahalıya çıkacak. Hepsi için bir fatura yaz ve bana, cehenneme gönder, seni uyuz kaltak!"

Kadın, "Joe," dedi, sesi artık yüksek çıkıyordu. "Sana emrediyorum, hemen –aman Tanrım!"

Jacky, Acaba atladı mı, diye düşündüğü sırada kuru bir çatırtı ve yola sertçe çarpan bir şeyin sesini duydu.

Sonra Jacky'nin dikkati Dundee'nin cesedine çevrildi.

Ceset doğrulmuştu.

Kör gözler açılıp kapanıyor ve kan içindeki yüzde müthiş bir dehşet ifadesi yayılıyordu. Dundee'nin bir eli paslı bir menteşe gibi beceriksizce kalktı ve delinmiş suratını yokladı. Bir an ayağa kalkmaya çalışır gibi oldu; sonra titredi ve yere yığıldı ve son nefesini verişi adeta sonsuza kadar sürdü.

Jacky kalktı ve kaçtı.

15

"Fısıldadı 'Ve bir nehir uzanır
Alacakaranlıkla şafak arasında..."

–William Ashbless

Thames'in mavnacı ve salapuryacılarının, önünde çalışacakları daha yarım saatlik nisan güneşi olmasına rağmen, St. Giles mahallesi sakinleri güneşin kasvetli ve şaşırtıcı derecede yakın ufukları olan yüksek, harap binaların ardında batışını bir saat önce görmüşlerdi ve Sıçanlar Şatosu'nun uyumsuz pencerelerinin hemen hemen hepsinden ışık geliyordu.

Binalardan birinin yan kapısının önünde duran Len Carrington, Fleet Sokağı'na doğru yola çıkmak üzere olan altı kişilik gruptan gelen bir başka itiraza daha sabırsızca karşılık veriyordu. "Bunu yapacaksınız çünkü bu onlar için yapacağınız bu türden son iş olacak ve çünkü bu işi yapmazsanız uyanırlar ve biz onları hiç hissettirmeden vurmak istiyoruz –ve tabiî çünkü siz onlar için bu herifi yakaladıktan sonra onunla öyle meşgul olacaklar ki, biz ikisini de kolayca öldürebileceğiz."

Adamlardan biri, "Şu yakalayacağımız herif İki Boyunlu Kuğu'da Norman'ı pencereden savuran herif olmasın sakın?" diye sordu.

Carrington dudaklarını sıktı, bu bağlantıyı kuramayacaklarını umuyordu. "Evet, ama o kaçırma işini yüzünüze bulaştırmıştınız."

Adam, "Onlar da onu ellerinde tutmayı yüzlerine bulaştırmışlar anlaşılan," diye ekledi.

Carrington ciddi bir ifadeyle, "Bu defa sessiz olacaksınız," diye devam etti. Sonra sırıttı. "Ve hepimiz üzerimize düşeni doğru yaparsak, bu gece Sıçanlar Şatosu'nda gerçek bir kutlama olacak."

Bir diğer adam, "Buna amin derim," diye fısıldadı. "Gidelim artık –o aptal kitap toplantısına gitmiştir artık."

Altı adam sokakta uzaklaşırlarken, Carrington içeri döndü. Koca mutfak şimdilik boştu ve sadece ocaktan gelen cansız kırmızı parıltıyla aydınlanıyordu. Kapıyı arkasından çekerek kapattı ve oda uzaklardan gelen inleme ve homurtular dışında sessizleşti. Bir sıraya oturdu ve bir raftan bir testi soğuk bira indirdi.

Derin bir yudum aldı, sonra testinin ağzını kapattı, yerine koydu ve kalktı. Ön salona dönmeliydi; palyaço neden geciktiğini merak edecek olursa pek iyi olmazdı.

İç kapıya doğru yürürken lağımın önünden geçti ve iniltilerle homurtular daha yüksek sesle gelmeye başladı. Durdu ve aşağıya, derin mahzenlerle yeraltı nehrinin bulunduğu kara deliğe tiksintiyle baktı. Acaba bu gece Horrabin'in Hataları'nı bu kadar huysuzlandıran ne, diye düşündü. Belki de yaşlı Dungy haklıydı, yaratıkların az da olsa akıl okuma yetenekleri var ve bu geceki isyanımızdan haberleri var. Başını kaldırdı ve Koca Çene'nin basso profundo sesini duymaya çalıştı, Hatalar'ın arasında sadece o dinlenmeye değerdi, ama bir şey duyamadı. Carrington gerginlikle, aferin sana, diye geçirdi içinden –planlarımızın herhangi bir kısmını sezecek olursan, bunu korkunç dişlerinden oluşan o parmaklığın ardında tut.

Etrafını yoklayarak tahta kapağı aradı, bir patates kabuğu yığınının altında buldu ve lağım deliğinin üzerine kapatarak derin mahzenlerden gelen gürültüyü sonunda iyice kesti.

Koridora çıkan kapıyı açtığı sırada Horrabin'in flüte benzeyen sesinin ön salondan "Carrington!" diye seslendiğini duydu. "Hangi cehennemdesin?"

Carrington hemen fırladı ve sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, "Buradayım sayın efendim," dedi. "Bir bira için mutfağa gitmiştim de."

Uygunsuz bir şekilde çizgili şekerden yapılmış dev bir örümceği andıran palyaço salıncağında hızla ileri geri sallanıyordu. Romany ya da Romanelli ya da bu hafta ismi her ne ise, o, da, tıpkı bir bebek arabasına benzeyen yüksek tekerlekli arabasında arkasına yaslanmış yatıyor, Aziz Elmo Ateşinin çıtırdayan parıltısı biçimsiz görüntüsünün çevresinde beş dakika önce olduğundan bile daha parlak yanıyordu.

Horrabin, "Gittiler herhalde?" diye sordu.

"Öyle."

Romanelli, "Ve bu defa yüzlerine gözlerine bulaştırmamaları söylendi mi?" diye araya girdi.

Carrington, adama soğuk bir bakış altı. "Onu o zaman senin için yakalamışlardı ve bu sefer de yakalayacaklar."

Romanelli somurttu, sonra yüzü gevşedi, sanki bu itaatsizliğe kızmaya ayıracak enerjisi yoktu. "Aşağıya, eski hastaneye in," dedi. "Her şeyi hazırladıklarından emin ol."

"Hay hay." Carrington aceleyle odadan çıktı; çizmelerinin koridordaki takırtısı ve ardından sıra sıra taş basamaklarda tıpırtısı duyuldu.

Romanelli çatlak sesiyle palyaçoya, "Neden sen de gitmiyorsun?" diye sordu.

Palyaço, "Daha yeni geldim!" diye itiraz etti. "Ve seninle halletmemiz gereken bir iki şey var. Senin ka ile bir anlaşmamız vardı: O bana–"

"O öldü ve benimle bir anlaşman yok. Git."

Horrabin bir an duraksadıktan sonra uzandı, tahta sırıklarını aldı, salıncağından inerek üzerlerine çıktı ve yalpalayarak odanın ortasında durdu. "Bu söylediğinden kesinlikle emin–"

"Git," diye tekrarladı Romanelli. Gözlerini kapatmıştı ve yüzü birinin kuruması için taşların üzerine yaydığı ve sonsuza dek unuttuğu ince bir paçavraya benziyordu.

Horrabin'in sırık bacaklarının tıkırtısı uzaklaştı. Romanelli’nin ağzı açıldı, göğsünün içinde ve dışında derin bir inilti yankılandı.

Zamanı fazlasıyla azalmıştı –artık sadece on beş kilo geliyordu, ama Efendi kadar güçlü olmadığının da farkındaydı– vücudunun doğal olmayan yollardan birarada tutulan bileşkenleri sıfır yerçekimi noktasına ulaşmadan önce dağılacak ve ya parçalarına ayrılacak ya da uçup dağılacaktı. Onun için aya muhteşem bir dalış olmayacaktı.

Ürperdi ve kaç büyücünün hem gücünün hem de doğaya aykırılığının –iki özelliği birarada kullanmak son derece zordu, tıpkı iki mıknatısın pozitif uçlarını birbirine bastırmaya çalışmak gibi– Efendi’ninki gibi aşırı durumlarda ayın kendi fiziksel yerçekimiyle açıklanamayacak kadar şiddetli bir çekim gücüne dönüşebilen o tuhaf ay çekimini oluşturabilecek kadar yüksek olduğunu hatırlamaya çalıştı. İbrahim adlı şu Türk varmış, sonunda kendini Şam’ın millerce dışındaki yüksek duvarlı bir avluda dizlerine kadar taşlara gömdürmüş ve büyük paralar karşılığında gelecekten haberler verirmiş –bunu yalnızca ay yaparmış ve saçları ve kolları dimdik yukarı doğru salınır, bu da müşterilerini son derece etkilermiş– ama kehanetlerinden hoşlanmayan bir adam günün birinde bir pala çekmiş ve İbrahim’in iki dizini birden koparmış ve çığlık çığlığa bağıran budanmış gövde gökyüzüne doğru fırlamış. Kayıp olan apokrif[17] Clemens’in Kabulü kitaplarının birinde de Tyana’da[18] bir öğleden sonra yerden yükselen çok yaşlı bir büyücü hakkında kısa bir bahis vardı, günlerce gökyüzünde el hareketleri yapıp bağırdığı görülmüş, sonunda bir gün görülemeyecek kadar uzaklaşmış. Bir zamanlar üzerinde hayat olan ayın

çoktan unutulmuş ama insanüstü bir sonucunda olduğunu söyleyen çok eski öykülerde gerçek payı var kuşkusuz.

Romanelli oldukça nahoş bir iş olan Bab-el-Azab'ın aşağısındaki sokağın temizlenişini izlediği sırada güneyden, uzaklardan gelen yankılı top mermisi sesini duyduğunu anımsadı. Sinirleri gerilmiş ve öldürülen Memlük beylerinin oğullarından gelecek bir intikam saldırısına hazır olmaları için Arnavutlara seslenmeye hazırlanmıştı, ama başka silah sesi gelmemişti ve burçlara tırmandığında da kararan ovada ilerleyen birlikler görmemişti. Birçok kişinin günbatımı sırasında eski Kahire mahallesi üzerinde uçarken gördüğü yaşlı bir adamdan söz eden bir fellahı duyduğunda ise gece olmuştu... Hemen Efendi'nin evine koşmuş ve evi parçalanmış ve kırık dökük birkaç *ushabti* ile yaralı nöbetçi dışında bomboş bir halde bulmuştu...

Nöbetçiden bunları yapan adamın Ekim ayında ellerinden kaçan Brendan Doyle olduğunu öğrenmiş, ertesi gün de Doyle'un İngiltere'ye giden *Fowler*'da William Ashbless adıyla yer ayırtarak Mısır'dan ayrıldığını keşfetmişti. Romanelli Muhammed Ali'nin doktorluğu görevinden ayrılmış, İngiltere'ye giden bir sonraki gemiye binmiş ve dudakları uyuşana ve kaptan kesmesini emredene kadar çaldığı ıslıklarla iki Shellengeri'yi birkaç saatliğine defalarca çağırmıştı –yolculuk *Chillico* ile güneye gidişleri kadar hızlı olmamıştı ama Romanelli yine de Londra rıhtımına pazar günü, dünden bir gün önce gelmeyi başarmıştı, Ashbless-Doyle'un gemisi ise ancak bu sabah gelmişti.

Ve Doktor Romanelli kazandığı 48 saat boyunca boş durmamıştı. Avının her nedense Ashbless adı altında yayıncı John Murray'in ofislerindeki bir edebiyat toplantısına katılacağını öğrenmiş ve büyücü-palyaço Horrabin'in gözünü korkutarak en güçlü haydutlarından birkaçının Ashbless'i gittiği her yerde izlemelerini ve Murray'in ofislerinden çıkar çıkmaz kaçırıp buraya getirmelerini söylemişti.

Bitkin halde, zorlukla nefes alıp verirken, onu buraya getirdikleri zaman, diye düşündü Romanelli, onu acıdan kurtaracağım. Zaman atlamasını kendim yapabilecek kadar bilgi alacağım ve sağlıklı olduğum zamana atlayıp, genç olan halime işleri nasıl farklı yapması gerektiğini söyleyeceğim, böylece iki Nisan 1811 Pazartesi günü titreyen, kan kaybeden, fazlasıyla uzamış bir harabe olmayacağım.

Kanlanmış gözlerini açtı ve başını kaldırıp ihtiyar Dungy'nin başının oturtulduğu oyuğun hemen altındaki oyuncak bebeklerle dolu rafta duran

saate baktı. Dokuza çeyrek var. Yarım saat sürer ya da sürmez, diye geçirdi içinden ve Horrabin'in serserileri Ashbless'i bana getirecekler ve yeraltı hastanesine çekileceğiz.

Araba St. Paul Katedrali'nin önünden geçerken, William Ashbless başını uzatıp dev kilisenin batı tarafındaki karanlık meydana baktı ve Dilsiz Tom olarak orada dilendiği zamanları hatırladı. Bir türlü bir şey söyleyemiyorum, diye düşündü. Dilsiz Tom konuşamıyordu, ayakkabıcı Eshvlis de ister istemez öyleydi ve her ne kadar William Ashbless sürekli konuşan bir şair olacaksa da, sadece uzun zaman önce okuduğu ve ezberlediği şiirleri aklından tekrarlıyor olacak.

Rahatlık, beklenti ve belli belirsiz bir hayal kırıklığını bir arada yaşıyordu. Tekrar İngiltere'de olmak, bütün o cehennem gibi büyüden sonunda kurtulmuş olmak ve Byron, Coleridge, Shelley, Keats, Wordsworth ve diğerlerinin katılacağını bildiği bir toplantıya katılacak olmak çok güzeldi kuşkusuz –ama artık geri dönülemez bir kesinlikle Ashbless olduğuna ve Bailey biyografisinin kapsamına döndüğüne göre artık onun için başka büyük sürprizler olamazdı; kendi yaşam öyküsünü çoktan okumuştu.

Fowler'daki bir aylık yolculuğu sırasında aklına gelen testin olumsuz çıkmış olmasını hâlâ için için diliyordu. Eğer evren Ashbless olmasında kararlı ise, işe koyulup iki şeyi gerçekleştirmesi gerekecekti. "Gecenin On iki Saati"nin en son İki Boyunlu Kuğu'daki o odada, çalışma masasının üzerinde gördüğü metninin Aralık'ta basılmış olması için bir şekilde *Courier* bürosuna ulaşmış olması ve iki Nisan'da John Murray'in yerindeki toplantıya yetişip Coleridge ile tekrar görüşebilmesi için *Fowler*'ın Londra'ya zamanında varması gerekti. Her ikisi de Ashbless'in incelediği hayatındaki değişmez gerçeklerdi ve içlerinden biri gerçekleşmeyecek olursa, o zaman hâlâ kendi iradesiyle hareket edebilen, ümit ve korku duyabilen bir adam, yani kendisi olma şansı vardı.

Ama bu öğleden sonra Kuğu'ya gidip William Ashbless adına posta gelip gelmediğini sorduğunda, üç parça posta için borcu olduğunu söylemişlerdi. Bunlar da *Courier*'den gelen ve içinden üç poundluk bir çek çıkan bir mektup, şiirin basılmış olduğu 15 Aralık sayısı ve yirmi beş Mart tarihli, John Murray'den gelen ve Ashbless'i yayıncının ofisinde bir hafta sonra –bu gece– resmi bir toplantıya davet eden bir mektuptu.

Artık kesindi. O Ashbless'ti.

Ve bu sıkıcı olmayacaktı –öncelikle öykünün bazı parçalarının yerine oturuşunu izlemek ilginç olacaktı. Örneğin, müstakbel eşim Elizabeth Jacqucline Tichy nerede? Az sonra Bailey'e ona ilk kez geçen yılın Eylül'ünde rastladığımı söyleyeceğim. Acaba neden böyle diyeceğim? Ve tabiî son soru da: on iki Nisan 1846'da, Woolwich bataklıklarında karşıma çıkıp beni karnımdan şişleyecek ve cesedimi bir ay sonra bulunacağı yerde bırakacak olan kim? Ve nasıl olup da o randevuya gideceğim?

Araba sağa sapmış, Old Bailey'i geçerek Fleet Sokağına dönmüştü ve 32 numaranın önünde durdu; perdelerin ardında ışıkların parladığı dar, hoş görünümlü bir binaydı. Ashbless aşağı indi, sürücünün parasını verdi ve araba nal ve tekerlek sesleri arasında gecenin içine doğru uzaklaşırken, derin bir nefes aldı, sokağın iki tarafına bir göz attı –bir dilenci çocuğun kendisinin olduğu yöne doğru geldiğini fark etti– ve kapıyı çaldı.

Birkaç saniye sonra açılan bir sürgünün sesi duyuldu ve elinde bir kadeh tutan kum rengi saçlı bir adam kapıyı açtı ve Ashbless'in tıraşlı saçlarına, düzeltilmiş sakalına ve üç poundun çoğunu harcadığı şık giysilerine rağmen, adam bronz tenli dev ziyaretçiye bir kez baktıktan sonra kararsızca geriledi.

"Şey... buyurun?" dedi.

"Adım Ashbless. Siz John Murray misiniz?"

"Ha? Evet, evet, lütfen girin. Evet, ben Murray'im. Beni şaşırttınız bayım, eğer tipik bir şair diye bir şey varsa, şunu söyleyeyim ki ona hiç benzemiyorsunuz. Bir kadeh şarap alır mısınız?"

"Memnuniyetle." Ashbless hole geçti ve Murray'in kapıyı sürgülemesini bekledi.

Murray, "Ön tarafta dolanıp duran bir dilenci çocuk var," diye özür dilercesine açıkladı. "Daha önce de içeriye bakmaya çalışmıştı." Doğruldu, şarabından bir yudum aldı ve ağır ağır konuğuna doğru yaklaştı. "Bu taraftan. Gelebildiğinize sevindim –şanslıyız, bu gece Samuel Coleridge de aramızda."

Ashbless sırıtarak onu izledi. "Geleceğini biliyordum."

Jacky arabadan inen yabancıyı görünce hemen hareketlenmişti, ama ne diyeceğini düşünemeden adam kapıyı çalmış ve o huysuz Murray onu içeri almıştı. Son bir saattir çömelip beklediği ışıksız kuytu kapı ağzına döndü.

Bu kesinlikle Brendan Doyle’un tarif ettiği adam, diye geçirdi içinden. Murray o *Times* köşe yazarına tartışmalar açan yeni şair William Ashbless’in pazartesi gecesi toplantısına konuk olmasına inanmak için nedenleri olduğunu söylerken atmıyormuş demek.

Peki adamla nasıl *konuşacağım?* diye düşündü. Zavallı Brendan Doyle’a borçluyum –üzücü ölüm haberini bu arkadaşına vermeliyim. Herhalde dışarı çıkana kadar burada beklemem gerekecek, sonra da bir arabaya binemeden onu yakalarım.

Jacky iki gece önce Dundee’yi –ve onun yanında Köpek Yüzlü Joe’yu– öldürdüğünden beri uyumamış olmasına rağmen halüsinasyonlar görmeye başlamıştı, sanki rüyaları ona görünmek için sabırsızlanıyorlardı. Dev gölgeler üzerine geliyorlardı sanki, ama kaçıp uzaklaşınca orada hiçbir şey olmadığını görüyordu ve sürekli duyuyordu... sesini değil, hatta yankısını bile değil, gökyüzüne kapanan dev bir demir kapının çarptıktan sonraki uğultusunu. Henüz başlamamıştı, hâlâ akşamın erken saatleriydi, ama birkaç saat içinde neden hâlâ gün doğmadığını merak etmeye başlayacağından emindi... ve saat beş olmadan çok önce gerçekten de bir şeyin gökyüzünü kapattığı ve güneşi bir daha hiç göremeyeceğine inanacak ve huzursuz merakı paniğe dönüşecekti.

Bir defasında aklını kaybetmiş kadınların kapatıldığı Magdalen Hastanesini ziyaret etmişti –sokaklarda "Maudlin" olarak bilinirdi– ve başka seçeneği kalmayacak olursa, oraya kapatılmaktansa kendini öldürmeye yemin etmişti.

Bu gece başka seçeneği kalmadığına emindi.

Artık tek amacı kalmıştı, Ashbless’i bulup Doyle hakkındaki haberi vermek, sonra da Muhteşem’in Dalışını yapmak, Thames’in ortasına kadar yüzüp ciğerlerini boşaltmak ve dibe kadar batmak.

Ürperdi –korkularının öznel olarak gerçekleştiğini fark etmişti– onun için başka sabah olmayacaktı.

Toplantının mesleki hedefleri açısından baktığı zaman, Coleridge ve Ashbless Murray için hayal kırıklığı olmuşlardı. Yayıncı kitaplarla dolu odada ikisinin konuştukları köşeye yaklaşarak önce sohbete katılıp ardından da konuyu değiştirip onlara birer yayın teklifi yaptığında ikisi de buna hevesli görünmemişlerdi; bu da Murray’i şaşırtmıştı, çünkü Coleridge maddi sıkıntı içindeydi, ailesi dostlarının yardımlarıyla geçinebiliyordu,

Ashbless ise tanınmamış, yeni bir isimdi ve böylesine iyi bir yayıncıyı bu kadar çabuk bulduğu için sevinmesi gerekirdi.

"Goethe'nin *Faust*'unun tercümesi mi?" dedi Coleridge kararsızlıkla. Dikkatini Ashbless ile konuştukları konudan ayırınca yüzündeki canlılık gitmişti ve yine yaşlı ve hasta görünüyordu. "Bilemiyorum," dedi. "Tabiî ki Goethe bir dâhi ve eserlerini –özellikle o eserini– çevirmek bir ayrıcalık ve meydan okuma, ama korkarım benim felsefem onunkiyle öyle... zıt ki böyle bir çalışma ikimizden de... birşeyler alacaktır. Ama birçok deneme yazım var..."

"Evet," dedi Murray, "ileride denemelerinizin basımını da konuşacağız tabiî. Fakat siz, bay Ashbless, kendi şiirlerinizden oluşan bir kitap bastırma düşüncesine nasıl bakıyorsunuz?"

"Şey," diye başladı Ashbless. Bunu yapamazsın Murray, diye düşündü çaresizce, çünkü Ashbless'in ilk kitabı bu Mayıs ayında Cawtorn tarafından yayımlanacak. Üzgünüm –ama bu senin için tarih artık. "Şimdilik," dedi, "elimde sadece 'On iki Saat' var. Bekleyelim ve görelim, bakalım başka yazabilecek miyim."

Murray zorla gülümsedi. "Tabiî. Ama hazır olduğunuzda programımda size yer kalmamış olabilir. İzin verir misiniz baylar?" Masanın yanındaki gruba döndü.

Coleridge sadece tadına baktığı şarap kadehini bırakıp kırlaşmış alnını ovuşturarak, "Korkarım benim de izin istemem gerekecek," dedi. "Başağrımın yine yaklaştığını hissediyorum ve o zaman sıkıcı biri olurum. Eve yürümek iyi gelebilir."

Ashbless onunla kapıya kadar yürüyerek, "Neden arabaya binmiyorsunuz?" diye sordu.

Coleridge biraz utanarak "Oh ben... yürümeyi severim," diye cevapladı ve Ashbless adamın arabaya verecek parası olmadığını anladı.

Ashbless fark etmemiş gibi yaparak, "Aslına bakarsanız," dedi, "benim de burada işim kalmadı ve yürümeyi pek sevmem. Belki arabayı paylaşabiliriz."

Coleridge sevindi, sonra ihtiyatla, "Ama siz ne tarafa gidiyorsunuz?" diye sordu.

Ashbless umursamaz bir tavırla elini sallayarak, "Ha," dedi, "ben her yöne gidiyorum. Nerede kalıyorsunuz?"

"Covent Garden'daki Hudson Otelinde. Size ters düşüyorsa..."

"Hiç de değil. Gidip Bay Murray’den izin isteyip şapka ve paltolarımızı alayım."

Birkaç dakika sonra ön kapıdan uğurlanıyorlardı ve Murray uzanıp birkaç kapı ötede hâlâ oyalanan serseri gence bakarak yüzünü buruşturdu.

"Dostumuzu evine bıraktığınız için teşekkürler bay Ashbless."

"Önemli değil sanırım bir araba gördüm. Hey! Taksi!"

Arabacı söylediğini anlamadı, ama salladığı kolu yeterli bir işaretti. Aracını onlara doğru çevirdi ve Murray iyi geceler diledi, kapıyı kapattı ve sürgüledi.

Araba sarsılarak durduğu sırada, "Bay Ashbless! Durun biraz!" diye bir bağırış duyuldu ve üstü başı dökülen genç koşarak yaklaştı.

Gencin yüzü sokak lambasının ışığıyla bir an aydınlanınca, Aman Tanrım, diye düşündü Ashbless, bu Jacky. Eskiden olduğundan daha kısa; hayır, öyle ya, ben daha uzunum. "Evet?"

Jacky önlerinde durdu. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın," dedi nefes nefese, "ama korkarım ortak bir dostumuz hakkında kötü haberlerim var." Ashbless arkasındaki perdeli pencereden gelen ışığın altında Jacky’ye baktı. Geçen aylar ona hiç acımamış, diye düşündü. Çocuk aç ve tükenmiş görünüyor ve... her nasılsa eskisinden de kadınsı. Zavallı.

Coleridge beceriksizce, "Yürümek gerçekten iyi gelebilir," dedi. "Ben–"

"Hayır," diyerek karşı çıktı Ashbless. "Bu rutubetli sis iyi gelmez, hem Logos hakkındaki diğer düşüncelerinizi dinlemek istiyorum. Eminim bu genç de–"

Sürücü kamçısını sabırsızca savurarak, "Kahrolası arabayı istiyor musunuz?" diye seslendi.

Ashbless, "Evet, haydi üçümüz de binelim," diyerek kapıyı açtı. "Ve genç adam, belki Bay Coleridge’i evine bıraktıktan sonra sana bir yemek ısmarlamama izin verirsin."

Jacky arabaya girerek, "Sizinle gelirim," dedi, "ama... nazik yemek teklifinizi geri çevirmek zorundayım. Nehire gitmem gerek... bir randevum var."

Ashbless sırıtarak, "Hepimizin yok mu?" dedi ve Coleridge’in binmesine yardım ettikten sonra arabaya atladı. "Arabacı! Covent Garden, Hudson Oteli lütfen!" Kapıyı çekip kapattı ve iyice ağırlaşan araba sallana sallana trafiğe döndü.

Jacky'nin Murray'in yerinin yakınında beklediğini gördüğü at arabası da hareket etti, öndeki arabayı on iki metre kadar arkadan izliyordu, ama onları sürücü bile fark etmemişti.

İri cüssesini sol pencerenin yanındaki köşeye sıkıştıran Ashbless, "Neymiş bu kötü haber ve hangi arkadaşım?" diye sordu.

Jacky, "Sanırım siz... Brendan Doyle adında bir adamı tanıyormuşsunuz," dedi.

Ashbless kaşlarını kaldırdı. "Onu çok iyi tanırdım, evet. Neden?"

"O öldü. Üzgünüm. Ölmeden önce sizi bulmaya çalışıyordu –ona yardım edeceğinizi düşünüyordu ve görünüşe göre söylediği kadar cömertsiniz. Ama... çok geç geldiniz." Jacky'nin sesi gerçekten acı doluydu.

Araba Chancery Yolu kavşağında durdu ve Jacky kapının koluna doğru uzandı. "Gitsem iyi olacak. Nehirden çok uzaklaştım zaten. İkinizle de tanıştığıma sevindim."

Jacky'nin cansız sesinden şüphelenen ve bir anda nehirdekinin ne tür bir randevu olduğunu fark eden Ashbless elini sertçe Jacky'ninkinin üzerine koydu ve kapıyı kapalı tuttu. "Bekle."

Sürücü arabayı tekrar hareket ettirmekte zorlanıyor gibiydi –yola atlayıp ata vurmuş gibi bir ses çıkmıştı– ama sonunda tekrar hareket ettiler ve Ashbless Jacky'nin elini bıraktı.

Yavaşça, "O ölmedi Jacky," dedi. "Nereden bildiğimi sana sonra anlatırım –şimdilik sadece sözüme güven. Onun cesedini görmüş olsan bile umurumda değil. Senin de bildiğin gibi," ve Ashbless gözünü kırptı, "bunun kesin delil sayılamayacağı durumlar da var." Söylemek istediğini anlayan Jacky'nin gözleri büyüdü ve Ashbless gülümseyip arkasına yaslanarak elinden geldiğince oturdu. "Her neyse! Bay Coleridge ile Logos kavramını tartışıyorduk. Bu konuda senin görüşlerin neler?"

Pis bir sokak çocuğuna böyle bir soru sorulması karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırma sırası Coleridge'deydi ve Jacky cevap verdiğinde kaşları daha da yükseldi.

Jacky "Şey, bence," dedi, konunun değişmesi karşısında fazla şaşırmamıştı, "St. John'un da belirttiği gibi Logos'ta Plato'nun mutlaklar: maddi şeylerin kusurlu birtakım kopyaları oldukları ebedi, değişmez biçimler ideasıyla bir paralellik var. Aslında Sokrat öncesi filozofların bazıları–''

Açık pencereden birdenbire giren ve üst dudağına bir tabanca namlusu dayayan bir el Jacky'nin sözünü kesti. Metalin soğukluğunu takma

bıyığının üzerinden hissedebiliyordu. Aynı anda diğer pencereden de bir başka kol girmişti ve Ashbless'in gözüne doğru bir tabanca tutuyordu.

Kaba bir ses, "Kimse kıpırdamasın!" dedi ve kuru, kısık gözlü bir surat Jacky'nin tarafındaki pencereden bakarak sırıttı. Birşeyler düşünebilse bile hareket edemeyecek kadar sıkışmış olan Ashbless'e, "Merhaba Şövalye," dedi. "Bu defa kimseyi pencereden atamayacaksın ha? Tatlı sohbetinizi böldüğümüz için bağışlayın, ama bir gezintiye çıkacağız – Sıçanlar Şatosu'na doğru."

Ashbless içindeki soluksuz hissin korku kadar neşe de olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Vay canına, diye geçirdi içinden, her an karşıma Bailey'in atladığı bir bölüm çıkabiliyor. Namlunun altında gözlerini kırpıştırarak, "Eminim ki istediğiniz kişi benim," dedi ihtiyatla. "Bu ikisini bırakın, sessizce gelmeyi kabul ederim."

"Cesaretin gözlerimi yaşarttı oğlum." Adam silahı hafifçe dürterek Ashbless'in başını arkaya itti. "Şimdi kapat şu çeneni!"

Araba sağa, Drury Yolu'na saptı ve yeni sürücü köşeyi dönerken arabanın sağ tarafını neredeyse kaldırmasına rağmen dışarıda, basamaklarda diz çökmüş olan adamlar ne kıpırdadılar ne de silahlarını indirdiler.

Coleridge, "Bütün bunları anladığımdan emin değilim," dedi, gözlerini kapatmış, şakaklarını ovuşturuyordu. "Soyulacak mıyız, öldürülecek miyiz? Yoksa her ikisi de mi?"

Jacky duygusuzca, "Şüphesiz ikisi birden," dedi, "ama bence patronları cüzdanınızın değil ruhunuzun peşinde."

Coleridge sakin bir sesle, "Zaten yitirmiş değilsen çalamazlar onu," dedi. "Belki de yaşamımızı değerlendirmenin en iyi yolu her birimizin... bir ruha sahip olma hakkımıza sahip çıkmaya çalışmasıdır." Tombul hatlarına sakin bir ifadesizlik çöktü ve ellerini kucağına bıraktı.

Araba Broad Sokağında durakladı, sonra hızla yoluna devam etti. Broad Street'in kuzeyinde yol çok daha dardı ve arabanın takırtısı ve gürültüsü şimdi daha yüksek sesle duyuluyordu.

Birkaç saniye sonra Jacky havayı kokladı. Ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi kesik kesik konuşarak, "Mutlaka St. Giles mahallesindeyiz," dedi. "Yakılan çöplerin kokusunu duyabiliyorum."

Başındaki adam, "Adam susmanı söyledi," diye hatırlatarak bıyığının üzerini dürttü. Jacky dediğini yaparak sustu, bunun gibi bir başka hareketin bıyığı düşüreceğinden korkuyordu.

Araba sonunda durdu ve silahlı iki haydut aşağı atlayıp kapıları açtılar. Bir tanesi, "Dışarı," dedi.

Üç yolcu sıkışık arabadan eğilerek çıkıp indiler. Coleridge hemen basamak çubuğuna oturdu, başını tuttu ve inledi; başağrısının kötüleştiği belliydi. Ashbless geldikleri dev, harabe binaya sıkıntıyla baktı.

Kısmen tuğladan –her boy, renk ve yaştaki tuğlalardan– ve yarı kütükten olan yapı bazıları ip ve tahtadan yapılmış incecik köprülerle diğer binaların karanlık gövdelerine bağlanıyordu ve binayı saran pencereler öyle uyumsuzca sıralanmışlardı ki, içerideki katların düzenini yansıtamıyorlardı. Jacky ise bakışlarını çizmelerinin arasındaki ıslak çamura dikmiş, derin derin soluyordu.

Len Carrington iyi aydınlatılmış kapı ağzından fırladı ve önündeki sahneyi süzdü. Hâlâ sırasında tünemiş duran sürücüye, "Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Evet. İzin verirseniz gerçek arabacı kaybolduğunu bildiremeden şunu Fleet Sokağı’na götüreyim."

"Tamam. Git."

Kamçı şakladı ve dönecek yer olmadığından araba ileri doğru hareket etti. Carrington esirlere baktı. Ashbless’i işaret ederek, "İşte adamımız bu," dedi, "ve bu da... neydi adı, uzun zamandır görmemiştim... Jacky Snapp! Bu işle ne ilgisi olduğunu mutlaka öğreneceğim... ama şu hastalıklı ihtiyar piç de kimin nesi?"

Haydutlar omuzlarını silktiler, Ashbless de yavaşça, "O Samuel Taylor Coleridge, çok ünlü bir yazardır," dedi, "ve onu öldürecek olursanız başınıza düşündüğünüzden daha büyük bir bela alırsınız."

Haydutlardan biri, "Bize ne yapacağımızı sen mi–" diye başladı, ama Carrington elini sallayarak onu susturdu.

"Hepsini içeri götürün," dedi. "Ve acele edin –polisin mahallenin bu kadar içlerine kadar girdiği biliniyor."

Esirler sırtlarına silah dayanarak geniş ön salona sokuldular ve Ashbless gerçek korkunun ürpertici boşluk duygusunu ve içinde kopardığı çaresiz çığlığı o gece ilk kez hissetti, çünkü Doktor Romanelli oradaydı, bir tür tekerlekli çocuk karyolasında sallanıyor ve hiddetli, tanıyan gözlerle ona bakıyordu.

Büyücü çatlak sesiyle, "Bağlayın onu," dedi, "ve aşağıya, hastaneye götürün. Acele edin." Aziz Elmo Ateşi iyice titreşmeye başlamıştı ve ağzından çıkan her sert sesle birlikte patlıyordu.

Ashbless sağındaki adamın üzerine atıldı ve gövdesinin tüm ağırlığı ve gücüyle boğazına bir yumruk indirdi; adam dosdoğru geriye devrildi ve seken kurşun duvardaki saatin önünü parçaladı. Ashbless dengesini henüz bulmuş ve fırlayıp Jacky ile Coleridge'i çekmek üzereydi ki, sol bacağı birden altından savruldu ve beceriksizce yere devrildi.

Önündeki sahne onun için hareketli izlenimlerin bir karışımı olmaktan çıkmıştı ve olanları ancak tek tek algılayabiliyordu: yeni pantolonunun sol dizinde kanla sırılsıklam olmuş bir delik açılmıştı; kulakları ikinci bir silah sesiyle çınlıyordu; duvara ve önündeki yere kan, kanlı giysi ve kemik parçaları saçılmıştı; önünde uzanmış duran sol bacağı dizinden yana doğru bükülmüştü.

Romanelli kulak tırmalayıcı sesiyle, "Onu yine de bağlamanızı istiyorum," dedi. "Ve baldırına da bir turnike koyun –bir süre dayanmasını istiyorum."

Carrington ve silahlı adam kollarının altından tutup ayağa diktiklerinde Ashbless kendinden geçti.

Üç dakika sonra odada yalnızca gözlerini kapatmış, Horrabin'in salıncağında oturan solgun Coleridge ve Carrington'ın adamlarından Jenkin adında, böylesine zararsız bir ihtiyara bekçilik etmekle görevlendirildiği için utanan, sıçan suratlı bir genç kalmıştı. Jenkin gözlerini merakla odada gezdirdi, taze kan birikintisini ve parçalanmış saati fark etti ve Carrington kendisini çağırmadan önce orada tam olarak neler olduğunu merak elti. Aceleyle girdiği sırada üç kişinin odadan çıkarıldığını görmüştü ve sadece biri yürüyordu, ama her şey kontrol altında gibi görünüyordu; Jenkin iki silah sesini duyunca bunun ayaklanmanın başlangıcı olduğunu düşünmüştü, ama belli ki buna daha zaman vardı.

Koridorda bir ayak sesi duyunca şiddetle irkildi, Carrington'ın girdiğini görünce ise rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Mutfakta sıcak çay var mı?" diye gürledi Carrington.

Şaşıran Jenkin, "Evet şef," diye yanıtladı.

"Bir çaydanlık ve fincan getir –bir de şeker."

Jenkin gözlerini çevirdi, ama dediğini yaptı. Alıp döndüğünde Carrington masaya koydurdu ve yüksekteki raflardan birine giderek kahverengi bir cam şişe indirdi. Kapağını açtı ve keskin kokulu bir sıvıdan çayın içine bolca döktü. Jenkin'e, "Bol şeker de koy," diye fısıldadı.

Jenkin dediğini yaptı ve parmağıyla soru sorar gibi Coleridge'i gösterdi.

Carrington başıyla onayladı.

Jenkin başparmağını boğazının önünden geçirip kaşlarını kaldırdı.

Carrington başını sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı, "bu tentür. Bildiğin afyon yani. Onu sadece uyutacak, sonra onu Dungy'nin eski odasına saklayacaksın. Palyaçoyla büyücüden kurtulduktan sonra da onu yeraltı nehrine götürüp Adelphi yakınlarında bir yere bırakacağız. Buranın neresi olduğunu hatırlamayacaktır. Fazladan sorun olacak, ama cumartesi günkü şu Dundee denen herifin öldürülmesi üzerine gazetelerin kopardığı yaygaradan sonra tanınmış lanet bir yazarı öldürmeyi göze alamayız." Bir fincan çay doldurdu ve Coleridge'e götürdü. Yumuşak bir sesle, "Alın efendim," dedi. "Biraz sıcak çay iyi gelir."

Coleridge burnunu çekerek, "İlaç," dedi. "Bana ilaçlarımı–"

Carrington yatıştırıcı bir ses tonuyla, "İlaç çayın içinde," dedi. "İçip bitirin."

Coleridge fincanı dört yudumda bilirdi. "Biraz daha... lütfen..."

"Şimdilik bu kadarı fazla bile." Boş fincanı masaya götürdü. Jenkin'e, "Bu dozla öğlene kadar uyur," dedi. "Biri bulmadan çaydanlığı boşaltayım. Dostumuzu bir an önce Dungy'nin odasına götür, tabiî onu taşımak istemiyorsan."

Jenkin sesini alçaltarak sordu, "Ne zaman..."

"Çok yakında, ama artık bir kişi azaldık –şu Ashbless piçi Murphy'nin boğazına vurdu ve çenesinden köprücük kemiğine kadar her yerini dağıttı. Daha yere düşmeden öldü."

"Kim bu Ashbless?"

"Bilmiyorum ama sert birisi olması bizim için şans; sayın efendilerin onu harcaması biraz zaman alacak. Ama sonsuza dek de dayanamaz ve onları Asbhless'le uğraşıyorlarken haklamamız gerek, o yüzden *kıpırda* hadi."

Jenkin salıncağa yaklaştı, Coleridge'in kalkmasına yardım edip apar topar odadan çıkardı.

Gerginlikten yüzü her zamankinden daha kum görünen Carrington çaydanlığı ön kapıya götürdü ve merdivenlere boşalttı, sonra kapıyı sürgüledi, çaydanlığı bir sandalyenin üzerine fırlattı ve etrafına bakındı. Meraklı bir polis memurunun burayı bu halde görmesi hiç de iyi olmazdı.

Koridordan birkaç küçük halı alıp çekerek getirdi ve kırık camlarla etrafa yayılmış kan birikintisinin üzerine örttü.

Doğruldu ve Ashbless'in Murphy'ye ne kadar hızlı vurduğunu hatırlayarak merakla başını salladı. Kimdi bu herif? Ve neden tanınmış bir yazar ve Jacky Snapp gibi bir dilenci çocuktan oluşan uyumsuz bir grupla dolaşıyordu?

Carrington'ın rengi soldu ve büyük bir dikkatle aklında Jacky Snapp'in bir görüntüsünü oluşturdu... sonra bunu altı ay önce, ihtiyar Dungy ve Hintli Dilenci Ahmet'in Horrabin'i öldürmeye çalışıp yeraltı nehrinden kaçtıkları öğleden sonra gördüğü yüzle karşılaştırdı.

Kardeşi miydi? Kız kılığına girmiş bir erkek mi? Yoksa sadece rastlantı mıydı? Carrington öğrenmeye kararlıydı.

Aceleyle koridora çıktı, merdivenlere açılan kapıyı sertçe açtı ve her biri üzerindekinden daha eski olan ve derin mahzenlerde son bulan merdivenlerin ilk dört katını koşar adım inmeye başladı.

Şafaktan önce öldürüleceği artık kesin göründüğüne göre, Jacky'nin niyetli olduğu intiharı ona gösteriş budalası ve taklitçi bir deliye özgü hareket gibi geliyordu. Tam da Maudlin'lik! Basık tavanlı bir dizi kafesin merdivenlere en yakın olanına kapatılmıştı ve diğer kafeslerde kalanların çıkardıkları sesler yüzünden en yakın meşalenin koridorda metrelerce ötesinde olduğuna ve yeraltı akıntısından gelen bayat kokulu soğuk esintiyle titreştiğine seviniyordu; çünkü kükremeler, homurtular, inlemeler, ıslak sürünme sesleri, hareket eden ağır, pulla kaplı organların hışırtısı ve pençelerin taş zemindeki tıkırtısı onu egzotik bir hayvanat bahçesinde bulunduğuna inandırabilirdi ama bu seslerin dışında telaşlı fısıltılar, kısık sesli kahkahalar ve uzak kafeslerin birinden çocuk şiirleri okuyan alçak, monoton bir ses de duyuyordu.

Kafese gireli beş dakika kadar olmuştu ki duyduğu acı bir çığlıkla ayağa fırladı –ve ses hıçkırarak ve öksürerek kesilirken, William Ashbless'in sesini tanıdı. Ashbless, 'Pekâlâ piç herifler," diye bağırıyor, sözcükler ağzından diş parçaları gibi dökülüyordu, "madem istiyorsunuz, alacaksınız. Söyleyeceğim–'' Sesi kesildi ve bir çığlık daha kopardı. Tünellerden geçerken güçlenen ses Jacky'nin sağ tarafından, uzaklardan geliyor gibiydi.

"Kendine çabuk bir ölüm satın alabilecek konumdasın," dedi kulakları tırmalayan bir ses. "Başka bir şey değil. Bunu şimdi al, biz daha

fazla vergi koymadan."

Ashbless nefes nefese, "Canınız cehenneme," dedi, "size bir şey–’’

Tüm gücüyle attığı çığlık bir kez daha tünel duvarlarının taşlarını sarstı.

Komşu kafeslerdeki yaratıklar huzursuzca homurdanıp kıpırdıyorlardı, belli ki gürültüden rahatsız olmuşlardı.

Jacky merdivenlerden ayak sesleri geldiğini duydu ve yukarı baktı. Merdivenlerin başındaki kapıdan uzun boylu bir adam girmişti ve hızla kendisinin bulunduğu tarafa doğru yürüyordu ve duvardaki meşaleyi önünden geçerken hızını hiç azaltmadan söküp aldı –ve Jacky kafesinde korkuyla geriledi, gelen Len Carrington’dı.

Carrington’ın çizmelerinin tıkırtısı giderek yaklaşınca iki büklüm oturup, yüzünü, kavuşturduğu kollarının arasına sakladı. Ashbless’le işlerinin nasıl gittiğine bakacak, dedi kendi kendine. Başını önüne eğ ki durmadan geçip gitsin.

Gözlerinden yaşlar süzülmeye ve çok sessizce hıçkırmaya başladı, ayak sesleri önüne gelince durmuşlardı.

Carrington, "Selam Jacky," diye mırıldandı. "Sana bir iki sorum var. Yüzüme bak."

Jacky başını kaldırmadı.

Carrington meşaleyi parmaklıklardan içeri sokup alevli ucuyla Jacky’nin baldırını dürterek, "Lanet olasıca küçük ibne, yüzüme bak dedim sana!" diye bağırdı.

Yanan petrol pantolonuna bulaşmıştı ve vurup temizlemek için ayağa fırlaması gerekti. Elleriyle dizlerinin üzerine düştü, parmaklıkların diğer yanındaki Carrington ile yüz yüze geldi.

Ashbless’in attığı bir başka çığlık koridorlarda yankılanarak gidip geldi ve kesilince Carrington kıkırdadı. Yumuşak ama soğuk bir memnuniyet taşıyan bir sesle, "Tamam, gerçekten de büyük benzerlik," dedi. "Şimdi dinle beni oğlum –altı ay önce üst katta karşılaştığım ve beni neredeyse öldürüldüğüm Haymarket’e gönderen o kızın kim olduğunu bilmek istiyorum."

Jacky, "Tanrı adına yemin ederim bayım," diye yutkundu, "ben hiçbir şey–"

Carrington sabırsızlık dolu bir kükreyişle meşaleyi tekrar parmaklıkların arasından içeri daldırdı, ama bir şey yapmasına fırsat kalmadan yeşil, uzun parmaklı iki el Jacky’nin kafesiyle yanındakini ayıran

parmaklıkları kavradı ve Carrington Horrabin'in Hataları'ndan dev ağızlı, kocaman gözlü birinin yüzünü karşısında buldu. Yaratık çok açık bir sesle, "Kızı rahat bırak," dedi.

Carrington gözlerini kırpıştırdı ve meşaleyi geri çekti. "Kızı mı?" Tekrar kafesin arkasına kaçıp ağlamaya başlayan Jacky'ye daha dikkatli baktı. Birkaç saniye sonra, adeta konuşmadan hemen önce bir kaşık dolusu bal yutmuş gibi neredeyse öksüren bir sesle, "Ya, demek öyle," dedi, "oh, tabiî, tabiî, tabiî." Elini cebine soktu, bir anahtarlık çıkardı ve birini kafesin kilidine soktu, sürgüyü çevirdi ve kapıyı öyle bir hızla açtı ki anahtarlık kapının demir kasasına çarptı.

Hastanenin olduğu yönden Horrabin'in sesi koridorda yankılandı: Palyaço flüt gibi sesiyle, "Korkarım ki öldü, Sayın Efendim," diyordu.

Carrington şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ve kafesi kapatmaya başladı.

Romanelli'nin sesi, "Kalbi hâlâ çarpıyor," dedi. "Amonyak getirin, hâlâ en az yarım saati var ve bazı cevaplar almam gerek."

Carrington, "Dayan biraz Ashbless," diye fısıldayarak kapıyı tekrar araladı. İçeri uzandı, Jacky'yi pazısından tuttu ve dışarı çekti. Kız çırpınıyordu, o da yüzüne gözlerini kaydıracak kadar sert bir tokat attı. "Haydi," dedi ve sersemlemiş esirini başka bir koridora, geniş, aşağı inen kemerden içeriye soktu.

Kemerin diğer tarafında bir düzine silahlı adam bekliyordu ve içlerinden biri koşarak Carrington'a yaklaştı. Sinirli sinirli, "Şimdi mi şef?" diye sordu.

Carrington, "Ne?" diye birdenbire parladı. "Hayır –henüz değil– Ashbless'in kum saatinde hâlâ bol bol kum var. Ben birazdan dönerim; Jacky'yi aşağı indirip çok eski bir meseleyi halledeceğim."

Adam şaşkın şaşkın bakakaldı.

Carrington gülümsedi, Jacky'nin bıyığının ucunu sıyırdı ve çekip çıkardı. "Bizim Jacky kızmış meğer."

"N-ne –yani sen– şimdi olmaz şef! Onu kafese geri götür ve tatlı olarak sona sakla! Tanrım, yapacak işlerimiz var, bunu şimdi–''

"Uzun sürmez, hemen döneceğim." Jacky'yi ileri itti ve kız yeraltı hücrelerinden birinin kapağına takılarak düştü.

Adam kızı kaldırmaya giden Carrington'ın kolunu tutarak, "Lütfen şef!" diye ısrar etti. "Hem aşağıya tek başına inemezsin! Bütün Kaçak Hatalar oradalar ve–''

Carrington meşaleyi elinden bıraktı, hızla dönüp yumruğunu adamın karnına indirdi ve adam sertçe oturarak yana devrildi. Carrington diğerlerine baktı. "Uzun sürmez," dedi, "hemen döneceğim. Anlaşıldı mı?"

Bir ikisi huzursuzca, "Tabiî şef’ diye söylendiler.

"Güzel." Meşaleyi aldı ve Jacky’yi ayağa kaldırarak geniş odanın ışıklı tarafından uzaklaştı ve karanlığa doğru inmeye başladı. Meşalesi aşağıdan gelen nemli bir esintiyle titriyor ve ancak çevrelerindeki tarihi yolun ıslak taşlarını aydınlatıyordu; duvarlar ve tavan ise kesif karanlığın içinde yitip gitmişlerdi.

Islak ve daha da keskinleşen yol taşlarında ikisinin de ikişer kez kayıp yavaşça düşerek yere oturdukları ve girişteki kemerin duvar meşalelerinin arkalarında ve yukarıda kalan yükseltinin üzerinde soluk bir parıltı bile olmaktan çıktığı birkaç dakikalık bir inişten sonra, Carrington Jacky’ye bir çelme taktı, yanına diz çöktü ve meşalenin sapını iki kaldırım taşı arasındaki büyük bir çamur birikintisine soktu.

Sevgi dolu bir sırıtışla, "Uslu ol, o zaman bitince seni hemencecik öldürürüm," dedi.

Jacky bacaklarını geri çekip Carrington’a bir tekme attı –adam, kolunun ön tarafıyla bu hamleyi zorlanmadan karşıladı, ama yana seken topukları meşaleyi yerinden çıkarıp baş aşağı devirdi; meşale hızlanarak yuvarlandı ve ıslak bir cızırtıyla bir anda söndü.

Kesif karanlığın içinde Carrington, "Işıkları söndürmek istiyorsun demek, ha?" dedi. Omuzlarını yakaladı ve yerde tutmak için dizlerinin üzerine indirdi. "Bu çok iyi –utangaç kızları severim."

Jacky çaresizlik içinde ağlarken, Carrington üzerinde pozisyonunu değiştirdi; uzun saniyeler boyunca durdu, sonra titredi ve tuhaf, boğuk bir inilti çıkarmaya başladı. Tekrar kıpırdandı, elleri beceriksizce yoklayarak yüzünü bulmaya çalışıyordu ve bir an sonra aniden üzerinden fırladı ve Jacky’den bir testi yavaşça dökülen suyu andıran bir ses duydu ve ısıtılmış bakıra benzeyen bir koku duyunca bunun taşların üzerine dökülen kan olduğunu anladı.

Ağladığı için yaratıkların yaklaştığını duymamıştı, ama artık etrafında fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Bir tanesi, "Seni açgözlü domuz," diye kıkırdadı, "hepsini ziyan ettin."

"Taşları yala öyleyse," diye bir tıslamayla yanıt geldi.

Jacky ayağa kalkmaya başladı, ama canlı bir istakoz tutan bir ele benzeyen bir şey onu yerine oturttu. "O kadar çabuk değil," dedi bir başka

ses. "Bizimle daha derinlere ineceksin –dipteki kıyıya– seni kayığa koyup iteceğiz ve bizim yılan Apep'e ikramımız olacaksın."

Bir başkası "Gözlerini alıp öyle götür," dedi. "Onları kız kardeşimle bana söz vermişti."

Örümceksi parmaklar yüzünde dolaşmaya başlayana kadar Jacky bağırmadı.

Kafeslerde bulduğu şeyler Coleridge'in bir başka afyon düşünde olduğu kanısını tamamen destekliyordu –yine de oldukça canlı bir düştü.

Bir süre önce başağrısı ve mide kramplarının acısı geçince kendini nasıl geldiği hakkında hiçbir şey hatırlamadığı karanlık bir odada bulmuştu ve yatakta doğrulup saatine uzandığında masayı bile bulamayınca –ve odanın ne kadar karanlık olduğunu farkedince– Hudson otelindeki odasında olmadığını anlamıştı ve kalkıp küçük odada körebe oynar gibi dolaştıktan sonra anlamıştı ki John Morgan'ın, ya da Basil Montagu'nun evinde, ya da tanıdığı başka bir yerde değildi. Sonunda kapıyı bulmuş ve açmış ve kapının ağzında bir dakika boyunca durarak loş meşale ışığıyla aydınlanan, basit Roma taşra mimarisi olduğunu fark ettiği merdiven boşluğunu boydan boya süzmüş ve uzaklardan gelen, hiçbirini tanımadığı inilti ve kükremeleri dinlemişti.

Bu Fuseli-vari sahne başındaki bildik –ama bu kez çok daha güçlü– boşluk hissiyle ve eklemlerindeki ılık gevşeklikle birleşince onu bir kez daha yüksek dozda afyon tentürü aldığına ve halüsinasyon gördüğüne inandırdı.

STC emretti, diye düşündü acı acı, Xanadu'da dehşetli bir zindan dünya yapılmasını.{19}

Bir süre sonra merdiven boşluğuna çıkmıştı. İnsanın rüyasında dolaştığı bir evin kendi aklının sembolü olduğu yönündeki halk inanışında her zaman doğruluk payı olduğunu düşünmüştü ve kendi akıl evinin üst katlarını birçok düşünde dolaşmış olmasına rağmen aşağılardaki yeraltı mezarlıklarını hiç görmemişti. Kabus sesleri de aşağıdan geliyordu, o da aklının en derinliklerinde ne tür canavarlar yaşıyor olabileceğine dair cesurca bir merakla eski basamaklardan dikkatle inmeye başladı.

Karşılaşabileceği şeyler hakkında biraz korku duymasına rağmen böylesine detaylı bir fantezi uydurduğu için kendiyle gurur duyuyordu. Merdivenlerin eskimiş taşlarında ışık ve gölge kullanımındaki detayın özenliliği ve ayakkabılarının sürtünme sesinin belli belirsiz yankısının

yanısıra aşağıdan esen soğuk hava da rutubetliydi, bayattı ve küf, mantar, yosun ve –evet, tam olarak bu işte– bir hayvanat bahçesi kokusu taşıyordu.

Aşağı indikçe giderek daha karanlık olmuştu ve merdivenin sonuna geldiğinde mutlak bir siyahlığın içindeydi, yalnızca uzaklarda yanıp sönen soluk pırıltılar vardı, birkaç köşeden yansıyan uzak meşaleler, ya da sadece canı sıkılan bir retinanın uydurduğu rastgele yıldız görüntüleri olabilirlerdi.

Biçimsiz zemin üzerinde homurtuların ve karga seslerinin geldiğini düşündüğü yöne doğru yürümüştü, ama kafesleri bulmasına daha birkaç metre varken acı kadar bitkinlik ve ümitsizlik de taşıyan bir çığlığın yankılanmasıyla donup kalmıştı. Bu da neyin nesi? Diye düşünmüştü. Zincire vurulmuş, ama tembelliğim yüzünden açlıktan ölen arzularım mı? Hayır, bu doğru değil; ihmal ettiğim ve vücut bularak aklımın en derin yeraltı zindanlarında mahkum olan görevlerim –ki bunların arasında yetenek de var– olması daha büyük bir olasılık.

Artık ilerliyordu ve bir an sonra en yakındaki kafesin soğuk parmaklıklarını hissetti. İçerideki zemine bir şey sertçe çarptı ve yavaşça taşların üzerine sürülen ıslak bezi andıran bir ses geldi ve Coleridge eline vuran kesik kesik esintinin bir şeyin nefesi olduğunu anladı.

Son derece derin bir sesle "Merhaba," dedi.

Coleridge gergin bir sesle "Merhaba," dedi. Şaşkınlık dolu bir suskunluğun ardından "Mahkûm musun?" dedi.

Görünmeyen şey "Hepimiz... mahkûmuz," dedi ve her yandaki diğer kafeslerden onaylayan homurtu ve bağırışlar duyuldu.

Coleridge "O halde siz," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine konuşuyordu, "zincire vurmayı gerçekten de başardığım ayıplar mısınız? Var olacağınız aklıma bile gelmezdi."

Yaratık "Bizi serbest bırak," dedi. "Anahtar sondaki kafesin kilidinde."

"Yoksa siz," diye devam etti Coleridge, "ki bu daha büyük olasılık, tembelliğimden uygulamadığım ve uzun süre kapalı kalma ve ihmal sonucunda kendini burada bulan güçler, erdemler misiniz?"

"Bunları... bilmem ben. Bizi serbest bırak."

"Çarpık bir güç zayıf düşmüş bir ayıptan daha korkulası bir şey değil midir ki? Hayır dostum, seni kafesinde bırakmakla akıllıca davranmış olurum. Bu parmaklıkları bu kadar sağlam yapmamın iyi bir nedeni olmalı." Arkasını dönmek üzere hareketlendi.

"Bizi öylece görmezden gelemezsin."

Coleridge duraksadı. "Göremez miyim?" diye sordu düşünceli düşünceli. "Bu doğru olabilir. Sorunun faktörlerini yok sayarak elbette ki doğru bir cevaba ulaşılamaz; Püritanların yanlışı da buydu. Ama bu kafesler de iragemin, kontrolümün –ender görülen!– bir tezahürü kuşkusuz. Sizi zaten hesaba katmış olmalıyım."

"Bizi özgür bırak da emin ol."

Coleridge karanlığın içinde durup bir dakika boyunca bunu düşündü; sonra "neden yapamayacakmışım ki," diye fısıldadı ve Carrington'un anahtarlığının açık kapının üzerinde hâlâ sallandığı son kafese doğru el yordamıyla ilerlemeye başladı.

Acı amonyak kokuları Ashbless'i –ve lambayla aydınlanan, çamur zeminli, korkunç küçük odayı– bir kez daha canlandırdı.

Amonyak zoruyla son kez ayıltıldığında kendini masaya bağlı, işkence görmüş bedenden ayırabildiğini, daha doğrusu aklının rüya katmanlarında Romanelli'nin korkunç operasyonlarını ancak uzak çekiş ve sarsıntılar olarak hissedecek kadar derinlere dalabildiğini fark etmişti, tıpkı derinlerdeki bir yüzücünün yüzeydeki hareketlenmeyi belli belirsiz hissedişi gibi.

Rahatlatıcı bir değişiklikti, ama bu yeni berraklık anında, ölmekte olduğunu fark etmişti. Romanelli'nin açtığı yaraların hiçbiri öldürücü olmamasına rağmen Ashbless'in sınırlı bir tedavi için bile bir 1983 yoğun bakım kliniğinde bakıma ihtiyacı olacaktı.

Sağlam gözünü kırparak yakınındaki duvara baktı, su pompasının üzerindeki bir rafta duran on santimetre boyundaki oyuncak adamları fark edince şaşırmadı bile, sonra başını çevirdi ve Romanelli'nin tuhaf bir biçimde aydınlanan yüzüne baktı. Soğuk bir uzaklıkla, sanırım bu alternatif bir dünya, diye geçirdi içinden. Ashbless 1811'de, burada ölüyor. Üstelik de sessizce. Senin de önceki kapılar hakkında bildiklerimi öğrenerek gelecekteki bir tanesinin yerini belirleyebileceğini sanmıyorum Romanelli – yine de sana bu fırsatı vermeyeceğim. Burada benimle ölebilirsin.

Horrabin'in Mickey Mouse sesi arkasından "Fazla zorluyorsun," dedi. "Bu bir sandığı kırıp açmak kadar kolay ya da çabuk değil. Onu öldürüyorsun, o kadar."

Romanelli nefes nefese "O da öyle sanıyor," dedi. Büyücü minyatür yıldırımlardan oluşan, belli ki acı veren bir ağın ortasında duruyordu. "Ama beni dinle Ashbless –ben izin verene kadar ölmeyeceksin. Başını

kesebilirim –belki keseceğim de– ve büyü yoluyla seni onun içinde canlı tutabilirim. Herhalde gün doğmadan öleceğini sanıyorsundur. Emin ol, ölümünü onlarca yıl uzatabilirim."

Kapı iki büyücünün tam arkasındaydı ve Ashbless orada korkunç şekillerin belirdiğini ve loş odaya sessizce süzüldüklerini görünce kendini gözünü oynatmamaya ve bir tepki vermemeye zorladı. Ne olurlarsa olsunlar, diye düşündü, umarım gerçektirler ve hepimizi öldürürler.

Ama pompanın üzerindeki rafta bir hareketlenme oldu –küçük oyuncak bebeklerden biri kıpırdadı, küçük kolunu kaldırdı ve "Hatalar kaçmışlar!" diye tiz bir çığlık attı.

Horrabin pergel gibi bir tahta bacağının üzerinde döndü ve dilini gözüne değene kadar uzatarak Ashbless'in kalan dişlerini titreten, iki notalı kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldı. Aynı anda Romanelli derin bir nefes aldı –çıkan ses bir bacadan aşağı çekilen açık bir şemsiyeyi andırıyordu– ve gürleyerek üç hece söyleyip avuçlarını açarak kanlı ellerini ileri doğru savurdu.

Hatalar'dan biri, koca kulakları ve burun delikleri olan ama gözleri olmayan uzun, kıvrak ve tüylü bir yaratık bir kedi gibi Horrabin'in üzerine sıçradı, ama bir engele çarptı ve geri sekerek ıslak, çamurlu zemine düştü.

Romanelli ağlamaklı bir sesle "Kurtul... onlardan," dedi. Burnundan ve gözlerinden kan boşanıyordu. "Bunlardan bir tane daha... yapamam."

Aralarında çok küçük bir alt bir üst çenesi ve bıçak gibi sivri sıra sıra dişleri olan amfibyan bir devin de bulunduğu yarım düzine Hata engele gürültüyle vuruyor ve pençeliyorlardı.

Horrabin gerginlikle "Yerde küçük delikler aç," dedi. "Kaşıkboylu Çocuklarım karşısında kafeslerine sevinerek dönerler."

Romanelli cılız bir sızlamayla "Yapamam," dedi. "Değiştirmeye çalışırsam... sadece... çatlar." Gözlerinden gözyaşı gibi kan süzülmeye başlamıştı. "Parçalanıyorum..."

Sıra sıra dişleri olan yaratık derin bir sesle "Palyaçonun pantolonuna bakın," dedi.

Horrabin başını otomatik olarak indirip kendi kendine baktı ve fenerin ışığında bol beyaz pantonunun tüylü Hata'nın birikintiye düşmesiyle sıçrayan çamurla leke içinde kaldığını gördü.

Yaratık "Çamurun içine işler," diye kükreyerek yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldı ve savurdu.

Taş Horrabin'in karnına çarptı ve tahta bacaklarının üzerinde nefes nefese iki büklüm olurken benekli fırfırla kaplı bileğine ve beyaz alnına da birer tane isabet etti ve arkaya doğru bükülerek büyük bir şapırtıyla çamurun içine oturdu, yüzü dehşetli bir azap taşıyan bir maskeydi.

Kaşıkboylu Çocuklar kocaman çekirgeler gibi raflarından aşağı atladılar, kılıçlarını havada çekerek çamura düşüp engelin içinden sektiler ve Hatalar'ın ayak bileklerini bıçaklayarak bacaklarına üşüştüler.

Romanelli Ashbless'in yaralı bacağını arkaya büktü ve bileğini baldırına bağladı ve büyücü sımsıkı kapalı çenesindeki dişleri çatırdatan bir güç harcayarak ölmekte olan şairi kaldırdı ve uzaktaki kemeraltına doğru yürümeye başladı.

Koridordaki her adım yeni kırılmalara ve iç patlamalara neden oluyordu, ama nefesleri tiz birer bağırışa dönüşen Romanelli aşağıdaki mahzenlere inen kemeraltına doğru ağır ağır yürümeye devam etti, arkalarındaki hastaneden çatırtılar ve çığlıklar yükseliyordu.

Meşalelerden birinin altında duvarın dibine toplanmış duran Carrington'un adamları şeflerinin dönüşünü giderek artan bir sabırsızlıkla bekliyorlar ve birbirlerine fısıldayarak oraya o gelmeden gireceklerine yeminler edip duruyorlardı, ama Romanelli ve yükünün ürkütücü görüntüsü kemerden girip önlerinden geçerken bembeyaz kesilip gerilediler.

Bir tanesi "Tanrım," diye fısıldayarak bir hançerin sapını yokladı, "peşinden gidip öldürmemiz gerekmez mi?"

Arkadaşlarından biri "Kör müsün be?" diye gürledi. "Zaten ölmüş o. Gidip palyaçoyu haklayalım."

Tam kemere doğru hareketlendikleri sırada bir grup Hata sıçrayıp sürünerek içeri daldılar, zıplayıp duran bir Kaşıkboylu Çocuk ordusu da hemen peşlerindeydi.

Tüm kimyasal ve büyülü ayıltıcılara rağmen Ashbless yarı koma haline geçmişti ve her seferinde ancak birkaç saniye için kendine gelebiliyordu. Bir an dik bir yokuştan indirildiğini fark etmişti; bir başkasında taşıyıcısının budalaca ve köpükler saçan bir sesle neşeli, küçük bir şarkı söylediğini duymuştu; sonra her şey karışmıştı: arkalarından bir sürü bağırışlar geliyordu ve taşıyıcısının kendi elektrik fırtınasının ışığında üç köşeli bir şapka giymiş koca bir kurbağaya benzeyen bir şeyin zıplayarak bir taraflarından geçip gittiğini ve diğer taraftan altı bacaklı ve insan başlı bir köpeğin koştuğunu görmüştü, ardından hava sıçrayıp duran böceklerle

dolmuştu ve bunlar böcek değil, küçük kılıçlarını savuran öfkeli minik adamlardı.

Sonra taşıyıcısı tökezlemiş ve herkes giderek dikleşen yokuştan yuvarlanmaya başlamıştı ve Ashbless bir kez daha bilincini yitirmeden önce gördüğü son şey onu ölüm perdesinin ötesinden bile şaşırtmıştı: önünden yuvarlanırken Jacky'nin şaşkınlıkla kendisine bakan yüzünü görmüştü, gözyaşları süzülüyordu ve bıyığı kesilmişti.

Jacky ile çarpışan, yanıp sönerek kıvılcım saçan şey Gözsüz Kız kardeşlere de çarpmış ve onları hayal kırıklığıyla cıvıldayıp yuvarlanarak karanlığın içine doğru yollamıştı ve Jacky elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulduğu anda mavi ışıklar saçan şeyin bir adam, üstelik William Ashbless olduğunu görmüştü, ölmüş gibi görünüyordu ve hemen arkasındaki yokuştan aşağı kayıyordu; Sonra Jacky başını eğdi ve el ve ayak parmaklarını taşların arasındaki çamura gömdü, çünkü bağıran ve ağlayan ve karanlıkta görünmeyen bir sürü şekil yanından ve üzerine doğru akıyordu, hemen arkalarından da sesleri ve dokunuşları iri çekirgeleri andıran bir sürü geliyordu. Birkaç saniye sonra Cehennem sirki aşağıda kalmıştı ve yokuştan yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Yukarıdan da gürültüler geliyor, büyük mağarada tuhaf yankılar yapan zayıf çığlık ve bağırışlar ve manyakça kahkahalar duyuluyordu ve Jacky şaşkınlıkla bu gece Sıçanlar Şatosu'nda nasıl bir deliliğin döndüğünü merak etti.

Uzun dakikalardan sonra altında zemin katı hissetti ve başını kaldırınca uzaktaki meşaleleri ve kemeraltını gördü. Carrington'un adamları artık orada değillerdi ve olup biten her neyse başka bir yerde oluyordu ve Jacky ayağa kalkıp ışığa doğru çılgınca koştu.

Ulaşınca yarım daire şeklindeki harika sarı ışığın altında nefes nefese diz çökerek tıpkı pek de uzak olmayan yıllar önce oynadığı ebelemece oyunlarındaki kale gibi verdiği yanıltıcı güven hissinin dakikalarca tadını çıkardı ve sonunda isteksizce kalkıp kemerden geçerek tekrar karanlığa girdi.

Dokun olduğu taraftan sinirli sesler duyuyordu ve yukarı çıkan merdivenlere doğru sessizce yürüdü, ama orada da sesler duydu ve durdu.

Nöbetçiler, diye düşündü –şüphesiz Carrington'un adamları, bu karınca yuvasından kimsenin çıkmaması için oradalar.

Geri dönüp muhafızlar yüzeye çıkana kadar bir yerde saklanmaya, sonra da su yolundan Thames'e yüzmeye karar verdi ve tam dönüp yürümeye başlamıştı ki aralıksız bağırışların sesi bir kat daha arttı ve loş bir ışık yansıması koridorda hızla yaklaşmaya başladı. Çabucak parlaklaştı, sanki ileride bir köşede meşaleli adamlar belirmek üzere gibiydi. Jacky panikle etrafına bakınarak çömelip saklanabileceği bir kapı ağzı aradı, ama hiçbir yer yoktu. Bir duvara yaslandı.

Bağırışlar hâlâ yükseliyordu ve hızlı bir tahta sesi duyuyordu ve sonra uzak tünellerden birinden Horrabin fırladı, tamamen tutuşmuştu ve tahta bacaklarının üzerinde koşuyordu, peşinde ve iki yanında da zıplayıp cıvıldayan bir sıçan sürüsünü andıran şeyler vardı; bir an sonra onlar da aynı köşeyi dönerek arkasından gittiler, taşlar atıyor ve tazı gibi havlıyorlardı.

Jacky arkasına dönüp merdivenlere baktı ve loş ışıkta kemeraltının hemen dışında diz çökmüş, yaklaşan kalabalığa doğru birtakım silahlar doğrultmuş iki adam gördü. O taraf kapalı, diye düşündü. Çaresizce kendini duvarın dibine bırakıp bir koluyla yüzünü kapattı, görenlerin kendisini bir ceset sanacaklarını umuyordu.

İki silah tek ve uzun bir gürleme ve tüneli bir saniye boyunca aydınlatan bir parlamayla patladı ve duvarlardan ve tavandan taş parçacıkları uçarken– yanan palyaço sarsılarak durdu –ama dengesini buldu, silahlardan etkilenmemiş gibiydi; yine de darbeleri peşindeki hayvansı yaratıkların ona yetişmelerini sağlayacak kadar bir süre durmasını sağladı.

Kaşıkboylu Çocuklar ve otuz santimetrelik kopyalarından birkaçı silahların ateşiyle parçalanmışlardı, ama hayatta kalanlar döndüler ve alev alev yanan, çığlıklar atan palyaçoyu duvara devirmiş ve çamurlu pençeleriyle bacaklarını yırtan gözü dönmüş Hatalar'ın yüzlerine doğru atıldılar. Minyatür adamlar Hatalar'ın pençelerinin üzerinden atlayarak küçük kılıçlarını gözlere, boğazlara ve kulaklara sapladılar, kendi hayatlarını düşünmüyorlardı bile; ama Hatalar da ölümüne savaşıyorlardı ve Horrabin'in ulaşabildikleri herhangi bir yerinden çamurlu dişleriyle bir ısırık almak, ya da tahta bacaklardan birini altından biraz daha çekebilmek için Kaşıkboylu Çocukların kılıçlarını ve kavrulmayı göze alıyorlardı.

Çılgın sahne Jacky'nin sadece birkaç metre önündeydi ve başını biraz kaldırıp izlemeden edemedi. Kararmış, inleyen palyaço az önceki kadar parlak yanmıyordu, ama hâlâ birkaç bireysel mücadeleyi görmesine yetecek

kadar alev vardı: Jacky her yeri dokungaçlarla kaplı ve iki gözü de küçük adamların kılıçlarıyla parçalanmış olan, bir köpek büyüklüğündeki bir Hatanın dişlerle dolu ağzını Horrabin'in sımsıkı kapalı sağ eline geçirdiğini ve korkunç bir ısırışla büyük bir kısmını kopardığını gördü ve bir düzine küçük adamın vahşi darbeleri altında ölmekte olan, kabuksuz salyangozlara benzeyen iki şey sol tahta bacakla duvarın arasına girmişler ve son güçlerini harcayarak dayandığı noktadan kaydırmayı başarmışlardı, palyaço da üzerlerine düşerek onları ezdi; Horrabin yere düşünce ışık büyük ölçüde söndü ve Jacky'nin tek görebildiği derin soluklar alarak ölen bir şekiller yığını, tek duyabildiği de iyice zayıflamış bir yutkunma, ezme, ağlama ve uzun, hırıltılı nefes sesleriydi. Yanık çöp kokusuna benzeyen bir koku tüneli doldurmuştu.

Jacky kalktı ve ölüm yığınının içinden labirentin derinliklerine doğru koştu ve karanlıkta yirmi adım gittikten sonra dengesini kaybederek tökezledi ve kayarak sersemlemiş bir halde durduğunda, bir el bileğini sıkıca tuttu.

Arkasına dolandı, bir şeyi boğacak gücü kalmış mıydı merak ediyordu, ama görünmeyen şeyin sesini duyunca durdu. "Bağışlayın beni Sayın Düşünce ya da Çılgın veya Firari Erdem, aklımın uyanma tabakalarına giden yolu gösterir misiniz lütfen?"

Ashbless, küreklerini Doktor Romanelli'nin güçsüzce çektiği bir kayıkta yattığının bir süredir belli belirsiz farkındaydı, ama üzerinde yattığı yüzeyin değiştiğini fark edince bir kez daha tamamen kendine geldi. Son kez hissettiğinde sert, köşeli tahtadandı, şimdi ise bir tür esnek iskelet üzerine gevşekçe yayılmış yumuşak deri gibiydi. Gözünü açtı ve ışık olmamasına rağmen görebilmesi onu biraz şaşırtmıştı. Kayık duvarları boyunca yoğun bir siyahlıkla parlayan lahitler dikilmiş olan çok büyük, harabe bir kanaldan geçiyordu.

Romanelli'nin kesik kesik soluduğunu duydu ve ona doğru baktı. Anti-ışıkta zayıf büyücü de parlıyordu; Ashbless'in omuzunun üzerinden hayranlıkla bir şeye bakıyordu. Ashbless bir dirseğini altına çekti ve başını çevirmeyi başardı ve kıç tarafında birçok uzun, loş figür ve kayığın ortasında küçük bir sandık gördü, kuyruğu ağzına girmiş bir yılan sandığın çevresini sarmıştı, içinde de insan boyunda bir disk duruyordu ve yayılan siyahlıkta öyle karanlık bir parıltı saçıyordu ki Ashbless'in gözü acıdı ve

başını çevirmesi gerekti; yine de diskin üzerinde çizili bir bokböceği şeklini gördüğünü sanıyordu.

Tekrar görebildiğinde Doklor Romanelli’nin huzurla gülümsediğini ve çökmüş yanaklarından gözyaşları süzüldüğünü fark etti. "Ra’nın kayığı," diye fısıldıyordu, "güneşin günbatımından şafağa kadar gecenin on iki saatinde yolculuk ettiği Sektet kayığı! Onun içindeyim –ve şafakta, tekrar dünyaya çıktığımızda Atet kayığında, sabah gökyüzünün kayığında yolculuk edeceğim ve eski halime döneceğim!"

Bunu umursamayacak kadar perişan bir halde olan Ashbless tekrar, altından bir nabız atışı geldiğini fark ettiği derinin üzerine yayıldı. Gece boyunca duyduğunu sandığı inlemeler güçlenmişti ve yalvaran bir tondaydı. Başını yana çevirip alçak küpeştenin üzerinden nehrin kıyısına baktı ve geçen kayığa doğru kollarını uzatan belirsiz şekiller gördü ve kayık onları geçince ümitsiz ağlayışlarını duydu. Kıyıda aralıklarla tepelerinde yılan başları olan sütunlar dizilmişti –saatleri gösteriyorlar, diye düşündü– ve kayık onları geçince bir an için eğilmiş bir insan başına dönüşüyorlardı.

Ashbless doğruldu ve kayığın ortası büyüyen bir kobra başı gibi genişlemiş dev bir yılan olduğunu ve hem baş hem de kıç tarafta uzun bir boyun şeklinde incelerek canlı bir yılan başına dönüştüğünü ilk kez fark etti.

Bu şiir, diye geçirdi içinden –gecenin on iki saati. Şiirde anlattığım şey bu. Yalnızca ölülerin görebildiği kayıktayım.

Diskin de canlı olduğunu hissetti –hayır, tamamen ölüydü, ama farkındaydı– ama iki kaçak yolcuyla ilgilenmiyordu. Hayvan ve kuş başları taşıyan adamlara benzeyen kıç tarafındaki uzun figürler de onları önemsemiyor gibiydiler. Ashbless tekrar uzandı.

Bir süre sonra kayık iki yanında telefon kulübesi kadar uzun lahitler olan loş bir kapıdan geçti ve diğer taraftaki kıyı şekilleri kıyı boyunca çığlık çığlığa hareketlenmeye başladılar ve korkulu çığlıkların arasında ağır, metalik bir sürünme sesi duydu. Hayaletler "Apep!" diye bağırıyorlardı. "Apep!" Ve kapkara bir şeklin yükseldiğini gördü ve bunun bir yılan başı olduğunu fark etti, öyle büyüktü ki acayip kayıklarını cüceleştiriyordu. Çenelerinden insana benzeyen şekiller sallanıyor, ama dev başını sallayarak onları düşürüyor ve nehrin üzerinde ağır ağır kabarıyordu.

"Yılan Apep," diye fısıldadı Romanelli, "bedeni saf karanlığın kırılmaz bir katılığa dönüştüğü keku samu’nun derinlerindeki diyarlarda yatar. Bu kayıkta şafağa çıkmaya... uygun olmayan bir ruh olduğunu

hissediyor." Romanelli gülümsüyordu. "Ama zaten sana ihtiyacım kalmadı artık."

Dirseğinin üzerinde daha fazla duramayan Ashbless simsiyah başın üzerindeki her şeyi yutuşunu izliyordu. Yaratık aşağı eğilirken hava buz gibi soğudu ve koca çenelerini açtığında çok uzaklarda parlayan negatif yıldızlar görür gibi oldu, sanki Apep'in ağzı mutlak soğuk ve ışıksızlıktan oluşan bir evrenin kapısıydı.

Ashbless gözünü kapattı ve ruhunu biryerlerde hâlâ varolabilecek olan merhametli bir tanrıya emanet elti.

Tiz bir çığlık dikkatini tekrar dışarıya doğru çekti ve son kez olduğunu umarak yukarıya baktı... ve Doktor Romanelli'nin parçalanan bedeninin yukarıya, dev boğazın içine doğru düştüğünü gördü.

Jacky emin olmak için Thames'in batıya doğru uzanmadan önce Whitehall'u aşıp güneye kıvrıldığı karanlık batı tarafına baktı, sonra bakışlarını tekrar doğuya çevirdi.

Rahatlayarak gülümsedi. Evet, gökyüzü kesinlikle aydınlanıyordu. Tam oluşmamış şafak öncesi parıltısının önünde Blackfriars Köprüsünün koyu kemerlerini görebiliyordu.

Gevşedi ve tekrar alçak taş duvarın üzerine oturdu, Adelphi Kemerlerinin yukarısındaki çamur yatağında havanın serin olduğunu anlamıştı. Paltosunu omuzlarına çekti ve titremeye başladı. Bu nöbet ne kadar umutsuz olursa olsun, diye düşündü, yine de Ashbless buraya kadar sürüklenecek mi görmek için şafaktan biraz sonrasına kadar bekleyeceğim – derin mahzenlerde yanımdan yuvarlanırken ölmemiş olması ve yeraltı nehrine ulaşmış ve... korkunç katılaşma başlamadan çok önce nehirde sürüklenmeye başlamış olması pekâlâ mümkün.

Ürperdi ve emin olmak için yükselen doğu ışığına baktı ve derin mahzenlerden çıkışını hatırladı.

Coleridge'in elini tutmuş ve ışıksız koridorda dikkatle yukarı ilerlemeye başlamışken sessizliği fark etmişti. Sadece uzaktan gelen ağlamalar değil, havadaki ince, karmaşık akisler, kilometreküplerce yeraltı koridorları ve altlarındaki odalardan gelen esintinin yankıları da susmuştu.

Horrabin'in cesedinin olduğunu bildiği yerden geçerlerken sağ elinin tarafındaki duvara yaslanmıştı –ve şaşırtıcı derecede derin bir ses karanlığın içinden onlarla konuştuğunda neredeyse çığlık atacaktı.

"Burası insanlara göre bir yer değil dostlarım," dedi.

Jacky sesi titreyerek "Şey... doğru," dedi. "Biz de gidiyorduk."

Derin bir soluma ve bir alkış sesi –ve birçok metalik tıkırtı– duydu ve ses tekrar konuştuğunda başının üzerinden geliyordu. Ağır ağır "Sizi buradan çıkaracağım," dedi. "Palyaço’nun küçük adamlarının iğneleriyle ölürken bile Koca Çene çok az kişinin meydan okumaya cesaret edebileceği bir koruyucudur."

Jacky inanamayarak "Bizi... çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Evet." Yaratık ağır ağır soludu. "Bunu arkadaşına borçluyum, o kız ve erkek kardeşlerimi ve beni serbest bırakarak, ölmeden önce bizi yapandan intikam alma fırsatı verdi." Jacky yaratığın sesinin yankılanmadığını fark etmişti, sanki bir tünelde değil de bir odadaydılar. Koca Çene "Elinizi çabuk tutun," diyerek hareketlendi, "karanlık sertleşiyor."

Tuhaf üçlü merdivenlere ulaşıp çıkmaya başladılar. İlk kat arasında Coleridge dinlenmek istedi, ama Koca Çene zaman olmadığını söyledi; yaratık Coleridge’i kollarına aldı ve yola devam ettiler.

Koruyucuları Jacky’yi "Geride kalma," diye uyardı.

Jacky "Kalmam," diyerek temin etti, çıktıkları koridordan, hatta henüz çıktıkları merdiven katından bile hiçbir ses ya da yankı gelmediğini fark etmişti. Altı ay önce gözsüz Kız kardeşler ne demişlerdi ona? Karanlık balçık gibi sertleşiyor ve taşlar kadar sertleşmiş olduğunda uzaklarda olmak istiyoruz... taşların içinde, yani sertleşen gecede sonsuza dek kalamayız! Jacky Koca Çene’nin hızına ayak uydurduğundan emin oldu ve onun bu kadar hızlı hareket etmesine sevindi.

Sonunda yukarı çıkıp Sıçanlar Şatosu’nun mutlak koridorunun lambayla aydınlanan parlak koridoruna girdiklerinde Carrington’un adamlarından ikisi onlara doğru bir adım attılar, sonra ağır kollarında Coleridge’i taşıyan yaratığı görünce iki adım gerilediler. Jacky başını kaldırıp Koca Çene’ye baktı ve neredeyse kendisi de gerileyecekti.

Koruyucuları amfibyan bir devdi, yüzünün çevresinde sakal ve bıyığı andıran uzun siyah kedibalığı dokunaçları, camdan yapılmış kağıt ağırlıkları gibi gözleri ve domuz gibi bir burnu vardı, ama en çarpıcı özelliği kesinlikle ağzıydı: yüzünde otuz santimetrelik bir kesik gibi duruyordu ve sıra sıra koca dişleri yüzünden zorlukla kapatabiliyordu. Üzerinde önü yırtılmış ve kanla ıslanmış eski bir palto vardı.

Koca Çene sessizce "Bu sürüngenler sizi rahatsız etmezler," dedi. "Haydi."

Coleridge’i yere bıraktı ve onlarla birlikte ön kapıya kadar yürüdü. "Gidin artık," dedi. "Hemen. Siz gözden kaybolana kadar izleyeceğim, ama karanlık tamamen sertleşmeden merdivenlere dönmem gerek."

Jacky Buckeridge Sokağının daha temizce olan şafak öncesi havasını minnettarlıkla soluyarak "Tamam," dedi. "Ve teşekkürler, bize çok–"

Koca Çene "Arkadaşın için yaptım," diye gürledi. "Gidin artık."

Jacky başını salladı ve Coleridge’i aceleyle dışarıya, karanlık sokağa çıkardı.

Bir aksilik çıkmadan Hudson Oteline gelmişlerdi ve Coleridge’in odasına çıktıklarında Jacky onu yatağa yatırmıştı. Adam daha Jacky koridora çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan uykuya dalmıştı bile. Başucu masasının üzerinde afyon tentürü şişesini görmüş ve Carrington’un tedbirlerinin yaşlı şair üzerinde neden etkili olmadığını anladığına inanmıştı. Coleridge’in afyona karşı müthiş bir dayanıklılık geliştirdiğini Carrington nereden bilebilirdi ki?

Daha sonra da Ashbless’in, ya da ondan geriye kalanların tünelden çıkabileceği olasılığına karşı Thames’e, yeraltı akıntısının nehre boşaldığı Adelphi Kemerlerinin yakınındaki yere gelmişti.

Gökyüzü doğuda parlak bir çelik mavisine bürünmüş ve ufukta dağınık bir bulut dizisi için için yanarak parlamaya başlamıştı. Güneş yüzünü her an gösterebilirdi.

Kemerlerin altındaki hâlâ karanlık olan gölgelerdeki suda bir çalkalanma vardı ve Jacky tam zamanında bakarak hayalet gibi, yarı şeffaf bir kayık gördü. Şafağın griliğine doğru girerken aynı anda akkor hale gelmeye ve daha da şeffaflaşmaya başladı ve doğu ufkuna doğru öyle bir hızla uzaklaştı ki Jacky bir an için müthiş yorgunluğun getirdiği bir yanılsama olduğuna inandı; ama bir an sonra iki şeyden emin oldu: doğan güneşin ilk kırmızı ışınları Londra gökyüzünde belirmişti ve kıyıdan dört metre kadar açıkta bir adam suda çırpınıyordu, hayalet kayık yok olduğunda suya düşmüş olmalıydı.

"Bay Ashbless!" diye bağırdı. "Bu tarafa!"

Yılan kayık son kemerin iki tarafındaki –her birinin üzerinde firavun sakallı bir baş olan– sütunların arasından geçerken Ashbless içinde giderek yükselen müthiş bir sıcaklığın patlayarak işkence görmüş bilincinden kalan parçayı sarstığını hissetti ve buz gibi Thames’e düşene kadar bunun ölüm olduğuna emin olarak seviniyordu.

Çırpınarak yüzeye çıkıp gözlerine giren uzun saçları savurduğunda tekrar saçlarının ve iki gözünün olduğunu fark etti. Önce bir elini, sonra diğerini kaldırıp yüzünün önünde tuttu ve bütün parmaklarının yerinde, cildinin sağlam olduğunu görerek sırıttı.

Doktor Romanelli'nin boşu boşuna beklediği iyileşme onun başına gelmişti. Şafakta güneş bir kez daha bütün ve canlı olarak tekrar doğduğunda– nedenini Tanrı biliyordu –bunu Ashbless'in de paylaşmasına izin verilmişti.

Kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı ki birinin seslendiğini duydu. Durdu ve gözlerini kısarak gölgelerle kaplı kıyıya baktı, sonra duvarın üzerinde oturanı tanıdı, el salladı ve kulaçlamaya devam etti.

Adelphi Kemerlerinin çevresinde su kabarıp çalkalanıyordu ve sığlıkta ayağa kalkıp bata çıka çamur yatağına çıkınca nedenini gördü: yeraltı akıntısının Thames'e akışı kesilmişti, tıpkı bir yerlerde dev bir vana kapatılmış gibi –ve ani su birikimi azaldığı için nehir Ashbless'in çıktığı noktanın ötesinde yatağın diğer kısımlarında olduğu gibi sakin akıyordu. Birkaç nehir kuşu toplanmış, nehrin aşağısında çalkalanarak dönen çamura merakla bakıyorlardı.

Duvarın üzerinde tünemiş duran zayıf silüete baktı. "Merhaba Jacky," diye seslendi. "Herhalde Coleridge de kurtulmuştur.''

Jacky "Evet efendim," dedi.

Ashbless kıyıya tırmanarak "Ve," dedi, "tahmin ederim dün gece gördüğü hiçbir şeyi hatırlamayacak."

Üzerinden sular damlayan sakallı dev yamacı çıkıp yanına otururken Jacky şaşkınlıkla "Şey," dedi, "aslına bakarsan hatırlamayabilir." Ona daha yakından baktı. "Orada yanımdan kayıp gittiğinde öldüğünü sanmıştım. Gözlerin... ve..."

Ashbless nazikçe "Evet," dedi. "Ölüyordum –ama dün gece her yerde büyü vardı ve hepsi zararlı değildi." Dikkatle bakma sırası ondaydı. "Tıraş olacak zaman bulmuşsun."

"Oh!" Jacky üst dudağını ovuşturdu, "o... bıyık yani... yandı."

"Aman Tanrım. Neyse, kurtulduğuna sevindim." Ashbless arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Güneş beni kurutana kadar burada oturacağım," dedi.

Jacky kaşını kaldırdı. "Üşütüp ölürsün ve... Dante'nin eserlerinden kurtulduktan sonra yazık olur."

Ashbless gözlerini açmadan sırıttı ve başını salladı. "Ashbless'in ölmeden önce yapacak çok işi var."

"Ya? Ne gibi?"

Ashbless omuzlarını silkti. "Şey... her şeyden önce, evlenecek. Hatta gelecek ayın beşinde."

Jacky umursamazca başını arkaya attı. "Çok hoş. Kiminle peki?"

"Elizabeth Jacqueline Tichy adında bir kız. Çok güzel. Onunla hiç karşılaşmadım, ama bir resmini gördüm."

Jacky kaşlarını kaldırdı. "Kim dedin?"

Ashbless ismi tekrarladı.

Jacky'nin yüzü meraklı bir gülümseme ile somurtma arasında gidip geliyordu. "Onunla hiç karşılaşmadın ha? Öyleyse seni kabul edeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?"

"Jacky, kabul edeceğini biliyorum evlat. Başka seçeneği yok denebilir."

Jacky öfkeyle ‘‘Demek öyle," dedi. "Herhalde geniş omuzların ve sarı saçların yüzünden sana dayanamayacak, ha? Ya da hayır, söyleme –şiirin sayesinde, değil mi? Tabiî, ona o lanet, anlaşılmaz ‘On iki Saat'inden birkaç mısra okuyacaksın ve o da diyecek ki, madem anlaşılmaz bir şey, o halde bu... Sanat olmalı... değil mi? Demek öyle, seni kibirli orospu çocuğu..."

Ashbless şaşkınlıkla gözlerini açıp doğrulmuştu. "Kahretsin, neyin var Jacky? Tanrı aşkına, ona tecavüz edeceğimi söylemedim, sadece–"

"Yo hayır! Hayır, sadece ona insanın karşısına hayatta bir kez çıkan, gerçek bir şairle –ne, arkadaş mı?– olma fırsatını vereceksin. Onun için ne büyük şans!"

"Ne diye bağırıp çağırıyorsun? Ben sadece dedim ki–"

Jacky duvarın üzerinde ayağa fırladı ve yumruklarını kalçalarına dayadı. "Elizabeth Tichy karşınızda!"

Ashbless gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne demek istiyorsun? Onu tanıyor musun? Aman Tanrım, doğru ya, onu tanıyordun sen, değil mi? Dinle, demek istedim ki–"

"Canın cehenneme!" Jacky parmaklarıyla saçlarını dağıttı. "Elizabeth Jacqueline Tichy benim!"

Ashbless huzursuzca güldü –sonra ne demek istediğini anladı. "Aman Tanrım. Sen... gerçekten o musun?"

"Emin olduğum belki de dört şeyden biri bu, Ashbless."

Çaresizce ellerini yana doğru açtı. "Ne aptalım, beni bağışla Ja– Bayan Tichy. Ben seni hep... Kaptan Jack'in evinden tanıdığım eski dostum Jacky sanıyordum. Bunca zamandır aklıma bile–"

Jacky "Sen Kaptan Jack'in evine hiç gelmedin," dedi. Sonra merakla ekledi, "Yoksa geldin mi?"

"Bir bakıma öyle. Anlarsın ya, ben–" Durdu. "Bunu kahvaltıda tartışmaya ne dersin?"

Jacky tekrar yüzünü astı, ama bir an duraksadıktan sonra kabul etti. "Pekâlâ, ama sadece zavallı Doyle sana bu kadar saygı duyduğu için. Ve bu bir şey kabul ettiğim anlamına gelmiyor, tamam mı?" Sırıttı, sonra kendini toparladı ve ciddi bir ifadeyle yüzünü astı. "Gel haydi, St. Martin's Sokağında bir yer biliyorum, ateşin başında oturmana bile izin verirler."

Duvardan aşağı atlarken Ashbless ayağa kalktı, berrak şafak ışığında kuzeye, Strand'e doğru yürürlerken hâlâ tartışıyorlardı.

SONSÖZ–12 nisan 1846

"Yeni bir dünya aramak İçin çok geç değil.
Avare edin ve sıra sıra oturup
Saban seslerini bastırın; çünkü niyetim gemiyle
Günbatımının ve tüm batı yıldızlarının
Ötesine gitmek, ölünceye dek."

–Alfred, Lord Tennyson

Kapısının önünde çeyrek saat kadar durup yağmur kokan gökyüzünün altında millerce uzanan Woolwich bataklıklarının kır rengi, tümsekli arazisinine baktıktan sonra William Ashbless neredeyse, paltosunu çıkarıp içeri geri dönecekti. Ne de olsa ateş iyi yanıyordu ve önceki geceden kalan Glenliven şişesini tamamen bitirmemişti. Sonra kaşlarını çattı, şapkasını kemik beyazı saçlarının üzerine çekti, o gün için kuşandığı kılıcının sapına dokundu ve kapıyı arkasından yavaşça çekti. Merdivenlerden inerken, Hayır, diye geçirdi içinden, bunu Jacky'ye borçluyum. O yedi yıl önce, kendi randevusuna büyük bir... cesaretle sadık kaldı.

Yalnız geçen son iki yıl boyunca Ashbless Jacky'nin yüzünün aklından silindiğini kızgınlıkla fark etmişti –kahrolası portreler yeniyken çok güzeldiler ve ayrıca o da hâlâ hayattaydı, ama son zamanlarda onun gerçek gülümseyişini hiç yakalayamamışlar gibi geliyordu. Ama bugün onu Londra'ya giden o arabaya daha o sabah binmiş gibi berrak hatırladığını fark etti; sevgi dolu alaycı gülüşü, arada bir aksiliğinin tutması ve ona göre kırk yedi yaşında yüksek ateşten ölene kadar taşıdığı, sokak çocuğu, Leslie Caron sevimliliği. Yoldan karşıya geçip bataklık yolunda –bugün gideceğini bilerek son iki mevsimdir karamsarlıkla burayı izliyordu– yürümeye başlarken, kuşkusuz, diye düşündü, kuşkusuz bugün onu çok iyi hatırlıyorum çünkü bugün onun yanına gidiyorum.

Patika bataklık tepelerinin üzerinde inip çıkıyordu, ama on dakikalık canlı bir yürüyüşün ardından nehir göründüğünde adımları hâlâ hızlıydı ve nefes nefese kalmamıştı, yıllardır egzersiz yapıyor ve eskrim dersleri alıyordu ve kaderinde onu öldürmek olan her kimse onu en azından ciddi biçimde yaralamaya kararlıydı.

Thames’in elli metre ötedeki söğütlerle kaplı kıyısına yukarıdan bakan alçak bir tepenin üzerinde durarak, burada bekleyeceğim, diye düşündü. Cesedimi kıyıya daha yakında bulacaklar, ama önce katilimi uzun uzun, açıkça görmek istiyorum.

Ve acaba kim çıkacak? diye merak etti.

Titrediğini fark etti ve oturarak derin derin nefes aldı. Rahat ol ihtiyar, dedi kendi kendine. Otuzbeş uzun ve genellikle mutlu yıl boyunca bu günün geleceğini biliyordun.

Arkaya uzandı ve dağınık gri bulutlara baktı. Arkadaşlarının çoğu da öldü artık, diye düşündü. Byron –ki o da yüksek ateşten öldü– yirmi küsur yıl önce Mesolongion’da gitti, Coleridge de 1834’de öldü. Ashbless gülümsedi ve Coleridge’in en son şiirlerindeki –özellikle "Limbo" ve "Ne Plus Ultra’’daki– betimlemelerin ne kadarının 1811 Nisanı başlarındaki o geceden belli belirsiz anımsadığı deneyimlerinden türemiş olabileceğini kimbilir kaçıncı kez merakla düşündü. Belli bazı mısralar Ashbless’i meraklandırmışlardı: "Hoş manzaralar değildi Limbo zindanında hapsedilenler, Duvarla çevrilmiş, ruh hapishanesine kilitlenmiş, bomboş bir hiçliğin korkusuydu sadece..." ve "Gecenin Tek Gerçeği! Işıktan Nefret Eden!... Yoğun karanlık ve sonsuz fırtına..."

Gözlerini ovuşturdu ve ayağa kalktı –ve donakaldı ve göğsünde buz gibi bir boşluk hissetti, çünkü o başka tarafa baktığı sırada bir kayık gelmiş ve söğütlerden birine bağlanmıştı ve uzun boylu, iriyarı bir adam güçlü adımlarla yamacı tırmanıyordu, sağ kalçasında kınlı bir kılıç sallanıyordu. Ashbless gerginlikle, ilginç, diye düşündü –benim gibi solak.

Pekâlâ, dedi kendi kendine, şimdi sakin ol. Unutma, karnında bulacakları yara vücudundaki tek yara olacak, o yüzden kolları, bacakları ve başı koruyan epe tipi hamlelere boşver –yalnızca gövdene yapılan hamleleri karşıla... tabiî bir yandan da karşılayamayacağın bir tanesinin geleceğini bilerek.

Sağ eli karnının üzerinde dolaştı ve şimdilik sağlıklı olan cildinin hangi bölümünün az sonra kesilerek birkaç santimetrelik soğuk çeliği içine alacağını merak etti.

Bir saat içinde bitmiş olacak, diye düşündü. Bu son saati Jacky kadar cesurca atlatmaya bak. Çünkü o da yaklaştığını biliyordu... sen 1815’deki o gece onun kendi ölümünün zamanı ve şartları hakkındaki sorularına cevap verecek kadar sarhoş olduğundan beri biliyordu.

Ashbless omuzlarını dikleştirdi ve yükseltinin tepesinden kalkıp nehre doğru inen patikada yürümeye başladı ve yarı yolda katiliyle karşılaştı.

Adam başını kaldırdı ve Ashbless'in kendisine doğru geldiğini görünce şaşırır gibi oldu. Aramızdaki mesele ne olacak acaba, diye düşündü Ashbless. En azından genç değil –sakalı benimki kadar eski görünüyor. Esmerliğinden belli ki o da yabancı yerlerde bulunmuş. Yüzü de tanıdık geliyor doğrusu.

Aralarında on iki metre kadar kalınca Ashbless durdu. "Günaydın," diye seslendi ve sesinin bu kadar sağlam çıkmasıyla gururlandı.

Diğer adam gözlerini kırpıştırdı ve şeytanca sırıttı ve Ashbless ürpererek adamın deli olduğunu anladı. "Sen osun," dedi yabancı çatlak bir sesle. "Değil mi?"

"Kim miyim?"

"Doyle. Brendan Doyle."

Ashbless şaşkınlığını saklayan bir ses tonuyla cevap verdi. "Evet... ama bu otuz beş yıldır kullanmadığım bir isim. Neden? Tanışıyor muyuz?"

"Ben seni tanıyorum. Ve," diyerek kılıcını çekti, "seni öldürmeye geldim."

Ashbless yavaşça "Tahmin etmiştim," diyerek geriledi ve kendi kılıcını kınından çıkardı. Rüzgâr uzun otların arasında fısıldıyordu. "Nedenini sormam bir işe yarar mı?"

Diğer adam "Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi ve biliyorsun kelimesini söylerken bir kırbaç gibi hızla atıldı, Ashbless müthiş bir dış sixte ile savuşturdu, ama karşı hamle yapmayı unuttu.

Çamurlu zeminde ayaklarını sıkı basmaya çalışarak nefes nefese "Nedenini gerçekten de bilmiyorum," dedi.

Adam "Çünkü," diyerek Ashbless'in tiz bir ıslıkla bir daire çizerek zorlukla karşıladığı hızlı bir aldatıp geri çekilme ile saldırdı, "sen hayattayken," adamın kılıcı kurtulup hızlanarak Ashbless'in göğsüne doğru atıldı, öyle ki Ashbless geri sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldı, "ben var olamam." Hamlesinin ardından toparlanırken kılıcı hafifçe Ashbless'in koluna vurdu ve Ashbless keskin tarafın ceketini ve gömleğini yırtıp kemiğe sürtündüğünü hissetti.

Ashbless öyle sersemlemişti ki bir sonraki hamleyi karşılamayı neredeyse unutuyordu. Ama bu yanlış, diye düşünüyordu hayretle, bulunduğumda kolum yaralı olmayacak!

Ve ardından bir kahkaha attı, her şeyi anlamıştı.

Ashbless rakibine adeta neşeyle "Şimdi teslim ol ya da öl," diye seslendi.

Esmer adam "Ölecek olan sensin," diye söylenerek bir hamleye başladı ve yarısında durdu, Ashbless'i erken savunma yapmaya zorlamak istemişti; ama Ashbless bunu yutmadı ve rakibinin kılıcının ucunu kendisininkinin ağırlığıyla karşıladı ve devamında kuvvetle atılarak kılıcını esmer adamın karnına önce batırdı, sonra iyice sapladı. Dar kılıcın omurgaya çarparak durduğunu ve sıkışarak esnediğini hissetti.

Adam ıslak otların üzerine oturdu, şimdiden kanla kayganlaşmış elleriyle karnını tutuyordu. "Çabuk," dedi nefes nefese, esmer teni solmuştu, "sen olayım."

Ashbless öylece durmuş bakıyordu, hareketliliği birden kesilmişti.

Yerdeki adam gıcırtılı bir sesle Haydi," dedi, kılıcını düşürmüş ve sürünmeye başlamıştı. ‘‘Numaranı yap. Değişelim."

Ashbless geriledi.

Rakibi bir iki metre kadar süründü, sonra otların üzerine kapaklandı.

Ashbless dakikalarca kıpırdamadı ve kıpırdadığında da yaptığı şey soluk alışı durmuş olan cesedin başında diz çökmek ve elini yavaşça ölü adamın omuzuna koymak oldu.

Senin gibi yaratıklar için ölümden sonra bir ödül varsa, diye düşündü, eminim onu kazandın. Kahire'den İngiltere'ye nasıl geldiğini ve beni nasıl bulduğunu Tanrı bilir. Belki de bana doğru çekildin, tıpkı hayaletlerin öldükleri yere çekildiğinin söylendiği gibi. Neyse, en azından biyografimde küçük de olsa yerini aldın: cesedim oldun.

Daha sonra Ashbless bir öbek ot kopararak kılıcını sildi ve kınına sokmak için ayağa kalktı ve atkısından bir şerit kopararak kesik kolunu sardı. Serin ilkbahar esintisi geçmişe ait tüm düşünceleri aklından silip süpürdü ve onlarca yıldır tatmadığı bir macera duygusuyla kıyıda bağlı duran kayığa doğru yürüdü, yıllar önce Doktor Romanelli'nin kendisinden yaptığı ka'yı ardında bırakarak.

İpi çözerken içini yakan bir sevinçle, bundan sonra bana ne olacağı bilinmiyor, diye düşündü. Okuduğum hiçbir kitap bir ipucu vermiyor. Beş dakika sonra kayığı devirip boğulmam da mümkün, yirmi yıl daha yaşamam da!

Kayığa bindi ve ıskarmozları küreklere geçirdi, üç güçlü çekişten sonra nehrin ortasına doğru yol almaya başlamıştı. Ve bir zamanlar Brendan

Doyle, Dilsiz Tom, ayakkabıcı Eshvlis ve William Ashbless olmuş ve artık onların hiçbiri olmayan adamın gerçek kaderine doğru kürek çekerken hatırlayabildiği tüm Beatles şarkılarıyla nehir kuşlarını eğlendirdi... *Yesterday* hariç.

–o–

[1] İneklerdeki çiçek hastalığının mikrobundan elde edilen bir serum insanlarda çiçek hastalığını önler. (Ç.N.)

[2] Büyü tahtası: Bazı medyumların ve falcıların diğer dünyalarla bağlantı kurmak için kullandıkları, üzerinde alfabe ve bazı işaretler yazılı bir tahta. Kullanıcı trans haline geçer ve bağlantı kurduğu varlık onun ellerini tahtadaki harfler üzerinde tek tek gezdirerek söyleyeceklerini yazdırır. (ÇN.)

[3] Göl Şairleri: William Wordsworth ve Samuel Taylor Coleridge'e ve görüşleriyle onlardan ayrılmasına rağmen Robert Southey'e verilen bir ad. (Ç.N.)

[4] Kurtadamlık: kişinin kendini kurt gibi hissetmesi hastalığı. (Ç.N)

[5] Coleridge'in "İhtiyar Denizcinin Türküsü" adlı şiirine gönderme. (Ç.N.)

[6] İngiltere'de Galler Prensi George'un kral naipliği yaptığı, 1811 – 1820 yılları arasını kapsayan dönem.

[7] Bir çocuk şiirinden alıntı. (Ç.N.)

[8] Güneş, ay ve yıldızların yüksekliğini açı olarak ölçen alet. (Ç N.)

[9] Kağıda basılan ve bir peni karşılığında satılan baladlar. (Ç.N.)

[10] John Bull: İngiliz karakterinin simgesi; ayrıca ilk lokomotiflerden birine verilen ad. (Ç.N.)

[11] DT: Delirium Tremens. Aşırı alkol alımı sonucu heyecanlanma ve hayal görme durumu. (Ç.N.)

[12] Padrone: Efendi Amir. (Ç.N.)

[13] Milord anglais: İngiliz efendi. (Ç.N.)

[14] Her kelimenin sonundaki -ay soneki çıkarılıp kalan kelimelerin anagramı alındığında ortaya, "Hi Brendan can you dig it?" ("Selam Brendan, anlıyor musun?") sorusu çıkmakta.

[15] Hellespontos: Çanakkale Boğazı. (Ç.N.)

[16] Mick: İrlandalılara verilen bir isim. (Ç.N.)

[17] Apokrif: Kitabı Mukaddes dönemine ait olan, ancak Tanrısal bir esin kaynaklı olmaması nedeniyle kutsal sayılmayan ve kitaba dahil edilmeyen metinler. (Ç. N.)

[18] Tyana: Kemerhisar. (Ç. N.)

[19] "Kubla Khan emretti. Xanadu'da bir zevk sarayı yapılmasını," Coleridge'in ünlü şiiri Kubla Khan'a gönderme.